

Trung Sỹ

Đội trinh sát và con chó Sara

Sông

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

TRUNG SỸ

**ĐỘI TRÌNH SÁT
VÀ CON CHÓ SARA**

NXB LAO ĐỘNG

ebook@vctvegroup | 29-01-2021

Mở đầu

NGÀY MỪNG 07 THÁNG 01 NĂM 1979, Thủ đô Phnom Penh của chính phủ diệt chủng Khmer Đỏ thất thủ. Theo yêu cầu của chính phủ cách mạng Heng Samrin và Hun Sen, quân đội Việt Nam mở chiến dịch tảo thanh, truy quét các căn cứ Khmer Đỏ sâu trong vùng rừng núi Aoral - Kravanh, phía tây Biển Hồ.

Chương 1

TIỂU ĐOÀN VÀM CỎ ĐÔNG được tàu hải quân đổ bộ lên Kampong Chhnang, một thị xã nhỏ vắng teo, nằm bên bờ Tonle Sap.

Đường dừa trở hoa lấp lánh trong gió chướng. Hàng xoài cổ thụ khép tán giao cành, dựng mái vòm xanh thẫm trên con phố dẫn ra bờ sông. Bóng lá tối thẫm in trong buổi trưa n ồng, ôm vòng quanh cái sân bóng đá cỏ cháy khô vàng. Vú sữa trắng, vú sữa tím láng bóng, tròn căng, sà xuống trĩu trĩt, đung vào đầu những người lính khi lu ền qua khu vườn thấp. Cây trái nhiệt đới sum suê che phủ một thành phố không người.

Bên kia sông, núi Khum Dar phơi tr ần bộ ngực thiếu nữ nâu h ồng dưới nắng mùa khô. Chóp núi phập ph ồng trong bầu không khí nóng bốc lên từ dải rừng ngập nước ven Biển H ồ, đang trải xanh dưới chân tấm thảm màu ngọc lục bảo.

Phong ng ồi trên bến sông, vốn là cảng cá s ầm uất trước kia. Mùa khô nước cạn, sóng quần ng ầu đục, ì oạp vỗ trong những bãi nông mọc đầy hoa súng. Gió lùa qua đám xác thuyền mắc cạn, reo u u trong những ô cửa gỗ xiêu vẹo. Thành phố chết im lìm như bị Chúa trời bỏ quên, quắt queo phơi trong mùa nắng. Giữa không gian u tịch vẫn thoảng đâu đó tàn dư một cuộc sống đã từng hiện hữu. Mùi cá mắm, mùi dầu ghe máy lẫn mùi đường phen còn ám trên tường gạch, trên vách gỗ những căn nhà hoang dọc bến sông. Ở đây, cuộc đời lính trận đã run rủi cho Phong gặp nó.

Nó tên là Sara, có nghĩa là “Rượu” theo tiếng Campuchia, và “nó” ở đây là con chó nhách Phong lượm được trên vỉa hè chỗ gần bến cá. Mấy ngày tạm dừng nghỉ, đúng lúc anh nuôi chia cơm, nó băng qua khu vườn xoài sán đến. Lúc đầu còn loanh quanh đuôi cụp vòng ngoài, thận trọng mắt trước mắt sau liếm cái vỏ hộp thịt heo thăng Sên vớt ra.

Mấy bữa quen nó vào gần hơn, nhất những cục cơm lính Phong gảy xuống đất. Khi đơn vị có lệnh hành quân, nó ton tons chạy theo trung đội như một con chó con đã được tiêu chuẩn biên chế. Thậm chí tự tin nhảy phốc xuống chiếc tàu há mồm LCU, như lính tiểu đoàn hải quân chuyên nghề đánh bộ.

Việc đặt tên cho nó cũng thành một câu chuyện. Trung đội mỗi người gọi nó một kiểu. Mấy đứa ham ăn nhậu gọi tên nó là Lu, Mơ, Rì êng, Mẻ... những thứ gia vị đi kèm không thể thiếu, sẽ tổng tắng cùng nếu con chó nhọ vận lìa đời. Những kẻ đã yêu và từng thất tình gọi tên nó Lan, Mai, Vân, Yến... tên đẹp các kiêu nữ ở nhà không chờ phận lính cùi, đã đi yêu người khác.

Phong nhất định gọi nó là Bim, mặc dù tai nó không đen và lông cũng không trắng như cái truyện chét tiệt chẳng nhớ đọc được ở đâu đó. Thành thử đến khi bê chậu cơm chia về, nó chạy loăng quăng chỗ nọ chỗ kia, không biết nghe ai gọi, đuôi ngoáy tít. Cuối cùng Đức kết luận:

- Bim - Mai - Rì êng - Mẻ con khỉ khô. Gọi mẹ Sara cho r ồi!
- Phải đó! Chịu khó nuôi nấng chăm bẵm lớn lớn chút. Mát trời thử thả đỏi “tức Sara” về mà làm rựa mận.
- Trẻ con không được ăn thịt chó! - Sên nhắc nhở.

Phong phì cười. Dân thủ đô làm gì có thịt chó mà ăn trong cái thời tem phiếu tiêu chuẩn trước khi đi lính. Bữa thịt chó đầu tiên trong đời Phong được thưởng thức ở chợ đầu dốc Độ. Ngày chuyển quân vào biên giới Tây Nam đã đến gần. Mấy đứa được xả trại, gom hết tiền làm một trận rượu thịt chó quên sầu. *Uống nữa đi mày! Kẻo nhớ mai vào mặt trận vẫn không biết trên đời miếng dồi chó nó ngon lành ra sao.*

Chân nam đá chân chiêu rời quán. Mùa đông rình đón ngang cầu đá thôn ứng Liêm bằng trận gió bắc kinh hồn. Lá bàng già chiều hôm bay đỏ mái chợ nghèo. Những anh học trò mới quăng bút qua kỳ thi đại học, tỉnh hơi rượu ngang bỗng nhìn nhau như những người xa lạ. Những thằng Bình, thằng Hiệp, thằng Phong kia... chúng thấy mặt mình, mặt bạn đồng môn vụt nhàu nhĩ và hoang vắng, như những gã giang hồ sau trận rượu tàn chia ly đất Bắc. Thì thôi! Trai giang hồ trót lỡ gặp mùa lãng tử, cứ ơ hờ dẫm chân bước thẳng vào mùa đông, khỏi chào chi cho mệt. Biết đâu nhớ đây là trận gió đông cuối cùng trong đời.

Hàng xoan trụi bờ mương lác lác những túm quả nhãn nheo dưới bầu trời thiếc lạnh. Rặng tre tối đen cót két vằn mình trong cơn gió buốt. Thấp thoáng đầu đèn xóm trại. Những ngọn đèn dầu tù mù bé nhỏ nhưng biết sưởi ấm lòng người.

Sắp đến giờ điểm danh tối Chủ nhật. Về doanh trại thôi! Phong phanh ngực, quát lớn như sắp trung đội:

– Tiểu đội hàng một... Đầu bước! Một hai - một hai - một hai... *Vòng đông hừng sáng. Núi non xanh ngàn trùng xa. Tổ quốc bao la hiền hòa...**

Trích lời bài hát *Tiến bước dưới quân kỳ* (Doãn Nho). (BTV)

Chó trong làng sủa râm ran theo mỗi bước chân lính về

Kể từ sau trận say nhớ đời từ biệt quân trường hôm ấy, đã có không biết bao nhiêu con chó chết trong hơn một năm chiến trận cho đến khi Sara xuất hiện. Sara không khác các con chó trung đội Phong từng bầu bạn và chén thịt trước đây. Bộ lông vàng xỉn tróc từng đám lớn, sau một thời gian xài cơm lính, bắt đầu trơn mượt. Đặc biệt hai chân sau nó có huyềnh đề kép. Huyềnh đề theo tướng chó là cái móng chân thừa, dính lủng lẳng mé trên phía trong đôi bàn chân sau. Cũng có nơi gọi là cái móng đeo. Chó có huyềnh đề, lại là huyềnh đề kép thuộc loại quý tướng loài cầu, rất khôn, thường mang đến may mắn, lộc tài cho chủ.

Trung đội trinh sát mười hai người, đánh qua Oudong đã tử trận bốn. Anh em chí cốt lần lượt ra đi, để lại quá nhiều trống vắng. Sự trống vắng cảm nhận rõ rệt nhất, đến trong những ca gác tàn đêm mỗi đầu hai vọng. Thôi không thịt nó, bớt chút cơm lính nuôi thêm phần may mắn, coi như có thêm một đĩa bạn đêm trường thính tai biết sửa, đỡ đần các ca gác thiếu người. Cặp huyềnh đề đã cứu sống Sara. Cũng như đời lính trận, đôi khi sống hoặc chết vì những đi đầu rất vớ vẩn.

Chẳng biết có may và khôn thật hay không nhưng trung đội có thêm Sara cũng thấy vui vui. Những lúc vô công rảnh rỗi, nó cải thiện thêm bằng cách rình chuột hay vờ rần mối để bổ sung chất đạm. Rần mối ở đây nhiều, nhất là vào những khoảng trưa mùa khô nóng rất. Giống bò sát nhanh nhẹn phori những lần lunge bóng láng trong nắng mé đầu hè. Phori nắng chán, lũ rần mối đi săn mồi. Giống bò sát vô duyên lệt lệt luôn trong mái lá, rữ bụi một rơi lá tả xuống mặt vũng.

Đêm gác trộm mắt, buổi trưa tranh thủ ngủ lấy sức, bị tụi rần mối phá giấc cực kỳ khó chịu. Không ngủ được, Đức tức tối trở dậy kiểm đoạn tre

ình đập lũ rần mỗi quấy rầy. Sara thè lưỡi, mắt chăm chú dõi theo hành vi của ông chủ. Nó hiểu ngay rằng cần phải làm gì.

Nhìn Sara tiếp cận con mồi mới sướng! Bụng ép sát đất, bốn chân thúc khuỷu nhích từng tí một. Tầm vừa rầy! Hấp! Sau cú nhảy lẹ làng, con rần mỗi trên tàu lá dừa đại bị hất văng ra. Nó chẹn chân lên cần ngang đầu cái rụp, xong đòi quân phá đám.

Một lần nhìn Sara nhai rau rầu đầu con rần mỗi bự, Đức tụt vống chạy tới cướp, mang nướng thơm phức. Chẳng hiểu nghĩ thế nào hồi hận, lại chia cho nó một ít. Cách thưởng thức văn minh dùng lửa có vẻ thơm hơn chén đồ sống. Từ đó hẳn được con rần mỗi nào, Sara lại tha về vút trước vống Đức, ghéch chân trước mồm nằm chờ.

Hành động này như thông báo rằng đã hết phiên của tao, giờ đến lượt mày. Đức trở dậy cời than lui cui nướng, hai “anh em” nó chia nhau. Có lần thấy ngon miệng định lăm cả, con chó lập tức chồm vào mặt Đức sủa ngay. Người góp của, kẻ góp công rất bình đẳng.

Sara, anh bạn bốn chân lông vàng đầu biết câu khuyến mãi chi tình. Không biết trước kia nó sống ở thị xã trong gia đình thuộc tầng lớp nào, nhưng cái chính phủ diệt chủng điên rồ Khmer Đỏ vừa bị quét đổ đã từng tuyên bố xóa bỏ giai cấp. Vậy nên cách cư xử theo kiểu phân công cào bằng nó đang áp dụng với Đức ngấm ra không phải không có lý. Chủ nào chó nấy, và cũng rất hợp với câu phương ngôn bình đẳng đòi lính: “Chó có suất, lính tráng có khẩu phần”. Chó có ai rách việc đụng vào.

Người ta ví len lét như rần mừng năm, cúp đuôi như chó sợ pháo. Đi đâu đó có thể đúng với các con chó nào đó, nhưng với Sara hoàn toàn khác. Theo đơn vị hơn hai tháng trời, sau những trận đánh ác liệt suốt dải từ Kampong Chhnang tới ga Romea, nó đã trở thành chiến cầu chính hiệu.

Sara đã dần quen với tiếng đại bác gầm, tiếng hỏa lực tức ngực nổ gầm. Khi đạn rớt, nó kiếm một chỗ mát sau ụ mỗi năm yên. Một tai áp xuống mặt đất, tai kia dựng đứng đồng lên trời, xoay hướng nọ ngoắt hướng kia, dõi theo tiếng rít chiu chiu của đàn ong gang thép bay qua trên đầu. Mắt nó nhắm hững hờ như ngủ dở, có vẻ dừng dừng với những gì đang diễn ra xung quanh. Nhưng khi thấy khẩu đội DKZ 75 ly của Minh tổng đạn, xoay tầm hướng chuẩn bị phụt, Sara dạt ngang né ngay. Nó đã nhiều lần chứng kiến cái chổi lửa này chớp sáng, quét sạch tất cả những gì phía sau trong vòng bán kính sáu mét.

Có lần hơi pháo phản lực nóng rẫy thổi nó lộn mấy vòng, dù đứng ở tận xa mé đằng sau. Rất quả cảm, nó đứng dậy xù lông gù lại. Đức thét tụi lính pháo ngừng bắn, bò quay lại ôm con chó đang đứng run bần bật.

Với Sara, khẩu DKZ 75 ly chỉ là một con chó điên, sủa ra lửa cả đằng đầu lẫn đằng đuôi. Một con chó khốn kiếp, vô dụng dài ngoẵng, không có lông và hay gây phiền nhiễu. Đã thế có mỗi ba chân, thua hẳn nó một chân nên trông thậm vô lý và buồn cười. Chỉ có đi đầu con chó này biết sủa to hơn nên làm nó hơi sợ mà thôi. Trong vòng tay bệnh vực của Đức, Sara bình tâm trở lại. Trái tim bé nhỏ của người bạn bốn chân, nay có thêm sự biết ơn và lòng chí cốt trung thành.

Kể từ đây, số phận con chó gắn liền với số phận những người lính trinh sát một tiểu đoàn chủ lực, dọc ngang mọi nẻo chiến trường trên đất nước Chùa Tháp.

Chương 2

CÁC ĐẠI ĐỘI BỘ BINH THỪA BƯỚC, nhọc nhằn cắt ngang khoảng đồng bằng tít tắp như biển không thấy bờ. Một cánh đồng vĩ đại, trông hết tầm mắt như có thể thấy vết chân trời phồng lên theo chiều cong vò Trái Đất.

Đích đến cuộc hành quân hôm nay là phum bàn đạp Svay Chek, một phum chài nằm gần lộ 5. Địa bàn quan trọng này đã được chọn xây dựng thành hậu cứ của đơn vị. Từ đây có thể kiểm soát toàn bộ vùng eo thắt đường thủy của Biển Hồ, cũng như làm điểm xuất phát cho những cuộc hành quân truy quét quân Khmer Đỏ sâu trong đường sắt, vào biên giới Thái Lan.

Buổi trưa mùa khô, rừng thốt nốt phum xa run rẩy, nhòe trong hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Người há mồm, chó thè lưỡi băng qua cánh đồng không mông quạnh. Những chân ruộng xa xăm loáng ướt, lung linh như một mặt hồ phản chiếu bóng cây. Dấn lên đi mãi gần tới nơi, hồ nước xanh mát bóng cây vừa nhìn thấy kia đã biến mất tăm tích như trên người.

Mẹ kiếp! Thứ ảo ảnh hồ nước chỉ xuất hiện trên sa mạc Phi châu, đã xuất hiện ngay trên đồng bằng khô hạn. Đức liếc lại hướng trên la bàn, cúi đầu bước gằn. Mọi suy nghĩ, mọi giác quan gần như tê liệt trong không gian chói chang hằm hập. Đồng khô rơm rạ chưa kịp đốt, lạt sạt níu chân người bước đều đều. Con chim cu thừa thốt tiếng gáy vô hình, nửa xa nửa gần, như phù thủy thổi nhẹ vào tai những lời kinh mơ hồ ru ngủ.

Liếm cặp môi khô nẻ, Đức cúi xuống bứt mấy cọng rạ tươi từ một bụi lúa sót, cho vào miệng nhai rau rầu.

– Ê b ờ! Bộ mày muốn làm giống bò hủ? - Sên đang bước ngay sau, phì cười.

– Bò còn sướng chán. Ngày cày đêm ngủ. Động cõn tranh gái húc nhau một trận xong thôi. Đằng này đi hoài đi hủ, đánh nhau triền miên. Chẳng bằng cái giống bò! - Đức cúi kính, nhổ phì miếng bã rơm.

– *Trời mưa cá sặc lên gò*

Thấy em chăn bò anh để ý anh thương...

– Thôi đi ông nội hò vè. Mệt chết mẹ lại còn bày đặt!

– *Thò tay bứt cọng rau mương*

Bò em em giữ, anh thương cái giống gì...

Giọng hò Sên bị nắng hun khô khốc ngay khi mới bay ra khỏi cổ, rít nghệt lại trong nhịp cuối nghe khàn như tiếng vịt đực. Chẳng ai buồn hưởng ứng, đoàn quân vẫn l ầm lụi xuyên qua buổi trưa hiu quạnh nóng như thiêu.

Hoang hoải băng đ ồng mãi r ồi cũng tới cái phum cần đến trên bản đ ồ. Mới cặp rìa phum đã ở đâu ra lắm chó thẽ. Chó lớn chó bé quẩn nhau, chạy quăng theo những chiếc xe bò. Chó đùa giỡn cắn nhau ửng oảng, lăn lông lốc trên đường đầy bụi. Có tiếng con gái thanh thanh vọng lại đầu hồ nước. Lính tiểu đoàn tỉnh h ần đầu bước, nhất loạt bỏ chiếc khăn mặt cứng như mo nang lót trùm trong mũ, chỉnh lại trang phục.

Svay Chek là một phum trù phú. Ngôi chùa lớn nằm giữa vườn xoài cổ thụ đang mùa ra trái. Trái treo trĩu cành la cành bông, từ trên cao thả xuống lớp lớp như những chùm xanh nốt nhạc, đu đưa theo gió thông dong. Nhà

cửa dân chúng bám theo trục đường đất mịn từ gò cao ngôi chùa, chạy dọc qua phum đến bến neo thuyền. Nơi đây sừng sững một cây dầu rái cao vút. Cây dầu rái như một ngọn hải đăng, đánh dấu bến về cho các con thuyền đánh cá đang lênh đênh trên khắp mặt Biển Hồ.

Đức nhổ nước miếng ra lòng bàn tay, vuốt cái bờm tóc mất dạy lúc nào cũng như muốn dựng đứng lên, chạy lại chỗ các cô gái xin dừa. Sau một khóa vật vã học tiếng Khmer cùng trung đội trinh sát trên ban Dân vận sư đoàn, đây là cơ hội đầu tiên để Đức thể hiện khả năng ngoại ngữ của mình.

Chó trong phum ng ỏi sắp hàng đầu tằm tấp sau hàng rào thưa ngăn bờ dọc đường, giống cỗ sửa ông ổng theo đoàn quân lạ. Phát hiện ra con Sara, bọn chó càng lẩn vào sửa dữ dội. Chó cậy gần nhà. Sara vẫn đầu bước sát chân Đức, khinh khỉnh vẻ không quan tâm. Đuôi con chó lính không hề cụp. Chó đã cụp đuôi là biểu hiện chấp nhận thành kẻ chiến bại hoặc đang sợ hãi. Nhiều con chó cái trong đám đó có vẻ thán phục tay bợm can trường này, tuy mồm vẫn sửa nhất gừng lấy lệ.

Đọc được thái độ tôn vinh đó, hệt như một thẳng ma cà bông via hề chính hiệu, Sara bất ngờ rẽ ngang sấn đến một con chó cái, hít hít liếm cái đuôi cô nàng. Đến nước này, mấy thẳng chó đực trong phum không chịu đựng được hơn nữa, nhe răng lao thẳng vào đánh hội đồng. Một bước nhảy chéo nhẹ nhàng, Sara đã thoát ra khỏi trùng vây. Tiếp theo sau, ba phát AK chỉ thiên đỉnh đặc của Đức, giải tán luôn cái đám định tấp lô chơi bản.

Tụi chó phum giật mình nghe súng nổ, chạy dạt té khói. Đức chỉ con Sara đang quanh quẩn hít con chó cái, hình hích cười với một cô áo xanh. Chị chàng đỏ mặt bật cười theo, vẻ dạn dĩ tán đồng nhiều hơn e thẹn. Khoản tán gái này con Sara lợi thế hơn đứt Đức, bởi tất cả các loại chó trên thế giới đều cùng nói chung cùng một thứ tiếng. Giống chó hiền nhiên

không cần phải mất thì giờ vật lộn với môn ngoại ngữ như trung đội trinh sát.

Trên cái phum lạ đầy chói dử này, một lần nữa, Đức lại là đồng minh bảo kê cho Sara. Gã trai vùng biển về ngoài bụi bặm, thô tháo nhưng bản chất hiền lành, mê mẩn âm nhạc và những vòng xoay dân vũ. Đất quê hương Nam Trung Bộ của các nàng Chiêm nữ chắc hẳn đã truyền cho Đức niềm đam mê ấy. Nỗi đam mê ẩn chứa, chảy ngầm trong từng huyết quản.

Mái tóc anh lính dày như cái bờm, luôn ngổ ngược dựng đứng trên khuôn mặt đơn giản, hờn nâu và vuông như khổ người. Đôi mắt dài lấp lánh, cánh mũi thô tỏa ngang trên khóe miệng phương thành tứ vực. Nụ cười hiền võ vạc từ một trái tim nhân hậu và thành thực, khiến người ta ấm lòng như được sẻ chia và bất giác muốn mỉm cười theo.

Những đêm lăm-thon tháng Giêng ở Oudong, nhìn thân hình Đức vuông vức nhưng uyển chuyển trong tiết tấu, đặt dùi từng bước vũ vững chãi bên một chị góa chồng, hẳn sẽ có nhiều em gái trẻ đẹp trong phum phải liếc ngang thềm muốn.

S'rock phum khô xa sâu gái góa

Cốm dẹp canh khuya dựng nhịp chày.

Mánh trắng nhám đỏ như đông gỏi

Rụng xuống đời trai một phút say.

Miền Trung luôn là nơi xuất xứ, quê hương của những nhà thơ tài ba hay lỡ bước. Núi rộng sông dài cùng những loài gió bay hoang phóng túng đã ban tặng cho họ một tâm hồn như vậy. Dù anh Định chính trị viên có chê câu thơ trên của Đức là tiểu tư sản, mang mầm mống đố kỵ, không thể

đưa lên báo tường được, nhưng Đức đã viết như thế trộn vụn vào trong số tay. Và chính Đức cũng là một vũ công bản năng, con trai nữ thần Poh Nagar vừa mới bước ra từ trong tầng tháp cổ, mang đến mùa trăng tròn những tối lễ hội thần tiên. Hẳn là thế và không thể nghi ngờ. Chất nghệ sĩ thuần túy thổ dân xứ Hời đột khởi hiển lộ, thổi vào vòng múa chập một cảm hứng tràn đầy sinh khí và lôi cuốn, khiến đời gái góa thêm nhiều nỗi xôn xao.

Đơn vị lính Việt trú quân tạm trong phum vài hôm, làm công tác tuyên truyền dân vận, vệ sinh phum sóc trước khi xây dựng hầm hào căn cứ cách đó chừng cây số. Đám rác rến, lá khô, phân bò trên đường nhanh chóng được thu gom sạch sẽ. Những đồng lửa đốt rác được nhóm lên, khói tỏa mịt mù.

Một “tiệm” cắt tóc miễn phí nhanh chóng được khai trương dưới tán cây me già đầu cổng nhà trưởng phum Sok Un. Tiệm không mấy khách hàng bởi phum vắng bóng đàn ông, như hầu hết phum sóc đơn vị đã đi qua. Chiến tranh lôi kéo hết đàn ông vào cuộc, không vào quân đội chính phủ Cách mạng thì theo Khmer Đỏ, bỏ lại những cái phum đầy memai (*gái góa*), lạ lùng như Tây Lương nữ quốc.

Mảnh dù hoa mới tinh được bung ra, quán ngang cổ thẳng cu Tin, con trai xã đội trưởng Loung. Khách hàng sùn răng bảy tuổi, kẻ mạnh dạn xung phong đầu tiên sau chút e dè, đã nhẫn nại ngồi yên vị. Xung quanh đám lính Việt chờ xếp hàng đến lượt, một vòng các bà các chị tò mò đứng bình phẩm, đùn đẩy vai nhau cười the thé. Nom thấy mảnh dù mới, Sên cùng Phương tình quái khích bác:

- Sộp quá bây ời! Cứ như tiệm hớt tóc thanh nữ Sài Gòn.
- Ui trời, xà bông Camay thơm điếc mũi.

– Hôm r ồi dưới tr ần Ponley không đem đôi gà. Hóa ra giữ để dụ má mấy đứa con nít.

– Tin ời, con ngoan ta ời! Phải má con bận đ ồ xanh m ập ù đứng kia không?

Thằng bé con nhe hàm răng sún cười, không hiểu các chú lính đang nói gi ỡn gì với mình. Đức ít miệng, biết chẳng thể đối đáp với những thằng ôn vật gi ời đánh, b ậm môi làm việc.

Cu Tin nín thở ng ồi trên chiếc gi ồng gỗ kê vắt qua hàng rào, vẻ mặt căng thẳng, h ồi hộp như sắp thấy vành tai mình rơi trên mặt đất. Chiếc lược nhôm răng thưa khéo léo chải lật từng lọn tóc bết. Dưới lưỡi kéo b ấm tanh tách điệu đà một cách cố tình của Đức, từng mảng tóc bù xù của thằng bé thoát ch ốc đã vun đ ầy.

A lê... Xong! Tiếng kéo đập vào răng lược c ạnh cách, r ữ những sợi tóc b ám. Cu Tin thở phào. Không có cái tai nào bị rụng. May quá! Nó quay sang Neang, “đ ồ xanh m ập ù” má nó, cười phô răng sún. Chiếc gương tròn mau chóng được rút ra từ chiếc ba lô lép. Khuôn mặt thẳng Tin hiện ra trong tr ẻo, khôi ngô với cặp mắt nâu sáng ng ời.

Tin trở mặt ngạc nhiên với cậu bé lạ trong chiếc gương th ần. Nó c ầm chiếc gương trong tay, s ăm soi mặt trước mặt sau như một vật lạ kỳ, bởi đã lâu lắm không ai nhìn thấy. Từ tay thằng bé, chiếc gương tròn mau chóng được chuy ền tay qua lại giữa những cô gái. Có những tiếng cười vui b ỡ ng ỡ, có cả những tiếng kín đáo thở dài.

B ầu thanh thiên nhanh chóng s ập xuống màu đỏ tía b ồ quân. Ánh sáng ban ngày dần chìm lẫn giữa bóng hàng xoài tối th ẫm. Tiệm hót tóc lưu động tạm dừng phục vụ khi đến bữa cơm chi ều. Đức thu dọn đ ồ nghề. Có

tiếng xạc xào trong những chòm lá thốt nốt khô tít trên cao, nơi bầy dơi quạ đang lần lượt thả mình. Sau một thoáng rơi tự do, chúng phát cánh, thoát tung bỗng lên trời cao. Phút chốc, thỉnh không đã rợp trời một bầy nửa chim nửa thú, vùn vụt đi kiếm ăn đêm. Ngàn đôi cánh rộng chấp chới trong tiết tấu xoay vòng một vũ điệu câm lặng, dịch chuyển dần về hướng Biển Hồ.

Tiếng mõ bò rộn rã đường về lẫn tiếng phụ nữ tắm đùa nhau xôn xao. Nước Biển Hồ mùa khô rút cạn, bến tắm lùi xa nên mọi sinh hoạt buổi chiều dồn cả về mấy chiếc giếng trong phum. Một tiếng hát lanh lảnh, tông giọng cao vút ré lên phía đầu giếng chùa. Khung cảnh sinh hoạt thường nhật làng quê lâu lắm đã xa xôi, nay trở lại ngập lòng thương mến. Có một tiếng thì thầm nhắc khẽ, Đức ngẩng lên nhìn, dường như có ai đó thật thân quen vừa vô hình bước qua đồng lửa chiều hôm.

Ca trà sau bữa cơm lính đã nhạt, nhạt nốt cả những câu chuyện không đầu không cuối. Trung đội mỗi người một vũng, du đưa theo đuổi những ý nghĩ riêng. Đức thấy bút rút khó tả. Tất cả khung cảnh đều giống như buổi chiều ở quê mình, nhưng sao vẫn như còn thiếu một điều gì đó. Ở quê giờ đang sắp kỳ giỗ cụ. Họ tộc Đức ở làng đông, các nghi lễ phong tục vẫn được đảm bảo nghiêm cẩn, dưới sự đi đầu hành của nội là trưởng họ. Chiến tranh liên miên, nhiều người trong họ có mặt ở cả hai phe đối địch. Kẻ là dân vệ, người là du kích, vẫn luân quần đụng nhau thường xuyên giữa vùng giáp ranh.

Mấy năm trước trong đám giỗ, nội bận áo the đen, tóc trăn búi tó đứng ngay cổng từ đường cung mời khách khứa, đón con cháu về Khói trăn hương ngát la đà trong không khí trang nghiêm. Nội chỉ chiếc kệ kê các bao lúa dưới nhà ngang, yêu cầu những ai mang sủng về để hết đó trước

khi lên ban tổ dân hương và vào mâm uống rượu. Ở từ đường chỉ bàn chuyện thăm hỏi họ hàng, cấm nói chuyện chánh trị.

Một chốc, chiếc giá kê thóc đã trở thành chiếc giá súng đủ các loại. Garand du kích xếp lẫn Carbine dân vệ. Rã đám, súng ai người đó lấy mang đi sau khi đóng đủ suất đình góp giỗ năm của nhà mình, không được thiếu một cắc. *Chúng bây thích bắn nhau thì ra rừng, còn chỗ này là chỗ cấm!* Nội tuyên bố xanh rờn. Nội đã mất mấy năm, nhưng mùi hương trầm, hơi rượu thơm trong ngày giỗ năm xưa vẫn như còn thoang thoảng.

À, thì ra mình bút rút vì nhớ cái mùi trầm, mùi rượu này. Sara đã biến đâu mất tăm tích. Hẳn nó đã chuồn vào phum tán tỉnh con chó cái h ồi này.

– Đồ chó dái du côn!

Đức làu bầu chửi, thở dài thườn thượt, đầu lại nghĩ đến tiếng cười thanh lãnh của cô gái áo xanh h ồi chi ều. Đức thấy ghen tị với cách thể hiện sự ham muốn chân thành trước giống cái của con Sara.

Sên khuynh chân đu đưa nhún vồng, buông sông một câu:

– Nhặt m ồm quá b ồ. Kiếm gì làm tí đi tụi bây!

– Kiếm cái gì? Ở đâu?

Đám lính bị phang đúng chỗ ngứa, nhòe dẫy đ ồng thanh hỏi cùng một lúc.

– Lấy tấm dù m ồi của thằng Đức lúc nãy, vào phum đổi gà. Chắc ăn luôn tụi bây.

– Đâu có được. Tấm dù của thằng Năm hy sinh h ồi trận c ần Oudong. Tao giữ mang về cho má nó.

– Hay sang tụi pháo phối thuộc mượn cái ống đạn chúng nó vẫn trữ nước ấy. May được đôi con đó.

– Phải rồi! Mày xong gọi chúng nó sang nhậu. Mai sáng biết, trót ăn vào mày rồi thì làm thịt nhau à?

Đức tuột võng, lẳng lẳng khoác súng chạy sang chỗ khẩu đội pháo DKZ 75 ly.

Con đường đất khô trắng xóa dưới ánh trăng, la đà in thềm từng mảng dài bóng lá. Đức đi tới đâu, chó phum sủa râm ran tới đó. Tụi lính ta vẫn nói chó nó ngửi qua là biết kẻ hay ăn thịt chó, là nó ghét, nó sủa. Không biết có đúng không, nhưng giờ có miếng thịt cầy tơ bỏ miệng, thêm ống nước thốt nốt chêm giọng nữa là đời thành bất tử. Đức nuốt nước miếng khan, nghĩ thềm.

Nhà chị chàng áo xanh đây rồi. Cây đuốc dầu rái bập bùng gài trên cột, đây đưa thấp thoáng bóng cây rơm trên khoảng sân đất nện. Có hơi thở ấm sục, hít nóng sát ngay bụng chân từ sau bóng tối cây rơm. Đức giật mình quay lại. Ồ con Sara, đồ chó dái! Không biết nó đã đến đây với con chó cái ban chiều từ lúc nào. Cô gái ngời trên bậc thang cuối, đang háo hức xem hai con chó vờn quay vòng vòng, âu yếm quấn nhau. Dưới ánh trăng đêm vắng vạc, mái tóc cô như cũng tỏa ánh sáng xanh, ngời lên màu cánh quạ.

Bằng thứ ngoại ngữ cả bằng miệng lẫn bằng tay ra hiệu, thỏa thuận quốc tế nhanh chóng được thông qua trong tiếng cười rinh rích của nữ gia chủ. Chiếc ống bảo quản đạn DKZ 75 đổi ngang hai con gà. Rượu hai lít thêm, là quà tặng samakhi* cho bộ đội Việt Nam.

Hữu nghị

Trót xong cặp gà, ngẩng lên đã thấy nòng AK của mình trong tay cô gái áo xanh, đang nhấp nhỉnh chĩa ngay ngực. Đức bủn rủn lạnh người, thềm

đay nghiêng mình sơ suất. Địa bàn lạ, lại sơ sễ trót dựng cây súng ngay chân cột nhà.

– Lơc đay lơn! (*Gior tay lên*)

Đức miễn cưỡng gior tay.

– Tâu đon ni, chít ni! (*Đi tới đây, gần đây*)!

Đức cay đắng bất lực, làm theo như một cái máy.

– Tiên sư mày, con giặc cái! Mày dám bắn không? Nghe tiếng súng đêm, anh em tao sẽ đến ngay. Chúng nó thịt mày ngay, không thoát được đâu con ạ! - Đức lờ mờ bầm.

Pầm pầm này! Bắn thì bắn mẹ mày đi, con khốn! Đừng để tao giết lại súng. Lạy mẹ con đi đây!

Thoáng qua chừng vài giây chết cứng. Cây đuốc dầu rái gài trên cột nhà bập bùng, soi rõ sự thất vọng tê tái trên mặt kẻ bại trận. Khuôn mặt Đức hằn nẻo nề hay hài hước lắm, nên “con giặc cái” bỗng phá lên cười giòn khanh khách.

Cười nữa đi, con ôn vật. Nửa mét nữa thôi, mình sẽ thụp xuống, chụp nòng súng hất lên trời - Đức hít thật sâu, nghĩ thầm.

- Em tên là Thea Lim!

Khóa an toàn bất ngờ đóng sập cái *rộp*. Cây tiểu liên được Thea Lim trao lại tận tay cho chủ nhân sau màn tự giới thiệu đầy ấn tượng. Đức thẳng thốt run tay cầm lại khẩu AK, nhưng điệu cười Thea Lim vẫn giòn tan như bông nổ. Hối tâm lại, biết mình què độ, Đức bỗng nổi cơn khùng, thẳng tay tát “con giặc cái” cú rờ-ve bạt má.

Giọng cười câm bật, nhường chỗ cho tiếng thút thít to dần. Đức lúng túng, bối rối khoác súng bỏ về. Nửa hồi hận muốn xin lỗi Thea Lim, nửa vẫn còn bực tức, Đức vừa đi vừa lầi bầi, tự chữa gương với bản thân:

– Quỷ sứ! Đùa gì cà chớn quá trời luôn!

Đến gốc cây me sát hàng rào, lại có tiếng khúc khích lẫn tiếng nấc sạt sạt ngay sau lưng, nhắc:

– Phlech moan hơi, moan boong ời! (*Quên gà rồi, anh ời!*)

Thế này thì quá lắm! Đức quay ngoắt lại. Thea Lim nói gì không rõ, tiếng nói nhanh gấp, nhỏ như gió thoảng. Sáng mờ một khuôn mặt sát gần với đôi mắt nâu tối thẫm, nhìn thẳng không chớp thật lâu. Ánh mắt như xoáy hút biển sâu, buông thả gọi tình. Sát ngay ngực Đức, khuôn ngực đàn bà căng tràn ẩn dưới lầi áo xanh nửa sáng nửa tối. Cặp vú thây lầy như đôi quày trái thốt nốt, phập phồng trong ánh đuốc.

Đức nuốt nước miếng khan, muốn quay mặt bỏ ra chỗ khác nhưng không kịp. Đôi bàn tay nhỏ nhắn nhưng ráo riết đã cầi tay Đức, dừi kéo vào trong bóng tối gầi sần. Ngọn đuốc dầi rái rời tay Thea Lim rơi xuống, lăn tròn trên mặt sần tấi ngấi.

Tiếng kêu khe khẽ bên đống rơm... Hồn hểi lẫn trong tiếng thở gấp gáp thoảng mùi men thốt nốt. Thân thể mềi mại đàn bà dầi mùi hăng thuốc rê tươi đang thái dể, quện mùi mềi hôi ngậi nầi. Lào thảo bên tai những tiếng nói vô nghĩa.

Bóng tài lá dừi đừi dầi dưới trắi lúc ngắi lúc dầi. Gió đềm xạc xào lúc mau lúc thừa. Ái tình trang trắi dừi kéo những vụng về trắi trẻ vội vàng nhưng đầi đầi cuốn. Xúc cảm nguyên khai từ mạch nguầi cắi nhưc,

trong hút sâu mê ẩm bỗng vụt đến cao trào, vỡ òa bung phá giằng giật như bình kết năm bề một dàn giao hưởng.

Mé rìa phum, đờng vọng cùng phút tràn ngập lửa đôi, có tiếng AK điểm xạ liên ba từ một tổ gác đêm.

Pầm pầm pầm...! Pầm pầm pầm...! Pầm pầm pầm...!

Một sự trống rỗng kỳ lạ kéo đến đột ngột. Gió cũng kéo qua đêm yên tĩnh, để lại những vệt sáng mỏng manh dài. Đường về qua phum giờ sao như khác hẳn lúc đi. Bóng trắng lấp lánh trên dòng sông bạc ngoài kia bây giờ như cũng khác. Không gian và thần xác dâng lên nhẹ bỗng, Đức tưởng như mình đang bay chơi vơi giữa đêm thanh.

Thế là mình đã trở thành một thằng đàn ông, một thằng đàn ông ngờ nghệch sau phút suýt chết hụt, thì trên tay đã kịp nắm đôi gà. Đức ngẩn ngơ thử lắc xóc, cặp gà khê kêu “oác oác”. Đây thật sự là một sự thật, chẳng còn hờnghi gì nữa rồi.

Đức thở hắt một hơi thở dài. Tiếng thở dài nửa ngạc nhiên nửa bất chấp, ào phào tan trong gió đêm.

Thì kệ đời! Khi Chúa đã muốn thế. Biết ra sao ngày sau? Đức huýt sáo ra hiệu cho tổ gác đêm khởi bắn nhàn.

Gà không cất tiết, bóp chết làm sạch cho luôn vào nõi cháo. Sên chạy sang gọi tụi DKZ 75 ly. Cuộc vui vụng ban đêm nhanh chóng triển khai trong nhịp nhàng đồng lửa tàn.

Đang dờ dể mới thấy Sara trở về nằm chầu hầu. Trông nó có vẻ phờ phạc nhưng khoan khoái. Trên sườn còn in một vết đớp hằn răng bết máu tươi. Chắc là nó đã chiến nhau dữ dội với tình địch. Đức ôm con chó, vò đầu bứt tai nựng:

– Chết cha mày chưa hả, đồ chó đái!

Sên quăng cho nó miếng xương cánh, vừa nhồm nhoàm nhai vừa triết lý:

– Chuyện vặt! Trước khi định đấu đuôi người ta phải đấu mõm đã!

Minh, khẩu đội trưởng DKZ 75 ly đã say liêng biêng, bật cười hô hô. Nó tợp thêm ngụm rượu, kéo Sara lại gần, vành mõm con chó rầy bất ngờ phụt ngụm rượu vào họng. Con chó sặc rượu văng mạnh, tiện mõm đập luôn vào tay nó rướm mấy vết răng. Minh nổi cơn khùng, quài tay với khẩu AK. Đức cùng Phong nhảy vào giữ tay, ghì chặt khẩu súng, chửi:

– Ê, xin mẹ rầy mày!

– Ai chấp con chó làm gì...?

– Ca câu vọng cổ gì đi bây ời...! - Đức rên rĩ.

Cuộc nhậu lại tiếp tục như chưa có chuyện gì xảy ra. Sara vốn ghét sẵn khẩu DKZ 75 ly, nay ghét nốt thẳng chỉ huy “con chó lửa ba chân” phối thuộc.

Thấy Sara vẫn còn hậm hực gằn gừ, Đức an ủi vỗ đầu con chó, giấu thẩn một nụ cười nhẹ bồng. Trận ái ân “tao ngộ chiến” lúc nãy như một giấc mơ không tưởng. Tình yêu là màu xanh, là hương nồng thanh tao trong thi tập các nhà thơ lãng mạn, hóa ra đến nhanh bất ngờ giữa đời thường giản dị. Một màn yêu tình cò cấp tốc, mang cả mùi bạo lực súng đạn.

Cứ quăng hết súng đạn đi như đám gỗ què nhà của nội, trên đời chỉ còn lại bài hoài mỗi tình yêu. Thật thú vị bao nhiêu!

Thấy Đức bỏ tua, há miệng ngáp dài như thẳng ngơ ngẩn, Minh nghi ngờ, quay sang Phong lâu bầu:

- Coi chừng con nhỏ trong phum nó hốt luôn thằng này r ồi.
- Thảo hèn h ồi hôm nó đi đến hơn cả tiếng lặn!
- Đúng chó nào chủ nấy!

Giang hồ bạt thiệp, Sara đã quen gần hết bọn chó trong phum, kể cả mấy thằng chó đực tợn nanh lúc đầu. Hẳn là bọn chó không có nhiều quan niệm phức tạp nên mau được cảm. Cộng được chó trong phum cũng không thêm đếm xỉa đến lý lịch xuất thân vốn du thủ du thực của con Sara, chấp nhận nó luôn. Chỉ cần đừng có đến lãnh địa của nhau ghêch chân đáai bậy, đừng tranh ăn vào phần của nhau là sẽ thành bạn tốt.

Sara chỉ có mặt ở trung đội được hai bữa cơm và ban đêm. Thời gian còn lại, nó lê la bốn cọt với đám chó trong phum.

Có hôm đến bữa cũng chẳng buồn về. Mỗi khi về muộn, nó đuổi dài người, đuổi hai chân trước sát mặt đất, mõm hếch lên giữa vai vươn chùng xuống. Tai nó cụp xuôi, mắt lim dim trong khi đuôi khe khẽ phất như biết lỗi, trông rất nịnh bợ.

Phong ghét kiểu ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, buộc cổ nó bằng sợi dây vông cũ, đến đêm mới thả. Cái xích rỏm như thế chỉ cần vài cú nhảy là đứt, nhưng không muốn méch lòng ông chủ hay vuốt ve bắt rận cho mình, Sara chịu chấp nhận sự cương tỏa hờ này.

Bây giờ Sara thân với Đức nhất, cho dù ban đầu chỉ là tình thân con rắn mối. Từ khi có một mối quan tâm chung ở cái nhà sàn góc phum, hai “anh em” nó càng thân nhau hơn. Chập tối hằng ngày khi cơm nước xong, sau

một tiếng sáo huyết là phân đội lên đường. Chó bốn chân đông trước, người hai chân đi sau. Đến lúc về theo chu trình ngược lại.

Chưa hết ca gác đầu đã thấy Đức lò dò về trước, Phong nghi ngờ hỏi:

– Sara đâu mà?

Ba Đức ngáp dài mệt mỏi:

– L... chó nó có hom! Chạy làng sớm thế đểch nào được.

– Coi chừng đó mà! Ban địch vận báo Thea Lim nó là gái Khmer Đỏ nhảy rừng về phum đó. Ông Định biết là tiêu tưng.

Đức ngáp dài, chìa ca inox đậu xanh với mấy cục đường thốt nốt. Phong cời lửa nấu chè, ghen tị ngắm soi chiếc ca. Ôi chà đậu xanh! Hẳn đây là bằng chứng của tình yêu quốc tế, hay giản dị hơn, là bồi dưỡng công sức lao động khổ sai nặng nhọc mà thằng Đức cuốc cày hùng hục mấy lượt suốt tối đến giờ.

Mỗi lần ái ân, nàng bỏ cho một hột đậu, liệu đến bao giờ cho đầy cái ca này? Phong phì cười, nghĩ đến câu thơ trong một chuyện tiểu lâm của lính.

Ba năm mới được gần này

Còn bao năm nữa cho đầy bốn ca?

Mới hơn chục hôm ở đây, Sara sộp hẳn đi. Đức cũng vậy, chỉ còn đôi mắt sâu lấp lánh dưới cái bờm tóc dựng, trông hết con chào mào gầy guộc. Ngược lại, Thea Lim ngày càng mơn mớn, miên man dạn dĩ. Tình mơ đã thấy giọng cười rinh rích đùa nhau với đám lính ngoài giếng.

Gái phải hơi trai như thái lái phải cứt chó. Vắng chồng đã lâu, giờ cơn khát vọng tình tang đã được giải tỏa. Nó kích thích tận cùng những gì thuộc bản năng quyền rũ vô hình của giống cái. Nó nằm trong cái cổ tay tròn trịa

vịn cà om nước dội trên đầu kia? Trong bầu ngực thấy lấy rung rinh trong tiếng cười kia? Hay trong làn sóng lượn đầy nhục cảm của vòng eo hông mỗi khi cất bước?

Không có cái gì cụ thể được hết! Nó gần như một sự lột xác diệu kỳ. Chỉ biết mỗi khi Thea Lim ra giếng lấy nước, đám lính đang tắm trần đầu ngâm ngẩn ra nhìn. Nhiều anh lính trẻ vội cúi xuống, khom lưng vội giữ lại cái áo đã vội kỹ. Đường như bầu không khí xung quanh đều bị đánh thuốc độc hay bỏ bùa mê. Thứ bùa mê thức tỉnh những khát khao tuổi trẻ, thúc giục những đêm dân vũ mê đắm ái tình.

Gái góa chẳng phải đợi lâu, lại một dịp lễ trọng nữa đến với phum đầy bất ngờ. Lục xoong (*Hòa thượng trụ trì*) chùa Svay Chek viên thành sau vụ gặt mùa. Phum sóc ngày đêm rộn tiếng trống s'co* dồn dập, tiếng đàn thuyên thánh thót lung liêng trong lễ trọng tiến bậc cao tăng về nơi nước Phật. Đây là lần đầu tiên sau bốn năm khốn khổ dưới ách thống trị của Khmer Đỏ, người dân phum được tự do hành lễ theo phong tục văn hóa ngàn đời.

Một loại trống dân tộc phổ biến vô khi múa lăm-thon.

Sao Hôm vội vọi đằng tây, nhấp nháy mắt giữa khoảng trống mở giữa đám mây đen viền cam ngược sáng. Hoàng hôn đất khách có những gam màu tương phản lạ kỳ. Bóng tối kéo không gian chặt lại, thơm mùi mật đường đang nấu. Khói bếp, khói rơm un muối cho gia súc lan tỏa bìa phum, nhắc lòng kẻ đi xa bụi ngủi nhớ niềm thân mật xóm mạc quê nhà.

Đài hóa thân ba tầng cờ phướn đủ màu, phấp phới trong gió mùa no ấm. Lửa củi dầu chắc đượm bốc cao rừng rực, soi hừng những gương mặt hân hoan, thành kính trong niềm chiêm bái. Gió đêm trải tiếng kinh cầu

thâm u an ủi đời lành tràn qua mặt ruộng, vắng đến bìa phum. Hơi nóng giàn thiêu phả rung rinh vòm lá me già.

Trên đài hóa thân, tấm vóc vàng phủ lượt ngoài thân thể nhà sư đã cháy hết. Xác phàm phồng trướng, rung mờ trong ngọn lửa, nổ một tiếng bụp gửi lời chào thoát tục. Giàn hỏa thiêu tung lên theo gió trời một nắm lửa hoa tàn.

Đức đứng xem nghi lễ, chợt thấy nóng sau lưng mình, nóng hơn cả giàn thiêu, là bầu ngực Thea Lim phập phồng như đôi trái mọng, lóng tím trên quày thốt nốt. Cô áp sát, vòng cánh tay trần riết chặt lưng Đức từ phía sau, công khai khẳng định quyền sở hữu giữa một vòng các nếp sà rông duyên dáng khác đang đứng xung quanh. Tiếng trống s'co giần giật vỗ đằm, thúc giục các cô chuẩn bị vào bước vũ.

“Bập - bung bung...! Chạ - tình tình...! Bập - bung bung...!”

Sức nóng trần thế cuộc đời sau lưng, cuốn ý nghĩ của Đức trở về những khát khao thực tại. Đức ngắm Thea Lim tròn trịa trong chiếc sà rông xanh thẫm, như nữ thần Apsara hiện ra trong bóng lửa.

Như vẫn chưa dám tin hẳn vào khung cảnh tuyệt vời hạnh phúc, đôi lúc Thea Lim chợt thẳng thốt nhìn quanh. Hiện thân của khát vọng tình yêu đang duyên dáng cười khúc khích dưới chân một vườn tượng Phật. Văn hóa phong tục đời thường yên vui trở lại. Sự tiếm quyền tạm bợ, nổi thần thánh hóa cái lý tưởng nông cuồng của Angka (tổ chức đảng Khmer Đỏ) hòng thay thế tín ngưỡng nghìn năm của dân tộc như đã vỡ tan theo xác phàm nhà sư vừa thoát.

Angka chết rồi, Khmer Đỏ chạy rồi, đừng sợ nữa em! Chúng chỉ là bọn khát máu và cuồng tín. Những chiêu thức ám thị đám đông và tự ám thị của chúng chỉ giúp lũ diệt chủng mạo danh nhập vai chân thành hơn trong

những nghi lễ mị dân mà thôi. Trên cánh đồng Svay Chek phum ta đây, anh cùng em đã thấy hàng dãy xác người vô tội bị giết khi thực hành cái thứ đạo ôn diệt chúng khốn kiếp. Những thủ cấp vỡ toác vì lưỡi cuốc, những bụng đói dân lành nở bùm bụp dưới nắng hun, đâu có ai phủ lên tấm vóc trong nghi lễ đỏ nào. Đời thường ta đang sống đây, chén cơm ta chấm mắm này, men nồng nước thốt nốt ta uống đêm nay mới là thứ đáng kể, em à!

Rất muốn nói với Thea Lim như thế, nhưng lòng ngực nghẹn ứ lại vì chẳng đủ lời, Đức quay lại nhìn vào mắt cô mỉm cười. Mắt Thea Lim lấp lánh cười theo trong bóng lửa.

Đêm nay chính là đêm phục sinh của những mùa trăng cũ, của những vòng dân vũ đắm say thu ần khiết ái tình.

“Bập - bung bung...! Chạ - tình tình...! Bập - bung bung...!”

Tiếng trống sân chùa đã tắt từ lâu. Trăng hạ huyền nhô khỏi cành xoài thấp. Ánh trăng lênh láng chảy qua khe vách gỗ, in trên ván sàn những vạch ướt vàng. Đức quen giờ gác, tỉnh mắt ngắm Thea Lim đang nồng giấc. Cặp môi tươi của cô he hé nũng nịu, thỏa mãn trong nụ cười trẻ thơ. Phảng phất trong không gian thứ hương riêng mộc mạc, tỏa ra từ thân thể đàn bà quen thuộc. Mùi hăng thuốc rê tươi quện ngọt mùi đường thốt nốt.

Mé ngoài hàng rào gắt tiếng Sara sửa dũ dội. Ba Đức vội rời khỏi Thea Lim, quần đại chiếc khăn cà ma vạch khe liếp nhòm ra. Dưới gốc me, Sara đang xông vào tấn công một bóng người, trong khi con chó cái nhà Thea Lim lại nhảy quăng lên mừng. Đức quai tay với khẩu AK lật khóa an toàn. Thea Lim giằng lại khẩu súng, khẽ kêu thảng thốt:

– Đứng, đừng bắn! Sà Rươn, Sà Rươn...!

Lúng túng trước thái độ hiếu chiến của con chó lạ, bóng đen lay nhô cây cọc rào, loay hoay rình đập nó. Những cú đập trượt khiến con chó càng hăng máu. Sara rất nhanh nhẹn, thoát bên nọ thoát bên kia tiếp tục tấn công. Bị đập hai nhát giữa cẳng chân, lại hoảng hốt vì chó trong phum thấy động, sửa rộ lên cùng tiếng súng báo động của du kích phum, bóng người lạ vội kêu tên Thea Lim mấy tiếng đánh động, song vẫn xách cây cọc rào loay hoay thủ thế.

Lác đác các nhà xung quanh bắt đầu đốt đuốc. Tranh tối tranh sáng, Đức tụt sần hậu lùi bụi, rút nhanh về trung đội. Lát sau, con Sara cũng bỏ chiến trường chạy theo.

Buổi sáng hôm sau, trong phum xuất hiện một nhân vật mới. Đó chính là người về đêm qua. Sà Rươn chồng của Thea Lim, hàng binh lính Pol Pot được ban định vận Sư đoàn 7 cho về.

Sà Rươn đến trình giấy chứng nhận công tác cho trưởng phum Sok Un. Một người đàn ông khó đoán tuổi, cặp mắt sâu trùng ánh lên vẻ nịnh bợ và cam chịu. Đôi lưỡng quyền nhô cao, phủ làn da nâu xám của bệnh sốt rét rừng kinh niên. Gặp đám lính trinh sát, Sà Rươn cà nhắc lần đến, hồ hởi bắt chuyện bằng một vốn liếng kha khá tiếng Việt.

Gã trai xởi lởi quá mức cần thiết khiến Đức khó chịu ra mặt, hỏi vặn:

- Ê anh bạn! Đã đánh nhau với chúng tôi mấy trận rồi?
- Không có đâu! Tôi chỉ là lính hậu cần thôi.

– Hậu cần cũng ngon mà. Được Angka thưởng cái huân chương nào chưa vậy?

– Angka chạy sang Thái Lan rồi. Đói quá với nhớ vợ thì nộp súng về phum thôi.

Mọi người cười rộ. Thấy vết chó cắn sâu, Phương y tá gọi gã vào cho mấy viên kháng sinh để cạo ra rắc.

Sà Rươn trả lời trôi chảy làm Đức hậm hực. Càng hậm hực hơn nữa khi Thea Lim bây giờ coi Đức như một người xa lạ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt trót qua Đức cố tình không dừng lại, dù nhíp cười vẫn lạnh lạnh trong buổi chiều hôm như những ngày nào, khi Thea Lim vung gàu nước gội tóa vào đám lính cời trăn đang tắm.

Hết duyên cuộc đời thành vô thường. Tình yêu đến thế nào thì ra đi như thế, đột ngột không lời hẹn trước. Buổi tối, Đức hết chỗ đi, nằm văng buồm thổi thuốc rê khét mù hóa thân cuộc tình thứ nhất. Con Sara không chịu được khói, khịt mũi đi kiếm chỗ khác nằm. Phong ngâm nga:

– Trai tơ vớ phải nạ dòng, như nước mắm thối chắm lòng lợn thiu.

– Bị bỏ bùa rồi con ạ! Đời mày còn khổ! - Sên tuyên bố.

Không biết có bùa ngải thật không, nhưng mùi gây nồng mồ hôi đàn bà, mùi thơm như hương nếp cốm từ chiếc túi nhỏ Thea Lim luôn mang trong người luôn khiến Đức bần thần.

Không chịu được nữa, Đức tức tối lật văng chồm dậy, đá vào cột võng Phong nằm một cú, bỏ xuống khâu đội DKZ 75 chơi.

Ngày nổi ngày. Chùm trái me già đã quánh ruột tách vỏ, reo lộc khộc trong gió, nổi bứt rứt nhớ nhung trong lòng trai trẻ cũng dần teo lại nguôi

ngoai. Mấy bữa đơn vị sắp rời cứ đi tác chiến, Sà Rươn kêu trung đội lên nhà nhậu samakhi.

Đức nửa muốn đi, nửa ngại ngùng. Sên túm gáy Đức xốc ra khỏi vũng, rít khế:

– Đi ngay! Thằng hèn! Mới có thể đã chùn bước thì cút mẹ sang vệ binh đào hầm cho sếp.

Nước thốt nốt chua ừng ộc tràn ra từ các ống tre lớn, quện vị mặn đắng gói sầu đầu cá lóc. Gà nướng phết mật ong ruồi, chấm mắm prohok* trộn ruột trái cà sắng, ớt tiêu cay xé lưỡi. Chiều nhậu samakhi vô tình trải đúng vị trí hồi trước còn là chiếc giường tình ái. Mùi hương quen lướt qua thật gần, khi Thea Lim đi tới tiếp vào mâm bó đọt xoài non đỏ lẫn lá chùm ruột xanh.

Loại mắm phổ biến của dân tộc Campuchia

Sên cười tinh quái, giữ cô lại, nài nỉ mời một tô đoàn kết. Thea Lim chấp tay đáp lễ, ánh mắt dừng lại nơi Đức một thoáng cùng một nụ cười nhẹ. Cô duyên dáng nâng tô nước men mời.

– Sốc sà bai, coong top Việt Nam (*Mừng sức khỏe bộ đội Việt Nam*).

Đức chiêu một ngụm lớn, thẫn thờ cúi nhìn những khe ván quen hờ trên mặt vách. Ánh trăng đêm nhẩy nhợt đã từng lọt qua những khe vách ấy. Tổ con tò vò đắp bằng đất lùm lùm trên tấm ván hồi đã nở, thủng một lỗ. Lũ tò vò con đã thoát tổ bay đi. Hồi con tò vò mẹ đang xây tổ, Đức muốn phá nhưng Thea Lim không cho, bảo tò vò làm tổ trong nhà là điềm may mắn, an lành.

“Tò vò mà nuôi con nhện. Mai sau nó lớn nó quện nhau đi. Tò vò ngồi khóc tỉ ti. Nhện ời nhện hời nhện đi đặng nào?”. Câu ca dao đã nhàn lần

ngớ ngẩn. Vào bụng lũ tò vò con chứ đi đằng nào? Có khi mình cũng chỉ là một con nhện ngu, tò vò nó nhốt trong cái tổ ấm áp ấy mà không thể thoát ra được vì đã bị tiêm một liều nọc, liều nọc ái tình.

Đức thờ dài, với đùm thuốc rê quấn một điệu sâu kèn tổ chẳng. Gió chướng đầu mùa lật phật lửa cánh liếp đầu cầu thang. Hơi gió qua tai thấy lạnh rợn cô liêu, dù buổi trưa vẫn đang rộng dài cơn nắng.

Sà Rươn đã lên cơn hứng, bắt đầu cất cao giọng quản ca bằng tiếng Việt. Giai điệu bài hát ngoại giao trữ tình của ông hoàng tài hoa Sihanouk có tiết tấu dịu dặt, âm điệu du dương, vang dội giữa buổi trưa vắng thật tuyệt vời.

– *Ta hát bài ca...*

Đi lên chúng ta bên nhau,

Việt Lào bên Khmer anh em...

Toán lính Việt lựa bắt giọng, gào theo:

– *Cùng chung dòng sông*

Mekong đắp xây môi tình, kết đoàn chung thủy dài lâu.

– *Hôm nay ta hát,*

ca mừng đất nước mến yêu,

môi tình Đông Dương ngày thêm sắt son.

Cầu thang nặng nề cọt kẹt. Trưởng phum Sok Un lừng lững xuất hiện trùm khuôn cửa. Lão trợn mắt nâng chùm ống thốt nốt, quát lên bằng giọng ồm ồm:

– *Chung xây hòa bình,*

giữ gìn đất nước chúng ta.

Sáng tươi dưới trời tự do...

Đám nhậu samakhi vỗ tay ầm ầm. Sà Rươn đứng dậy, quíu chân dạo mấy bước vũ. Sok Un treo những ống nước thốt nốt đầy lên chiếc móc cạnh cửa sổ, túm vai dúi Sà Rươn xuống bắt ng ỏi yên.

– Trăng đã lên đâu mà đòi múa? Phạt một tô!
– Bộ gà sống muốn đá gà chết hả lão này?
– Ai ở đây cũng mấy tua rồi. Lão mới vô chưa phạt là may - Sà Rươn cự nự.

– Ng ỏi xuống cho ngay!
– Trô đi! Tôi theo li ền à.
– Trô... Dzô... Trô...!

Tiếng hát rung sàn vang xa, kéo thêm sang mấy bọm nhậu lảng gi ềng. H ầu như mấy mống đàn ông trong phum đã tụ cả vào đây. Họ đã bắt đầu ngấm men la đà. Thea Lim cúi qua vai Đức, tiếp thêm m ồi vào chiếu nhậu. Không biết vô tình hay hữu ý, tóc cô thả xuống gáy Đức nhột bu ền. Có những nỗi bu ền khiến người ta tấp tễnh những hy vọng treo ngoe. Đức ngoái cổ, thấy ánh mắt Thea Lim liếc qua, nhanh như điện xẹt.

Cuộc vui nào r ồi cũng đến lúc tàn. Thấy Sara ve vẩy đuôi đón mọi người dưới chân cầu thang, Sà Rươn trong cơn say, hào phóng tuyên bố cho trung đội luôn con chó cái. Những kẻ say bao giờ cũng trở nên tốt bụng. Gã trai bảo rằng để con Sara có bạn đỡ bu ền, vì thấy chúng nó rất quyến nhau.

Sên vỗ vai Sà Rươn bật cười ha hả:

– Chỉ cho mỗi chó thôi à?

Sà Rươn vùng nắm ngô, vớ cây ná định bắn thêm con gà. Sên bật cười lớn nhìn Đức đang quàu quạu, xua tay:

– Thôi! Đủ, đủ rồi! Xin quắc cần câu có mà bắn ăn.

Nhiều chó để làm gì? Tiểu đoàn không phải trại chăn nuôi. Trung đội trinh sát bị lý lẽ đánh thép của thằng Minh khẩu đội DK 75 thuyết phục. Mọi việc được tiến hành ngay lập tức. Đức dắt con Sara sang gửi trung đội thông tin, buộc lại để nó không nhìn thấy cuộc hành hình trá trở.

Minh lấy khẩu B40, lờ qua lòng súng đoạn dây võng. Rình lúc con chó cái đang cúi xuống nhặt cơm, nó khéo léo tròng dây qua cổ nó rồi rít chặt. Chỉ mới kịp “oảng” một tiếng, nó đã bị khẩu B.40 gí chặt xuống đất. Năm phút sau, nó đã được treo ngược chân sau lên cành xoài thấp, mõm bị khớp, hai chân trước trối ngược lên lưng.

Minh lục bình, lấy ra con dao găm chuôi sừng, chiến lợi phẩm trong trận Rừng Sở hồi biên giới. Nó khoái trá ngắm nhìn con chó bị treo đang oằn oài trên cây, quăng điếu thuốc rê hút dở rồi tiến lại gần. Sên giúp nó giữ chặt con chó. Phương y tá ngửi xôm, háo hức chứng kiến bài học giải phẫu “câu trắc học”. Minh nhẹ nhàng đặt tay vào cổ con chó, cố gắng tìm nhịp đập gờn giật của động mạch cảnh. Đây rồi! Nó mở một nhát ngọt bên trái, theo chiều dọc gờn yết hầu.

Con chó quẩn mình, không kêu được, chỉ rít được những tiếng âm cao, ư ử trong cổ họng. Nó lấy mũi dao sắc, rạch mở rộng thêm để tìm tia hồng.

Tia xanh là tĩnh mạch, không đánh tiết canh được. Phải cắt đúng tia h òng thật chính xác.

Tia h òng đây r ồi! Sên đã chuẩn bị hai cái ca inox, vút vào nắm muối để hãm đông. Nó chìa cái ca chuẩn bị đón máu. Phụt! Sau cú lấy mũi dao chuyên nghiệp, một tia máu đỏ tươi phụt thẳng vào trong ca, s Ầ! bọt. Cái ca tiết đ ầy lên nhanh chóng.

Minh hít hà ra hiệu lấy cái ca thứ hai, lấy tiết cuối để chút bóp làm món rửa mặn. Con chó rùng mình, xoắn người trong cơn co giật cuối cùng. Minh chùi lưỡi dao dính máu vào lông chó, c ần ca tiết nóng húp soạt một ngụm lớn. Nó bảo uống tiết nóng thì mắt tinh, lấy phần tử bắn nhanh và không bị chóng mặt.

Máu chó không còn được hứng, chảy dọc theo mõm, nhỏ xuống đất những giọt cuối cùng. Cặp mắt khép hờ bỗng mở ra, lạc h òn trong veo, như đã cảm được có đi ều gì khác lạ r ồi run run khép lại. Một vài giọt nước mắt xuôi theo, thấm trên nền đất.

Cả trung đội cảm thấy có đi ều gì đó không ổn. Giật mình ngoái lại, Phong thấy Sara đã đứng đằng sau từ lúc nào. Nó đã nhay sọt vớng dù, thoát ra chạy về đây. Sara đã nghe thấy tiếng rít lìa đời tuyệt vọng của bạn nó. Tiếng rít của sự đau đớn ai oán trước sự phản bội trắng trợn của con người.

Có thể Phong không nghe được những tiếng kêu thương ấy nhưng đôi tai thánh của Sara đã nghe thấy. Giống chó nghe thấy những âm vực rất cao trong dải tần số siêu âm mà con người không nghe thấy được.

Như một kẻ ăn trộm bị bắt quả tang, cả bọn lúng túng. Ba Đức mỉm cười giả dối, móm méo xeo khe khẽ gọi:

– Sara! Sara...!

Đức tiến lại gần chừng nào thì con chó lại lảng đi chừng đó, không thể thu hẹp được khoảng cách. Bất lực và chán chường, Đức trở về vòng ngõ phịch. Sara lại tiến lại, vào gần hơn, trân trân nhìn cái thân chó đu đưa trên cây. Nó tru lên khe khẽ, chân trước cào cào mặt đất, mõm vẫn ư ử khuyển lơn vĩnh biệt bạn tình.

Cả bọn im lặng. Một sự im lặng nặng nề, như bị tra tấn tinh thần. Minh bỗng phát khùng, lượm mấy cục đất, ném túi bụi về phía con chó, mồm gào lên:

– Cút! Cút mẹ mày đi...!

Bị một cục đất chọi trúng sườn, Sara sủa một tiếng ngắn rồi cúp đuôi dong thẳng.

Suốt mấy hôm Sara mất tăm tích, nhưng đến khi có lệnh hành quân truy quét, nó ở đâu lại lò dò mò về. Cả trung đội mừng rỡ, có cả một nỗi niềm hối hận chân thành. Không biết Sara đã quên, hoặc giống chó không nhiều định kiến. Trên thùng xe, lính trung đội xúm vào beo tai, bóp chân bóp cổ, vật nó ra làm lành. Tình bạn nào cũng trải qua nhiều thử thách đau lòng, chủ yếu là người trong cuộc gây ra.

Chương 3

ĐỒNG BẰNG Ở LẠI SAU LƯNG, tiểu đoàn bộ binh tiến sâu mãi vào khu chiến. Tiếng pháo 105 ly đê-pa sau lưng nghe đã xa vắng, nhòe trong tiếng gió rừng âm âm tràn về từ bên kia núi.

Trên những con đường bò heo hút đã có những cuộc chạm súng nhỏ lẻ với trinh sát địch. Hơn tháng trời bình yên, giờ nghe tiếng súng, Sara phấn khích ra mặt. Nó hiểu rằng cuộc sống nay đây mai đó lại bắt đầu. Chuyển viễn du vô định, đây bắt đầu cùng với những mùi đặc trưng chưa từng thấy trên vỉa hè thị xã hay phum sóc nào. Mùi tanh nhạt của thép nóng, mùi hăng ngọt liêu phóng dêu, mùi thơm hắc thùng lựu đạn mới khai, mùi chua khét từ các ông chủ hai chân...

Tóm lại là mùi lính, mùi bụi đường nồng nặc của phiêu lưu đã quay trở lại, kích thích nó hoạt động. Không biết có hấp dẫn bằng mùi cái đuôi con chó cái phum Svay Chek kia không nhưng rõ ràng làm nó phấn khích, lúc chạy trước, lúc luồn sau theo bước quân hành.

Đơn vị được lệnh luồn sâu chiếm ga xép Kamreanh giữa rừng, giữ cầu cho xe tăng thọc vào thị trấn Leach, thủ đô kháng chiến của chính phủ Khmer Đỏ.

Khẩu DKZ 75 ly của Minh như thường lệ, lại đi phối thuộc. Chiều xuống đến nơi, Minh toét miệng ra cười, dứ dứ vào mõm con Sara miếng thịt bò khô làm lạnh. Con chó ngẩng ra, không thèm ăn dù món này nó rất

khoái khẩu. Ha ha! Anh bạn này thù dai thật! Chỉ đến khi Đức đưa cho, nó mới cạp lấy lảng ra chỗ khác chén.

Quá nửa đêm. Tốc độ hành quân chậm, thỉnh thoảng lại phải vòng tránh các điểm nghi ngờ. Đôi khi nghe rõ tiếng địch đang chặt cây đào hầm chiến đấu gần ngay bên sườn. Mỗi lần như thế, Sara lại gù gù khe khẽ. Hơn ai hết, nó thuộc rõ mùi những con mồi các ông chủ đang săn đuổi. Cái mùi nó đã bắt gặp từ những xác chết dọc đường. Nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Đức quỳ xuống, cúi sát mặt con chó, hai tay túm lấy tai lắc lắc. Hiểu cử chỉ ấy, nó không sửa một tiếng.

Trong đêm tịch mịch, trinh sát liên tục đổi hướng vượt từng đoạn ngắn, dẫn tiểu đoàn luồn vào giữa lòng cứ địch. Màn sương mịt mù trong buổi sớm mai đến chậm, bị dải đường sắt gồ cao cắt làm đôi. Mái ngói đỏ ga xếp thấp thoáng hiện ra sau triền đồi thấp.

Nằm ở tuyến sau, bọn địch ở đây khá chủ quan nên bị bất ngờ. Trung đội chủ công bò sát chân ta luy, nơi bờ đồi lượn sát con đường đất. Thằng địch gác ca cuối đang ngủ gật, bị xỉa một loạt ngắn gục tại chỗ. Bộ binh nhanh chóng tràn lên mặt đồi, bắn găm vào mấy căn hầm lán. Vài bóng áo đen ngơ ngác chạy ra, sụm xuống trong những điểm xạ gần. Trung đội cảnh giới địch bị tiêu diệt gọn.

Từ trong sân ga, ba phát đạn vạch đường đỏ lừ, veo véo qua đầu như dò hỏi bắt liên lạc. Quân Khmer Đỏ trong ga vẫn chưa hiểu đi đâu gì đã xảy ra với đơn vị tiền duyên. Đến khi mấy trái B41 giạt tung dãy cửa sổ nhà việc một tầng, phá toang những mảng lớn, địch mới rời rạc phản ứng.

Đại liên địch quét dài, khống chế đoạn đường sắt trống trải. Một khẩu 12.7 ly chĩa nòng qua ô cửa sổ đục thủng phía sườn nhà ga chính, bắn lướt trên mặt đồi. Đạn cày trên bờ cao, phùm phụp tung đất theo từng nhịp bắn.

Nhưng đã muộn, đại đội đầu tiên đã vượt được qua mặt đê gần hết. Địch nổi ra, bám dọc đường ke cao, lợi dụng nó như một chiến hào bê tông tổ chức đánh trả.

Đơn vị chủ công đã áp sát chân cột tháp nước nhưng không lên được nữa. Họ chúi đầu dưới bờ ruộng trước tầm hỏa lực bắn thẳng của địch. Từng đám lá cỏ khô lật phật lay động trong tầm đạn bay gần. Tiếng thông tin 2W gào đòi hỏa lực rạc giọng. Hai khẩu cối 82 ly giống tầm, bắn cấp tập vào sân ga. Vài trái đạn nổ trên vòm cây me tây cổ thụ, cành lá bung gãy rơi tả, đổ ập xuống rào rào.

Hỏa lực càn vòng không ăn thua với khẩu trọng liên trong công sự vững chắc. Chớp đầu nòng khẩu 12.7 ly địch vẫn nhay nháy dưới gầm ô cửa tối.

Thò đầu trên mặt đê, thấy rõ vị trí hỏa điểm địch đang khạc đạn, Đức tức tối vẫy gọi:

– Minh, Minh! Kéo DKZ lên đây!

Khẩu đội pháo bỏ công sự cũ, vận động lên sát lưng nhóm trinh sát, san vội khoảng đất phẳng sườn sau mặt đê giá súng. Minh quăng khẩu AK, bỏ cả mũ sắt ra cho khỏi vướng, xoay nòng trực tiếp quỳ ngắm thay xạ thủ số 1. Nòng pháo rê qua rê lại sát mặt cỏ. Đức ôm con Sara bò ngang nằm sau bụi le bên sườn, quay sang nhắc:

– Ngắm chuẩn vào!

– Đừng có dạy dĩ vên vấy!

– Mày húp hết cả nửa ca tiết chó r ồi đấy! Chớ kêu chóng mặt.

– Cầm m ồm đi!

– Khoảng cách 200 mét mà trượt thì để ông dạy bắn.

Minh không trả lời, căn chỉnh phân tử, nhếch mép siết cò. Sau ánh chớp giạt thổi giãn thình không, trái đạn xuyên đỏ lừ đục qua bức tường sắt khung cửa sổ, nổ âm.

– Chết mẹ mày! Lấp đạn nổ! - Minh khoái trá thét.

Pháo hai đã chực sẵn, xoay mìn kim hỏa tháo cát tút tổng đạn. Chiếc cát tút rỗ tổ ong bốc khói, lặn xuống vũng nước kêu xèo. Phát đạn chạm nổ bắn bả chui gọn qua lỗ thùng viên đạn xuyên đục, chụp giữa hỏa điểm.

Mái ngói sụp giội xuống, bốc bụi mịt mù. Khẩu 12.7 ly câm bật.

Đã nghe tiếng quát gọi nhau của bộ binh giữa các góc tường khuất. Dịch bung trận địa, mấy chục bóng áo đen tháo chạy rông rốc qua cánh ruộng khô vào rừng. Rền rĩ tiếng còi chuyển tầm, bắn chặn theo đường rút.

Trung đội trinh sát hộ tống ban chỉ huy tiểu đoàn nống lên dọc đường sắt, quan sát thực địa để bố trí đội hình phòng ngự ban đêm. Cánh vận tải đi cùng, làm công tác thu chiến lợi phẩm, dọn xác địch.

Gần đến cây cầu sắt, Sara bỗng sửa giạt lên phía sau. Đức huýt gọi nhưng nó nhất định không tiến nữa. Con chó chùn chân trước, đứng gióng mõm vào cái xác trẻ con vắt ngang thanh ray, sửa dũi dũi như có đi đâu gì khác lạ.

Tin ở linh tính con chó, Đức nghi ngại giang tay ra hiệu cho tốp lính lùi lại, chăm chú quan sát hình hài cái tử thi bé nhỏ.

Ruồi bu đặc trên mảnh áo đen đẫm máu đột nhiên bay bốc lên mù mịt. Toán lính giạt mình chúi xuống chạy dạt. Tăm thi hài rách bươm trong phút cuối cùng toát dương bỗng rùng mình, oằn người lật ngửa.

Biết không thể chia đôi cái chết cho kẻ thù, thằng bé con mở mắt, thản nhiên nhe răng cười giòn khanh khách. Trong tay nó, trái lựu đạn M67 đã

rút chốt. Không còn đủ sức ném, nó buông tay, bung mở vệt liền trên bụng.

Đức chúi sấp xuống theo phản xạ. Trái mãng cầu da láng chớp nổ một tiếng trầu rầu. Rất may điểm nổ nằm dưới thấp, bờ ke cao như vách hào nông đã che chắn gần hết mảnh. Tốp lính can trường trăm trận rợn người xanh mắt, bàng hoàng thầu khắu tạ ơn trên. Qua màn khói đen khét lẹt vừa tan, thành ke bê tông, thân cột cấp nước đầu máy, các mảng tường lân cận lắu tắu dính dày những mảnh nhuyểu thịt vụn thân người.

Chiều xuốu. Không gian oi nồu mùi thuốc đạn, mùi máu, mùi xác chết đầu trườu. Trong hỗn hợp mùi vị khốu liệt chiến trường, phắu phắu đầu đầu mùi hắu ín ngầu chốu mốu tỏa ra từ những thanh tà vẹt gồ. Cái mùi quen thuộc bất cứ nhà ga nào trên thế giới cầu có. Mùi công nghiệu đườu sắt của đầu thường thanh bình, vắu dung dị hắu sì ký ức. Trườu như chỉ chắu nắu thôi, từ phía mé rừng khộu đầu lịm dầu trong hoầu hôn bầu đỏ kia, một đầu tàu sẽ lao đến. Những ô cửa sáng đèn sẽ lầu lượt sắu hàng, vùn vụt lướu qua cái ga xép này. Tiếng còi tàu sẽ hú vang hầu còi tạm biệt.

Chao ôi cái tiếng còi tàu chuyểu quân hầu ấy, Đức vợ vắu nghĩ. Tu... u... u... u... u... u...! Tiếng còi tàu đầu máy hơi nước rúc lên hầu thứ nhất. Hầu còi nhắu kẻ ra đi sực nhớ đầu gì cầu nhắu lại. Những người lính trên toa vộu vàng xé những cuốu sổ lưu niệu trong ba lô, viết mắu dòng ngắu ngắu báo tin về gia đầu. Một thắu sáu con tem quân đầu đầu cấp, nhiều người đã dùng hết. Nhưng họ chắu phải bắu khoắu. Cô gái ngành đườu

sắt đã giờ cao ngọn đèn tín hiệu vàng dưới đường ke, nói vọng lên lạnh lẽo:

– Các anh chỉ cần ghi rõ địa chỉ gia đình trên phong bì. Chúng em sẽ chuyển cho bằng hết!

Trên tay cô, phút chốc đã đầy lên một tập thư dày.

Con tàu hú lên hồi còi nữa, rùng mình chuyển bánh về phương Nam. Sân ga Diêu Trì từ từ lùi dần. Những dòng địa chỉ cuối cùng nguệch ngoạc ghi vội, những phong bì không kịp dán chuyền tay nhau. Những lá thư không tem của lính ném rào rào qua cửa sổ con tàu như một đàn chim trắng, lạc bay trong gió chiều bắt đầu thổi mạnh.

Ngoái lại, Đức thấy không chỉ cô gái bé nhỏ có ngọn đèn vàng ấy mà rất đông người đuổi theo con tàu mỗi lúc một xa, cúi nhặt những lá thư rơi. Mẹ mình, em mình, đồng bào mình thương đến nhường kia, nào ai cần dạy.

Chấm đèn vàng sân ga trên tay cô gái, như con mắt dõi theo con tàu xa mãi. Ngày chia tay thật buồn, nhưng dầu phải chết ngay vì họ cũng chẳng cần ân hận. Những tình yêu lớn lao bao giờ cũng hiện thân giản dị trong những hoàn cảnh ngặt nghèo.

Có một ô cửa xanh đang chậm trôi, bừng sáng trong chuyến tàu ngược ra ga Nha Trang. Ô cửa ngời lên gương mặt người thiếu nữ không hề quen biết, nhưng sao Đức vẫn nhớ như in từng nét dấu. Không biết cô ấy xuống ga nào nơi miền Trung quê mình? Miền quê hương ta lắm sông nhiều núi. Dịu dàng dư âm sót lại của một bài ca thương nhớ vu vơ trước ngày đi lính. “*Người hỡi có về miền quê hương thuyền dương...*”*. Có người nào đó sẽ về với thuyền dương yêu dấu, nhưng cũng sẽ nhiều người không về nữa, như tụi thằng Quý, thằng Chương hôm nay.

Trích lời bài hát *Thương về miền Trung* (Minh Kỳ). (BTV)

Ánh h ỏi quang cuối ngày đỏ màu máu đông, đọng quánh trên cột đèn tín hiệu. Đứcc lẳng lẳng cúi xuống khai thùng đạn tra băng. Thay cho đoàn tàu đến từ mi ền quê hương thùy dương, một tràng trọng liên 12,7 ly của địch từ ngoài bìa rừng bắn vào. Đường đạn căng đét, quét sát sạt mặt sàn chiếc xe goòng, nơi thằng Phụng thông tin 2W đang để tập lệnh chuyển mã, chuẩn bị phiên liên lạc cuối ngày với trung đoàn. Phụng chúi vội vào sau mấy chiếc bánh sắt. Những tờ giấy mỏng bị đường đạn hút lên không, bay lất phất như mớ ti ền vàng mã bị ma ám.

“Toác toác - khùng khùng” loạt đạn cuối ăn cao xuyên trúng nóc ga. Ngói mái rơi đổ ào ào, vỡ tan trên n ền từng mảnh vụn. Đứcc tức tối rũ bụi trên mớ tóc bết, văng một câu chửi th ề. Cả trung đội trệu trạo nhai cơm mọ trong bóng tối nhá nhem.

Định cùng liên lạc đi kiểm tra các vọng gác, tạt qua trung đội phổ biến mật khẩu ban đêm. Thấy Sara sấn vào cọ quẹt vẩy đuôi mừng, anh ng ỏi xuống tóm cổ con chó vật ra, nạt khẽ:

– Đồ cà chớn! Tốn của tao hai hộp thịt không chịu ở. Giờ bày đặt mừng chi bây?

– Có nó đêm gác đỡ lảm đó, thủ trưởng.

Có tiếng thét thất thanh bên mé trung đội vận tải. Định buông con chó, chạy vội sang. Đứcc xách súng vọt chạy sang theo. Thằng Lân đang ca gác tử sĩ, lúu lúoi chỉ vào mấy cái vồng anh em hy sinh h ỏi sáng đang gác đôn chéo qua cửa sổ:

– Anh ơi, thằng Quý vẫn còn s...ố...ng. Nó đưa vồng kia...!

Võng thẳng Quý vẫn nằm đó, im phắc. Đức ngạc nhiên nhìn thẳng Lân đang trợn mắt ú ớ, dần hiểu ra sự tình. Thằng Lân còn trẻ thế đã chớm mắc chứng mộng du. Không hiểu sao người ta vẫn gọi nó đi lính. Ngày còn ở chốt biên giới Long An, có lần giữa ban trưa, nó một mình một súng vượt trảng, thét xung phong sang chốt địch giữa làn đạn nhọn. Anh em trên hân tìên tiêu nổ liền mấy trái B40 bắn phủ đầu địch, nó mới tỉnh lại cơn mơ, ngã sập xuống ruộng. Thằng Lân lại bò về trong cơn mưa đạn nhọn, may không dính viên nào. Người ta bảo những người mộng du luôn có bà mẹ đỡ, không biết có đúng không?

Đức đưa khẩu súng cho thằng liên lạc, lựa chỗ dành ôm chặt Lân, dìu nó ng ồi lại trên võng. Định đến trước mặt quát lớn gọi tên, tát mạnh cho Lân thức giấc. Ăn hai phát tát cháy má, hết cơn lạc hân ám thị, Lân meo mào khóc, ôm mặt tiến lại chỗ Quý nằm. Hai đứa chúng nó ngày trước là bạn học cùng làng.

Nhẹ nhàng lật tấm tăng, Định rọi chầm nhỏ ánh đèn pin đã bật. Bên trong chiếc võng dù, gương mặt Quý bình thản, cặp mắt khép hờ trên khuôn mặt vàng bệch như đang ngủ. Vuốt sửa lại mái tóc bết bụi cho Quý xong, Định lẳng lặng đi ra ngoài.

Đêm sâu dần. Không hiểu sao Sara chẳng im lặng như mọi hôm, liên tục ửng oảng sửa. Tiếng chó cắn nhấm nhả đứt quãng canh trường, cảnh báo sự bất an đang rình rập đâu đó. Đức hết vỗ lại nệm nhưng nó vẫn ầm ừ không thôi.

Sên hoang mang bảo:

– Chó đang cắn ma đấy!

Nghĩ đến tiếng cười khanh khách rộn người của thằng bé con tính cưa đôi tự sát hồi trưa, Đức hơi ớn, rủ Sên ra hân gác chung. Chim lợn nghe mùi tanh máu, gọi nhau léc quéc trên những cành me thấp. Giống chim ăn đêm, thân nhỏ đen sì nhưng tiếng gào nghe nhưc óc.

Đức táo tợn dạn gái, không ngần ngại nhưng lại sợ ma một cây. Nhớ chuyện cũ làng xưa đời đại, hề cú hay chim lợn kêu đầu hồi nhà nào thì nhà đó sắp có người chết. Chuyện mèo nhà gù gù cong đuôi, uốn mình cọ quẹt làm nũng quanh chân một chủ nhân vô hình dưới bếp. Chuyện những con chó trắng đêm đêm lấy nón lá đội đầu, chống gậy đi lại như người dưới bóng trăng khuya. Toàn chuyện mới nghe đã thấy hãi huyền bá láp, nhưng luôn khiến Đức ớn sởn da gà.

Trong những ca gác đêm, vạn vật trỗi lên một bộ y phục cải trang thẫm màu đầy bí hiểm. Khóm cây cà te cổ thụ bên trái đường sắt bây giờ giống như một ông già tóc dựng, trầm ngâm cúi đầu bên rặng núi Tà Đạt suy tính đi đâu gì. Hàng dừa cao sắp hàng mé ngoài sân ga mang hình hài những con hải quỳ màu đen quái gở, đang dập dềnh các xúc tu trong gió khuya.

Những tiếng động ban ngày không nghe thấy vang lên rành rẽ trong bóng tối. Thậm chí có thể nghe tiếng thì thảo ngắt quãng của từng ngọn đầu lông. Vi vút hơi gió chướng lùa qua những bụi le tong teo như quỷ thần đang thổi sáo. Lắc rắc khô khốc tiếng nhịp cây cầu thép, những đoạn nối đường ray co mình trong đêm lạnh. Xa xôi ngoài kia, vắng vắng tiếng tru bầy sói lửa đang bay cao vút trên nền trời sao sáng.

Rừng khộp không ngủ, phập phồng thao thức hơi thở vĩ đại ngàn đời dưới vòm cong dải Ngân hà. Rừng đang đợi mẹ Thiên nhiên đến mùa đẻ thay áo mới, bất chấp hoang thú cùng những con người đang rình rập, săn đuổi tiêu diệt lẫn nhau.

Gần sáng, khoảng phiên gác thứ ba, địch câu vài chục trái cối 60 ly vào ga, xả đại liên dọc theo đường sắt thăm dò. Đạn vạch đường đỏ lù lao vun vút. Quân Khmer Đỏ muốn nhờ cái chốt đang chen yết hầu, song tập kích kiểu này quá bằng gãi ghè. Chúng bây cứ bắn đi, bắn càng nhiều càng tốt! Tiếng súng kéo Đức trở lại với đời thường chiến trận. Những hoang mang siêu nhiên khó nắm bắt mới đáng sợ, chứ dăm tràng đại liên, đôi chục trái cối thì nhằm nhò gì!

Có tiếng đạn rất từ khẩu đại liên 50 của chiếc xe M. 113 đang gần gờ rất gần. Ngồi mái lại rơi sầm sập. Mới hết ca gác vào nằm chưa kịp ngủ, bị ngồi rơi sừng đầu, Đức tức tối mò lại ra hầm DKZ 75 ly với Minh, căng mắt tìm mục tiêu. Chớp lửa đầu nòng súng địch loe loe, ẩn hiện di động sau những chòm le rậm. Không biết thiết giáp địch đang nằm bắn ở chỗ nào.

Chợt nghĩ ra một trò tinh quái, Đức kéo Minh lộn lại trong sân ga, nhờ trung đội vận tải lăn đôi phuy xăng còn khá đầy trong kho chất lên chiếc xe goòng. Một, hai, ba... Đám lính bám vào dầm sức đẩy. Chiếc goòng lao nhanh dầm. Đến gần chiếc cầu sắt, cả bọn nhún mạnh, buông tay hỗn hển. Chiếc xe goòng lao qua cầu, ù ù trôi theo quán tính về phía địch.

Không biết cỗ thiết xa này là loại vũ khí gì đang xung phong, tụi địch bìa rừng tập trung xả đạn vạch đường. Thùng xăng trên xe dính đạn lửa, bốc cháy bùng bùng. Xăng phụt cháy, chảy phun thành dòng lửa dài theo vệt lăn trên đường sắt. Cỗ xe lửa lù lù trôi chậm dầm, trước khi nổ bùng. Lửa trùm lên khoảng rừng, sáng rờ rờ như ban ngày.

Chiếc MI 13 bị lửa xăng soi chiếu tướng, lộ mặt ở khoảng cách khá gần. Nó vội vàng ngừng bắn, quay ngang tại chỗ tính chạy ra chỗ khác. Nheo nheo mắt chút cho khỏi chói, Minh nhanh chóng lấy đường ngắm. Lựa đúng lúc chiếc xe phời sườn rộng nhất, khẩu DKZ 75 ly khai hỏa.

Chiếc xe rùng mình, tiếng máy tắt lịm. Giây lát sau từ thân xe, một cột lửa khác đã bùng lên, bốc cao ngùn ngụt.

Cối 82 tiểu đoàn căn quanh đám lửa, nổ ừng oàng.

Buổi sáng, đội hình lớn sư đoàn vào đến ga Kamreanh. Tiểu đoàn bổ sung đạn dược, bàn giao thương binh tử sĩ. Đơn vị pháo 105 ly mới vào theo xe tăng, nằm luôn ở sân ga tổ chức trận địa thay chốt.

Đại đội lính pháo cũng mang theo một con chó. Con này lớn hơn Sara, đã thế còn vô lễ, chưa học rành câu tiêng chủ hậu khách. Đang ngời chồm hồm trên thùng xe Hoàng Hà, trông thấy bóng Sara, con chó pháo dựng người bấu vào thành xe sửa ông ổng. Cũng phải thôi, cái thùng xe di động theo chiến dịch là nhà của nó, nhưng dưới mặt đất lại hoàn toàn khác.

Xe vừa dừng, đúng tác phong chuyên nghiệp con nhà lính cậu, nó le làng nhảy xuống càng pháo rồi nhảy chuyền xuống đất, lao thẳng vào Sara tác chiến luôn. Sara nhảy né cú lao phủ đầu, nhón môi trên nhe hàm răng trắng đầy vẻ đe dọa.

Không buồn đếm xỉa đến thái độ đối phương, sau cú đòn phủ đầu lỡ đà, con chó pháo quay lại, găm mặt tấn công đợt thứ hai.

Chờ con chó pháo nhún chân sau bắt đầu cú nhảy đớp, Sara bật tại chỗ, dợm chéo ngang sang một bên. Bước “lăng ba vi bộ” kỳ ảo này có lẽ nó đã học được từ các đại ca cao thủ cầu hoang sau các trận tử chiến giành ăn trên vỉa vè thị xã Kampong Chhnang những ngày đói khát. Lính pháo thấy

quân nhà nắm lợi thế, bỏ cả xe pháo còn nguyên móc càng, đứng xem vòng trong vòng ngoài.

Đức thấy con chó kia to hơn Sara gần gấp rưỡi, tính thu quân nhưng bị Minh túm tay cản lại. Tiểu đoàn trưởng pháo cũng tham gia cổ vũ trận cầu chiến, hét lên thách thức bằng giọng Nghệ khàn khàn:

– Con mô thua, con đó mần rựa mần hèn!

Lính pháo binh, bộ binh reo hò cổ vũ ầm ầm. Lần này con chó pháo không lao thẳng nữa. Nó xoay vòng vòng, muốn rình tấn công từ bên sườn.

Hai con chó quẩn lấy nhau, bụi mù trên đường ke lờ lỏi vì trận cối địch đêm qua. Tiếng thở hòng hộc, tiếng hàm răng chó táp trượt cằng cặc. Sau mười phút giao tranh, trận chiến giờ đã ở thế cân bằng. Con chó pháo đã bị hai vết thương sâu đui sau vì đòn đà nha của Sara. Nó xoay chuyển chậm hẳn, lưỡi đã thè ra, mõm sần bọt. Sara cũng bị táp một miếng sâu bên sườn. Miếng da sườn rách đâm máu, lật lên lật xuống theo từng cú nhảy.

Sara ngày càng chiếm lợi thế. Sức bền của con chó to xác ng ỏi xe sao địch được lính cầu bộ binh hành quân 20 cây số mỗi ngày. Sói đầu chó đã thành một vòng rộng. Cánh lính bộ binh tiểu đoàn lúc này được thế, gào lên cổ vũ: “Sara! Sara! Sara...!”.

Thấy chỉ huy quân bạn pháo binh ngạo mạn tuyên chiến, Dương, tiểu đoàn trưởng bộ binh, cũng cay cú rút súng ngắn nổ một phát chỉ thiên, hô đồng dục:

– Con nào chạy bắn bỏ!

Đức xót chó đứng ngây người. Như chợt nhớ ra điều gì, Đức vội thọc ngón tay vô miệng, huýt lên một tiếng sáo lạnh lạnh. Tiếng sáo gọi tình những đêm phum Svay Chek, chói lên ở âm vực cao vút kích thích bản

năng giống đực. Mùi con chó cái như còn vương đâu đó, khiến Sara mỗi lúc một nhanh nhẹn.

Lừa thế con chó pháo đang xoay đuôi phờn sát bờ ke, nó lao tới dùng mõm húc một cú. Chó pháo lăn xuống đường sắt ngã ngửa. Sara bỏ tới chồm lên, ra cú đòn hiểm cuối cùng. Yết hầu kẻ địch ngạo mạn vỡ cái rộp sau cú đớp sát thủ. Nó loạng choạng đứng dậy, rồi lại ngã lăn ra, hòng khò khè trong tình trạng chết đuối cạn.

Lính bộ binh reo à lên một lượt. Tiểu đoàn trưởng pháo binh bước tới, khoái trá rút khẩu K59 làm phát nhân đạo giữa đỉnh đồi chó pháo.

Minh tiếc rẻ xuýt xoa:

- Thủ trưởng làm hỏng mất mẹ món óc chó nướng lá na của em rồi!
- Kiếm đầu lá na ở đây bây?
- Chú em rành món chó hả, sang đây giúp tụi anh!

Một loạt AK “toác toác” reo réo qua đầu. Mấy người lính ở tổ cảnh giới bên ngoài thấy trong ga ồn ã hò reo, không hiểu chuyện gì, tức mình bắn vào để giải tán.

Thua trận nhưng đại đội lính pháo hớn hở ra mặt. Vừa được xem đấu chó vừa được chén thịt chó, lợi cả đôi đường. Hai tay pháo thủ lực lưỡng xông vào túm cẳng con chó chết lòi đi ngay.

Đức ôm “người hùng” bốn chân còn đang thở hồng hộc, khựng khiêng về ban chỉ huy đại đội. Phương y tá lấy “panh”, gấp bông nhúng cồn rửa vết thương cho Sara. Hả là rất xót nên nó rút lên khe khẽ, người run bần bật theo mỗi nhát “panh” đưa. Thỉnh thoảng, khi Sara quay lại liếm vết thương, Đức lại tát nhẹ một cái. Sara hiểu nên không liếm nữa, nằm yên cho mọi người chăm sóc.

Đức cởi cái quần rách gối đang mặc, cắt một bên ống lồng vào thân con chó, che vết thương để chống ruồi. Ruồi nhặng ở cái ga xếp này sao nhiều khủng khiếp. Tảng thịt trâu rừng lính pháo bắn được dọc đường đem cho đại đội bộ binh, mới treo trên thành cầu chưa kịp làm đã nhưng nhúc giời con trắng như đầu tằm do nhặng đẻ.

Sara bị buộc cổ dưỡng thương, buồn tình tiêu khiển bằng cách đớp ruồi. Mỗi lần nó văng mồm, lại có một hai con ruồi bị đớp gọn. Thấy chó ngáp phải ruồi liên tục, lại tức tối vì bị lũ ruồi quấy rầy, Đức bắt chước Sara, tát thử hú họa một phát.

Sau cú tát, Đức phun nước miếng phèo phèo. Trong bãi nước bọt đen sì có ba con ruồi béo mọng. Đức hãnh diện, hát hàm nhìn con chó vẻ khiêu khích:

– Mày đã là cái đêch gì! Thấy ông nội mày chưa con?

Bàn giao lại nhà ga cho lính pháo, tiểu đoàn bộ binh hành quân tiến sâu vào núi Aoral. Phía bên kia rặng núi có một thung lũng lớn. Từ đó, các con đường tỏa đi, nối với các trại lính Khmer Đỏ giáp biên giới Thái Lan. Vượt núi tìm dân diệt địch là nhiệm vụ được quán triệt đến từng chiến sĩ.

Chó liền da, gà liền xương. Mới vài bữa, vết thương sườn Sara đã se miệng. Nhớ cái ơn cứu mạng trên đường sắt, lại chứng kiến trận đấu oanh liệt của Sara với con chó pháo, tiểu đoàn trưởng Dương cũng nó lắm, muốn xin nó về ban chỉ huy. Tốn cả mấy hộp thịt để nịnh, nhưng hễ cứ tháo dây buộc là nó lại đông vên nên đành chịu.

Anh nuôi chia cơm bây giờ cũng cho trung đội trình sát đầy hơn các trung đội khác. Khi nắm cơm vắt cũng không quên dành cho Sara một vắt nhỏ. Bây giờ, Sara đã là một con chó lính có tiêu chuẩn đúng nghĩa.

Đơn vị đã vào sâu hút trong vùng cứ địch. Rừng kẹp giữa các khe tụ thủy thâm u, không bóng mặt trời. Đôi khi tàn cây bí ẩn mở thoáng nắng sáng trên các triền bình độ. Mặt trời hé mây nhòm xuống, dựng những cột sáng mờ mờ hơi nước, nham hiểm dụ dẫn đoàn quân vào cái bẫy hoang vu. Bước qua dăm bước, rừng đã vội khép tán tối sầm. Hành quân giữa rừng mưa nhiệt đới như đi trong u tối quốc.

Thế giới của Sara bây giờ là thế giới của mùi hơi. Mắt nó bị cản tầm nhìn, nhưng cánh mũi ẩm ướt luôn luôn động đậy. Nó đang phân biệt mùi lạ từ cả ngàn ngu ồn hơi quen thuộc trong cuộc sống lính. Chuyển phiêu lưu mới trong rừng dạy cho nó thêm nhiều loại mùi chưa từng có trong bộ nhớ. Không phải mùi nào cũng hấp dẫn như mùi chuột đồng hoặc mùi chó cái.

Sara dần nhận được biết mùi hăng của con dím, con don lông dính nhựa măng le, mùi hôi mưa con lửng lợn ăn đêm, mùi gây nồng lữ trầu rừng suốt ngày dầm bùn phơi nắng dầm hoang... Đôi khi đâu đó thoáng mùi khét lạ của chúa sơn lâm, vẫn tồn tại sâu thẳm trong tiềm thức loài chó làm chân nó muốn khụy. Nhưng khi nhìn thấy các ông chủ hai chân vẫn mãi một đi, nó vững tâm tiến bước.

Sara ngoắt đầu dỏng tai, giữa mùi rừng mốc ngái, chói lên mùi khai mặn gắt nước tiểu con lang. Lang là loài chó rừng, tựa tựa linh cầu nhưng nhỏ hơn và không có đốm, đi thành bầy ba đến năm con. Bầy lang chuyên săn những con mồi nhỏ, thích ăn xác động vật chết nên hay đi theo hồ rình kiếm chút thịt thừa. Mũi giống lang rất tinh nhạy. Hồ già trải đời rừng cội, dìm giấu con heo ăn dở xuống đĩa nước bầy lang cũng mò ra bằng được.

Đã có lần Sara lên cơn hứng, rượt theo con lang cái đang tơ. Cô nàng bụng thon hoang dã, không biết chút gì phép lịch sự phong tình phố thị. Nó vừa chạy ngoắt ngoéo, vừa rình chống đuôi phụt nước tiểu vào mặt kẻ săn

đuổi ái tình. Cứ thế, con lang tơ dụ dần nó đến chỗ bầy đàn đang phục. Sara dính đôi giọt phỏng cháy một bên mắt, tỉnh ra ngoắt đuôi chạy về Bầy lang bung khỏi chỗ phục, băng rừng ào ào đuổi theo.

May cho Sara, điểm tuyệt lộ không xa chỗ đóng quân. Thấy cỏ tranh rẽ lượn dưới chân khe như cơn lốc nhỏ, cuốn theo bước chạy chó nhà, Phong biết có biến, kê súng lấy đường ngắm quất loạt AK bắn đón chính xác. Con lang đầu đàn vỡ toác bả vai lẫn lông lốc. Bầy lang trở ngược tháo lui.

Nửa đêm trăng lặn, đám chó rừng vẫn quanh quần đầu đó quanh xác thú linh, rú lên những tiếng hú dài ai oán. Mắt Sara sưng phồng, kéo màng mấy hôm mới khỏi. Nước tiểu chó rừng rất lợi hại, một hai giọt bắn vào mắt cũng làm mù tạm con mồi. Khi săn đuổi những con mồi lớn hơn, bầy lang thường xúm vào, nhảy lên đái mù mắt nạn nhân trước khi hạ thủ. Bị gái hoang chơi khăm một võ tàn độc và quê độ, từ đó Sara thù ghét giống này.

Bây giờ, cái mùi hôi giống lang ấy đang quanh quần đầu đây nơi cuối gió. Sara ngoạm ống quần Phong gặm gù nhay kéo, ra hiệu có mồi. Trung đội trinh sát im lặng luồn theo nó, lệch hướng hành quân lúc đầu khoảng 30 độ. Đi được mười phút, thấy mấy con ruồi vo vo bay quần theo. Kinh nghiệm cho biết có ruồi là sẽ gần đến khu vực có thú lớn hoặc có người ở.

Rừng dày đặc cây quần dây leo, Đức tính rút con dao quắm phạt càn cảnh chắn lối. Sara dừng lại ngúc ngắc ư ư trong hòng, ra dấu không bằng lòng. Đội hình vạch bụi rậm, thận trọng bám dần lên theo nó. Con chó không hít đất như kiêu theo lông thú, mà chạy luồn quanh quất đánh hơi. Hướng tiến của nó dần ổn định hơn, dẫn lên một triền rừng cao dần.

Lúc này, Sara không chạy nữa, nó dấn bụng xuống đất trườn tới. Trung đội luồn theo con chó, đi khom cố không gây tiếng động. Con chó đột ngột

dừng lại sau một ụ mỗi lớn, mồm nhe nhớn răng, lông gáy dựng ngược.

Phong nằm xuống bên cạnh vổ khẽ đầu nó, vạch lá nhìn xuống triền rừng thoai thoải. Mé bên cái trảng mới xuất hiện, cây mọc thưa hơn. Dưới thấp kia, cách cả bọn chừng dăm chục bước có một con đường mòn nhỏ, vết đi vừa lồi chân người.

Sát đường, bầy lang dăm sáu con đang bới đất trong chiếc hố vuông vức đào sẵn. Mặt hố được rấp lá tươi, nguy trang cẩn thận sau khi lấp. Đất mới trong hố tung lên theo những cẳng chân chó rừng bới vội. Cùng vụn đất là các mảnh vải đen mực toỉ tả, các túm bông băng nhoét máu, các bộ phận rời của cơ thể con người.

Hai con lang gằm ghè, giằng xé tranh nhau một cánh tay người đã rữa thối. Mùi thối khắm nồng nặc. Ruồi tụ về như một đám mây đen nhỏ, bốc lên từng đám trên mặt hố mỗi khi đàn chó đớp nhau tranh ăn. Đức nhản mặt, quay lại cái kình:

- Mẹ kiếp, thối kinh! Trạm phẫu địch!
- Báo tiêu đoàn chuẩn bị chiến đấu - Phong ngoái lại truyền lệnh.

Bầy chó rừng ngừng bới, cúp đuôi đông thẳng khi người thấy hơi người. Đại đội đi khom, ngược với lối chó rừng chạy. Thú hoang thường chạy về hướng không có người ở.

Vượt qua bãi trống nhỏ địch đã phát thừa cây làm nghĩa địa chôn xác, các mũi của đơn vị vòng hai sườn bí mật bọc vào. Tiến thêm gần quãng nữa, đã thấy những mái lá gianh xập xệ thấp thoáng trong tán lá.

Im lặng hoàn toàn, tịnh không một bóng người.

Mở rộng lòng sục, không phát hiện gì thêm ngoài vài hố rác, lồng chổng các chai kháng sinh đã dùng. Hiện trường còn lại cho biết đây là một

trạm phẫu cấp sư đoàn của Khmer Đỏ. Hơn chục căn lán rộng, có sàn thấp lót tre nằm rải rác. Vết dấu thương binh buộc vòng nhả đầy trên các thân cây bằng lán quanh nhà. Bàn mổ đã chiến lột tẩm vải dù tơi tả dính máu khô, thùng lỗ chỗ do kiến rừng đục.

Phẫu địch đã rời đi từ mấy hôm trước, có thể từ khi trung đoàn cùng xe tăng thọc vào con lộ chính.

Sara sục vào trong lán bếp. Mùi tanh nhạt đầu đây thoảng qua lạnh mũi. Có tiếng sàn sạt trên thanh xà ngang. Căn lán xập xệ rung nhẹ. Linh tính nguy hiểm ập đến tức thì. Theo phản xạ cực nhanh được rèn luyện thường xuyên của một con chó dày dạn, Sara nhảy vọt ra, lăn trên nền đất đầy lá rụng. Từ gióng kèo mái bếp, con trăn mắt vòng đang nằm rình, văng mình cuốn theo. Sara học lên một tiếng ngắn, nhảy chéo một cú, cắm cổ chạy.

Con trăn đói say mồi, cuộn mình lao theo một đoạn ngắn. Gióng trăn mắt vòng chỉ mạnh ở trên cây. Xuống đất thì nó cũng chỉ là con rắn to xác và mất hết lợi thế.

Biết hụt bữa ăn, nó rúc đầu lúi mình trong thảm lá khô dày, chậm rãi trườn đi. Thảm lá rừng vòng lên theo hướng nó chuyển dịch, thỉnh thoảng lộ ra cái lưng đầy hoa văn loang lổ hình quả trám nâu đen viền trắng.

Đức lật khóa cò, nắm chính xác giữa lưng con trăn, kéo một nhịp xạ đôi. Con mãng xà gãy xương sống, oằn vặn khúc thân gãy tung mù lá rụng. Sên nhao vào đề sấn xuống, chụp cổ nó bóp nghẹt. Con trăn gồng lên, định quấn siết người nhưng liệt thân dưới, bất lực nằm xuôi lơ. Sên kéo cổ con trăn đang ngắc ngoải kê lên đoạn rễ cây gộc, rút dao găm nghiền răng chặt thẳng cánh.

Xương trăn cứng, lưỡi dao giắt kẹt vào luân đốt sống. Đức vác thanh còng khâu đại liên, nhè sống dao kê giáng tiếp mấy đòn bừa. Đầu con trăn

văng lìa khỏi cổ, lẫn lông lốc. Hung thần của các loài rắn mỗi nhát thủ cấp con mãng xà, ném bịch về phía Sara. Con chó hoảng sợ lùi lại, gắt gỏng sủa. Sên lau máu trần dính lưỡi dao, khoái trá cười hô hô.

Tiếng vượn hót sớm mai lạnh lạnh dội quanh dưới chân thung lũng Aoral. Ban đầu là những tiếng thưa, ngắn với tông giọng trung của một con vượn đực. Kế theo, con vượn cái đáp lời bằng tông giọng tenor với những trường đoạn nối nhau, tăng dần cao độ. Cặp song ca sơn dã tay dài kết thúc bài hát đón ngày mới bằng những âm vực liên tiếp, chói lói cao vút.

Đôi vượn dậy sớm đã đánh thức các gia đình vượn khác. Tiếng bầy vượn hót nối nhau vang dội những triền núi xung quanh, như một bản đồng ca từ đại ngàn sâu thẳm.

Bình minh sôi động trong tiếng hót lũ vượn khiến Phong vui vẻ dẫn bước. Nhớ hồi bé ông ngoại xem lá số tử vi, bảo với cha rằng mình ngây ngô nhưng có thiên lương bẩm tính. Có sẵn thiện lành trong căn tính, người ta sẵn sàng mến yêu tất cả các giống loài trên thế giới dù đôi khi bị phản bội.

Rừng núi thiên nhiên với Phong đi đâu gì cũng thú vị, kể cả khi đã trở thành một anh lính trinh sát dạn dày. Đôi mắt lóng lánh lũ voọc ngũ sắc hiên lành sau vòm lá búp, tiếng hú lạnh lút vang vọng âm hưởng sớm mai của bầy vượn núi hôm nay, chấm mào đỏ chót của đàn gà lôi lặc láo nhô ra trong bụi hoa mua, lách rích chiêu hôm gọi nhau về ổ... Tất cả tràn vào trong hồn, vừa lạ lùng yêu mến, vừa tự nhiên thư thái nhất như chúng có thể. Phong mỉm cười, sáng khoái lấy hơi hú lên một tông cao, bắt chước bầy vượn.

Sara chạy gần phía trước. Tai nó ngoay ngoắt liên tục về khó chịu với lũ vượn ồn ào. Đàn cầy chó nên gậy tai trâu, vượn hót không nên dành cho

chó. Các âm vực cao cận siêu âm như báo động, giống chó vốn chẳng thích thú gì.

Sau một thôi đường, Phong dừng lại lưng dốc gạt mồ hôi, quay lại cười bảo Đức:

– Chim kêu vượn hót nghe rõ chưa con! Tao nghe thấy chẳng khác ca sĩ Tường Vi rướn giọng phăng cái đoạn tông cao trong bài hát *Cô gái vót chông*.

– Tường Vi cái chết tiệt! Hệt như còi rú đội xe cứu hỏa đang chạy tới đám cháy thì có.

– Tao nghe giống tiếng xe cứu thương hơn - Sên khẳng định - Một đôi con nghe còn đỡ. Đằng này hú hét tập thể cả bầy, điếc mẹ hết tai.

Cộp! Một trái đuôi ươi xanh không rõ từ đâu ném trúng mũ Sên, văng long lóc trên thảm mục. Toán lính trinh sát giật mình, nhón nhác nhìn quanh. “Cộp” một trái nữa trúng mũ Đức. Sara chồm dựng hai chân sau, sửa gắt. Cả bọn ngửa mặt nhìn lên cao. Trên cành đuôi ươi trĩu trái, một cặp vượn má vàng hây đang giạng chân ngẫ, tò mò dòm xuống. Phong khoái trá cười:

– Thấy chưa? Chúng bầy chê nó hát dở ẹc như còi xe cứu thương nên nó ghét. Tao khen hát hay như Tường Vi đâu có sao.

Sên trợn mắt, giò nắm đấm lên dọa cặp vượn. Một trận mưa trái đuôi ươi quăng xuống rào rào khiến mấy anh lính tối tăm mặt mũi.

– Thôi khỏi nghỉ! Qua chỗ này lẹ lên bầy ươi! - Đức giục.

– Còn là hên! Phải chi là cây mã tiền thì u đầu chết mẹ với vợ chằng nó cả lũ.

Những người lính trinh sát vội vã bỏ đi, cắt rừng leo tiếp. Trước mặt họ là đỉnh Aoral mờ xa, nơi có độ cao tuyệt đối 1.560 mét, một trong những đỉnh cao nhất trong rừng núi Đạ Khấu. Dẫn đầu đoàn quân, cùng cả trung đoàn theo phía sau lưng, trung đội sẽ phải leo qua đấy, bí mật tới vùng thung lũng bên kia núi để cắt đường chặn địch. Bên đó có một con đường mòn chiến lược dẫn thẳng về mé sau lưng thị trấn Leach, thủ phủ tạm thời của chính phủ Khmer Đỏ.

Rừng mưa nhiệt đới bao phủ triền núi Aoral. Các loài cây chen nhau mọc thẳng đuột, găng vươn lên kiếm nguồn sáng hiếm hoi nơi đỉnh rừng. Lối leo lên núi ngày càng dốc. Đoàn quân mang nặng chát vật di chuyển từng bước. Những tiếng trêu chọc đùa cợt nhau ban đầu nay đã im bật, nhường mũi với mồm cho việc thở.

Phong chặt một thân cây nhỏ làm gậy chống. Thân cây nhỏ nhưng cứng đanh. Hẳn bao nhiêu dinh dưỡng năng lượng, cây đã dồn cả cho việc phát triển chiều cao thân để cạnh tranh ánh sáng với các loài cây khác. Cái tay nhạc sĩ viết “nhớ hoài một loài cây sống gần nhau thân mới thẳng” là nhớ về cái loài cây quý quái này chăng? Phong giơ cây gậy ngắm nghía. Cây gậy thẳng và đanh gỗ thật!

Lên tiếp nào! Cây gậy nhỏ trên tay chống đỡ đi một phần trọng lượng. Nhưng dường như ông ấy đã sai khi ví von những loài cây rừng thẳng thân đứng gần nhau, để giúp đỡ nhau như đồng đội. Thực ra ở đây chúng đang nhoi lên cạnh tranh, thậm chí che sáng triệt tiêu nhau. Chỉ có những rừng dương ven biển miền Trung quê thẳng Đức mới biết kết liên, dựng bức tường thành màu xanh chắn gió cát. Những cây dương có lá kim để lọt nắng cho nhau, lọt gió giảm tải cho thân mình khỏi gãy.

Ánh sáng chợt bùng lên trên một sườn bình độ thưa cây. Bên tay phải đoàn quân, đồng bằng bần địa Tonle Sap mở ra ngút ngát tầm mắt sau mấy ngọn núi thấp. Dưới chân núi, rừng khộp tiếp giáp những khóm cây thốt nốt trên đồng, trông xa như những cụm lông mảnh trên tấm da heo rừng cạo dối. Tít tắp tận chân trời, lấp lánh sáng một tấm gương phẳng không lờ mờ nắng lên trời mây. Phong rút la bàn định vị, reo khẽ:

– Biển Hồ Biển Hồ kia! Nghỉ tạm chút đã chúng mày.

Sên không tháo ba lô, ngẩng phịch xuống tựa lưng vào một tảng đá mồi côi, dài giọng đọc ngân nga:

– Biển Hồ hả? Có ngay!

“Ngày chiến thắng anh sẽ mang về tặng em

Một mảnh Biển Hồ làm gương soi tóc

Tặng em những bình minh hồng ngọc

Để tươi son sắc thắm đôi môi...”

– Ê, sắp chơi sộp quá! - Lũ xúc xiêm giả vờ rên rỉ.

– Trên tầm bố ông trung tướng bây ời! - Đức nháy mắt giễu cợt chêm vào.

Toán lính trinh sát ngẩng nghỉ xung quanh cười rộ. Phong vừa bực tức vừa mắc cỡ, vớ cây gậy dọa vụt Sên.

Thằng chết giẫm! Nó đã đọc trộm thư mình viết cho Hoài công khai trước cả trung đội. Bức thư này đi đã lâu lắm, gần một năm trời không thấy hồi âm. Chẳng biết có chuyện gì xảy ra ở nhà hay không. Dù có giỏi tướng tượng đến mấy hản Hoài cũng không thể nghĩ mình đang chui lủi luồn

rừng trên sườn ngọn núi hoang vu này. Mình đang leo núi, còn Hoài giờ này trong thư viện, hay đang ghi chép trên giảng đường. Có một chữ thương nào lỡ viết vấp hàng trong phút giây này không Hoài ơi?

Phong gạt mồ hôi trán, nheo mắt nhìn. Không biết phố vắng hoang vu từ lúc anh đi, như lời một bài ca xưa Hoài hát, hay phố đang dập dìu ong bướm. Mảnh gương Biển Hồ đang gần thế kia, tưởng chừng với tay là tới, mà không biết bao giờ lấy được cho nàng.

Tiếp tục lên đường thôi! Trung đội xốc ba lô, căn lại mốc địa hình nhằm hướng tây bước tiếp. Gì nhọc hơn làm người lính đi đầu. Lòng Phong chùng xuống bùi ngùi, thấy đôi câu thơ của Quang Dũng bỗng như vận vào với mình trong phút đờng cảnh ngộ.

Tây Tiến người đi không hẹn ước

*Đường lên thăm thẳm một chia phôi.**

Trích bài thơ *Tây Tiến* (Quang Dũng). (BTV)

Bao nhiêu thế hệ đã suốt cuộc đời chia phôi đi trận mà vẫn không hết giấc.

“Nước còn giấc còn đi đánh giấc. Chiến trường giục già bước hành quân”.

Trời đất! Đánh giấc trên chiến trường nó không dễ dàng như đánh giấc trong thơ. Gian khổ nhọc nhằn muốn chết mẹ! Sao thế hệ mình đào đâu ra lắm giấc thế không biết? Ông mình từng kháng chiến chống Pháp chống Nhật, cha mình ra đi chống Mỹ. Tưởng yên hàn hết kẻ thù rồi, giờ vẫn lôi ra một đồng các thế lực thù địch, như anh Định lên lớp.

Hết kẻ thù đế quốc lâu dài đến kẻ thù bá quyền nguy hiểm, nay lại vừa thêm kẻ thù diệt chủng xâm lấn tàn sát đồng bào biên giới, và hậu quả của nó là mình phải có mặt ở đây, leo qua ngọn Aoral cao ngất này. Mẹ kiếp! Ngày xưa, mình đã mơ thấy tuyết trắng trên những đỉnh Kilimanjaro, đỉnh Mont Blanc hay Phú Sĩ... Giờ phải nhọc nhằn gặm cơm vắt, vượt cái đỉnh núi khô rang đuổi tìm dấu địch. Sao có những đất nước người ta yên bình thế? Hàng trăm năm chẳng bị kẻ nào xâm lược, chẳng xảy ra một cuộc chiến tranh nào.

Tiếng nước chảy rì rào phía trước cùng một làn hơi mát phả đến kéo Phong ra khỏi những suy nghĩ u ám câu kinh. Trung đội lính trinh sát phấn chấn tăng tốc độ leo. Vượt qua khoảng rừng thông ba lá hiêm hoi, thác nước lớn đã hiện ra trên một đứt gãy địa hình. Cả bọn dừng lại xác định điểm đứng chân trên bản đồ. Đức phấn khởi khẳng định:

- Bình độ 1000. Được phần ba đường rồi!
- Càng leo lên càng khó đó nghe! - Sên ngửa mặt ngao ngán nhìn các đường bình độ xếp sin sít chằng sát nhau, cảnh báo.

Hơi nước trắng xóa bay mờ mịt mát lạnh. Những người lính tranh thủ rửa mặt mũi cho tỉnh táo, lấy thêm nước vào bi đông. Nhìn vách núi dựng đứng, Phong hiểu không thể vượt lên đi lối trên thác. Đoạn suối ngay dưới chân thác sâu hoắm, những tảng đá mẹ lớn tựa lưng trâu nổi gờn đó bám đầy rêu trơn. Quãng này lính trinh sát trang bị nhẹ vượt qua đã khó, nói gì đến các đơn vị bộ binh và hỏa lực khiên pháo đi sau.

Toán trinh sát xuôi xuống hạ lưu một đoạn, sục sạo dò kiếm, cuối cùng cũng tìm được vị trí vượt suối thuận lợi. Phong phân công Sên quay trở lên đón quân, chặt cây làm dấu chỉ đường, đánh dấu bến vượt.

Các đơn vị bộ binh lục tục đến sau, dần dần cụm ồ ào quanh chân thác. Những đám vắt nâu đã rình sẵn trên thảm mục ven suối. Lũ quỷ nhót hút máu nghe động nhất loạt ngổng đầu, đánh hơi cuống quít theo lối quân đi.

Đức muốn thử xem vắt có biết bám nhảy như người ta đón không, ng ồi xuống lia cánh tay tr ền trên đám vắt đang dày đặc lổm ngổm. Đàn vắt hung hãn huơ vôi theo hướng cử động cánh tay, như đám mặt sắt nâu xỉn dựng đứng trên tấm bìa cứng khi người ta đưa thỏi nam châm lướt qua.

Đàn vắt xanh bám sít nhau thành hàng trên các nhánh le ngang, ng ả nghiêng theo ngu ần nhiệt ẩm nóng tỏa ra từ hơi người. Chúng giống như một dàn đồng ca khát máu đang say sưa giao lưu dưới bức màn hơi nước. Lỡ để tụi ca sĩ mất dạy này chui vào tai thì nó làm tổ luôn trong đó. Lũ khốn kiếp! Phong rùng mình nghĩ th ăm, vượt qua suối đi nhanh.

Nước xiết, Sara không dám lội qua, ông ổng sửa gọi. Sên đi sau cùng, lội trở lại ôm con chó đưa qua suối. Cả bọn rảo bước leo, gắng thoát nhanh ra khỏi vùng đất ẩm ướt đầy sên vắt. Bàn tay Phong dần phồng r ất, ph ồng nước vì chống gậy nâng đỡ trọng lượng giùm cho đôi chân đang bải hoải như đi mượn. Chiếc gậy Trường Sơn tưởng đã vào viện bảo tàng, nay lại thêm chiếc gậy Aoral nếu có nhạc sĩ nào lên nh ả hứng ng ồi trong căn phòng lạnh, tộp ly cốt-nhắc và sáng tác v ề nó.

Càng lên cao, cây rừng càng thưa hơn nhưng mỗi bước chân người lính càng nặng nề hơn. Sức lực họ gần như đã kiệt. Bên lối đi đang mở, giăng hàng những cành cổ thụ bám đầy t ầm gửi, phong lan, trông như cánh tay lực lưỡng mọc dày lông lá. Từ đó những tấm rèm h ồng tím lộng lẫy thả xuống, kết bằng những chùm lan ngọc điểm.

– Nghỉ đây ăn cơm thôi chúng bây ơi! - Đức hỏn hên đề nghị.

– Dẫn thêm một quãng nữa, kiếm chỗ nào thuận tiện phẳng phiu, chờ anh em bộ binh theo kịp - Phong động viên.

– Cả tiếng nữa chắc gì chúng nó đã lên được đến đây.

– Tụi hỏa lực khiêng pháo DKZ 75 ly với cối 120 ly thì cứ xác định tới đêm luôn.

– Nghỉ thì nghỉ!

Toán lính trinh sát hạ ba lô xuống, mũi mũi thì nhau thở dốc.

Họ đã lên đến cao độ của tầng mây tích. Không khí mát lạnh. Những đám mây trắng nõn như bông khi dưới mặt đất nhìn lên, đến khi lọt vào trong chỉ là các vùng hơi nước xám mờ. Trước ngày đi lính, lớp Phong tổ chức đi viếng các chùa trên núi Yên Tử, cầu an cho người đi chiến trường xa. Qua đường Tùng, leo đến mấy chùa Một Mái, Hoa Yên, Vân Tiêu... đã gặp những vùng mây tích như thế này. Lên đến đỉnh chùa Đòng, mây đã dày mịn mờ, trùm cảnh vật trong một tấm chăn ẩm, cách hai mét chẳng rõ mặt người.

Chậm rãi đóng lại nút chiếc bị đông sau ngum nước mát đã đời, Phong lơ đãng nhìn theo những vạt mây ký ức đang cuộn cuộn bay qua dưới đôi chân tê dại. Ký ức dưới chân hiện ra rành rẽ cụ thể, nhưng chớ có vội bước hụt chân vào.

Hoài mệt nhọc bám chặt tay Phong, vừa leo vừa thút thút:

– Biết thế đi chùa khác. Ai biết đâu đi Yên về Tử, nhọc nhằn thế này?

Biết vừa trót lỡ lời với kẻ sắp dẫn thân vào nơi nguy hiểm, Hoài hồi hận im bặt.

Phong lúng túng, không biết làm cách nào cho Hoài thoát khỏi trạng thái tự dần vật. Mình có tin gì ba cái chuyện xui xẻo gỡ miệng nhắm nhí đó

đâu.

– Đức năng thắng số. Yên tâm em à!

Hoài vẫn tấm tức một mình, im lặng cho đến khi lên đến tận chùa Đồng.

Một nhà sư đang ngồi thiền tĩnh, như chờ sẵn từ lâu bên hông ngôi chùa bé nhỏ tựa chiếc am đạo sĩ. Trông thấy vị sư, Hoài bỗng bật khóc nức nở.

Vị thiền sư già nghe hết câu chuyện, mỉm cười độ lượng bảo Hoài:

– Các cháu đừng lo lắng quá! Ta trông cán cốt nghi biểu chàng trai của cháu thiện tính phong phú. Có thiền tiên tiên nghiệm tốt như được đứng ở chữ Nhân tốt vậy, chớ quá lo về Quả.

Hoài được lời an ủi, sự yên tâm đã trở lại. Phong thấy Hoài vui, cũng như trút được gánh nặng trong lòng.

Vị cao tăng dẫn mọi người ra mép vực, nhìn xuống trần mây tĩnh phẳng lặng dưới chân. Mây tràn mênh mông, trắng đục như một biển sữa đặc ôm lấy những đỉnh núi thuộc vòng cung Đông Triều cao thấp nhô lên.

Tới bên chiếc chuông đồng nhỏ treo lộ thiên trên giá, nhà sư già hóm hỉnh vui chuyện:

– Những ngày sương núi quần tụ, ta đứng đây thỉnh chày thứ nhất, tiếng chuông đôn núa sương mây gần lại với nhau. Thỉnh chày thứ hai, sóng âm nén hơi nước rung rẩy kết hạt. Thỉnh chày thứ ba, những giọt mưa bắt đầu rụng rơi xuống trần gian, như người ta sàng gạo ấy. Hạt xuống giếng ngâm ngùi. Hạt rơi xuống hoa cười.

Phong nhìn Hoài, hài hước góp chuyện:

– Lúc đó trên phố cũ của chúng ta, Nguyễn Bính sẽ nón lá áo tơi tong tả ra quán rượu, ông nhạc sĩ sẽ bắt đầu khuông đầu tiên một bản tình buồn, giới xích lô có mui trần đầy hy vọng tăng thu nhập, trong khi các nhà buôn muôi bắt đầu chửi thề.

– Thế đấy! Mọi sự trên thế gian đều hữu duyên liên quan đến nhau, và mỗi hạt mưa như một số phận con người.

Phong thở dài. Câu chuyện của nhà sư đủ cả giới cần lao, kinh doanh lẫn nghệ sĩ nhưng chẳng có bóng dáng người lính nào. Mưa rừng với người lính mới là đi đầu tai họa, và số phận của người lính bây giờ là hành quân bước tiếp.

Sương mây ẩm như một cơn mưa nhỏ, lảng triền núi trơn nhẫy. Mồ hôi lẫn sương núi đầm ướt tấm áo khiến Phong thấy lạnh. Nhai chậm miếng cơm vắt cuối cùng, làm xong ngụm nước lớn, Phong động viên giục anh em chuẩn bị lên đường.

– Đẳng nào cũng phải đi thì đi cho sớm.

– Đẳng nào cũng phải chết thì chết cho lẹ! - Đức uế oải ngáp dài.

Toán lính xốc bao lô ngược dốc, bước gằn trong im lặng. Mọi câu chuyện vui đùa ban sáng trở nên vô nghĩa. Chỉ còn tiếng dao phát cây đánh dấu đường của tổ đi cuối ràn rạt sau lưng. Xa hơn nữa phía sau đã thấy tiếng lính bộ binh nhí nhéo. Tất cả tập trung vào một điểm thức trong suy nghĩ. Điểm thức đó là ý chí vượt qua giới hạn sự chịu đựng của chính bản thân mình.

Những đám mây mờ vùn vụt bay qua khe núi cao gần sát đỉnh Aoral. Gió mùa Tây Nam từ vịnh Thái Lan bị rặng núi chắn đã tìm được lối thoát, lờn lộn dền mây vượt qua khe đèo cao ngất. Gió thổi mạnh hằng năm, xô

cây cối trên đèo xiêu rạp về một phía. Những thế cây mang dáng bạt phong, kể từ khi hạt mới nảy mầm. Rừng ngả ngón hết một đám bọm nhậu đang nốc rượu bí tỉ. Một khu rừng say thứ thiệt.

Gió bạt mạnh hơi thở, cộng thêm sự mệt mỏi cùng không khí loãng khiến những người lính trinh sát rã rời, chân không muốn bước. Sau con dốc dài đứt ruột, toán lính tới một quãng rừng bằng phẳng rộng rãi. Phong hòng học thở, gọi Phụng:

– Ê đồng bào phối thuộc! Mở máy 2W liên lạc thử xem cánh đi sau kế mình leo đến đâu rồi?

– Lệnh trung đoàn cấm dùng liên lạc vô tuyến cho đến khi có lệnh mới. Bộ muốn tao ra tòa án binh rồi đi tù hả? - Mặt Phụng lạnh te.

– Nãy giờ mình vẫn làm ký hiệu đánh dấu đường đó chứ?

– Đánh dấu dày luôn, khỏi lo đi! - Sên khẳng định.

Đức trải bàn đồ trên một tấm đá phẳng, lấy la bàn chăm chú đối chiếu điểm dừng. Loay hoay mãi, thấy kim la bàn vẫn quay loạn. Đức thẳng thốt, nhón nhác gọi mọi người:

– Có ma chỗ này hay sao đó bây ời!

– Với mầy chỗ đêch nào chẳng có ma. - Sên cấu kỉnh.

Toán trinh sát xúm lại chiếc bàn đá thiên nhiên. Quả nhiên trên tấm bản đồ 1/50.000 trải rộng, kim chiếc la bàn đang xoay lộn xộn vô hướng.

Phong lo lắng, do dự phán đoán:

– Hay chỗ này có mỏ sắt từ? Quặng sắt ma-nhê-tit có từ tính rất cao.

– Lúc nãy tui coi hướng ngay dưới dốc kia, kim la bàn vẫn hoạt động bình thường mà. Có mỏ sắt từ thì chỗ nào chẳng loạn như chỗ nào. - Sên khẳng định, rút chiếc la bàn dự trữ của mình đưa cho Đức.

Trên tấm bản đồ, cả hai chiếc kim đều xoay lạc.

– Coi chừng ma ám thiệt. - Đức rầu rĩ.

Thấy Đức cúi sát người trên bản đồ gắng đi đầu chỉnh la bàn, chợt hiểu ra nguyên nhân, Sên phì cười, chọc Đức:

– Có ma sao con Sara nó không sửa? Ma nó ở ngay trong bao xe của mày đó Đức. Bắn đạn mày bị nhiễm từ mẹ nó rồi!

Đức tháo bỏ chiếc bao xe trước ngực. Chiếc kim la bàn trông thành lắc lư nhẹ, trả về chính trục Bắc - Nam. Toán trình sát chúi mũi vào tấm bản đồ.

– Đường phân thủy qua đỉnh đèo đây rồi. Giờ bắt đầu đi xuống sườn núi bên kia.

– Dưới chân núi có thể là vị trí địch. Nghỉ ở đây chờ quân sau tiếp lên!
- Phong thở phào tuyên bố.

*

Nằm kẹp giữa hai rặng núi Kravanh và Aoral là một thung lũng rộng chạy theo hướng tây bắc - đông nam. Rừng khộp bao phủ kín địa hình, trừ một con đường lớn chạy suốt theo chiều dài thung lũng. Con đường này do các đàn voi hoang di chuyển kiếm ăn theo mùa mà hình thành. Bởi thế, con suối viền ôm chân núi theo lối voi đi được định danh trên bản đồ là suối Damrey (suối Voi). Suối Voi chính là đường tự thủy của thung lũng. Chảy đến phum rừng Svay Aural, con suối ngoặt về hướng đông, cắt qua đường sắt về với Biển Hồ.

Xuống núi bao giờ cũng đỡ nhọc hơn leo lên. Sau một đêm tá túc nơi ngủ của các loài linh trưởng, tiểu đoàn bộ binh đầu tiên của trung đoàn luồn sâu đã bí mật xuống gần đến chân núi, nơi con suối Voi đang chảy.

Đã đến gần vị trí trú quân của địch. Xa trong gió sớm, đôi lúc đã có thể nghe tiếng động cơ xe cơ giới địch âm ỉ vọng đến.

Tổ trinh sát trườn dưới một thảm dong rừng lá dày xanh mượt. Đến sát bờ suối, Đức vạch thân lá nhìn, khẽ vẫy tay về phía sau ra hiệu. Suối Voi đang rì rào chảy trước mặt những người lính tiệp tiêu. Nước trong vắt chầm qua các tảng đá đầu sù, tung bọt trắng xóa. Khoảng rừng đầu thưa xa bên kia suối, thấp thoáng bóng lính Khmer Đỏ đang đi lại giữa những chiếc xe vận tải, xe thiết giáp cắm lá ngụy trang đậu im lìm.

– Ngon rồi. Đúng tróc ổ hậu cần. Quay lại thôi! - Đức ào ào.

Nhóm trinh sát chưa kịp trở lui, bờ cỏ lau cao bên kia suối chợt rung rinh xao động. Năm người phụ nữ áo đen bất ngờ xuất hiện. Họ nhanh chóng lấy đầy nước vào những ống bảo quản đạn DKZ 75 ly vác theo, trút bỏ y phục lội ào xuống suối tắm.

Đức nhẹ nhàng buông tay, trả các thân cây dong về lại vị trí tự nhiên của chúng, cúi đầu giấu đi ánh mắt. Mấy đứa con gái trẻ không mang vũ khí, không biết là dân hay địch. Bỗng dưng lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhưng dưới thảm lá to bản ken nhau dày đặc này, dấu mắt thánh cũng chẳng thể trông thấy điều gì. Chịu khó chờ chút họ tắm xong vậy, Đức tự trấn an mình.

Tiếng con gái đùa giỡn lanh lảnh vang một khoảng suối mỗi lúc một sát lại gần. Dòng chảy suối bên này sâu nên họ lội sang trềnh mình lặn ngụp cho thỏa thích. Tuổi thanh niên dù ở đâu cũng nghịch phá vui vẻ bất kể. Tiếng khoát nước té đùa nhau, rì rào rào trên những tàu lá dong ngay đỉnh đầu, giọt giọt rơi xuống ướt cả tóc Đức.

Đàn bà diết chủng mà cũng tiêu khiển quá trời vậy vậy! Lũ quỷ sứ! Đức nghiêng cổ hé nhìn qua khoảng trống những thân tàu lá dong, hời hợt chọn

các phương án xử lý nếu bị phát hiện. Thân thể thịt da đàn bà dưới ánh nắng sáng, lồ lộ qua tấm rèm xanh của thiên nhiên mỗi lúc một gần. Bộ bọn quỷ sứ này muốn biến mình thành Chử Đồng Tử bất đắc dĩ hay sao? Đức liếc sang phía bên, thấy Phong nháy mắt ra hiệu tình huống chuẩn bị bắt sống nếu bị lộ.

Người đàn bà đầy đà lớn tuổi nhất kéo một cô gái trẻ đến bên cạnh, gấp một đoạn khăn cà ma kỳ cọ. Động tác nhẹ nhàng âu yếm như đang tắm cho con gái. Cô gái đang kỳ trở mã trong lứa tuổi dậy thì. Đôi núm vú chũm cau nhu nhú, hồng sậm trên làn da nâu lấm tấm những hạt nước kết đọng. Thảo nguyên địa đàng đã mướt mịn thanh tân, xuôi giữa cặp đùi thon chắc. Một thân hình thiếu nữ đẹp ngời thanh khiết dù có vẻ hơi ồm. Cô gái cười giòn khanh khách, khom người nũng nịu mỗi khi bị chạm phải những chỗ nhột.

Đức bỗng thấy ngậm ngùi, nhẹ nhẹ thở dài. Chiến tranh chẳng từ một ai. Chỉ một lát nữa thôi, khi mình quay về đến tiểu đoàn bộ, các đại đội bộ binh sẽ bám theo dấu trinh sát vào tiếp cận. Đám xe pháo bên kia sẽ chìm trong những chớp nổ hỏa lực và cơn mưa đạn nhọn. Cầu Phật trời phù hộ cho mấy người phụ nữ với cô em xinh đẹp này thoát qua tai họa. Chẳng biết dân hay địch, nhưng trên đời giá chỉ gặp toàn loại địch thế này cũng đỡ. Mà biết đâu họ đã từng tải đạn tiếp lương, thậm chí bắn vào anh em mình rồi cũng nên.

Một con rắn nước béo ú nhẹ nhàng trườn đến, đề qua cánh tay Đức đang trét đầy bùn. Bộ da nó mới lột láng bóng, lấm chấm bên sườn những điểm tuyết màu cam xen màu lục thẫm, trông thật duyên dáng. Chiếc lưỡi đen nhầy chẻ đôi, thè ra thụt vào như màn ảo thuật hết sức linh động. Một

suất nướng ngon lành hiển hiện! Đức nuốt nước miếng, chăm chú nhìn bữa trưa ngoe nguẩy trước mũi, nhè nhẹ co ngón tay.

“Tróc”! Một cái búng đúng sườn. Suất nướng ngon lành giật mình, lao vụt ra giữa dòng nước bơi loảng ngoảng. Bọn quỷ sứ đang nô tằm trông thấy con rắn, mừng rỡ reo lên, lao ùm ùm đuổi theo vây bắt. Chỉ trong chớp mắt, con rắn nước xấu số đã quần quai trong tay họ.

Đức nhẹ người thở phào. Tình huống khó xử đã được giải quyết nhanh đến bất ngờ, dù miệng vẫn lầu bầu chửi rửa lũ quỷ sứ cướp cặn, dăm phổng tay trên mất suất trưa cải thiện của mình với con Sara. Có cái gì trọn vẹn toàn bích trên đời đâu. Thôi đành! Cửa đi thay người.

Toán phụ nữ hoan hỉ chia nhau đi vơ cỏ lau khô, nhóm lửa nướng con rắn tội nghiệp ngay sát mép bờ suối bên kia. Đã cách xa một khoảng an toàn. Toán trinh sát thận trọng thụt dấn vào bãi lá dong, trườn trở lại mép rừng, lui về tới tiểu đoàn bộ.

Phương án đánh địch lẫn dân được chỉ huy, tham mưu vạch ra gấp gáp. Đánh ngay! Không dùng hỏa lực cầu vờng bắn chuẩn bị. Tận dụng bí mật bất ngờ áp sát vị trí, đồng loạt nổ súng mãnh liệt, xung phong áp đảo kết hợp gọi hàng.

Các đại đội chủ công được lệnh rời khỏi vị trí giấu quân, bắt đầu bò vào tiếp cận theo ký hiệu đánh dấu đường. Lính trinh sát mới trở về, cõi trườn ngẫi dựa gốc cây. Người ngọm cả bọn vẫn lem nhem bùn trét nguy trang. Định bám theo đại đội dự bị đi qua, ném cho Đức gói thuốc lá Vàm cỏ, vui vẻ động viên:

– Ngẫi nghỉ thở đi các em. Chịu khó dơ chút. Chờ bộ binh giải quyết xong đám bên kia suối rẫi tha hồ tằm.

-*Tắm rồi em đứng chờ ai. Mang chỉ đôi bánh lá gai đẩy đà.* Hôm nay thằng Đức trúng mảnh lớn đó anh! - Sên khoái chí khoe.

Tiên sư thằng nhãi ranh lưỡi nhọn! Nó quả là một kho ca dao hò vè lẫn thành ngữ châm chọc. Đức rít một hơi thuốc sâu, thở khói phì phì.

- Trúng mảnh là trúng mảnh chung chứ bộ. Mất mày với mất thằng Phong bộ có mù dờ đâu.

Một cảm giác bứt rứt khó chịu lẫn quất trong suy nghĩ của Đức. Cô gái đẹp về thánh thiện nhường kia sao lại ở với lũ diệt chủng được nhỉ? Ở với một bọn man rợ thọc cây vào cửa mình các cô giáo bị chúng giết hãm ở biên giới Tân Biên, Tân Lập. Một bọn lấy xẻng bộ binh băm nát mặt tử sĩ tiểu đoàn mình như thằng Tư, thằng Tiến, thằng Thành khi chưa phá vây mang ra được. Đi đâu gì đã làm con người mất hết nhân tính như thế?

Bọn Sên, Phong vẫn không buông tha.

- Sao mày lại dằn mặt ra thế hả?

- Lại tương tự gái địch giáng trần rồi hả?

- Gì chứ ngon hơn cô mập phum Svay Chek là cái chắc.

Đức phì phà hơi thuốc, phản nài:

- Đẹp thật! Sao nó lại theo địch được nhỉ?

- Thế cứ địch là phải xấu như ma mút à? Không theo không được. Dân của nó thì phải theo chính quyền nó thôi.

- Một chính quyền ảo tưởng cai trị một cách biến thái, xô đẩy dân tộc vào chết chóc, khổ đau vì những thể nghiệm ý tưởng cá nhân điên rồ - Phong bỗng trở nên trầm ngâm, triết lý.

Có lẽ thằng Phong nói phải. Một lũ khốn kiếp! Chúng nó đã biến con người thành lũ súc vật. Không biết chúng nó có từng tắm cho em, cho con nó một cách âu yếm, tận tụy đầy tình người như người phụ nữ lúc này không?

Đức nhớ những lần gặp gỡ Thea Lim, thường là v ò vập vội vàng trong bóng tối. Không kịp chiêm ngưỡng, thân thể nóng ấm đầy cảm xúc của Thea Lim đã trùm lấp cuốn hút mọi giác quan Đức cho đến phút tận cùng.

Một cảm xúc ái ân mãnh liệt trời ban cũng mang một vẻ đẹp nhân sinh, song dường như là chưa đủ. Thân thể thiếu nữ thanh xuân nở giữa dòng xanh hoang dã bất ngờ bắt gặp hôm nay, mang đến cho Đức một xúc cảm khác. Một xúc cảm muốn nâng niu chăm chút, hoàn toàn thánh thiện, không hàm chứa khao khát dục tình. Một vẻ đẹp hoàn mỹ nguyên sơ khiến trái tim tan chảy. Có lẽ thế nên đời mới sinh ra nhiều các nhà văn chương hay danh họa. Cha mình bảo phải có hoa tay mới có thể đi học vẽ được. Nếu mình biết vẽ, với xúc cảm ấy, hôm nay mình sẽ bắt đầu vẽ nàng.

Đức kín đáo xòe ra mười ngón, cố giấu giếm cặp mắt cú vọ soi mói của thằng Sên, vẽ đếm hoa tay. Những ngón tay Đức ngắn ngủn, nhăn nheo tái nhợt và bết đặc đất bùn.

Tiếng lợi rừng rẽ lá ào ào. Các đại đội hỏa lực trung đoàn bây giờ mới xuống đến chân núi. Họ đã phải bám nhau vật vã, khiêng vác súng pháo hành quân cả đêm hôm qua. Những gương mặt óp sọ, hốc hác vì mất nước và thiếu ngủ lão đảo lướt qua. Đức đứng dậy, cản họ lại:

- Ê dừng ở đây thôi, những người anh em!
- Dừng lại! Trên kia bộ binh đang tiếp cận cứ địch.

Không phải tham chiến, lính pháo thủ nhọc nhằn quăng huych mâm đẽ, nòng cối 120 ly nặng hàng tạ xuống đất. Họ tháo đòn khiêng, nằm vật ra thở h ồ ng h ọc. Gói thuốc lá Vàm Cỏ Đức vừa chìa ra một loáng hết sạch. Vài tay hộ pháp nhắm nghiền mắt xuôi tay ngủ tức thì, đầu vẫn chụp nguyên chiếc mũ sắt. Điều thuốc đang hút ngậm trên môi vẫn lập lòe cháy, như một nén hương liệm sắp tàn.

“Ấp - oành...! Bùng - bình...!”. Một loạt tiếng nổ dội lên phía bên kia suối.

R ồ i! Bắt đầu r ồ i! Đám lính choàng dậy đồng tai nghe ngóng. Tiếng B40, B41 nổi nhau r ền r ền không dứt. Xung lực lớp đớp rộ lên từng tràng, giòn như bắp rang quá lửa. Đã nghe mùi thuốc phóng theo gió lan tới khét n ề ng. Không nghe thấy tiếng đạn ngược của địch chống cự. Áp sát đánh phủ đầu bất ngờ với hỏa lực cỡ đó chỉ choáng thôi cũng đủ chết. Kiểu này chỉ chút nữa là kết thúc dứt điểm.

Chắc như bắp! Tiếng súng trận đột ngột im hẳn. Rành rọt ba phát súng hiệu, báo đã làm chủ hoàn toàn trận địa.

Đội pháo thủ thờ ơ nhắm mắt ngủ tiếp. Trận đánh không c ần đến họ. Cứ ngủ yên đi đ ồng bào! Đức sốt ruột, ng ỗ i cây từng vẩy bùn ngụy trang khô ngứa ngáy bám chặt trên da. Trung đội trinh sát chạy ào ra bờ suối.

Ngục xuống thật lâu cho mái tóc dày rũ tở hết bùn, Đức lại nằm ngửa lười biếng, nghe nước lùa qua thân thể liu riu mát lạnh. Dòng nước đã nâng niu cô gái trẻ và những người đàn bà lúc nãy. Không biết họ có chạy thoát được không, hay đã vùi xác trong đám loạn quân.

Khói đen những chiếc xe địch cháy mờ tỏ bay ngang bầu trời. Chiến thắng nhanh, dứt điểm gọn, nhưng lòng vẫn gọn chẳng thấy vui. Khói ời là

khói! Nhớ sao những ngày đi cùng cha đốt ruộng, chuẩn bị xuống hom mía. Đúc hay nằm thả mình trên sông Côn, lơ đãng ngắm khói đồng bay mờ mịt trời chiều như hôm nay. Khói lên cao dịu đón cơn mưa An Khê đang xuống tới. Khói quê ta thơm nồng cỏ rơm, ngọt hương lá mía. Khói tỏa yên bình mùi khoai lang nướng sém, không khét mùi cao su lẫn mùi thịt người cháy như loại khói khốn nạn chết tiệt này.

Chiều ngày thứ hai của cuộc hành quân, các bi đông dần bắt đầu cạn khô rỗng rốc. Bỏ dở lộ trình truy quét địch, mục tiêu hôm nay là kiểm tìm nguồn nước. Trung đội trinh sát cất hướng chính đông, về hướng Biển Hồ.

Hành quân non chừng ba cây số, Phong tỉnh hẳn khi phát hiện một vạt tràm non xanh mướt, loài thực vật ưa nước hay mọc ở các miền đầm lầy. Trong hơi gió khô nóng như đã thoảng đâu đó mùi tanh nhạt của nước tù bốc hơi. Sara rít một tiếng ngắn, hăng hái chạy vượt lên đầu. Tuy rừng mỗi lúc một thấp hơn, xanh hơn nhưng chẳng hứa hẹn có nước.

Khoảng địa giữa rừng tràm bây giờ chỉ còn là một khu bùn đất trũng. Những bụi cỏ năn, dây lá khóm hoa súng, sen năm ngoái đã héo quắt queo. Mặt lớp bùn khô trắng, nứt toác như những đường nứt trên một tấm kính rạn, in chẳng chịt vết chân các loài kỳ đà và chim nước.

Bước vài bước thăm dò trên mặt địa, Phong ngạc nhiên thấy mặt bùn đóng cứng bỗng trùng trùng như một tấm cao su, đàn hồi trên mỗi bước chân đi.

– Coi chừng dưới có nước sao đó! - Đức hớn hở, đứng trên mặt bùn khô, nhún nhảy thật lực.

Đang bám theo chân Đức, Sara vội bỏ chạy thực mạng ra xa, quay lại kêu rín rít.

“Phụp”, nửa thân người Đức bỗng biến mất, thụt xuống mặt địa càn, như bị loài quái vật bí hiểm nào đó nuốt chửng. Xung quanh vùng thất lừng vọt lên một thứ bùn nhão, sền sệt như dòng nham thạch đen nhánh tỏa mùi thối hoắc.

Đức mỗi lúc một thụt sâu, không cụ cựa được, chửi bới rần rĩ. Sên hoảng hốt la:

– Mày càng giãy càng thụt. Đờng!

– Nằm yên đó, tui tao kéo lên!

Mọi người nhanh chóng tháo dây võng nổi chập lại, quăng cho Đức bám, kéo dần vào bờ. Đức nhoai trỗi dần, trườn thoát khỏi hố thụt. Người ngợm nhầy nhụa bùn lỏng thối, Đức thất thần nhìn cái miệng tử thần đen sì đang chầm chậm sủi bọt phồng, như nhựa đường sôi dưới nắng.

Sara lại chõ vào cái lỗ bùn hở sữa ngẫu nhặng. Từ dưới hố, chiếc đầu từ một con quái vật kỳ dị lớn cỡ gần cỡ chân ngóc lên. Con quái vật vươn cái cẳng cổ dài mụp lằng, nửa đen nửa vàng của nó hằn trên mặt bùn cứng tới nửa mét, ngúc ngoắc kiếm tìm. Chạm phải chiếc giày tụt khỏi chân Đức còn đó, nó phồng mang dưới, ngoạm chặt rỗi lồi tuột xuống hố, mất tích.

– Con trần nước - Phong há mồm kinh ngạc.

– Trời ơi! Con ma nam bay ơi! - Đức rên rĩ.

– Con lươn. Một con lươn khổng lồ! - Việt khẳng định.

– Con lươn này thành tinh rồi đó chúng mày!

– Nó chìm bùn khối chuột, thò ra đĩa tìm nước uống rồi. Thằng Đức không ai kéo lên sẽ bị nó lôi xuống rĩa thịt. Chắc luôn!

Đức mất giày, hậm hực lấy cành cây gột bùn chiếc quần thối trải phơi trên bụi cỏ. Phong cùng Sên lấy xẻng bộ binh khoét một hố gần bờ đĩa kiểm nước. Qua khỏi lớp bùn khô cứng, đã đến lớp bùn lỏng. Những lưỡi xẻng sắc hăng hái xấn phải những vật mềm lặt sệt gì đó. Phút chốc, hố bùn sôi bong bóng màu máu đỏ tanh ngòm. Phong vục một xẻng thật sâu, hất lên. Đôi ba khúc lươn cỡ ngón chân cái, thân đứt đôi, quần quai phun máu trên mặt bùn khô. Một cái đĩa bùn vĩnh cửu đặc sệt giống lươn.

Không thể có cách để sử dụng thứ nham thạch kinh khủng chìm dưới lớp đĩa lưu cữu, tiểu đoàn bộ binh san sẻ ngum nước cuối cùng trong bi đông cho những người yếu nhất, tiếp tục hành quân. Một vài người đòi quay lại cái lạch nhỏ, nước xanh lè rong rêu phía sau cách đây hai ngày hành quân bộ. Nếu quay lại, chưa đến nơi chắc chắn đã chết hết. Đi tiếp! Trời thương chừng nào biết chừng đó, Việt nghiêng răng xốc lại đội hình.

Đơn vị tạm dừng chân nghỉ đêm tại chỗ trước đây là suối. Một con suối cạn lòng đầy cát khô. Dăm người lính đào khoét cát kiểm nước trong tuyệt vọng. Các tấm tăng được trải cầu may trên những chỗ trũng, chờ hứng sương đêm.

Một đêm cháy hòng dằn trôi qua. Lệnh hành quân tiếp. Thấy Sên vẫn nằm im so, Phong đá nhẹ vào vồng giục:

– Dậy, dậy chuẩn bị đi, ông nội hò vè!

– Chúng mày đi đi. Tao hết sức rồi! - Sên thều thào.

– Dậy ngay! Có dậy không thì bảo! - Đức cẩu kính giật mạnh dây.

Chiếc vồng tuột đầu khiến Sên nằm xuôi lơ lửng trên rừng. Sên phát khùng:

– Đẳng đeo nào cũng chết. Tao nằm đây chết cho khỏe. Chúng bây cứ đi đi. Kệ má tao!

Nói vậy, nhưng vẫn thấy Sên loạng choạng thu vống. Phong nhặt chiếc ruột tượng gao của Sên, quàng qua vai mình.

Những con đường mới không tên, không hề có trên bản đồ tác chiến ngang dọc trong rừng thưa. Vết xe xích, xe tải, xe bò địch chằng chịt trên nền đường bụi mùa khô. Rừng cháy. Chân rừng mọc rất loài cỏ tranh, cỏ tre đã cháy trụi. Chỉ còn phần búi gốc cỏ được lửa hong tái, tỏa mùi thơm ngòn ngọt mỗi sớm mai khi còn sương ẩm.

Những đám gốc cỏ này trở nên cứng và nhọn hoắt khi nắng lên, đâm tua tủa, cào vào ống quần xé bột những sợi vải bọc vốn đã ải ra vì mồ hôi muối. Được vài hôm hành quân, quần anh lính nào cũng chỉ còn ngắn đến gần đầu gối. Sara cũng đang kỳ thay lông. Được những đám chổi trời này quét hộ, nó mắc từng đám lông ở đó.

Rừng khộp thêm thiếp nằm dưới nắng hun. Loài cây dầu đồng, dầu lông chỉ còn vài chiếc lá héo quăn trên sát ngọn, tõe ra như đầu bút lông, xơ hết mực. Những chiếc lá dầu đồng lớn bằng tấm bánh tráng, lặng tờ xoay liệng trong không khí nóng hầm hập. Va phải thân cây, chiếc lá khô giòn vỡ tan tành như đã được nướng sẵn trên than.

Gốc dầu lông được ôm bằng lớp vỏ sần sùi, nẻ toác các vết nứt sâu dọc thân cây, nhám đen vì cỏ cháy. Chính lớp vỏ xộp dày cách nhiệt đó đã cứu đời cây qua những cơn rừng cháy định kỳ thường niên. Bên trong thớ gỗ, mạch nhựa dù héo tàn của mùa khô vẫn âm thầm chảy, để chờ đến khi những giọt mưa đầu tiên rơi xuống, rừng lại hồi sinh.

Kể từ giờ cho đến khi những trận gió mùa Tây Nam thổi lên từ vịnh Thái Lan, mang theo hơi nước đến còn phải hai tháng nữa. Rừng khộp đã kiệt nước. Lá cây chuyển màu vàng khô nhừc mắt, rụng thành thảm dày. Lá khô lác rác tan vụn dưới bước chân người lính.

Chẳng thấy con nai vàng ngơ ngác nào? Chỉ có tiếng con gõ kiến thây tu vô hình khua hẫ hẫ mõ tụng kinh cộc cộc đầu đó một hẫ dài. Chuối âm thanh khô khốc ấy tưởng cũng muốn vỡ vụn ra dưới nắng nung.

Phong liếm môi lê bước, vẫn vơ nhớ trong vô thức cái màu vàng chói một cánh rừng thu miền trung nước Nga, có con lạch nước xanh thăm trong một bức tranh phong cảnh đã xem hẫ bé. Ô! Phải rẫ. Nước! Cái lạch nước đó hẳn là lạnh và sâu lắm. Sao hẫ đó mình chỉ say mê cái màu vàng rực rỡ lá phong ấy mà không chú ý tới cái lạch nước khiêm nhường kia nhỉ?

Phong khó nhọc nuốt nước bọt, lác lác cái bi đông gần cạn rẫ ngần ngừ dứt lại túi cóc. Đã bốn lần Phong rút ra rẫ lại dứt vào chiếc bi đông, không dám uống một ngụm nhỏ. Nghe tiếng nước óc ách trong bi đông, Sara ngược lên nhìn chủ như dò xét. Con chó cũng đã khát lắm. Lưỡi nó thè ra, bọt bọt không còn cả nước dãi. Mép nó dính đầy tro bụi, lớp tro dính đã rạn ra vì khô. Thấy cái bi đông trở về chỗ cũ, nó lại cúi đầu khật khưỡng bước đi không đòi hỏi.

Lừng lững vượt cao trên đỉnh rừng, cây dầu rái cổ thụ phía trước vẫn còn một chút màu xanh bạc. Tán cây hình chóp khổng lồ bỗng rừng mình, tung ra bồi bồi những quả dầu hai cánh nâu đỏ. Đám quả phát tán nhờ gió, quay tít mù như cánh quạt máy bay lên thẳng giữa trận cuồng phong mỗ côi. Gió quần lao xao, mạnh dần lên, xoắn thành một cơn lốc quần quèo

quái dị. Tro rừng cháy, lá khô được cơn lốc gom lại ào ào, chạy trên mặt đất rồi cuốn thành một cột nâu xám bốc lên cao tít.

Phong nhìn theo vết gió đi, thấy hoa hết mắt mũi, từ từ ngã thụp xuống. Mở bi đông nước, run rẩy rót ra cái nắp, Phong chia cho Sara ba cái nắp bi đông nhỏ xíu. Đến nắp thứ ba, con chó ngúc ngắc không chịu uống nữa, như ý muốn nhường.

Phong hắt miếng nước nhỏ vào cổ họng đắng nghét. Nghe như có tiếng “xèo” của những đường rạn niêm mạc nóng bỏng, giờ mới được nước hàn cho dính lại. Phong làm thêm một ngụm nhỏ nữa cho công bằng với Sara rồi loạng choạng đứng lên.

Chiều muộn. Vẫn không thấy nguồn nước. Con suối từng vạch nét xanh ngoằn ngoèo trên bản đồ, giờ chỉ là một con suối chết, lòng cạn khô đầy cát sỏi.

Đức cay cú mở la bàn xác định điểm dừng chân, luôn mồm chửi tẩm bản đồ lừa đảo. Rừng đang cháy, phản chiếu hoàng hôn nhuộm màu hồng đục. Khói vất qua vầng trăng mọc sớm, tím bầm như gương mặt tội đồ bị xử giáo, treo lừng lững đỉnh rừng bên kia trảng.

Sara bới cát lòng suối, rúc toàn thân xuống mong tìm một chút hơi ẩm. Mồm nó nghech lên, nhìn Đức đang trong một tư thế dị kỳ. Ông chủ của nó đang giạng chân, tè thẳng vào cái bi đông rỗng tuếch. Ngửa cổ nhăn nhó, Đức dốc thứ nước đỏ quạch mà nó chỉ dùng để đánh dấu đường ấy vào cổ họng. Cả tiểu đội lần lượt làm theo.

Đức nuốt xong hạm nước tiểu, túm cổ con chó gí mũi nó vào miệng bi đông. Con chó cong lưng nhảy lên, sủa gắt một tiếng phản đối cái kiểu đùa dai. Đức phá ra cười khằng khặc, giọng cười nửa cay đắng nửa bất cần.

Phong nằm trên võng, hững hờ nhìn cảnh “tự sản tự tiêu” của đòng đội tại ngay xứ sở của thần Hạng hán. Lão thần già mũi khoằm trong bộ áo đen tuyền, chỉ vì mãi đánh cờ với Ngọc Hoàng mà quên làm mưa cho hạ giới trong một bộ phim hoạt họa. Ôi những que kem buốt lạnh ngoài rạp Đại Đồng. Kem đậu xanh, kem cốm...

Phải chịu đựng thôi. Hãy chịu đựng bởi mình cũng chẳng còn cách nào khác ngoài chịu đựng. Càng vùng vẫy càng tỏa nhiệt và tổn năng lượng. Đến tận cùng cơn khát thì chắc chắn mình cũng tu nước đá như thằng Đức. Nhưng giờ mình vẫn nằm trong miên héo, chưa đến nỗi nào. Nước tiểu cũng là nước uống được, coi như bắt cơ thể phải lọc lại một lần nữa. Nhớ lúc còn bé bị hen, mẹ ngâm chục trứng gà vào trong nước tiểu của chính mình trong một cái âu sành. Đủ một tuần, luộc bắt Phong ăn. Lúc đầu thì có hơi ghê, nhưng đến lần thứ hai Phong chén tốt. Thậm chí còn thấy cái lòng đỏ trứng có vị ngậy bù đặc biệt.

Phong nằm im thêm thiếp. Mọi giác quan đều hướng đến nước, như một điếu duy nhất. Có những loài dây leo, phạt chéo là nước mát như thạch trong vắt chảy ra mát rượi. Có những rừng tre vỏ mỏng non tươi, dùng dao vạt chéo, chờ một tiếng là đây lưng ống nước lành... Cả rừng thăm lẩn sa mạc trong cuốn tiểu thuyết dạy khôn được giải Nobel của ông nhà văn Ba Lan lưu vong giờ đây vô nghĩa. Ký ức yên bình xa xôi chỉ làm thực tại thêm đáng ghét. Phong vô thức đưa đây chiếc lưỡi khô khốc, tìm liếm cặp môi khô nứt nẻ.

Sara rừng mình rũ cát, quay về phía bên trái sửa nhóng nhắng như phát hiện điếu gì. Không xa mé đàng kia, một lùm cây sẫm tối phủ bóng trên chiếc gò lớn. Vòm lá dày điểm khoảng mát xanh duy nhất trong cánh rừng khộp trăn trụi cây khô. Phong trở dậy, loạng choạng tìm đến, hy vọng kiếm

được nắm lá giang. Cái giống lá chua hình trái tim mọc khuất nẻo chân rừng, nghĩ đến đã ứa nước miếng.

Sừng sững hiện ra vẻ u tịch bí hiểm của một ngôi đền hoang đã bị thời gian hủy hoại. Những bộ rễ cây tung lớn tựa đàn trăn mập, đang quần quai rúc sâu vào các mạch đá ghép, chèn kênh các phiến sa thạch. Khung cảnh dị kỳ như cổ tích khiến Phong điếng lạng khi đến nơi.

Trong một khe đá khác, đoạn đuôi con rắn hổ mang chúa khổng lồ xám nhầy thò ra uốn éo. Tượng linga sa thạch cái nghiêng cái đổ, lỏng chổng trên mặt đất, lẫn lóc giữa đám sọ người. Ở đây đã có một cuộc tàn sát. Thời gian hiện tại đang đọng cứng trong một không gian siêu thực.

Gió đã chết đứ đừ dưới bầu trời ngọt ngạt. Dàn đồng ca ve sầu đột ngột rú lên gay gắt đoạn vĩ thanh ngắn cuối chầu, rồi tắt ngấm cũng đột ngột như thế. Không lẽ cuộc đời mình cũng tắt ngấm ở đây, Phong chua chát nghĩ. Ráng trời đỏ rực thế kia là sắp có mưa. Không biết mình có sống được đến lúc gió kéo cơn mưa về hay không?

Ký ức tuổi thơ Phong ứa kéo lại, diều chậm rãi nét qua bộ não héo, như điểm danh trước khi từ biệt cuộc đời.

Phong lơ mơ thấy muỗi mắt từng đám bốc lên, xoay tròn trên đầu đám trâu đang uể oải nhai lại trên bờ đê. Ráng đỏ ngày mưa trùm xuống xóm trại thứ ánh sáng của ngày tận thế. Trời đang tích gió. Không gian lặng tờ, quánh đặc mặng đen mặng đỏ, như miếng tiết nóng đang hấp đông trong nồi luộc.

Xộc lên chiếm lĩnh, đầu độc toàn bộ bầu không khí nóng ẩm là mùi hoa ráy chó. Thứ hoa mọc sát đất, chỉ tỏa hương vào những buổi hoàng hôn mùa hè với cái mùi thối khắm, như mùi xác chết đang phân rã.

Loạng choạng bước vào giữa một nhóm tượng còn khá nguyên vẹn, vẫn chẳng thấy đám lá giang nào. Thoáng linh cảm lạ làm Phong bỗng rùng mình như có ai đang nhìn trộm đằng sau. Hít một hơi sâu, Phong từ từ quay đầu lại. Trên bức tường sau lưng, phù điêu sa thạch một cô gái đang nhìn Phong đăm đăm. Ánh sáng yếu làm cho các nét đá thô trên mặt, trên thân hình nàng mềm lại, sống động như người thật.

Nụ cười nghìn tuổi đọng phiến môi dày nửa như ngai ngăm, nửa như khuyến khích. Bầu ngực tròn trịa, vun đầy trong bóng trắng non nớt, như vú chị Loan Phong trộm thấy khi cùng tắm sông một ngày nghỉ hè về quê. Tụi con gái ở làng vòng ngực dài hơi, khi chơi u bao giờ cũng thắng. Chơi mệt, lũ trẻ làng cùng nhảy xuống sông quẫy ùm ùm. Nước sông mát, gió sông lành. Ngực chị Loan vun tròn, đắm nước trong sóng sánh ánh trắng.

Phong bước đến, ngập ngừng đặt tay lên bầu vú. Cặp vú đá mát lạnh, không đắm nước như khuôn ngực thanh tân trên dòng sông cũ. Nhưng có một cơn khát sâu thẳm khác, mỗi lúc càng thôi thúc giục giã. Phong cúi đầu, từ từ áp cặp môi nứt nẻ lên núm vú tròn. Rất nhẹ, thạch nữ như chột thoáng rùng mình, kéo theo một tiếng rạn trong không gian mơ hồ Phong giật mình ngẩng lên, lắng tai nghe.

Tiếng rung động trên thính không nhắc lại một lần, rồi một lần nữa. Lần này rõ hơn cùng một ánh chớp gần. Tiếng sấm nổ trên một cơn mưa trái mùa đang ập đến thật nhanh, như thể bắt đầu từ nụ hôn giao cảm trên khuôn ngực nàng thạch nữ.

Biết đâu thần linh cai quản núi rừng cũng lay động nên xuống tay ân phúc độ trì. Phong thả mình quỳ xuống, gục dưới chân nàng. Nước mắt Phong sung sướng chan hòa, nhòe trong những giọt mưa đầu tiên bắt đầu dào dạt rơi xuống trần gian.

Tiếng Sara sủa vui mừng hóng nước, tiếng Đức khàn khàn học lên phía đằng xa:

– Sống r ấ...! Mẹ ời, chúng con sống r ấ...!

Toán trình sát đi qua dưới những tổ ong rùng. Cả chục tổ ong đen sì, lớn cỡ chiếc chiếu con treo lớp lớp dưới những cành cây tung cổ thụ. Từ đó vẳng ra tiếng vi vu rì rào như cả đàn vĩ cầm đang kéo. Phấn hoa những con ong vung vè đánh rơi, lấp lánh li ti trôi qua khoảng nắng, rụng vàng phủ quanh gốc.

Trên một chạc ba cao, con gấu chó đang ôm mặt gối cành gục đầu ngủ miết. Đàn ong bầu quanh bộ lông dính mật của nó, như một tổ ong bự khác đang treo ngược. Sau một trận đánh chén phá phách đã đời, con gấu chó đang say mật.

Dấu móng con trút dày đặc quanh vùng gốc cây. Phấn hoa, ong non rụng đầy xuống đây đã hấp dẫn loài kiến đến kiếm ăn, và chính loài kiến đã thu hút những con trút, với chiếc lưới dài dấp dính đêm đêm tìm đến liếm kiến. Một nhánh nhỏ trong chuỗi thức ăn sinh học của mẹ thiên nhiên cứ thế kéo dài hàng vạn năm, cho đến khi con người xuất hiện. Với trí thông minh cùng sự giúp sức của lửa, con người trở thành chúa tể muôn loài, đứng chót đỉnh cuối chuỗi.

Đức nhớ rành rẽ bài sinh vật thời đi học, hài lòng với vị trí chuỗi của mình. Vỗ vỗ nòng khâu AK mát lạnh treo xệ bên hông, Đức bật cười khoái trá, chợt nói lên thành tiếng:

– Cả mày nữa, súng ạ! Mày cũng đứng cuối chuỗi.

– Chuỗi gì vậy mày? - Phong bước ngay sau, nghi ngờ hỏi.

– À, chuỗi thức ăn tự nhiên. Ông ăn phần hoa, kiến ăn ông non, trút ăn kiến, còn mình thì ăn trút. Dưới lòng suối cạn kia đứt khoát có vài ổ trút. Tin không?

– Súng cũng ăn được người, cùng đứng cuối chuỗi là phải. - Phong cười đắc ý.

– Loài người không ăn thịt nhau vì đói, nhưng vẫn chém giết nhau. Đi đâu đó không thuộc quy luật tự nhiên.

– Phải rồi! Ngoài việc lấp đầy cái dạ dày vô độ, con người còn ham muốn thao túng kẻ khác, để thỏa mãn khát vọng quyền lực và sự tham lam của mình.

Phong hăng hái triết lý, vượt lên đi nhanh bám theo Sara đang túc tắc chạy phía trước. Địa hình rừng thưa xen lẫn trảng buồm tẻ nối nhau. Có cảm giác suốt sáng tới giờ chẳng vượt được chặng rừng nào, bởi địa mạo khung cảnh vẫn in như cũ.

Tới gần bìa cái trảng rộng, Sara bỗng học chạy lộn trở lại. Nó đã phát hiện ra một thứ mùi tổng hợp rất quen thuộc, từ khi nó còn là một con cún nhách. Mùi mồ hôi, mùi bùn, mùi chiếu thốt nốt mốc, mùi máu tanh trộn lẫn mùi cơm cháy. Đó là mùi quyền lực Angka, mùi của công xã Khmer Đỏ.

Đức bò ra bụi sim mép trảng, rút ống nhòm quan sát. Cắt ngang qua mé bìa trảng phía bên kia, một đoàn người đông đặc màu đen xỉn đang lộn xộn di chuyển vòng quanh một khu lán tranh. Trong số đó lác đác có những người mang súng. Bụi bốc lên vùn vụt theo những bánh xe bò.

Một con voi đen khổng lồ đóng bành đở trên lưng, đang thực hành công việc quái dị theo lệnh người quân tượng. Nó dùng đỉnh quăn vòi ngang thân từng người trong một nhóm bị lính Khmer Đỏ dồn lại, lần lượt quăng bổng lên trời, như người ta tát đĩa quăng cá lóc lên bờ.

Đức làu nhàu, vuốt lại cái bờm tóc, đưa ống nhòm cho Phong.

– Dân lẫn địch. Chúng nó đang xử nhau. Ca này khó đây!

– Chắc có cả gái hả? - Phong hỏi móc máy khi thấy Đức vuốt bờm tóc.

Đưa ống nhòm lên mắt, Phong kêu lên khe khẽ.

– Trời ơi! Tiên sư lũ diệt chủng!

– Chắc cú r ồ! Giờ sao?

– Chờ ông Dương lên thôi chớ biết sao!

Dương, Định cùng tham mưu lên đến nơi. Phương án tác chiến thông qua nhanh chóng: Đòn mạnh phủ đầu, tách dân khỏi địch, kết hợp gọi hàng. Mục tiêu tấn công đầu tiên được chọn là con voi khổng lồ đang hành sự giết chóc kia, nhưng bằng cách nào đó phải nhử nó ra khỏi đám đông dân chúng.

– Việc của mày đấy! - Đức vỗ đầu Sara, chỉ tay về phía con voi đang lắc lư chiếc vòi lực lưỡng, chu miệng nhái khe tiếng sủa của nó:

– Gâu... gâu... R ồ chạy về đây nghe con!

Con chó chăm chú quan sát bộ dạng Đức, nhè nhẹ vẫy đuôi như dò hỏi. Chừng như nó vẫn chưa hiểu hết. Đức sốt ruột trợn mắt trở con voi, giả bộ chạy tới, miệng nhắc lại “gâu - gâu” r ồ chạy trở lui, vỗ vỗ lưng Sara.

Phương pháp thị phạm có tác dụng thấy rõ. Sara nhaoi ra khỏi tay Đức, phồng mũi đánh hơi, ra mép trắng nhắm hướng con voi luồn tới. Nó đi lắt léo như một lính trinh sát chuyên nghiệp, lúc ẩn lúc hiện giữa các bụi sim

mua rậm lá, tiếp cận dần cỗ tinh thâm hung hãn. Định vẫy tay, ra hiệu cho các khẩu đội hỏa lực bắn thẳng giá súng, lấy phần tử chuẩn bị hỗ trợ.

Phát hiện thấy nguồn hơi lạ, con voi chấm dứt cuộc hành quyết theo lệnh chủ. Nó lắc lư thân hình đen trũi quay lại, bần chần huơ vòi về phía Sara đang luồn tới. Cỗ tinh thâm rống lên một tiếng dài, giậm hai chân trước bình bịch, vẻ đe nẹt.

Mùi mồ hôi voi đã nồng nặc rất gần. Sara nhảy thẳng ra bãi trống lao về phía con voi, hăm dọa sửa gắt rồi tạt ngang, lẩn trong những bụi cỏ tranh. Con voi tức tối, huỳnh huých nước kiệu đuổi theo, bất tuân gã quản tượng đang thọc sau tai những ngọn đồng thép nhọn hoắt.

Bài học rừng hoang dụ địch con lang cái dạy cho Sara nay có dịp để thực hành. Nó vừa chạy vừa quay lại sửa trêu tức. Những bước chạy ngoắt ngoéo khiến con voi kèn càng không thể tiếp cận. Gã quản tượng ngời kẹp chặt chân trên cổ voi, trở cán đồng thép, liên tiếp đập thẳng cánh như búa máy vào cái trán gồ, thúc nó quay lại.

Không bắt kịp con chó hỗn xược, lại bị giáng những đòn bất công chí mạng, con voi đen trán lổ máu bắt đầu nổi điên. Bạo lực đã đánh thức bản năng hoang dã. Luật sinh tồn thôi thúc phải được thực thi ngay trong khung cảnh đại ngàn.

Cỗ bồ tượng rống lên một tiếng lớn, quơ vòi gạt văng quản tượng lăn lông lốc xuống triền rừng. Nó tiến tới, chậm rãi đặt chân trước lên hộp sọ gã, từ từ ấn xuống. Hộp sọ kẻ sát nhân biến dạng, méo đi như một trái dưa nẫu. Từ đó, cặp nhãn cườ lồi dần, bật ra khỏi hốc mắt.

Ấn sau các bụi sim, lính hỏa lực bộ binh trên tiển duyên kinh ngạc dõi theo tình huống đang diễn ra. Họ ngăn người chứng kiến những hành vi

khốc liệt của con người và con vật, đến mức quên cả bóp cò. Đức bực tức quát:

– Bắn đi!

Một tiếng nổ trền của đạn B41. Trái đạn chống tăng bắn ở cự ly gần phá toang ổ bụng. Thót voi khổng lồ lật nghiêng, sập xuống trong màn khói xám. Tấm vải đỏ phủ bành voi bị hơi nổ thổi lên không trung, phát bay tả tơi đầm máu.

Hai khẩu 12.7 ly giần giật bắn chỉ thiên qua đầu đám đông, đạn vạch đường bay chói lóa giữa ban ngày. Đoàn người bên kia trảng sau một thoáng nhốn nháo, hốt hoảng nằm rạp xuống trền rừng.

Định vẫy tay ra hiệu. Hai khẩu trọng liên thôi bắn. Sau làn khói khét lẹt, tổ dân địch vận hỗn hợp tay không đi ra giữa trảng trống. Họ từ từ tiến lại đám đông, vừa bắc loa tay kêu gọi, vừa phát lá cờ “Năm ngọn tháp” của chính phủ Cách mạng nhân dân Campuchia, được lồng trong một đoạn le dài.

Đoàn người được giải thoát lũ lượt ra khỏi rừng, nhẩn nại bước trong cuộc hành trình im lặng. Chỉ có tiếng mõ bò lóc cóc, tiếng bánh xe nghiêng rào rạo trên đường cát.

Trôi qua chầm chậm cả ngàn gương mặt khắc khổ vô cảm, như mặt tượng tạc trên nền khói đục. Mùi khét thuốc rê nặng, mùi máu khô gây nùng. Gắt lên mùi xác chết từ vết thương hoại thư không thuốc kháng sinh của người lính áo đen nằm trên một chiếc xe. Ru ồi bu đen đặc ngoài lớp khăn cà ma đầm mủ, căng nhức cái đuôi sừng bắp chuối. Nó đang thoi thóp không còn sức đuổi. Từ đó, giò rơi lả tả theo nhịp bánh xe xóc. Cặp bò trắng không xà ích đi đầu khiển, kéo chiếc xe trền sắp sửa lìa đời.

Những đôi bánh gối lớn uể oải, trực khô dầu lặn rít lên ai oán. Bức phù điêu chiến trận dằng dặc trên tường đá thành Angkor như đang diễu qua ngay cửa rừng Pursat. Nhưng ở đây là cuộc diễu hành của những pho tượng sống, trong một lịch sử đang lặp lại.

Trăng cỏ cháy dữ dội suốt trưa đang tàn. Hơi nóng hằm hập đã dịu lại, chỉ còn sót chút nhiệt sưởi ấm buổi chiều khô lạnh đang xuống nhanh.

Sara nằm cạnh hằm khâu đại liên, ghếch mồm lên chân, lơ đãng canh chừng đám diễu hành khốn khổ đang hạ trại. Nó lơ đãng ngắm bầy chim én chao lượn trên đám khói khổng lồ. Chim én đang trong cuộc săn rảo riết, đớp vội những con côn trùng chạy lửa. Lắm con chim say mồi, liệng cánh phành phạch sát mặt làm nó giật mình. Nhưng nó không lấy làm khó chịu, chỉ thỉnh thoảng phẩy tai nháy mũi, như bảo lũ chim đừng có làm phiền.

Nó đang nhớ những ngày thơ ấu, nhớ cô chủ cũ. Nỗi nhớ như một linh cảm đến trong buổi chiều rừng cháy. Mẹ nó sinh nó cùng bầy anh em lít nhít dưới cái cầu thang thấp, cạnh một lò đường thốt nốt. Năm anh em nó bú no, mập tròn lông lốc, lăn ra bới hốc trên con đường mịn cát phù sa ven sông. Có những buổi chiều nắng lộng, lũ chó con vô công rảnh nghề, đuổi theo bọn sáo đang săn cào cào, nhảy choanh choách trên mặt ruộng mới xong vụ gặt mùa.

Bị phá đám, lũ sáo bốc vù lên hàng cọc rào thấp, kêu la chí chóc. Lắm con sáo táo tợn rình nó sơ suất, sà xuống mổ rủa một phát đau xoắn tai, làm nó kêu lên oăng oăng. Chanrithy đang canh đường ngó ra, hươ thanh tre đảo đường xùy lũ sáo, cười ré lên khanh khách. Sara chạy vào rúc vạt sà rông, quần quanh thềm cái lưới dõm bé xiu liếm chân người. Chân cô chủ lúc nào cũng ngọt mùi đường thốt nốt, và cũng quánh sắc lịm nâu như thế.

Trong mùi cỏ tranh cháy ngọn ngọt, có mùi hương cũ thoảng qua ký ức. Sara cảm động, nhay nháy động đây hàng rìa ngắn. Một giọt nước mắt trong veo ứa trào qua cục gỉ nghèn. Nó nhớ mẹ nó. Năm anh em nó lăn vào tấp vú mẹ đến xác xơ. Chó mẹ thương con khát sữa, ban đêm đi mò cơm nguội thừa trong chảo nhà ăn công xã. Loạt AK giật mình của người lính áo đen siết trong phiên gác đêm xuyên vỡ đui sau, nhưng mẹ nó vẫn cố lết về đến ổ. Cả đàn con lúc liú, vẫn ư ử lăn vào bú cho đến khi dòng sữa nguội lạnh ngăn ngắt.

Chó mẹ chết. Từ đó bày chó con sống bằng nước rửa chảo đường thốt nốt Chanrithy mớm cho, cứng cáp dần đến khi nhá được cơm người. Trong ký ức Sara, mùi đường thốt nốt không chỉ ngọt ngậy như sữa mẹ, nó còn chút ngăm đắng và thêm vị mặn nước mắt cuộc đời, dầu chỉ là cuộc đời một con chó.

Dậy lên từ h ồi tưởng, mùi đường thốt nốt xưa chợt nhói lên đầu đó, vướng vít theo những bánh xe bò đang mỗi một lần qua. Sara giữ lông đứng dậy phấn khích nhìn quanh. Nó hăng hái chạy từng đoạn ngắn, quẩn quanh đuổi theo hơi gió, gắng tìm dấu ngu ồn hơi quen đang lẫn quất giữa những cỗ xe l ầm bụi.

Hơi quen quá khứ ngày một g ần. Mũi Sara chợt chạm đôi bắp chân nâu gầy guộc vương mùi đường ngọt cũ. Nó ngẩng lên rít lên một tiếng ngắn, vẫy tít đuôi mừng gặp lại thánh nữ ân nhân trong bộ dạng rách rưới điêu tàn.

Chùng như đã nhận ra cún con m ồ côi ngày nào, Chanrithy quỳ xuống, túm tai nó âu yếm lắc khẽ. Ở một nơi khổ đau tận cùng thế giới, còn gì hạnh phúc hơn khi được gặp người bạn khuyến mã chi tình.

Bằng những bước lắt léo nhún nhảy liên tiếp như chú ngựa hiệu động vui vẻ trong nước kiệu duyệt binh, Sara dẫn cô chủ cũ về ra mắt trung đội trinh sát.

Chanrithy hơi cúi đầu chấp tay chào. Vẫn thói quen sư phạm ngày xưa, khi cô đứng trên bục giảng môn Pháp văn, Chanrithy ngẩng lên nhìn thẳng mắt Phong. Chạm phải ánh nhìn chân thành thăm sâu từ cô gái hình như hơn tuổi, Phong như cậu học trò bị thôi miên, muốn buông mà vẫn chẳng chịu rời.

Ba giây là quá đủ cho dự cảm đẹp của một đôi tâm hồn xa lạ đến với những thiện lành tin cậy. Những người tử tế thường chóng nhận ra nhau giữa một đám đông, hẳn bởi họ có trùng tần số tín hiệu và sự đồng điệu. Thậm chí những kẻ lạc quan đơn lẻ còn le lói thêm chút hy vọng ngấm ngấm trong tâm khảm về một tương lai vui sáng.

Giống chó cũng đầy trực cảm về những người tốt xấu. Sara không thắc mắc vì sao các ông chủ của nó lẫn cô gái nấu đường bỏ lại những phum làng trù phú đường kia, để chui rúc vào tìm nhau trong miền rừng hoang khô khát này. Trên con kênh đào ngoài phum cũ, Sara đã chứng kiến những con người lao khổ, hành hạ giết chóc nhau tàn độc hơn cả giống loài nó. Giống chó chỉ cắn nhau khi giành ăn, tranh lãnh thổ. Giống quỷ Khmer Đỏ không cần lý do gì, giết nhau chỉ bằng một viên đạn, hay đơn giản hơn là một nhát cước đập đầu.

Đoàn người đào kênh năm ấy dường như đã bị nhiễm một thứ virus đại từ tổ tiên linh trưởng thời nguyên thủy. Thứ virus ảo tưởng quyền năng và hiếu sát, khiến người ta lên cơn giết chóc, kỳ thị văn minh vật chất, đập phá nốt cả thành tựu văn hóa để quay về với xã hội nguyên thủy bầy đàn.

Voi điên, trâu điên, chó điên, và nay ở bờ kênh ấy, giống người cũng lên cơn điên.

Những cảnh bạo tàn khiến Sara đôi khi bị kích thích đến bần thần. Nó hoang mang, cảm thấy mẩn mống cơn bệnh đại giống loài vẫn rình ẩn. Nỗi phấp phỏng, trở về từ thăm sâu tiềm thức, khi những cơn gió mùa xuân bắt đầu thổi, khi rừng mình nghe những hạt sương độc mờ hồ bay lạnh đêm thâu.

Sara chẳng hề biết đến Louis Pasteur cùng các loại vắc- xin của ông bác học rậm râu. Bản năng sinh tồn kháng nhiễm xui nó kiếm một chỗ nằm mới trên sàn cao, ấm áp và khuất gió. Từ đó, nó nằm dán bụng, run rẩy dõi mắt theo đàn chó hoang ở phum bên chạy qua. Lũ chó lên cơn mồm sùi bọt dãi, tru lên thảm thiết chạy dọc bờ sông, tìm cắn xé đồng loại hoặc bất cứ thứ gì chúng gặp dọc đường.

Tai qua nạn khỏi, đời bình thường đang trở lại. Đêm nay Sara chứng kiến sự đoàn viên của những trái tim.

Đêm sương phập phồng ánh lửa lều trại của đoàn người trở về Trảng rừng im gió, khắc khoải tiếng tắc kè điểm canh chen giữa tiếng sôi lục bục của những nồi cháo cứu đói. Nóng sốt hơn cả nước cháo là ánh mắt đầy hy vọng của đám người ngời vẫy quanh. Sinh khí đã trở lại trên từng gương mặt.

Hai người đàn ông xoay trở chiếc đòn tre tươi, nướng con trút họ mới bắt được trên than hồng. Vảy trút gập nhiệt, dựng dãn lên như người ta sờn gai ốc. Đám vảy nào bong, họ đưa ra ngoài lấy dao quắm vạt tróc từng mảng. Những chiếc rụng trong đám than lửa, khét lẹt mùi tóc cháy.

Đức giã muối rang cànch cách trong ca inox, hít hà nuốt nước miếng ừng ực, nhả nhổ phán:

– Giống mùi lục tà thiêu xác ngoài chùa Svay Chek quá ta!

Đám dân tị nạn h ồ hương chẳng ai hiểu câu đùa vô duyên tiếng Việt. Cả bọn nhẩn nại ng ồi im lặng đợi chờ. Ng ần ấy con mắt nhìn hau háu vào bữa tối ngon lành đang dần căng da vàng rộm bên n ồi cháo nóng. Sara ve vẩy đuôi lợn quanh đồng lửa. Con vật thiêng đại diện cho đi ền xui xẻo, trước đây các ông chủ nó phải né như kiêng đ ồ cúng đã chín, tỏa mùi thơm phức thật hấp dẫn.

Người đàn ông gác con trút nướng lên đôi chạc cây đóng sẵn, xả miếng thịt trút mang sang cười toác miệng :

– Xôm oòng chong, coongtop Vietnam! (*Xin mời bộ đội Việt Nam!*)

Đức nuốt nước miếng, hí hửng xoa tay nói một câu ngoại ngữ nửa mùa:

– Mời các cha nội! Tể sớm cho khỏi ru ồi. Okun Ch'ròn! (*Cảm ơn nhiều!*)

Mấy tháng trời trong rừng toàn cơm vắt chấm muối, thiếu rau và thực phẩm nên lính tiểu đoàn cũng chẳng bu ần kiêng nữa. Đám rau môn thực cần trong các khe ẩm ướt, ngựa rã họng cũng tranh nhau hái. Kỳ đà cắn mũi, rắn mối, rùa vàng hay con trút Sara lôi về bây giờ các ông chủ cũng nướng tất.

Mưa lúc nào mát mặt lúc ấy. Kệ đời, sống chết đã có số, nghĩ ngợi làm gì cho mệt. Những kẻ kiêng khem giờ lại chén đ ồ húy tợn nhất. Khi đã một lần vượt qua được đi ều kiêng kỵ dở hơi, khi đã thấu lẽ sống chết như tấc gang may rủi, thánh thần trong đ ầu bỗng rủ nhau biến đi sạch. Bom đạn chủ động tránh người, người sao tránh kịp.

Sara ươn ướt mắt, âu yếm ngắm ân nhân cũ trong chiếc áo vá rộng thùng thình của Phong. Bóng đêm giấu bớt đi vẻ khổ hạnh, phô ra những

nét thanh tú của cô chập chờn trong ánh lửa. Hương ngọt đường cô chủ ngày xưa giờ có thêm mùi mồ hôi mặn vai áo lính. Đã lâu lắm những mùi đời thường thân quen này mới trở lại. Không biết bọn sáo nâu tai quái ngày ấy bây giờ còn quanh quẩn ven sông, hay đã bay mất tăm tích về phương trời nào.

Mới già nửa năm trôi qua, cái phum xanh thốt nốt cùng lũ chó điên hiều chiến ấy giờ đã xa vắng. Sara đi theo chủ mới, đến các vùng đất mới như một nghĩa vụ sẵn có trong bản năng nòi giống, tuân thủ không đòi hỏi. Và nó cũng hoàn toàn không biết đến câu chuyện cổ tích cứu vật vật trả ân, cứu nhân nhân trả oán của loài người.

Đâu đó thoảng trong hơi gió đã thấy mùi tanh từ những khạp mắm, những tấm lưới phơi đầy vảy cá của cái phum cũ Svay Chek ven Biển Hồ. Ở đó là những ngày dài được nghỉ ngơi lười biếng, những đêm lành yên tĩnh không có mùi khét cọp. Ở đó, lũ chó cái hẳn cũng đang chờ nó.

Chương 4

SAU GIẤC NGỦ SÂU DƯỚI VỊNH THÁI LAN, cuối tháng Năm, gió mùa Tây Nam thổi dậy mãnh liệt. Gió lùa những đám mây xám mọng đầy hơi nước, vùn vụt trôi qua trên bầu trời. Gió len lỏi chạy qua rừng khộp, cuốn theo tro than cỏ cháy, đánh thức những búp dầu chai đầy lông tơ, dầu đồng đỏ rực đang nhấp nhú, háo hức chờ đón những giọt nước đầu tiên. Cây vườn, ngôi mái phum già sẫm lại dưới bóng mây, run rẩy trong tiếng sấm rền của cơn mưa đang sầm sập đến.

Gió mát lạnh. Trong hơi gió đã đắm mùi hăng nồng của đất đai đồng khô vừa thấm nước. Cái mùi thủy thổ giao hoan đầy sung mãn sau nửa năm trời đợi mong tái hợp, gọi nổi khao khát sinh sôi trên từng mầm cây búp lá. Mọi vật như bừng tỉnh sau những tháng dài uể oải nằm phơi nắng. Trong phum, tiếng gà xao xác, tiếng chó sủa ran ran, thêm tiếng đàn bò rống vang dội, chào đón mùa mưa đã về.

Cơn mưa đầu mùa mịt mờ xối xả. Trưởng phum Sok Un phanh ngực trần đen bóng, đứng giữa ngã ba chùa, súng sừng nổ ba phát súng AK chỉ thiên. Mé trại đằng chẵn cá ngoài sông của xã đội trưởng Loung, vọng lại ba tiếng súng đáp trả. Tiếng súng đi đọp vui vẻ gọi nhau lẫn trong tiếng sấm, lan ra khắp trong vùng. Du kích, dân quân Svay Chek hú hét gọi nhau, bắn mừng mùa mưa đã đến. Tiếng súng đón mưa cũng là thông báo lệnh cấm đánh bắt trong mùa cá đẻ, bắt đầu được thực thi trên toàn cõi phum chài.

Rút khỏi rừng sâu núi thẳm Kravanh, nơi thần sốt rét ngự trị suốt mùa mưa, tiểu đoàn Vàm Cỏ Đông về căn cứ Svay Chek. Ngoài việc nghỉ ngơi củng cố lực lượng, đơn vị thêm nhiệm vụ phối hợp hỗ trợ xây dựng chính quyền địa phương, truy quét các căn cứ lăm của Khmer Đỏ sâu trong vùng Biển Hồ.

Bắt đầu những ngày bung đội hình tuần tra, đảm bảo an toàn địa bàn đứng chân. Trung đội trinh sát, có tổ du kích cùng Sok Un dẫn đường, mượn thuyền dân thám sát khu rừng ngập Roneam phía bắc.

Năm chiếc thuyền trôi trong sương sớm dày đặc. Mặt hồ tĩnh phẳng, trắng đục như một biển sữa nóng đang bốc hơi. Tiếng mái chèo vỗ nước ì oạp. Cò, vạc, bồng nông, điên điên nghe động nước, kêu quàng quạc trong những rặng cây xa gần. Mùi phân chim tanh lợm, ướp trong bầu không khí ẩm sương, ám đặc vào những bộ đồ lính ẩm.

Đức khìn khịt mũi, cầu nhàu:

– Mẹ! Cái giống vừa tanh tươi vừa to mồm gì đâu!

Không hổ danh vua ca dao hò vè, Sên gật gù phán:

– *Công ông bắt tép nuôi cò*

Cò ăn cò lớn, cò dò lên cây

Biết rằng nông nổi thế này

Thì ông đập chết từ ngày cò con.

– Nhà tao con một. Hũ mới đăng lính, má tao khóc, bảo biết thế đẻ ra hột gà hột vịt luộc ăn còn đỡ tiếc công nuôi nấng chăm bẵm. Giờ mày đi biết chừng nào về, hay bỏ xác cò vạc nơi nao.

– Về chó! Về xách theo thêm thằng cu với cô vợ bạn sà rông cho bà già mày tởn luôn. - Sên cười hô hố, động viên.

Đức liếc nhìn trưởng phum Sok Un đang cặm chèo mái, im bật. Sok Un chưa rành tiếng Việt, vẫn chăm chú chèo cho con thuyền len lỏi đi giữa các cụm cây.

Phong thấy Đức á khẩu, phì cười. Mấy hôm trước đi thuyền cùng đám du kích phum tuần tra qua cửa kênh cạn Srok Tru, Phong phát hiện một thềm đất ướt bùn đang lập lờ nổi ngay vùng nước nông trước mũi thuyền. Trưởng phum Sok Un bẻ lái, né qua để khỏi bị mắc cạn.

Thềm đất đang dập dình, bỗng vụt tốc lên diềm vảy, tròn xoay như người ta vừa quăng một tay chài gọn. Đàn cá linh đông đặc đang lo ngại vùng nước xung quanh, bị hút lìm vào dưới đáy. Lão trưởng phum giật mình, rú lên cười khanh khách:

– Àh... ời...! T’rêy krobêl thum...! *(Trời ời...! Cá đuối bự).*

– Àh là boh zô... *(Đồ mắc dịch!)*

Phong nâng khẩu AK, lật nấc liên thanh muốn bắn. Sok Un nhào tới, tóm nòng súng gạt đi. Đã bắt đầu vào mùa cấm đánh bắt. Con cá đuối khổng lồ đang chửa, nó cần sẵn dinh dưỡng cho kỳ sinh nở. Đàn cá linh bị nhốt dưới đáy bụng sẽ bị cái miệng sụn hấu ăn của nó rà bùn, tìm đến nhai sống.

Chao ôi những con cá linh tội nghiệp. Ngày tiểu đoàn ngược sông lên đến đây, những đàn cá linh ăn nổi, rần rạt vụt bay lên trước mũi tàu há mồm ủa sóng. Đàn cá vụn vút lao vào lòng tàu như những chiếc thoi bạc. Có con nào thoát đi theo lối sông Bát Sắc, về với Hậu Giang quê nhà?

Phong buông súng, ngán ngẫm nhìn cái “sống đất” nhấp nhô di chuyển dần ra vùng nước sâu. Nước Biển Hồ cồn lên một vùng rộng tròn xoe trước khi con quái ngư mất hút. Con cá đuối nước ngọt, loài sinh vật kỳ dị

của tạo hóa chành bành như chiếc giường đôi, trọng lượng có dễ đến gần nửa tấn.

Chứng kiến hành vi sẵn mồi đặc biệt của nó, Phong bật cười một mình với cái liên tưởng tình quái vừa chợt đến. Hệt như Thea Lim tốc sà rộng và thẳng Đức bị hút vào đấy, như lũ cá linh non bị con cá đuối già hốt gọn.

Đến giờ đi kiếm ăn, đàn cò bốc mình bay lên rợp trời, bỏ lại một khoảng rừng tràm lá cành xác xơ tàn lụi do phân chim. Trên chạc ba những cành trụi bám trắng phân chim, lũ cò con thò cổ ra khỏi chiếc tổ tuềnh toàng gác bằng cây que, ngoác mỏ kêu the thé.

Xa xa phía trước, xuất hiện các cụm đảo vồng lên một màu lục thẫm. Thuyền lại gần mới biết đó là tán của những loài cây nước ngập. Thừa thái nắng gió cùng chất phù sa dinh dưỡng, các loài cây đặc hữu phô trương hết tầm kích cỡ, xòe rộng tán tròn. Thuyền len lỏi chèo giữa những quần thể cây vối, cây bần, cây tràm sừng cổ thụ. Cành cây tán lá xanh ngợp uy nghiêm, lừng lững soi trong bóng nước mây trời. Trên mặt nước rừng ngập vẫn có những thủy lộ không tên dọc ngang. Chỉ cần lệch tay chèo lái một thoáng, thuyền sẽ rúc ngay vào các bụi ô rô nước rậm rịt đầy gai móc. Những chiếc gai ô rô dày đặc, lởm chởm như tấm độc.

Cảnh sắc luôn luôn thay đổi thiên hình vạn trạng. Con thuyền đi vào một vùng nước dập dềnh đỏ tươi như máu. Từ những tán lá la đà suốt khoảng rừng ngập, một tấm rèm đỏ rực thướt tha buông xuống đu đưa trong gió, che khuất hết tầm nhìn. Những bông hoa rụng dạt dào, phủ đầy mặt nước như tấm thảm mềm lộng lẫy, mang màu chia ly của một bài thơ. Phong khẽ reo lên như trẻ con:

– Trời ơi lộc vùng. Hoa lộc vùng chúng mày ơi!

– Lộc vùng...! Cây mừng lại bày đặt lộc vùng...! - Đức dài giọng đắc ý. Lần nào Phong cũng đứng đến phát ghét, nhưng lần này thằng “bác học” trật lấc.

– Lộc vùng mà! Ở hồ Gươm có một cây lộc vùng chín gốc cổ thụ. Hoa đỏ rụng mùa này, tao đâu có lần được.

– Hà Nội mà có một cây nhưng bờ sông Côn tao có cả một rừng. Ê, Sên nói cho thằng cụ non cây này là cây gì bây.

– Mừng, cây mừng thôi! - Sên khẳng định.

– Có thể tên gọi vùng miền nó khác nhau. Như mà gọi đôi vớ tao gọi đôi tất. Có mà cãi nhau đến sáng mai. - Phong chưa chịu thua.

Đức vẫn âm ỉ vì loài cây mừng sông Côn chưa triệt để thắng lý, dù chiếm phần đa số khẩu phiếu.

Thuyền óc ách chèo chậm, chui rúc len lỏi trong tấm rèm đỏ vo vo đầy ong mật. Một tiếng còi ngắn rít loang hơi gió. Phía trước mũi thuyền chừng ba trăm mét, xuất hiện một đoàn thuyền đông đảo khác đang vội vã chèo cắt ngang Biển Hồ.

Phong ra hiệu cho Sok Un cùng đội hình đi sau chèo tấp vào các gốc mừng cổ thụ. Nhẹ nhàng rẽ rèm hoa, Phong rút ống nhòm quan sát. Một đoàn lính B40, B41 tua tủa vác vai, khăn rằn quàng cổ, quân phục xanh rì đang ngỗ thuyền vượt sóng.

– Địch! Cẩn thận! - Phong lao thào.

Đức lẹ làng bám gốc, trèo lên ẩn trong một cành cây rậm lá, che mắt dõi nhìn.

– Trời! Mũ bánh tiêu. Lính Khmer Đỏ chánh hiệu.

– Hơn hai chục thuyền khảm. Có dễ đến một tiểu đoàn cứng.

- Vượt sông giữa ban ngày ban mặt. Láo quá ta!
- Có thời cho mấy trái B41 dẫn mặt không mầy?
- Thằng khùng! Kiểm tra đánh dấu hướng di chuyển của địch. Phụng thông tin gọi báo về ngay tiểu đoàn. Sok Un cùng một tổ giữ thuyền chờ ở đây, đợi tụi tôi quay lại! - Phong ra lệnh.

Chờ đoàn thuyền chở lính Khmer Đỏ khuất hẳn sau chòm cây xa, Sok Un cho thuyền rẽ ngang, lách qua những đám lục bình dày đặc cập bờ. Trung đội trinh sát đổ bộ, cắt rừng bám lên, tìm bến thuyền giao liên của địch. Những người lính trinh sát nhanh chóng mất hút sau những bụi cây rậm rạp.

Có tiếng đục gỗ chí chát đằng trước vọng lại. Phong đi đầu, hướng về nơi phía tiếng động phát ra. Khoảng cách ba trăm mét vượt lâu bằng cả cây số. Các bụi móc mèo, mây gai, ô rô nước ken lại như một bức tường thành thiên nhiên. Người đi trước thận trọng nhặt cành khô chống các bụi gai sang hai bên, tạo lối cho vừa người sau chui lọt. Đã thấp thoáng khoảng rừng sáng, cây thưa hơn trước mặt. Tiếng đục như của thợ mộc vọng lại từ đây.

Phong phẩy tay, ra hiệu tốp luồn phía sau dừng lại, vẫy Đức đề qua đám gai móc tua tủa, trườn nhích dần lên.

Lù lù mặt cong một trái mìn định hướng Claymore địch gài suýt chạm mặt. Phong sẽ sàng xoay chiều trái mìn ngược lại. Một con bọ nhọt đen sì với hàm răng khổng lồ bị kẹt giữa cổ tay áo. Nó cong đít châm Phong một nhát chí tử. Buốt chảy nước mắt, Phong nghiêng răng, búng nhẹ cho con bọ thoát đi. Siết chết nó vỡ ruột, mùi dịch hăng tỏa ra, đàn kiến rừng ăn thịt hung dữ sẽ xông vào ngay.

Trườn khỏi bụi ô rô rậm rịt, mở ra trước mắt người lính trinh sát một khoảng đất thấp trống trải và bằng phẳng. Mấy chiếc lán nhỏ kín đáo nép mình dưới bóng lá. Vài thằng lính Khmer Đỏ trong lán đang dờ ván bài tú lơ khơ, cãi nhau ỏm tỏi. Đôi chiếc thuyền đang xảm dờ úp bụng sát mép nước. Lão già chỉ huy tụi xảm thuyền ng ỡ phảy khăn cà ma đuổi muỗi, đốt thuốc rê mù mịt. Từ bên dốc chạy lên bờ cao, một con đường nhỏ luồn rừng, vừa được phủ ngụy trang lại bằng lá khô.

Không biết con đường bí mật kia sẽ dẫn đi đâu, cất lộ 5 ngoài kia ở vào khoảng nào. Song nếu tiếp cận bên vượt của địch theo con đường đó chắc chắn sẽ dính mìn cài và đụng độ với các đơn vị cảnh giới từ xa của địch. Mé thành lũy gai góc tường chừng không thể vượt qua trên hướng sườn này khiến chúng bố phòng chủ quan hơn.

Phong thầm cảm ơn rừng cây lộc vùng ngập nước đã che khuất cho toán trinh sát không bị thuyền địch phát hiện. Quan sát ghi dấu tọa độ đầy đủ xong từng chi tiết, giờ đến lúc rút thôi!

Đức trước Phong sau, cả hai nhẹ nhàng trườn lui theo lối cũ, vừa dịch chuyển thận trọng, vừa gỡ các nhánh cây chống tạo lối, trả lại tự nhiên cho hiện trường. Riêng trái mìn Claymore, Phong vẫn để xoay về hướng địch.

Đến khi nhảy được lên thuyền, Phong mới thấy buốt nhói như có cả ngàn mũi kim châm. Khắp thân thể người lính trinh sát mở lối, những chiếc gai ô rô móc nhọn hoắt đã găm dày.

Mưa rừng ời mưa rừng!

Hạt mưa nhớ ai mưa trên miền.

Mưa thương ai, mưa nhớ ai?

Mưa rơi như nhắc nhở,

Mưa rơi trong lòng tôi.

Bộ ria thưa xám lâu ngày không cạo nhấp nháy trên đôi môi tái nhợt. Giọng Vỹ già thông tin ca bản bolero buồn não ruột. Tiếng guitar bập bùng chạy quanh tròn, hết một vòng cơ bản hợp âm La thứ.

Vỹ già hom hem gầy nhằng, quê đất Tam Đảo, Vĩnh Phúc, tuổi ngoài ba mươi và đã có vợ con. Chẳng hiểu sao người ta vẫn gọi Vỹ già đi lính, tham chiến trên biên giới Tây Nam ngay từ những ngày đầu. Đầu tiên anh thuộc quân số tiểu đội thông tin hữu tuyến. Sau chiến dịch Oudong, Vỹ già bị thương. Đi viện về, ban chỉ huy tiểu đoàn thấy anh lính yếu, không phân công công tác gì ngoài việc giao anh chỉ huy, trông nom hậu cứ mỗi khi đơn vị đi tác chiến. Cả tiểu đoàn gọi anh là Vỹ già hoặc “Vua cứ”. Quân số giữ nhà đợt này “Vua cứ” gom về được hơn chục thằng lính ốm từ các đại đội.

Phong cởi trần nằm sấp trên bộ ván, khắp người sưng phồng, đỏ như một trái nhót chín. Các mũi gai móc đợt đi trình sát mấy hôm trước ghim sâu vào da thịt, một số bắt đầu gây nhiễm trùng mưng mủ. Phương dùng kim tiêm tìm lỗ gai cho Phong, vừa đếm vừa than thở.

– Ba trăm hai sáu. Mày sắp thành giống nhím rồi con ạ!

– Thành giống sâu róm thì đúng hơn! Tổ sư bố thằng Pốt! Khi không bắt cha con ông nhảy đại vào cái rừng móc gai chó má.

Đức cũng đang cời trăn trùng trực tợ lể gai cho mình, bực tức chửi đồng. Đức bị gai chích ít hơn, không bị nhiễm trùng như Phong.

– Ê mất quan điểm nghe mầy! Giúp bạn là tợ giúp mình nha.

– *Đất quê ta xanh xanh trên lá. Giặc nhảy vào lá hóa rừng chông. Nước quê ta dập dềnh tôm cá. Giặc lội vào nước dựng thành đồng...*

– Đất quê vợ mầy đó Đức! Mẹ kiếp! Vừa lội vào thấy ngay ông cố nội.

Sara nằm ghếch chân lên mồm, chăm chú quan sát quân y nhể từng mũi gai cho ông chủ. Chắc hẳn nó nghĩ thằng Phương đang bắt rận cho chủ mình. Phong nằm im cười méo xệch, nghe mũi panh gấp bông tằm cầu chầm lạnh xốt trên từng điểm chạm.

Chẳng thà cái đám gai chết tiệt kia gom lại, đâm thành một vết thương lớn như mảnh cối găm còn dễ chịu hơn. Gai độc găm vừa đau buốt, vừa chẳng ai làm giấỵ chứng thương cho. Phong nhớ thằng Chương trong trận Svay Rieng. Mỗi khi nghe cối địch đềpa, đạn xoành xoạch lắđuôi huýt gió rơi gầu, thằng Chương lại giơ tay trái lên khỏi công sự, như muốn phát biểu ý kiến trong buổi họp hội đầug quân nhân.

Mấy bận liều như thế. Không hiểu thằng ngu này nó định làm gì? Khi cối địch nổ dứt đợ, Phong điên tiết bò sang hầu Chương, chửi như tát nước vào mặt. Chương thản nhiên, bảo tao muốn trúng mảnh đi viện. Má tao bệnh nặng ở nhà, gầu chết rầi. Cũng lạ lầu! Đạn cối địch rơi như mưa xuống tuyến chốt, nó giơ mớitay mà vẫn không dính mảnh nào. Trúng mảnh đâu có dễ.

Những chiếc gai không phải là mảnh cối, không đe dọa tính mạng nhưng gây một ám ảnh khó chịu. Khi về đến cứ, hình dung lại bức thành

gai góc mình đã vượt qua, Phong sờn da gà. Nhìn những đầu gai li ti màu đen sừng găm đặc trên da thịt, Phong rung mình như thấy những chùm gai loài bọ nẹt trên lá chuối ngày xưa. Chạm gai bọ nẹt buốt thấu đến óc.

Trời đổ mưa. Những cơn mưa đến thật dễ, với bất cứ lý do gì. Tưởng như nằm văng trở mình, thậm chí ho khan động một tiếng là trời lại mưa. Tiểu đoàn bộ binh đã hành quân đi tác chiến từ sớm mờ đất. Cái bến vượt bí mật của địch sẽ bị xóa sổ trong vài ngày nữa. Sên đã lãnh trách nhiệm dẫn đơn vị đến vị trí tọa độ đã được đánh dấu kỹ trên bản đồ.

Đức và Phong phải nghỉ đi đầu trị, không thể tham chiến trận này. Sau những chiến dịch triền miên đến quên mình, quên cả thời gian, khoảng đau ốm nghỉ ngơi cũng giống như một dấu lặng cần thiết, cho con người tĩnh tâm, hồi tưởng hay sắp xếp lại tư duy cuộc sống.

– Năm trăm sáu mươi lăm mũi gai. Gần tối rồi, tạm dừng đây! Phương lau mũi panh, cất vào túi thuốc.

Phong ngẩng dậy, khoác tấm áo mới lấy trong buồng, cảm thấy người nhẹ nhàng hơn. Mái lán quân y đi đầu trị thấp tè, trĩu nặng vì ngấm nước. Con đường ra phum mờ trong màn mưa mênh mông. Đám hoa mua bìa rừng tràn rục rở mấy hôm trước, giờ cũng loang nhoe trong hơi mưa, thành một tấm thảm tím mềm nhão nhoẹt. Kể cả nỗi nhớ mẹ nhớ em phù phiếm xa xôi, dường như hôm nay cũng bị mưa rừng chìm chết đi cả.

Thiệu “mù” ngẩng nhóm lửa nấu cơm. Củi xếp trong căn bếp nhỏ bị mưa tạt ướt sũng. Nó lấy vốc đạn AK, nhét đầu đạn vào nòng súng, lựa bẻ đi bẻ lại. Đầu đạn rời ra, nó dốc tuột thuốc đạn trong cát-tút vào bếp ẩm. Thuốc phóng cháy phèo phèo, lửa lom dom bám hờ vào những cành củi ướt. Khói quân trong lán cay sè mắt.

Phong ng ấ thu lu nhìn đống vỏ đạn lẫn lóc, lẫn lẫn tính nếu mỗi viên đạn trị giá tương đương với ba cân gạo như chính trị viên nói, thì số đạn nhóm bếp chi ầu nay đủ nuôi gia đình năm người nơi quê nhà thằng Thiệu ăn no cả tháng.

Lửa bếp bắt đầu cháy đượm, bốc hơi nóng. Những con giòi nhỏ bám trên xâu khô mặn treo thấp trên mái vẩy rơi xuống bếp, nổ lép lép. Thời tiết nóng ẩm sinh ru ấ nhi ầu. Trời mưa lạnh, ru ấ bu đặc vào trong lán, bám đen kẻo cột, vo ve đậu mặt, đậu tai người quấy r ầy thật khó chịu.

Thiệu cời lại bếp cho cháy to hơn, với tay lấy khẩu súng. Nó tháo băng tiếp đạn, nhét vào đây những cái cát tút rỗng hết thuốc ban nãy còn nguyên hạt nẻ, lên nòng chĩa vào đám ru ấ bu đặc bóp cò. “Pép - pép” những tiếng nổ nhỏ liên tiếp. Lũ ru ấ bị thổi văng đi từng đám trên mấy con khô treo, như kiểu người ta vạt lông một con thú.

Tàn bữa cơm chi ầu. Quanh chiếc bàn trà, thấp thỏm mấy khuôn mặt võ vàng những kẻ bị ký sinh trùng sốt rét hành hạ. Thời gian ẩm ướt, uế oải nhào ra dưới cơn mưa liên miên bu ồm tẻ. Với tay hạ vôi liếp cửa sổ đang tối s ầm bởi một tr ần mây thấp vừa kéo ngang qua hiên, Vỹ già quay lại lầu bàu:

- Yên tâm! Chúng mày còn có cả sáu tháng mưa nữa để mà ngao ngán.
- Không biết thằng Sên đã đưa đơn vị đến nơi chưa?
- Ớm tha già thôi. Mày ốm thì cứ việc nghỉ, khỏi lo chuyện tri ầu đình. Thằng nào ca đầu chuẩn bị ra gác đi. Trời mưa tối sớm - Vỹ già giục.
- Càng lâu nổ súng càng hốt mẻ to. Chắc ông Đương, ông Định muốn phục hốt thêm, chứ mấy thằng xám thuy ền ấy thì bèo quá!

Ca inox trà B'lao đã nhạt hoét. Đùm thuốc rê trên bàn cũng teo đi quá nửa. Vỹ già thè lưỡi vắn điệu sâu kèn cuối cùng, thổi tắt ngọn bắc dầu hôi, giục mọi người đi nằm sớm. Doanh trại u vắng, đám lính ốm trông cứ quẩn tụ cả với nhau trong mấy căn lán nhỏ, mong tìm một hơi ấm cộng đờng.

Sara ngoạm cái áo bị gai cào rách te tua của Phong ném trong đồng giẻ lau súng, tha vào nênn bếp đang còn ấm, ghếch mồm làm một chiếc ổ ngon lành. Bóng tối bao trùm, trả lại không gian tiếng mưa rì rào không ngớt. Ca trà tối lâu lâu mới có làm mọi người đăm khó ngủ.

– Mưa đêm lạnh thế này nhớ vợ không anh Vỹ? - Phong trần trọc hỏi.

– Vợ chẳng là gì! Tao xót con hơn. Tao đi khi con Vân, con Vy cút vẫn dính dít và mặt đầy mũi dãi. Chúng còn nhỏ quá. Lỡ tao có bệ gì thì thành bồ côi bồ cút. Lớn khó lấy chờng.

– Anh già xạo bà cố! Bộ sốt rét teo dái rồi hay sao mà không nhớ vợ?
- Đức không chịu thua, chằm chọc nài chuyện.

– Thế hồi đó anh tán chị ấy như thế nào?

– Vợ tao á? Là nhân viên bưu trạm Gốc Nhội trên Tam Đảo. Tao là công nhân lâm trường đội 6, nằm sát ngay dưới chân thị trấn. Chủ nhật muốn xuống Vĩnh Yên thì xa, tao cuốc bộ lên chơi trên phố núi. Qua cái bưu trạm vắng teo có mỗi mình nó ngồi, thấy hay hay thì vào thôi.

– Thì em hỏi anh tán chị như thế nào? Có ai hỏi lý lịch kết nạp Đảng đâu mà khai nghề nghề, lão khom.

– Tao thích nó, nhưng nó tán tao trước chứ. Hồi đó tao nhút nhát cô đơn lắm. Tao giấu tình lẫn khuất, hệt in như cái thị trấn ấy luôn giấu mình trong mây vậy. Một cái thị trấn bị bỏ quên.

– Phì....! Trời ơi! Thế đêch lại gặp ông nhà văn thứ thiệt. - Đức tròn mắt ghé mừng, nhìn vào cái miệng dúm đang hờng lên trong đốm thuốc của Vỹ già, không tin những lời có cánh kia vừa từ đó phát ra.

– Cả phố núi có một cô duy nhất là nàng bưu điện. Để lấy có gặp, tuần nào tao cũng viết một bức thư với địa chỉ người nhận là tên mình, tại bưu cục Gốc Nhội. Viết xong tao dán tem, nhờ xe đội xuống bưu điện thị xã Vĩnh Yên bỏ giùm thùng thư.

– Vua cứ, giờ lại là vua xạo. Thôi đi cha nội xạo bà cố! Ha ha ha...!

– Yên đề cho anh ấy kê! - Phong cầu nhàu.

– Chủ nhật khi thấy tao giả vờ lượn qua, nó lại gọi vào lấy thư. Rõ là chủ động tán chứ còn gì nữa. Từ đó tụi vệ tinh xung quanh chạy dạt hết. Lâu lâu nó thắc mắc anh chỉ quen mỗi một người thôi à? Tao thú thật luôn, rằng tôi tự viết thư cho mình đấy! Tôi chẳng quen ai, tôi chỉ quen mỗi tôi thôi. Nó bật cười. Thế là yêu, là cưới.

Mùng Vỹ già đỏ rục đốm lửa tàn hơi thuốc cuối. Ném con “dễ nhủi” đấng ghét xuống nền lán, Vỹ nằm vật xuống, thở dài. Nghĩ thế nào, lại ngẩng dậy bó gối trong mùng, cất giọng khàn khàn:

– Nhưng vợ tao nó hư, chúng mày biết không? Ở nhà nó công khai hủ hóa với thằng cán bộ địa chính xã lẻo mép. Em gái tao viết thư mách chuyện. Bị thương ở Oudong nằm viện, đọc lá thư, tao đau như bị trúng thương lần nữa...

– Giận phát run. Giận đến mức cái mảnh cối đang mừng trong bả vai tung máu, bật con mẹ ra, khỏi cần phẫu thuật. Biết chuyện, bọn thương binh sư đoàn cùng đi điều trị chúng nó cuồn cuộn lên. Bọn nó như phát rồ, bắt tao

phải về xử ngay vụ này rửa nhục. Nếu nhục thì tao nhục chứ nhục đéo gì chúng nó.

Phong nín im thin thít, nửa hời hận vì đã trót khơi ra nỗi đau của người bạn lính già, nửa hời hộp muốn biết kết cục câu chuyện. Dây mừng lính giăng chùng như vó tôm lặng phăng phắc. Ngay cả tiếng muỗi kêu như sáo thổi đầu hôm giờ cũng càn bật.

– Ra viện. Tụi thương binh gom hết tiền cho tao. Biết chuyện mà ngăn không được, Anh Đoàn bác sĩ viện trưởng cho tao cái đồng hồ Seiko, bảo bên quân nhu để trống ngày xuất viện với giấy cung cấp tài chính. Lặn lưng khẩu K59 với hai băng đạn vẫn giấu hời tiểu đoàn đánh vào kho súng Longvek, tao bám xe sư đoàn về Đồng Dù, rồi đu tàu ra Bắc.

Đêm mưa sầu kéo gần lại sự chân thành chia sẻ giữa những người lính xa quê. Sột soạt tiếng áo mưa giữ nước ngoài cửa lán. Thiệu “mù” hết ca gác đầu, vào gọi Đức. Đức đang ham chuyện, bực tức trở dậy xách súng đi ra. Một lát lại quay vào, ngời lù lù ngoài cửa chờ hóng chuyện.

– Ra gác đi ông nội. Nó thấy lựu đạn vô lán cha con ôm nhau chết chùm giờ. - Phong được nghỉ gác, khiêu khích.

– Bên lán hậu cần vẫn đỏ đèn kia kìa. Toen hoàn khu vực bằng cái chiếu thốt nốt con, gác những ba vọng. Vỹ già không nói hết chuyện thì bố cứ ngời đây. Chết bỏ! - Phong dọa.

Vỹ già tức mừng, ra bàn rờ rẫm vấn thêm một điều thuốc rê bự tô chẳng, trâm ngâm phun khói. Ông ọc tiếng nước bình tông nhựa tụt xuống ca inox bã trà.

– Mấy ngày đường tàu xe vất vả. Về đến gần làng mình trời đang buổi trưa. Tao chụp cái kính râm, kéo sụp mũ cối xuống để không ai nhận ra.

Rúc vào đám rạ lót trong cái điểm canh đờng, tao lấy bánh chưng mua vội dọc đường ra ăn, nằm chờ đêm xuống. Nhìn vào chân tre, thấy mái rạ nhà mình thuở xưa mốc trắng trong nắng chiều mùa hanh. Chái bếp nhỏ sau rặng cúc tần rìa xóm trại đang lên khói. Chắc giờ nhà đang nấu cơm chiều. Làng mình, nhà mình, quê hương mình đấy. Gần ngay kia mà lòng cay đắng lạ.

– Sao không sục vào làng ngay, tìm gí trán ba phát chết mẹ thằng mất dạy đi. Mẹ kiếp! - Thiệu “mù” hằm hè tức tối.

– Im mẹ mồm! Không phải việc của mày. Để anh ấy kể tiếp! - Đức cảnh cáo.

Phong nghe nhõn nhột từ các mũi gai sót trên thân thể. Đã hơn một năm nay, Phong chẳng nhận được một lá thư nào của Hoài nữa, trong khi thư mẹ, thư các bạn cùng lớp vẫn đến đều. Phong thấy bình tâm trở lại. Nỗi đau của kẻ khác hóa ra lại là liều thuốc giảm đau cho chính bản thân mình.

So với anh ấy thì chuyện tình học trò của mình cũng chẳng là gì. Thôi thế còn hơn, Phong tự an ủi. Coi như không có duyên phận, chứ lâm vào hoàn cảnh Vỹ già thì không biết mình có giắt súng về xử một thằng địa chính ất ơ nào đó hay không.

– Đêm đã khuya lắm. Tiếng chó sủa đã vãn, nghĩa là chẳng còn người ta đi lại trong làng nữa. Tao men theo bờ ruộng về nhà. Chúng mày biết không? Gần đến cái cổng sau mở ra cánh đờng, nghe mùi lá cúc tần quen hăng hắc tràn thấu sâu trong phổi, tao chùn bước... Hực... - Vỹ già ho khan.

– Tự nhiên tao thấy sợ. Mẹ kiếp! Cái thằng lính sát địch trăm trận như mình mà tự nhiên thấy sợ khi về nhà mình. Tao sợ ngẫu nhiên phải chứng kiến cái cảnh khốn nạn ấy hơn sợ địch. Chúng mày biết không?

Không ai dám trả lời Vỹ già. Chỉ có tiếng ếch đùng đùng ộp gọi đôi trên đùng mưa dào dạt. Đốm đỏ đầu điều thuốc rê hồng lên, soi rõ cạnh một khuôn mặt khắc khổ với đôi mắt trộm sâu, đang ngó mông ra khoảng trắng mờ nơi cửa lán.

– R ồi cũng phải đối mặt thôi! Không còn cách nào khác. Qua khe cửa sổ chái buồng, trong ánh đèn thấp thoáng bóng đàn ông. Chờ đèn tắt một lúc lâu, tao nhấc cổng sau vào sân. Con chó Ních thấy tao về, ư ử vẫy đuôi lăn vào mừng. Biến mẹ mày đi để công lý thực thi! Lăm lăm khẩu súng, tao đập mạnh cửa xông vào. Hai đứa trằn như nhộng trên chiếc giường gỗ lát ông già tao đóng cho ngày cưới. Dưới ánh đèn pin, đùi nó trắng bóc như củ niễng lột.

Vỹ già lại ho, chiêu một ngụm nước. Im lặng một lúc thật lâu. Tiếng giọt gianh canh nhịp lóc bóc đầu đầu trên chiếc lon sữa rỗng Phong vút ra hiên h ẫ chi ầu. Màn đêm bức bối, ngọt ngọt như bị nén lại dưới mái lán ẩm thấp. Không thể chịu được hơn nữa, Đức lên tiếng:

– R ồi sao nữa? Lẹ nốt cho r ồi đi ông cố nội. Có “bòm - bòm” không?

– Chúng nó ôm chân tao, quỳ xuống lạy. Chúng mày biết không? Nom cái cảnh đó, bao nhiêu căm thù oán hận bỗng biến đi đâu sạch, nhường chỗ cho sự chán chường vô tận. Cảm giác trống rỗng thờ ơ đến kinh khủng. Tao hãy chúng nó ra, bảo mặc quần áo vào r ồi đốt đèn lên. Sang bên chái cạnh, thấy hai đứa bé gầy nhom đang hoảng sợ ôm nhau khóc...

– Chúng mày biết không? Chúng nó không nhận ra bố đẻ. Tao đã đi lâu quá! Thương con đứt ruột. Tao ôm cả hai đứa thật chặt. Mùi tóc cháy chua khét con Vy, con Vân làm tao ứa nước mắt. Sáu bảy tuổi đầu chứ mấy, đã phải đi chăn bò.

Chúng nó càng hoảng sợ, vùng ra, gọi: “Chú Khả ời! Chú Khả ời, cứu con với!” Đ... mẹ! Thế đấy!

– R ồi thế nào? - Thiệu “mù” nhồm dấy, hỏi d ần dấp.

– R ồi chẳng thế đeo nào cả! Tao vút lại hết cọc ti ền bán đ ồng h ồ anh Đoàn cho, cả số ti ền bọn thương binh sư đoàn gom được lên gởi con Vy, con Vân. Tao bảo nó đây là ti ền cho con tôi. Mai cô ra chợ mua cho chúng nó cân thịt thăn, luộc cho chúng nó ăn vấ. Mới lại mua cho mỗi đứa một bộ quần áo tử tế. Còn thì giữ lại chi dùng cho chúng nó.

– Còn thằng Khả địa chính kia thì sao?

– Cũng chẳng sao giăng cái đeo gì! Nó run như c ầy sẩy, lải nhải m ồm xin lỗi mãi. Diên tiết! Tao nổ phát sạt tai nó, bảo mày câm mẹ m ồm xin lỗi đi! Xin lỗi thêm câu nữa là bố mày bắn ba phát tin ngay giữa mặt đấy! Cút mẹ mày đi! R ồi tao trở ra chu ồng bò. Con Ních vẫn nhận ra chủ cũ, rậm rạp liếm tay. Tao rút cho nó một ôm rơm, xoa cái khoáy trán của nó mấy cái r ồi l ần ra cổng sau rút lệ...

– Tao bỏ đi luôn trong đêm như một thằng khùng với nỗi thất vọng kinh khủng. Chẳng thiết sống nữa. Chục hôm sau tao đã về tới đơn vị. Đêm ấy chó làng nghe súng nổ sủa ong ọc. Đi một thôi đ ồng vẫn thấy con Ních chạy bám theo chân. Thương lắm! Phải giậm chân đuổi mãi nó mới chạy về Cuối cùng, chỉ có con chó là chạy theo đưa tiễn mình.

Im lặng. Tiếng Sara hực hực dọa dẫm mấy con nhái cà chớn nhảy g ần. Nán thêm một lát, biết chừng hết câu chuyện mà đoạn kết không như mình mong muốn, Đức cẩu kính đứng dậy giữ áo mưa lạch phạch bỏ đi.

Nửa phút sau từ phía h ầm gác, một loạt AK bống diên cu ồng kéo rít liên thanh: “Pầm - pầm - pầm - pầm - pầm - pầm - pầm...!”

Chẳng ai buồn nhóm dậy. Vỹ già thở dài chửi.

– Mẹ thằng khùng!

Ngoài kia, mưa vẫn rì rào rơi suốt đêm.

Xã đội Loung đội mưa đánh xe bò vào cứ, ném cho tụi lính ốm trông nhà mấy con cá thác lác dài thượt. Loung nhờ mấy anh em mỗi người một tay giúp chuyển nhà chạy nước. Sok Un cùng đám du kích thông thạo địa bàn đã lên đường, đi tác chiến cùng tiểu đoàn Vàm cỏ. Trong phum chẳng còn ai ngoài đám trẻ con và phụ nữ.

Ngoài chiếc chòi canh đáy ngoài khơi xa tít, vợ chồng Loung còn một căn nhà sàn lênh khênh, ngự trên những cừ tràm sát ngay mép nước. Nước Biển Hồ dâng cao nhanh chóng sau những trận mưa đầu mùa. Đã đến lúc tháo dỡ, kéo chuyển ngôi nhà theo con nước, vào gần phum hơn. Thấy đã khỏe trở lại, Phong nhảy lên xe bò, theo Vỹ già cùng toán lính ra phum giúp nhà Loung.

Hàng cọc đáy nhà chài nay chỉ còn nhô lên những cọc tiêu cao, đánh dấu cho tàu thuyền qua lại khỏi mắc tuyến đăng ngầm. Chiếc chòi canh đáy trông xa như một cái tổ chim bơ vơ giữa trời nước mênh mông. Chòi đáy mùa nước nổi không người canh. Chim bồng, diệc, cò nhạn và đám vạc sành tranh giành chỗ đậu trên đó, kêu quàng quạc, đánh nhau loạn xạ.

Mái chèo óc ách khóa trên nước mới đục ngầu. Con đường từ phum ra nhà Loung đã ngập dưới nước sâu cả mét. Trên một cánh tràm sừng, con

trần đất béo núc sau giấc ngủ tiêu m ỡ, bị nước dâng kẹt lại nằm khoanh tròn. Chẳng ai buồn để ý đến nó ngoài Sara đang chồm hồm ng ỡ trong lòng thuyền. Con chó xù lông sữa gắt, Đức phải nạt mãi mới im. Nó vẫn chưa quên mối thù với con trần mắt võng trong rừng h ồ đầu chiến dịch.

Những cặp thùng phuy đã được néo chặt dưới g ầm sàn mấp mé nước. Neang mấp ù vàng đeo đỏ người, vẫn chạy đôn đáo trên sàn, the thé quát thẳng cu Tin. Mặc xác má con nó trong ngôi nhà đang rung b ần bật, Loung, Vỹ già vung dao quắm, chặt các mối dây choại néo d ầm sàn nhà với những cột tràm. Rùng mình lắc nhẹ một thoáng, ngôi nhà cùng các chủ nhân bên trong đã được hạ thủy an toàn, dập d ềnh nổi trên dãy thùng phuy.

Đức cởi tr ần, nhảy ào xuống nước trước. Sóng lách chách vỗ ngang bộ ngực nâu h ồng khỏe khoắn.

– Cha cha, nước mới mát quá bây ời...!

Cả bọn nhảy xuống theo; Họ quàng múi dây chảo đôi lên vai, kéo căn nhà nổi theo con đường nước ngập về phum. Loung đứng dế chân chèo trên sàn, chống sào lái cho ngôi nhà khỏi vướng vào các bụi cây ngập ven đường.

– Hai ba nào...!

– Đô ta nào...!

Nước hơi sâu, bàn chân người mớm bám trên mặt đường cũ đã m ền ra bởi ngấm nước, lại thêm đám lục bình rậm rạp từ đâu theo gió trôi ngang cản lối nên đội phu kéo khá vất. Vỹ già còm nhom, gò người ghì dây trên mặt nước ngập ngang miệng. Đám rễ bèo cùng bọt sóng dính bám đầy trên bộ ria xám, Vỹ già phun nước, thở phì phì.

Đức vẫn tức tối, chưa thỏa mãn với câu chuyện đêm qua, quay sang nói:

– Phải em, em bắn chết mẹ thằng Khả địa chính cho r ồi. Muốn ra sao thì ra.

– Thì đêm qua mày bắn nó ngoài h ầm gác r ồi đấy thôi. Cả loạt AK chỉ thiên đó chắc nó nát bấy. - Vỹ già cười độ lượng.

– Tại em ấm ức, bực không chịu được. Chuyện nhà r ồi sao anh?

– Con em vừa viết thư, nói *nó* vẫn bình thường. Cũng tội cho *nó*. Thằng địa chính xin đi thoát ly biệt tích, không thấy v ề làng.

Nước ì oạp theo mỗi nhịp rướn. Dây chảo ngấm nước bật căng, bắn ra các hạt nước li ti lấp lánh dưới cơn nắng oi lúc gắt lúc râm. Ngôi nhà di động đã được kéo vào chỗ nông, dễ đi hơn. Xa xa đã thấy hàng cọc neo gần bến phum chài, vị trí cũ trong mùa nước nổi hằng năm mà ngôi nhà Loung sẽ yên vị.

R ền r ền như sấm xa vọng lại một loạt tiếng nổ mé rừng ngập Roneam. Đức lắng tai nghe, reo lên đầy phấn khích.

– R ồi! Nổ r ồi! Phục lâu chừng này mới nổ súng chắc tiểu đoàn hốt khẳm lưởi.

– Coi chừng thu cả đoàn thuyền hôm trước. Đơn vị mình sẽ trang bị thành thủy quân lục chiến luôn. - Phong khẳng định.

Đã vài ba ngày chờ đợi, lo công tác tiếp cận bị lộ, mất công anh em trinh sát nằm gai nếm mật, bò vào tận nơi. Bây giờ trận đánh mới thực sự bắt đầu. Những tiếng nổ hỏa lực giòn giã liên tiếp dội v ề kích thích mọi người. Đức phấn khởi, quay lại khum tay nói lớn:

– Giờ tui hò bả trạo. Hết một câu thì hò theo: “Ớ là hò khoan hò...!”, rồi kéo cho đầu nhịp nghe!

– *Thái lai nhờ ngài phò hộ*

Nguyễn cô hồn phở độ duyên trung...

– Ớ là hò khoan hò...

– *Trời cao, trời cao đất rộng*

Ớ là trùng muôn trùng...

– Ớ là hò khoan hò...

– *Chim kêu núi bắc*

Cá vùng (ớ là vùng) biển đông...

– Ớ là hò khoan hò...

– Hò hời hỡ khoan...

Giọng Đức lên bổng xuống trầm nhưng nghe vẫn đầy nội lực trong nhịp hò chắc nịch. Đám lính bấm chân vòng lưng, hít căng lồng ngực siết ghì dây chèo. Dứt câu hò xướng, câu họa bung ra đầu nhịp nối nhau tấp tểp. Chiếc nhà nổi đèn sóng tiến theo nhịp hò, vào phum mỗi lúc một nhanh. Mặt trời đứng bóng, ngôi nhà di động mỗi năm hai lần theo mùa nước của Loung đã được néo chắc chắn vào những cây cột cũ.

Neang mập ù ra phía sau nhà nổi, kéo chiếc túi lưới vớt lên cặp cá trà sọc, mỗi con cỡ bốn năm ký. Cặp cá bự nặng nề lật mình, nhảy bung bung sầm sập trên sàn. Lần đầu tiên Phong thấy một giống cá lạ, đầu tựa cá chép, thân lại giống loài cá “ngựa vằn”. Từng hàng vảy sọc đen song song chạy dọc thân cá lấp lánh sáng như những đốm xu xếp khéo, giã bắn tung nước lên tận mặt mấy người phụ nữ trong phum ra phụ việc bếp núc.

Chanrithy chấp tay chào mọi người. Thấy Phong, mặt cô ửng hồng. Chanrithy quỳ xuống, vỗ đầu vào tai con Sara đang ư ử sát vào liềm chân. Lâu lâu mới ra phum, Phong thấy gương mặt cô lạ hẳn dưới mái tóc thề óng mượt, chỉ giọng nói và cử chỉ vẫn nhẹ nhàng như lần đầu gặp nhau nơi cửa rừng.

Chanrithy không về thị xã Kampong Chhnang, nơi chôn rau cắt rốn của cô. Ở đó bây giờ chắc chẳng còn ai. Chanrithy theo đơn vị về phum mới. Trưởng phum Sok Un thấy cô về mừng như bắt được của. Xã Svay Chek đang thiếu giáo viên, còn lũ trẻ con đang đua nhau lớn lên như măng le ngoi mùa nước. Gã xếp cho cô một ngôi nhà vắng chủ gần ủy ban xã. Trường học chưa có, Chanrithy mượn tạm gần sàl nhà Sok Un làm nơi mở lớp. Biết nhà Loung hôm nay có việc và mấy anh lính Việt ra giúp, Thea Lim kéo cô đi theo.

Những miếng khô lóc trong hõng như thổi kẹo dãn ngả màu trắng đục, rộp trên đám than hõng rực tỏa mùi thơm phức. Khô lóc nướng đã xé bày trên đĩa. Vài ba ống men nước thốt nốt sần bọt rớt đầy các chén ăn cơm. Thứ men say trời cho xúi bầy ngu ồn cảm hứng vui sống, xoa dịu những nỗi đau trần thế của con người.

Đĩa bông điên điển vàng tươi, xếp chèn những bông lục bình tím ngát. Hoa vừa để trưng, vừa để nhậu nữa mới càng ngon. Có bàn tay phụ nữ, bữa tiệc vui trở nên tinh tế và giàu màu sắc. Bông điên điển đờng hoang, hàng so đũa vườn nhà Thea Lim, bông bầu, bông bí giàn liếp ngoài kia hay bông súng, bông lục bình dập dềnh trôi nổi trong lạch tràm Sok Tru... Ăn được tất mà lại ngon lành. Nhớ đến cái niêu mắm quệt ngày còn chốt ở Long An các má cho lính, với cái đám hoa bình dân quê kiểng chén được là Phong lại ứa nước miếng. Vừa làm thực phẩm của con mắt, vừa làm thực phẩm

của dạ dày. Hoa này mới thật là hoa, vẹn cả đôi bề vị nghệ thuật lẫn vị nhân sinh.

Ngôi nhà nổi bồng bênh trong sóng Biển Hồ, chênh chao theo mỗi bước chân nhún nhảy đi lại tiếp mồi của mụ Neang mập. Sau vài tô nước có vị men thần thông, chiêu cùng các món khô đặc sản, anh gác đũa đã biến ngay thành một ngư phủ hoạt ngôn, đầy tình chia sẻ. Loung vung tay giảng giải:

– Biển Hồ chỗ ta ở đây là cái eo thắt của một quả bầu khổng lồ, với cái cuống là sông Tonle Sap. Mùa mưa, lũ trên sông Mê Kông theo Tonle Sap chảy ngược lên đây. Mùa khô, Tonle Sap chảy xuôi, trả nước cho hạ lưu.

– Khi nào lại ra ngoài đó, anh Loung?

– Dăm tháng nữa. Nước lên, mùa cá đẻ thì tôi vào nghỉ ngơi. Cuối tháng Mười nước xuống, tôi lại kéo nhà ra gần chòi đáy.

Tượng bốn mặt, nước đôi dòng, giờ lại có nhà hai chỗ... HỒ ở gần sân bay Kampong Chhnang, mình đã từng thấy một cây thốt nốt có tới bốn ngọn lặn. Phong mỉm cười với cái ý nghĩ ngộ nghĩnh. Cùng một tô với Loung, Phong hỏi:

– Trước kia, thời Pol Pot anh làm gì? Không phải đi lính à?

– Ấy. Lính thì ai cũng có thể đi được, nhưng để tính toán con nước, ngày cữ cá về, đánh bắt hay xả đáy sao cho chính xác và hiệu suất thì chỉ có một Loung này. Chính vì thế nên Khmer Đỏ vẫn để tôi yên vị nơi đây. Chính phủ nào, chế độ nào cũng cần cá.

– Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh! Chỉ có nghề lính là vất vả nhất. - Đúc tợp một ngụm lớn, tuyên bố đồng đạc. Cánh mũi Đức phập phồng.

Một mùi thơm béo ngậy lan tỏa từ dưới bếp khiến cái dạ dày đang đói sôi lên sùng sục.

– Lính không phải một nghề. Lính nó là nghiệp, nghiệp cá nhân nằm trong nghiệp dân tộc. Người ta nói nghiệp lính, kiếp lính chứ không ai nói nghề lính. Sinh nghề tử nghiệp. Không ai muốn sống bằng cái nghề đi đánh nhau cả, nhưng lại luôn có những kẻ tử thương vì cái nghiệp này. - Vỹ già hăng hái.

– Đánh cá là một nghề. Một nghề lương thiện và dễ sống. Ngư phủ muôn năm! - Biết cãi không lại Vỹ già, Đức quay sang cụng tô với Loung.

– Ấy ấ...! Không dễ thế đâu *boòng**. Phải trả giá, phải hiểu biết mới thành nghề được. Cá nó cũng như các cô dưới bếp kia vậy. Cũng có ngày, có tháng...

Anh, ông. (BTV)

- Ý anh là cá cũng có chu kỳ như phụ nữ ấ hả? - Vỹ già trợn mắt cười lớn.

– Chứ sao! Những đàn cá theo cỡ trắng mà đổ về xuôi hay ngược nước. Nhất là khoảng độ vài ba hôm trước rằm. Ban đêm cá về nhiều hơn ban ngày cả chục lần. Nếu không trực đêm để xúc cá hoặc xả đáy, hàng triệu triệu con cá trong cơn hoan lạc sẽ phá tung giàn lưới đáy, bung về với tự do.

Mùi thức ăn ngạt ngào dội lên, chấm dứt đột ngột cuộc tranh luận nghề nghiệp của các gã đàn ông. Làm nghề gì thì cũng phải ăn, nhất là khi đã lao động cật lực suốt buổi sáng. Từ phía cửa bếp, món cá amok (*một món cá hấp*) được các cô gái thướt tha trong những tấm sà rông dọn lên.

Trong những chiếc khuôn đài lá chuối ghim khéo, miếng cá lóc ướp nghệ hấp chín vàng hươm, phủ trắng mịn sánh nước cốt dừa, chen gài chút lá chanh thái chỉ. Miếng ớt chẻ như một bông hoa đỏ thắm nở trên chiếc chậu cảnh nhỏ màu xanh, từ đó dậy một mùi hương quyến rũ.

Loung khoái trá xoa tay, hài lòng với sự chu đáo trọng thị của vợ dành cho khách. Neang mập ù nở nụ cười tươi tắn, giới thiệu món nấu đặc sản do Chanrithy đảm trách. Cô giáo tóc mai vẫn lấm tấm mồ hôi, uyển chuyển nghiêng mình chấp tay cảm ơn những lời chúc mừng, tán thưởng của mọi người.

Loung vui vẻ đề nghị mọi người ngồi xen kẽ như trong vòng múa. Không bỏ qua cơ hội, Thea Lim kề sát bên Đức, lúc này đã đỏ mặt. Nước thốt nốt chua lại được tiếp thêm từ các ống men, sủi bọt ngà trên các miếng tô đầy. Qua món amok tiếp đến món cháo cá trà sóc rắc tiêu bông miếng, coi như Đức đã đầu hàng khuất phục trước tử lượng Thea Lim. Thấy Đức lúng túng, Loung vỗ vai cười thân mật, khích lệ:

– Sà Rươn là đứa hai mặt. Lại nhảy vô rừng theo Khmer Đỏ rồi. Tháng trước nó dẫn tụi lính Pol Pot chèo đến xúc đáy, cướp cạn của tôi cả thuyền cá.

– Chắc chúng nó lại xuất phát từ cái cứ thuyền hải hôm rày mình bò vào thôi. Lần này thì xong mẹ đời.

– Lần này nó dám chường mặt về phum lần nữa tôi phục bắn bỏ không tha. - Loung vung tay khẳng định.

– Khởi nhắc đến cái ngữ đó làm gì Thea Lim nó buồn - Giọng Neang the thé, sát sạt nhắc chững.

Loung cười toác miếng:

– Coi bộ Thea Lim nó mệt *boòng* Đức r ồi đó! Tới luôn đi, không lo gì đời s ầu. Samakhi nào *trô...!*

Một con ong la đà say khướt gắt lết bụng bò ra khỏi tô men của Phong. Chanrithy ng ồi bên, lấy muống ân cần với sang, giúp nó giải thoát. Sự chăm sóc ý nhị kín đáo của cô giáo không qua khỏi mắt mụ Neang mập mụ. Neang phùng phùng tiến đến, bắt Phong mời Chanrithy một tô samakhi cảm ơn.

Tiếng cụng tô samakhi lách cách trong tiếng cười giòn. Phong chuyển choáng trong cái nhìn rất thăm từ mắt cô giáo. Một mùi hương ngọt ngào tỏa ra trên mái tóc Chanrithy, có lẽ từ những cánh hoa màu vàng nho nhỏ cài duyên dáng trên chiếc kẹp tóc Thái Lan. Phong hít một hơi đầy lòng ngực.

– Rumduol, hoa Rumduol. - Chanrithy nói khẽ. Trong một thoáng không ai nhìn thấy, nhánh hoa rumduol bé nhỏ đã nằm gọn trong túi ngực áo Phong.

Mưa tiếp mưa sụt sùi cả tháng. Biển Hồ vọt phồng phao nẩy nở như gái dậy thì, phô trải làn da mịn hồng màu nước mới dưới bầu trời tháng Sáu. Nước dâng ngập rừng ven, lấp xấp tràn lên đ ồng đất. Phum Svay Chek bị nước bao vây, nổi lên như một cù lao xanh thắm giữa đ ồng nước bạc mênh mông. Lúa sạ mùa tháng Năm đã bén rễ sâu, vươn sải mạnh thân chạy đua theo con nước, dập dờn xanh trên mặt sóng.

Trung đội trình sát nhờ xe dân, chở chiến lợi phẩm thu được trận đánh bên giang thuyền Roneam, ra trung đoàn bộ nộ ban tác chiến. Võ già cùng Sok Un lên lĩnh mấy chiếc máy đuôi tôm Kohler hậu cần sư đoàn trang bị, lắp cho số xuồng vừa thu được, hỗ trợ công tác tuần tra mùa mưa. Đi theo đoàn ra chợ phiên phố trấn là cả một đám phụ nữ lấm lòi, sà rông xanh đỏ. Họ chất lên xe từng bó dây choại rút trong rừng tràm ngập, mang ra chợ bán.

Đoàn xe rẽ nước lóc róc trên con đường ngập từ phum ra thị trấn Krako. Nước ngập phần ba bánh xe, bắn tung tóe theo nhịp chạy vó bò đôi. Thảng hoặc lũ đàn bà lại ré lên khi xe qua những cây vối trâm, cành trĩu trái lúc lỉu tím đỏ. Sok Un cầu nhàu, nhưng vẫn dừng xe cho các mục tốt trái đẩy vào các bọc khăn cà ma. Bầy giang sen, cò trắng so vai rứt cổ đứng im trên những bờ cao ven lộ, thờ ơ ngó đám người ồn ào đang bận rộn đi qua.

Phố trấn ngày chợ phiên đông người, như tối và chật chội hơn dưới trần mây xám thấp. Những con đường nhánh ngập bùn, vũng vãnh nước, sủi bong bóng xanh lè. Mùi ngái phân gia súc, mùi hăng từ các chõng rau cải xanh, cà dái dê, mùi ngậy đường thốt nốt lẫn trong mùi gắt mắm prohok, thành một tổng phổ mùi đặc trưng cho các phố thị nằm ven Biển Hồ.

Công việc bàn giao kê biên xong, Đức kéo Phong ra hàng cà phê. Đã lâu lắm Đức không uống cà phê. Cái ly nước đen đắng sắc màu đô thị bình dân mà nhung nhớ, theo gió tỏa hương từ ngã ba. Vòm lá me tây trĩu nặng nước mưa, la đà rủ xuống hàng hiên thấp. Tí tách nước giọt gianh rơi, như những hạt thiếc lỏng vội tan trên nền gạch.

Quán “Cà phê - Chụp hình Chi ầu Saigon”. Nghe ngon ta! Tắm phong vẽ cao ốc đường Nguyễn Huệ lẫn sang ti ền cảnh khách sạn Continental cùng tòa đô chánh dựng một bên h ồ, chắc để chi ầu thị hiếu dân sở tại. Bên kia là phong n ền đền Angkor Wat, Angkor Thom, dành cho các anh lính Việt.

Chọn một bàn ngay đầu chái, hai anh lính dựng súng kéo ghế ng ồi. Một khuôn mặt phớt đời dưới chiếc mũ bucket nhàu nhĩ kiểu lính “Para”, kèm bộ ria kềm xuất hiện.

– Hai quý anh dùng gì? - Ria kềm nói bằng một thứ tiếng Việt chuẩn Sài Gòn.

– Hình chụp bao nhiêu một tấm, ông chủ?

– Dạ, 8 ria một tấm, hình lựa gai cỡ 9x12 cm, thưa quý anh!

– Mắc dữ vậy trời? Tương đương hai phân vàng của người ta.

– Dạ, quý anh thông cảm cho thời giá chiến tranh, vật tư phim giấy khó khăn.

– Thôi khởi chụp hình. Hai cà phê đen đá, một gói Rùm- đo. Bộ ông người Việt hả? - Đức ngạc nhiên.

– Dạ có ngay, thưa đ ồng bào! - Ria kềm nháy mắt.

Đức ng ồi ngấm từng giọt cà phê tí tách, như tận hưởng một khoái thú xa xỉ. Thằng Phong dân Hà Nội mà tuổi cà phê nó so với mình như thằng mục đ ồng so ông Bành tổ. Hết Đệ nhất cấp, nội chỉ sai đích danh mình pha cà phê chớ không ai ngoài ra. Thằng Phong mà biết hương say cà phê cứt ch ần Ban Mê chắc nhớ đến mút mùa lệ thủy.

Giọt thời gian đen nhánh rơi đ ầy d ần trong chiếc ly, điểm nhịp cho âm vực tr ần bu ồn giọng ca Lệ Thu từ chiếc máy AKAI băng cối.

“Ta vẫn chờ em dưới gốc sim già đó

Để hái dâng người một đóa đắm tương tư...”

– Tương tư cái chết tiệt! Ăn rất m ồm, ỉa rất đít. - Đức l ầu b ầu.

– Cái gì vậy mày? - Phong giật mình ngạc nhiên.

– Thì cái gốc sim già tím cả chi ều hoang mà m ầy đang nghe đó. Thứ trái cây chất sin sít như đít thổ công. Ăn rất m ồm, ỉa rất đít, để r ồi từ đó cùng với chim trời, phát tán hạt không công cho giống loài này.

– Có một thứ trái cây cũng chua chất như thế. Trái phúc b ần tử. Có một tay thuế vụ nhin ăn tiêu cả đời, rấp tâm lấy vợ già nhưng giàu có, chỉ nhăm nhăm gom ti ền để mua một cái trang trại, và trong cái trại khổ đó dút khoát phải có một khóm phúc b ần tử.

– Mày nói xạo bà cố. Làm đếch gì ra cái thằng ngu như thế? - Đức nghi ngờ.

– Tsekhov không phải là thằng ngu, nghe chưa con!

Tiếng loa thùng chọt nhỏ đi. Ria kềm xoay volume, quay sang ân c ần đ ề nghị:

– Nếu các quý anh không thích bản này thì để tôi chuyển sang bản khác.

– Khởi c ần! Chỉ c ần nghe tiếng gái Việt, kể cả là chưởi, tôi cũng thấy thương r ồi. - Đức tuyên bố.

– Nghe khẩu khí anh Hai tôi cũng thấy thương luôn. - Ria kềm bật cười tán thưởng - Tôi cũng thèm nghe tiếng gái Việt. Gần chục năm trời xa quê r ồi.

– Đ ồng bào quê đâu ta? Sao lại sang đây vậy?

– Tôi ở Sài Gòn. Trốn lính ông Thiệu không thoát. Tôi đào ngũ. Trốn dạt sang đây từ cuối năm 73, ai dè kẹt lại luôn.

– Ai dza... a... a...! Sao Pốt nó chưa thịt anh hả?

– Chuyện dài lắm! Tôi phải giả câm che giấu kín thân phận. Angka công xã gả cho tôi một bà gái s ề, vợ một chỉ huy Khmer Đỏ tử trận.

– Chuyện ly kỳ nghe!

– Có đủ thứ lý do để bắt người ta lấy vợ già. Hết như số phận gã thuế vụ trong truyện của Tsekhov các anh vừa kể. Bà xã tôi may sao cũng lắm của h ỡi môn và thảo tính. Ha ha ha...

– Anh cũng từng đọc Tsekhov? - Phong ngạc nhiên - Truyện của Liên Xô mà Sài Gòn cũng dịch in sao?

– Chớ sao không? Truyện của Nga chứ không phải Nga - Sô. Bữa nay vui hạp chuyện. Xin phép được mời các anh. Để tôi bảo bà xã làm cái gì nhậu lẹ nha! Tôi cũng đang thèm nghe tiếng Việt.

– Pheng ời... Pheng à!

Một phụ nữ trung tuổi da nâu bóng lạng lẽ xuất hiện trên khung cửa gian kế bên. Dáng chị cao lớn, hơi mập nhưng có vẻ m ềm mại và nhanh nhẹn.

– Hên gặp anh Hai, anh Ba đ ồng bào tôi đây. Làm chút gì cho tụi anh nhậu lẹ!

– Chà...! Pheng hơi cúi, chắp tay chào, biến mất sau khung cửa bếp nhẹ nhàng như một con mèo bự.

Một cơn mưa nữa kéo ngang qua mái chợ. Quán xá ngày mưa vắng khách. Dân phum ra chợ s ố đông thích sà vào hàng hủ tiếu, gánh “num bờ

chóc” (*bún mắm cá lóc*) hay hàng bánh bò thốt nốt. Quán cà phê chủ yếu dân buôn, lính Việt hay đám thương hồ trên ghe ghé lại.

– Các anh đánh sang, Pol Pot chạy. Cô ấy cho tôi vàng mở cái quán này đây!

Ria kềm nheo mắt chăm vội điều thuốc, vừa lập bắp rít sâu vừa cướp giọng, như thể sợ câu chuyện của mình bay tuốt đi theo khói. Ngôn ngữ của anh có vẻ gì đó cũ kỹ như Sài Gòn thuở trước, như hương cà phê đắng quen mà gọi nhớ. Thứ ngôn ngữ đời thường đã lâu Phong không nghe trên cái vùng đất chiến sự đầy mìn trái lẫn pháo cối, tưởng như lạc lõng nhưng lại đầy hấp dẫn.

– Tôi ngán chiến tranh, ngán tận cổ những xác thịt người chất chồng nát bấy. Ngán luôn cả những cơn mưa rừng cao nguyên Trung phần. Chao ôi là mưa rừng! Trận Bù Bông - Kiến Đức, khi cơn mưa đầu vừa dứt, đại bác Việt cộng nổ một loạt rung ngàn. Rừng xanh lại trút xuống đầu tôi cơn mưa thứ hai ướt đầm sau súng nổ. Cơn mưa thứ ba không bao giờ dứt sẽ đến tìm trong giấc ngủ. Cuối cùng ngay cả giấc mơ cũng ướt nốt. Đơn vị tan tác. Thế là tôi chuồn theo đám dân chạy loạn sang đây.

Kẹp cá kết xông khói hong hong màu cánh gián, diêm vây bụng trong hõng mỡ ngậy xếp lớp ngay ngắn trên đĩa. Tô xoài băm trộn lá chùm ruột lẫn ớt đường nom muốn tứa nước miếng. Một chai sáu lăm rượu đế trong vắt Pheng đặt khể trên bàn. Câu chuyện cởi mở hơn sau vài ly xây chừng.

– Hiệp định Ba-lê ký khi tôi sắp hết tuổi quân dịch, đang làm nghề chụp hình cho tạp chí *Tự Nhiên* ở Sài Gòn. Mẫu của tôi là chim chóc, hoa lá, thú hoang... Chúng thật dễ thương! Những ai đã từng thấy một con khỉ con trong lòng mẹ nó, mắt ngác ngơ suốt nhìn mình, thì suốt đời không dám làm một điếu gì ác nữa.

Ria kềm dừng lại một thoáng, nhẩn nhó nhìn vào đáy ly rượu cạn, như thể trong đó còn đọng lại những tiếng rừng xưa mà anh không nỡ uống nốt.

– Tôi thì ghét khỉ vượn. - Đức quả quyết - Chúng hú hét như lũ điên, ném trái cây và đá lên đầu mỗi đây khai mùa. Chúng chỉ ngoan và dễ thương khi bị nhốt trong sở thú. Chắc luôn!

Ria kềm nhìn Đức, về độ lượng:

– Khổ thân chúng ta! Trải nghiệm chiến tranh nó như những nhát búa bài cây của kiếm lâm vậy, bỗng dưng đóng bập một nhát vào đầu anh, thành vết sẹo hằn không sao tẩy được. Từ đó anh như một cái cây bị đánh dấu, đốn sạch những hoa lá cành vướng víu mộng mơ. Nếu không bị đốn chết thì cũng tự khô mà chết.

– Thôi ngài, đừng chết! - Phong vỗ vai chủ quán ra chiều an ủi - Bộ ria kềm của ngài chỉ có thể chết vì gái thôi. Ha ha ha...! - Phong khoái trá đọc một đoạn thơ còn nhớ được.

Nếu tôi chết - Hãy tìm tôi nhé

Trời xanh như tất cả còn xanh

Xin đa tạ rất nhiều em gái

Cho mấy lần tôi được làm anh.

Nếu tôi chết - Hãy tìm tôi nhé

Ái ân gì dưới đất phong phanh

Thuỷ, Lan, Hương, rồi Dương rồi Diệp

Những chuyện tình như súng liên thanh

– Ha ha ha...!

Thấy bàn nhậu rộ cười vui vẻ, Pheng ngó mặt ra xem chừng rồi lại thụt vào. Chắc đã lâu Pheng mới thấy chông mình vui như thế.

Ria kềm nháy mắt:

– Tôi may mắn khi có được cô ấy. Chỉ cần làm bả hài lòng hằng đêm thì gì cũng có.

– Những người yêu thiên nhiên thường có thiện tính bẩm sinh. Lúc nào cũng sẽ có Bồ tát chở che và độ trì may mắn. Nhân chi sơ là sở vớ vờ. - Đức hần nhiên khắng định.

Phong phì cười, thân mật vỗ vai gã chủ quán, nói tiếp:

– Có những kẻ tốt ngay từ trong trứng, nhưng đa phần những người khác phải gắng gẽ mà tốt suốt cả hành trình cuộc đời. Lúc nào họ cũng bị dằn vặt thế đã đúng chưa, đã đủ tốt chưa.

– Vâng! Những con người khốn khổ trong hoài nghi và cô độc. Chẳng thứ triết học ba xu hay tư tưởng giáo điều nào thuyết phục được họ. Có lẽ giáo điều đó giải thích sự có mặt an ủi của Phật giáo. Tôi là một kẻ như thế nên tôi nhìn rõ những con người như thế, trong sự đồng cảm với ít nhiều xa xót. Tôi chỉ thích chụp thú hoang thôi.

Bắt được lời chia sẻ của Phong, ria kềm sôi nổi như lâu lắm mới được dốc bầu tâm sự. Thấy ria kềm trọng thị Phật giáo, không xúc xiểm châm biếm như thằng Phong, nên Đức thấy cảm thông hơn. Hẳn thằng cha đang nói bù cho năm năm cam lạng dưới thời Khmer Đỏ.

– Ngoài mẫu thiên nhiên, tôi đã chụp thử nhiều người với xúc cảm chân dung và thời thế. Tiếc thay, Sài Gòn hoa lệ ngày càng nhiều người không muốn thừa nhận chân dung mình đang nhôam nhôam dần đi giữa thế thời đen bạc. Sự ganh tị giữa các người đẹp ca sĩ phòng trà ẩn sau nụ cười

ngây thơ, nếp nhăn tuổi tác các bà mệnh phụ trốn kỹ dưới lớp phấn dày, và tham vọng quyền lực lủng lẳng treo trên nút cravat thắt khéo, dưới khuôn mặt ra vẻ hiên từ của các ngài hãnh tiến. Tất nhiên họ không thích các bức chân dung ấy, thế nên tôi dần mất khách. Tôi đành trở về với thiên nhiên. Thiên nhiên luôn vô tư và thành thật, kể cả trong lúc rực rỡ chói chang hay ảm đạm nhất.

– *Tôi muốn hòa mình với thiên nhiên. Tôi muốn sống như loài hoa hiên. Tôi muốn mọi người biết thương nhau. Không oán ghét và không hận sâu...*

Nam vô tư như kỳ vô phong. Đức lên hứng, huyết sáo lạnh lạnh một ca khúc của nhóm Phượng Hoàng, hồ hởi quay sang nói với tay chủ quán.

– Họ có ghét thì mình cũng chẳng mồn. Vô tư mà sống đi b ờ!

– Không phải ai cũng sẵn cái thói vô ưu trời ban của anh. Suốt một chặng dài làm nghề, tôi như một con ốc sên tự mang ngôi đền tôn thờ cái đẹp trên lưng. Tôi vật vã tự đua với chính bản thân mình đến mồn mõi. Cũng giống như cuộc đua trong truyện ngụ ngôn vậy, có đi đâu không có trở.

Ria kềm nheo mắt, phà một hơi khói dài.

– Cuộc đua một mình tìm đến cái đẹp tuyệt đối không có hồi kết. Lắm khi tưởng vạch đích sáng đến ngay kia, nhưng rồi lại thất vọng rụt vùi. Quãng đường chông gai con sên đã qua nếu mỗi năm tương ứng với một phân, ngoảnh lại thấy đủ bốn mươi phân đây nhót dãi. - Ria kềm thở dài kết luận.

– Đừng dần vật nghĩ ngợi quá làm quái gì, nó phí đời ra. Vứt mẹ cái ngôi đền định hướng của anh đi. Thời buổi này đầu tiên phải sống đã. Đẹp

là không đá phải mình, không dính cục kẹo cỡ 7.62 ly vào ngực, rồi tính sau. Thế thôi!

– Sao anh không về lại Sài Gòn? Giờ về dễ mà.

– Xe hậu cần sư đoàn này vẫn chạy thường xuyên. Bồi sang mà xin quá giang.

– Tôi về rồi, từ năm ngoái kia. Ba má tôi đã di tản sang Mỹ. Nhà tôi giờ người khác đã đến ở. Tôi chẳng còn gì, chẳng còn ai. Ngay cái đô thành hoa lệ trong tâm tưởng ngày xưa giờ cũng trở nên cũ nát, chật chội. Những bạn bè thơ ấu đã rời xa hoặc trở nên như những người khác. Còn lại vài thằng bạn lính đi cải tạo về, hề gặp nhau là nhậu, là chửi thề không nhận được.

Phong tợp thêm một ngụm nhỏ. Thứ rượu đế cất nóng độ cao loang nhanh như một đám cháy trong sâu hòng. Thời chiến tranh liên miên, dường như người lính nào cũng mang một vết chém trong hồn, như Vỹ già, như ria bạc đây.

Ria bạc búng tàn thuốc, thở dài.

– Rượu và những câu văng tục quá trời liệu có phải là những liều giảm đau hay an thần? Than ôi, biết là xấu nhưng đã trót lỡ rồi!

Đức thần nhiên phán như thánh tướng:

– Lỡ “*từ khi là lính chiến không về thăm ghé nhà em*” thôi! Có phụ nữ là đời sẽ ổn. Các cha nội triết luận phức tạp chết mẹ. Thiệt tình!

Đức thấy buồn. Không lẽ đấy cũng là tương lai của mình. Đã mất dần, đã mai một, dường như chết hẳn một hồn văn hóa cá nhân. Trở về nhà, anh lính ấy đã ra một con người khác, dù con người đó luôn tiếc nhớ con

người bình yên dịu dàng dưới bóng cây ngày cũ, nhưng không cách gì quay trở về được.

Trời ngả chiều. Đoàn xe bò phum Svay Chek lóc cóc điếu về qua cửa quán. Vỹ già, Sok Un trùm áo mưa lướt thướt ngẩng song đôi, nom ử rữ tựa cặp gà trống ướm. Trên xe đi đầu, hai chiếc máy Kohler chống đuôi lên trời như cặp chuồn chuồn. Đám đàn bà vẫn sắc sỡ ồn ào như cũ cạnh những bó rau xanh, trên những chiếc xe sau.

Đức gào to:

- Thea Lim, Chanrithy...! Chờ tui tui với!
- Thanh toán giùm đi bô.
- Khỏi! Tôi chiêu đãi. Mời hai anh nán lại chút, tôi chụp tặng tấm hình, đăng có cái khoe với em gái hậu phương.
- Hỏi cho biết thôi, chớ lính trận chúng tôi không chụp hình. Lỡ hình lên nóc tủ thì bỏ má ai nuôi. - Đức cười lớn.
- Cảm ơn anh nghe! Mà bô tên gì vậy?
- Tôi tên Hưng, thứ ba. Rảnh ra thị trấn ghé quán chơi nghe các quý anh!
- Tạm biệt ông bà!

Màn đêm sập xuống nhanh chóng. Chớp loa lóa rạch ngang rạch dọc bầu trời, kèm theo sau là tiếng sấm rền rền. Đoàn xe về phum lúc ẩn trong

màn đêm tối, lúc hiện lên chói lóa trong ánh chớp sáng rực. Lũ bò quen đường, vẫn thản nhiên và nhẩn nại bước mã h ấi, lội nước rào rào.

Thea Lim trùm chung tấm áo mưa với Đức trên chiếc xe đi cuối đoàn. Mỗi lần chớp giạt, cô co rúm người, ng ắi sát lại Đức như muốn tìm một sự che chở. Kể từ h ấi đầu năm, đơn vị về phum xây dựng căn cứ, sau đó đi tác chiến chiến dịch mùa khô, đến bây giờ hai người mới lại có dịp gần nhau đến thế. Đức bứt rứt, thỉnh thoảng ra roi chiểu lệ, gắng chịu đựng những xúc cảm của mình. Trái lại, Thea Lim ngày càng lúc sát chặt vào Đức hơn. Những giọt mưa vẫn quất bên ngoài tấm ni lông ràn rạt lạnh, nhưng bên trong ấm sực hơi quen.

- Boòng Đức ghét em à? - Thea Lim hỏi nhỏ.
- Không ghét, nhưng không được phép.
- Thế sao h ấi trước thì được?
- Trước tôi nghĩ Thea Lim không có ch ềng. Chuyện đã nhớ ra r ấi thì quên đi.

- Sà Rươn là ch ềng Angka ép gả. Nó vừa về xúc trộm gạo lủi rừng theo Khmer Đỏ r ấi. Hôm ở nhà Loung không nghe anh ấy nói à? Chẳng còn ràng buộc gì nữa.

- Lục thum (*ông lớn*) quân đội không cho phép! - Đức lúng túng.
- Lục thum cũng không bằng giới phật. Nói gì đi chứ! - Thea Lim ào ào, phập ph ềng hơi thở bên tai nóng rực.

Không biết trả lời sao, Đức thống chân ng ắi im như thóc trong nổi ngột ngạt mỗi lúc một tăng. Thea Lim càng lúc càng ráo riết. Cặp bò vẫn đứng đĩnh bước đầu theo dấu đoàn xe. Chuyển xe đêm như đang trôi trong một giấc mơ không có thực, không phải trên con đường gập gh ềnh nước ngập.

Một ánh chớp chói lóa cùng tiếng sét nổ lộng trời làm mọi người giật mình tỉnh lại. Hơi gió phất cánh một đôi vạc sành léc quéc vừa bay vụt qua đầu. Đã thấy thấp thoáng vài chấm đèn đuốc phía sau rừng cây tối đen. Tiếng Vỹ già phẫn chấn gào to trên chiếc xe Sok Un đi trước.

– G ầ n về đến phum r ấ i bây ời...!

Ba phát AK trên chiếc xe đi đầu nổ đĩnh đạc chỉ thiên bắt liên lạc. Đầu phum vọng lại ba phát súng trả lời. Đạn veo véo bay thấp qua đầu mọi người, kiểu bắn đùa bạo tay của Loung xã đội. Vỹ già điên tiết đứng giăng chân trên xe, hạ nòng nổ thấp ba phát ngang ngọn xoài. Trong lùm cây tối đen phía trước, giọng Loung cười hô hô:

– Ấy! Cái đ ồ c à ch ớ n. Người ta đùa chút đã nóng. Sao về muộn thế?

– Đường ngập. Bò đi chậm. Có máy đuôi tôm đi tu ầ n r ấ i nha!

Vượt qua vọng gác du kích đầu phum, đoàn xe tấp lại ủy ban xã. Loung cho hai người đi theo đến nhà Sok Un phụ xuống đồ. Sok Un tháo ách, ôm cho lũ bò mấy ôm rơm cật. Vỹ già bảo mọi người:

– Đêm còn mưa nữa! Ngủ lại đây thôi!

– Các mụ lên nhà tôi mà nằm. Trên đó rộng. - Sok Un mời - Chúng tôi mắc võng dưới này.

– Còn đường không? Để em nấu n ấ i chè thốt nốt dần bụng. Mọi người mệt r ấ i. - Thea Lim mau mẩn.

– Nhà này không còn thì nhà nào còn?

– Chè còn phải có cùi non, đậu xanh với cốt dừa, giờ đào đâu ra? - Chanrithy thắc mắc.

– Không chè thì cháo. Nấu nhanh lên. Chúng tôi đói bụng r ấ i! - Sok Un hưởng ứng.

Mây đen bầu trời vỡ ra một khoảng. Vành trăng gần ngày rằm lộ thấp thoáng, trắng bệch như bị ngâm nước. Con đường cát ra hồ giếng nhờ nhờ trong ánh sáng đục, phút chốc lại tối đen. Quờ tay thấy nước trữ trong lu đã cạn, Thea Lim nhờ Đức soi đèn dẫn ra hồ giếng lấy nước.

Ánh đuốc nhà sàn bập bùng mất dạng, khuất sau mây bụi chuối nơi khúc đường quanh. Mặt hồ nước sáng mờ, lồm tồm tiếng cá ăn đêm đớp mồi. Dân đồng ca ếch nhái hân hoan gọi tình, uôm uôm vang dội sau cơn mưa vừa dứt, lần lượt im bật khi nghe động bước chân người.

Có tiếng động nước lùm bùm. Thea Lim lấy chiếc đèn pin trong tay Đức soi sang ruộng nước cạnh hàng rào. Bên bờ một vũng nước rộng, hai con ếch đực gầy nhằng đang quài chân, tranh nhau ôm chặt lưng một con ếch bà lớn cỡ chiếc ấm. Con ếch cái mập ú đang phun trứng, chìm ngập giữa đám bọt nhầy. Mắt chúng đờ đẫn trong ánh đèn pin rọi, dường như chẳng biết trên đời còn ai ngoài cơn hoan lạc bất diệt của đất trời thiên nhiên ban tặng.

Cảm giác bức bối ngất ngậy khi ngồi trên xe bên nhau ban nãy vụt trở lại. Thea Lim hốt hên, chợt tắt đèn ôm riết Đức, đẩy vào dưới bóng vòm xoài tối thẫm. Cành xoài rung rinh tàn lá, rũ nước mưa đọng từng giọt rớt xuống đầu, xuống cổ hai người.

Lâu lâu tới chừng sốt ruột mới thấy cặp đôi quay lại với thùng nước con con. Vỹ già nghi ngờ, ngó hai người lom lom:

– Đi lâu vậy mà mức có chừng này nước. Tao tưởng chúng bày ngã xuống hồ rồi.

Thea Lim không trả lời, im lặng nhanh chóng nhóm bếp. Ngọn lửa soi gương mặt cô đang hồng rực, nhảy múa dưới nải chè bắt đầu sôi lục bục.

Hương nếp thơm lừng quện mùi đường thốt nốt quẩn quanh đám đàn bà đang ng ồi xúm quanh bếp hong đồ ướt.

Đu đưa trên tấm võng mới mắc dưới g ầm sàn, Đức sáng khoái duỗi dài đôi chân, hít thật sâu hương chè ngọt. Trong cảm nhận Đức, cái ngọt đường thốt nốt có vị ngậy, vị bùi béo nhưng rất mát, mịn tan trên đầu lưỡi. Cái ngọt của nước giọt đài hoa, được gia giảm thêm men thơm từ mùi sáp ong, từ những túi hạt phấn hoa thường dính trên chân sau loài ong mật. Loài ong lam làm chăm chỉ hay chui vào ống, vô tình cấy thêm cho đường hương vị ngậy say đặc biệt này. Ngọt từ đài hoa, ngọt đến nhụy hoa dẫn dụ, mê đắm ái tình mà vẫn để dành trái cho mùa. Kể cả cái vị khói nhẹ xông trong lòng ống nước như một phá cách, điểm xuyết cho hương đường xứ lạ thêm chút duyên đời.

Nhớ lại sự vội vàng lần đi lấy nước của Thea Lim ban nãy, Đức mỉm cười trong bóng tối. Chao ôi cái ngọt cái ngon cuộc đời nó vụt đến chẳng khi nào hẹn trước. Đủ cung bậc như tình một người đàn bà n ồng hậu mà từng trải. Nó không ngọt sất như đường mía, không ngọt lừa như đường hóa học. Càng thấm lại càng chóng phai, thoang thoảng hoa nhài thì lại thơm lâu. Cái ngọt riết róng, quyết liệt chiếm hữu vị giác quá dễ làm cho người ta ngán sợ.

Chè chín múc ra tô, Chanrithy rắc thêm lượt cốm dẹp mỏng mua sẵn ngoài chợ. Những hạt cốm lấm tấm trắng như hoa xoài rụng, điểm xuyết trên mặt đất nâu quánh mịn, ngào ngạt mùi đường.

Chè nóng, Đức nhắm nháp từng thìa như muốn kéo dài thêm sự tận hưởng vị ngọt cuộc đời. Mình đã đến đây, đã chiến đấu và sống với tất cả những đắng cay lẫn ngọt bùi mà cuộc sống nó vốn phải có, không chỉ vì mỗi trách nhiệm bần bề cao cả như anh Định giảng giải. Mình đã nếm trải

một cuộc sống với đủ đầy cung bậc, và chẳng phải xấu hổ hay ân hận đi đâu gì. Sau này muốn ra sao thì đành, nhưng mình vẫn muốn về với má, với quê hơn.

Suốt chè đêm ấm bụng khiến mọi người phấn chấn, ng ồi nói chuyện rì rầm mãi đến khi Sok Un lừa đám đàn bà lẩm lờn lên nhà đi ngủ. Vỹ già cắt gác đêm. Đức ngáp dài một cái sái quai hàm, thắc mắc:

- Giữa phum du kích, về sát ngay căn cứ mình r ồi mà vẫn cắt gác sao cha nội?
- Ăn chè được thì gác được!
- Đây không phải chỗ cho mày đi du lịch. - Phong thản nhiên bổ sung.

Sau trận tập kích bến vượt giang thuyền rừng Roneam thắng lợi, hoạt động của Khmer Đỏ vùng này ắng lặng hẳn. Đơn vị được kỳ nghỉ ngơi dài hạn, nếu có hành quân tác chiến cũng chỉ là những đợt ngắn và thường không đụng địch.

Trung đội trinh sát được tăng cường một khẩu đội 12.7 ly, ra chốt độc lập ngoài mũi đất cây dầu, cách bến thuyền phum không xa. Nước đã dâng ngập bao v ầy doi đất cao, chỉ còn một sống đất nổi, nơi có con đường độc đạo chạy vào phum.

Xây dựng l ầu trại, h ầm hố xong xuôi, Phong vào phum nhờ Sok Un, Loung làm thang tre ộp vào thân cây dầu rái. Mấy hôm sau, nơi gần ngọn cây dầu cao vút, xuất hiện một mái chòi nhỏ. Chiếc đài quan sát như một tổ chim, sàn ken bằng những thân tràm, được néo chắc chắn với những cành

ngang bằng dây choại. Ngày trôi qua ngày buồn tẻ, lính tráng có mỗi việc cắt phiên nhau lên đài, hoặc dùng xuồng cùng đội du kích phum tuần thám quanh khu vực.

Sên nhún nhảy xuồng trôi ra xa, giật dây khởi động. Chiếc máy đuôi tôm nổ giòn giã, phụt nhẹ làn khói xanh lơ. Khéo léo ghì nâng còng máy qua sợi dây buộc chiếc xuồng phía sau, Sên dìm chân vịt. Mặt nước sủi bọt sùng sục, cặp xuồng kéo nhau từ từ tách bến.

Phong ngẩng đầu mũi, phấn chấn phanh ngực đón gió tươi. Loung thán phục ngó những động tác lẻo láo điệu nghệ của Sên, đưa thuyền né lượn tránh những thảm lục bình. Ngoài như một cái kho ca dao hò vè lẫn vọng cổ, Sên còn là một tài công miền Tây chánh hiệu. Sau khi chứng kiến những đường cua dích dắc nhưng thật mềm mại luồn qua dãy cọc đày, Loung thả cây AK xuống lòng xuồng, giả bộ quỳ xuống chấp tay:

- Lần này vệtui bắt cặp gà làm lễ bái sư phụ nghe thây!
- Rời! Còn rượu nữa đó nghe! - Sư phụ dễ dãi phán.
- Vô tửu bất thành lễ! - Đức khắ³ng định.

Qua khỏi rạch tràm ngập, Biển Hồ mở ra mênh mông đến đuối tầm nhìn. Mùa gió Tây Nam thổi mạnh, các dề lục bình ven bờ tây bị sóng, gió đánh rã từng đám lớn nhỏ, dập dềnh làm một cuộc viễn du sang bên bờ đông, cặp mạn Siem Reap, Kampong Thom. Đến mùa khô, chúng lại theo cơn gió chướng về lại bên này, như một loài bèo di trú.

Cây dầu rái đầu bến Svay Chek giờ đã chỉ là một vòm xanh xa lắc. Mũi thuyền đề sóng, lách chách bắn tung những giọt nước lấp lánh mát rượi. Đã ra đến luồn chính giao thông đường thủy, nơi những chiếc ghe thuyền

đang lạch bạch ngược xuôi. Loung trở một chiếc ghe bầu, lớn như chiếc sà lan đang xuôi dòng, bảo Sên:

- Buông ghe kéo! Theo chiếc ghe kia, cặp mạn đi sư phụ!
- Ghe nhà quen à?
- Không quen, nhưng r ồi trước lạ sau quen. Th ầy cứ để mặc tôi xử lý.

Loung quay lại, bắc loa tay gọi sang chiếc ghe du kích đang được kéo phía sau:

- Anh em chú ý sẵn sàng nghe!

Sên bật chốt móc buông tời chiếc ghe kéo sau, bẻ lái lượn một vòng hẹp cặp chiếc ghe bầu. Hai chiếc ghe đã sát nhau, chạy song song đồng tốc.

Loung huơ súng gọi lớn, át cả tiếng máy d ầu đang nổ ình ịch:

- Sộp! Sộp! (*dừng lại!*) Ghe đâu về, chờ gì vậy?

Một khuôn mặt phụ nữ trắng trẻo lộ ra trên khuôn cửa lườn vuông vức.

- Trên Siem Reap về Chở hàng thôi!
- Có giấy thông hành không?
- Có đây! - Tờ giấy triện đỏ phất phơ trên bàn tay trắng mập đeo đầy nhẫn.

- Trên ghe có súng không? Cho kiểm tra cái đi!
- Trời đất! Dân làm ăn súng đạn chi anh? Súng đây nè!

Bịch! Cây thuốc Capstan cùng một cuộn tời Ria nhỏ bó thun với nhau được thả xuống lòng thuyền. Loung cười toét miệng, giờ tay vẫy chào tạm biệt. Gương mặt thiếu phụ cũng nở một nụ cười c ầu tài, biến mất sau khung cửa.

– Xong rồi, thầy!

Hai chiếc ghe tách rời nhau ra một đoạn trước khi Sên trở lái quay lại. Loung bắt lại đoạn dây kéo ghe kia ném sang, lờn móc chốt, đoạn hớn hờ bóc cây thuốc mời Sên cùng mọi người.

– Thu tiền mãi lộ à? - Phong ngạc nhiên hỏi.

– Đâu có! Canh chừng sông nước an toàn, bà con ủng hộ chút đỉnh mà.

– Chu cha! Lỡ đụng ghe địch sao cha nội?

– Ghe địch thường chỉ chạy ngang, trong khoảng sáng sớm hay chạng vạng. Chạy dọc Biển Hồ thường là ghe lớn buôn hàng Thái. Mà phải ghe xuôi no hàng, đờng bào mới hay ủng hộ nha.

Phong neho mắt phà khói thuốc thơm, lòng hơi chút gọn. Thảo nào mụ Neang vàng đeo xúng xính. Mà biết đâu vàng của bà mậ ấy là của hời môn có sẵn, như Pheng vợ Ba Hưng chủ tiệm cà phê chụp hình ngoài Krako. Lỡ nghĩ xấu cho người ta phải tội.

Như thấu được sự phân vân của Phong, Sên tăng ga, nói lớn:

– Nhà tui sông Hậu. Hời trước thuyền buôn vẫn đóng hụi chết cho mấy ông giang hạm Việt Nam Cộng hòa đầu đầu. Chuyện vặt!

Có tiếng máy tàu mé dưới hạ lưu ngược lên. Tiếng phành phạch lớn dần cùng một chiếc sà-lúp xả khói mù mịt. Phong rút ống nhòm dõi theo, thông báo:

– Quân mình bây ời!

Đã có thể thấy lối nhớ bóng áo xanh trong các khoang cửa tàu. Phía sànmũi, khẩu trọng liên 12.7 ly và trên boong thượng, hai khẩu DKZ 75 ly đang vội vã xoay nòng nhằm vào những chiếc ghe bé nhỏ. Từng lượn sóng lớn hình rẽ quạt loang ra khiến cặp xuồng lắc lư chòng chành.

– Sao đây? Giờ có tới khám đờnó không Loung? - Phong cười ha hả, chọc quê xã hội.

– Ra hiệu đi, không tụi mất mù nó chơi thiệt đó bây! - Đức sốt ruột gào lên.

Phong tháo chiếc khăn cà ma khỏi cổ, đứng lên trong lòng thuyền, cầm chiếc mũ cối bạc màu giơ cao lên vẫy. Những người lính trên boong chiếc sà-lúp bên kia vẫy lại. Sên đi đầu khiến cho xuồng từ từ chạy tới.

Chiếc sà-lúp hải quân đang chở tân binh lên mạn Siem Reap. Những người lính trẻ, quân phục, nón mũ quân trường vẫn còn xanh thắm. Họ gọi nhau í ới xô cả sang mạn trái. Hẳn suốt hải trình dài dằng dặc dưới Phnom Penh lên tới tận đây, giờ họ mới gặp người Việt.

– Chu cha. Toàn lính mới không à!

– Các đồng hương quê đâu ta? - Sên gọi lớn lên tàu.

– Em Long Xuyên đây!

– Bến Tre đây! Các anh có ai Bến Tre không?

– Tôi Hậu Giang đây...! - Sên sung sướng gào lên.

– Tui Bình Định nè...! - Đức hươ tay.

– Tôi Hà Nội đây...!

Phong cũng gào theo, nhưng cổ họng như nghẹn lại. Không có ai Hà Nội cả, hẳn vì Hà Nội bây giờ xa quá! Anh lính xa nhà đã lâu, bỗng ứa nước mắt. Gặp đồng bào như gặp lại đất nước mình trên từng dặm nẻo đi qua. Trong nỗi nhớ bất chợt đập dềnh giũa khoang thuyền trưa nay, có những dòng sông nơi quê hương ta đang chảy, nắng thấp thoáng tràn trên triền núi, em bé gái bên đường tặng trung đoàn một nụ cười sorn cước,

những bước quân hành mệt mỏi, và trong lòng người lính nôn nao mong thấy một xóm nghèo lỉm khuất sương chiều.

Loung xé toang vỏ cây thuốc Capstan, ném từng gói lên mạn tàu, nơi những bàn tay đang chìa ra vẫy. Thấy cuộn tiều Ria tuột ra, lẫn trong lòng xoàng, Loung nhật lại, ném lên nốt.

Một chú lính đầu trần hét lớn:

– Anh Hai, cho em xin cái khăn rằn...!

Phong nhúng nước đầm nặng chiếc khăn cà-ma, vo chặt lại ném vụt lên. Anh lính trẻ cười toe toét, quay tít tẩm khăn trong tay trước khi trùm lên cái đầu bù xù. Những hạt nước bay trong nắng trưa, tỏa sắc cầu vồng trên đầu chú. Chú em mà thấy những điếu cái khăn đó đã thấy, hẳn mấy sẽ già đi nửa cuộc đời, Phong ngậm ngùi nghĩ thầm.

Cặp ghe trinh sát chạy theo hộ tống chiếc tàu chở quân một thôi đường rỗi quặt lái. Phong cùng mọi người dõi theo mãi cho đến khi nó khuất hẳn sau đoạn rừng ngập phía chân trời.

Phong buông cây guitar, nằm duỗi thẳng cẳng trên chòi quan sát, đập phách lẩm bầm dọt lại ký âm ca khúc vừa mới hoàn thành. Xong! Giờ là đến việc hiệu chỉnh lời ca. Bài hát này viết theo yêu cầu của chính trị viên Định, sẽ là tiết mục dàn dựng của tiểu đoàn bộ trình diễn trong những đêm văn nghệ samakhi với quân dân phum Svay Chek.

Kỳ lễ hội Pchum ben (Lễ tưởng nhớ ông bà) đang dần dần tới sát. Trong phum, nhà nhà đã xay bột nếp, đi cắt lá chuối, lá thốt nốt, nạo dừa

cùi chuẩn bị gói dăng bánh cúng. Sau lễ Pchum ben không xa sẽ đến tết cơm mới Oc Om Bok. Lúa ngoài đồng qua kỳ uốn câu đã bắt đầu sậm hột, hứa hẹn một mùa vụ bội thu, và những đêm hội lăm-thon dường như đã đến trước cả mùa lúa chín, trong những tiếng trống theo gió chập chờn vọng về từ phía các phum xa gần.

Hành quân qua sóc

nghe trống lăm-thon.

Em nghiêng mái tóc mời anh vào ròm.

Quá khứ đau thương

đã lùi xa tít.

Tiếng trống mê say

đưa ta vào nhịp.

Tóc dài quấn quít

bồi rồi lòng ai.

Tiếng cười trong trẻo

ngân suốt đêm dài.

Ai da...! Nghe ngon tai, đã rộn ràng theo tiết tấu dân vũ thế này rồi nha! *Chạ tình tình - Tình tình tình...* Mỗi tội ông Định kêu trời, bắt sửa bắt thêm mấy câu vì chê lời ca sao nhiều hông, nhiều ngực tròn với men say quá! Phần thực quá! Phải thêm vào tình cảm hữu nghị nồng thắm, thêm ánh sáng mặt trời hồng vào cho nó chứng chạc đường lối. Chết tiệt, mùa lăm-thon ai người ta múa ban ngày mà có mặt trời hồng! Thêm ánh trăng

tròn mới là có lý. Mà thôi, ông thích h ồng thì sẽ có ngay h ồng. Lửa h ồng nghe!

Này rộng vòng câu ca bay lên

Ngọn lửa hồng xua tan đêm đen

Ngày vàng mùa thơm bao sức sống

Bầu ngực tròn rung trong tiếng trống

R ồi! Có cả lửa hồng lẫn ngực tròn nghe! Chắc đoạn mộng ngực này thằng Đức nó thích. Mình sẽ nhờ ban dân vận dịch thoát ra tiếng Khmer sao cho nó tình cảm và sát nghĩa, chứ mấy từ chính trị này trúc trắc khó vận theo âm. R ồi mình sẽ dạy và rủ hội các em Chanrithy, Thea Lim, Mey... hát múa cùng. Tụi văn nghệ tuyên huấn sư đoàn xuống coi có mà lác mắt. Nào thì tình cảm hữu nghị. Có ngay thừa sếp!

Kìa nụ cười em bao thân thương

Lời đậm đà sao như quê hương

Tình Việt Lào bên Campuchia

từ ngàn đời keo sơn không phai...

Bập bung bung - Bập bung bung...!

Đã quá ta! Phong khoái trá rút ống pháo hiệu, đập nhịp phành phạch trên sàn. Leo lên chòi cây đài ng ồi viết, Phong thấy tự do thoải mái hơn vì không bị ai dòm ngó. Làm việc dưới kia, tụi thằng Đức, thằng Sên đi tới đi lui ngó nghe, thỉnh thoảng lại vài câu chọc ngoáy khó chịu. Thằng Sên đã từng đọc trộm thư của mình viết cho Hoài, thuộc lòng mấy câu r ồi mang ra

giữa quần hùng bơi bác. Một lũ đàn cầm gảy tai trâu, nốt nhạc bẻ đôi không biết lại hay phá đám. Có những công việc, nhất là viết thư hay như viết bài hát thế này, người ta thích một mình. Chỉ một mình là đủ.

*Đường hành quân anh đi
qua sông mênh mông
qua núi trùng trùng
Tâm hồn tươi trẻ
như tiếng trống rom-vông
Bên nhau đánh giặc
cho tiếng trống vang ngân.*

Kết ở đây là chặt, được rồi! Phong tự bằng lòng, chép lại sạch sẽ ca khúc vào cuốn sổ. Giờ chỉ cần dợt qua cho anh Định nghe nữa là xong. Lần này thì đồ ông thêm bớt được gì.

Nắng xiên khoai le lói qua tán cành lá dầy, dựng những cột sáng nghiêng chói rọi mắt. Phong ngẩng dậy hấp háy mắt. Ngoài bến sông, đám thuyền đang xảm lô nhô úp ngược những chiếc mông bự nâu rám vàng lên dưới nắng. Tiếng đàn bà giặt giũ, đi tắm giỡn nhau trên bến lao xao vọng lại. Nước lấp lánh văng tung tóe từ những dải bơi của lũ con nít vừa mới tan lớp đang ừa xuống, xô ngã nghiêng ven bờ những bụi mai dương.

Một dáng quen đang thông thả xuống bến. Cô giáo Chanrithy! Phong với tay lấy chiếc ống nhòm treo trên vách chòi, chỉnh tiêu cự dõi theo. Trong bộ đồ sampot duyên dáng kiểu nhà trường, nàng đi trong nắng xiên, đầu ngẩng cao trên chiếc cổ thanh tú. Mái tóc thề sóng sánh như đồng thau chảy dưới nắng, dập dềnh theo mỗi bước chuyển động. Chanrithy dừng lại,

khuất sau một bụi cây keo rậm một lát, lại trở ra. Bây giờ thân hình nàng đã mềm mại trong một tấm sà rông rộng màu tím thẫm. Tấm sà rông viền vàng kim tuyến, quấn chặt cao lên qua ngực, ép sát bầu vú đang phập phồng.

Phong hạ ống nhòm, nhón nhác nhìn quanh. Thằng Đức đang cời trăn, bỏ củ huỳnh huých bên hầm súng 12.7 ly cạnh gốc cây dưới kia. Xa xa phía cụm lán tiểu đoàn bộ, túi thông tin đang hò hét trên sân bóng chuyền. Tiếng còi trọng tài Vỹ già vẫn roét roét. Không có ai thấy mình đang nhìn trộm. Nhìn trộm phụ nữ tắm là đáng xấu hổ. Có hẳn một bài thơ đọc hồi trước: *Sao anh lại rình, trộm xem em tắm. Da của em trắng ngần, là của anh tất cả.* Ông tác giả hình như là người dân tộc nên cái góc nhìn cũng hiền hậu tự nhiên.

Gớm chết! Mỡ dấy mà húp! Của anh tất cả? Thơ thần thì dễ nghe thế đấy, nhưng lỡ đụng vào là kỷ luật ốm đòn. Tình yêu thuần khiết cũng bị kỷ luật thẳng tay, trừ thằng Đức bất cần đời đang bỏ củ dưới kia. Anh Định nghe phong phanh đâu đó, gọi nó lên tra hỏi. Nó thản nhiên trả lời cô ấy có làm gì thì làm, chứ em chẳng có làm gì vi phạm đến chính sách dân vận cả.

Hôm sau Thea Lim nghe Tào mách, vào chỉ huy sở bù lu bù loa, nói các anh đừng có kỷ luật oan anh Đức. Giữa chúng em chẳng có gì ràng buộc với nhau hết. Muốn kỷ luật người ta phải có bằng có rõ ràng. Anh Đức là người hiền, người tốt. Em yêu quý anh Đức cũng như yêu quý các anh ở đây, như yêu quý lính Việt tiểu đoàn này. Anh Đức vô tội! Anh Định nghe im nghe Thea Lim nói xa xả, chỉ biết cười trừ. Thật xứng đáng là tình yêu của hai kẻ si cuồng. Phong vừa thán phục nể vì, vừa lo cho hạnh phúc của cặp đôi phá luật.

Phong mân mê chiếc ống nhòm, không cưỡng được, lại đưa lên mắt. Chanrithy đang cúi gội đầu. Mái tóc nàng xõa ra, đập dềnh trên mặt nước, để lộ chiếc gáy trắng ngần. Ở bên này trừ người Hoa, người Việt lai, có ít người con gái da trắng như cô ấy. Có lẽ dân trí thức, dân thành thị “ăn trắng mặc trơn” đã bị Khmer Đỏ thanh lọc giết gần hết. Một chế độ cực đoan đến quái thai, thù ghét cái đẹp cái giàu, kể cả là sự giỏi giang hiểu biết. Thật đáng kinh tởm!

Mụ Neang mập ú đang dong xe ra bến cho cặp bò uống nước. Tay mụ vút roi đánh bò dẹo và dứt khoát như đàn ông thứ thiệt. Không hiểu ban đêm Loung xoay xử ra sao với mụ béo này. Phong phì cười với ý nghĩ vừa đến bất chợt. Chiếc xe lao sầm sập xuống nước, chỗ bọn con gái đang tắm. Họ ré lên nhào ra tránh, cười khanh khách. Các cô gái thôn quê da nâu ở đây thường có vẻ đẹp rực rỡ phồn thực như vũ nữ trên tượng cổ, khiến người ngắm ngất ngây đắm sòng, vẻ đẹp dịu dàng tinh tế của Chanrithy lại khiến lòng người ta muốn nâng niu.

Chanrithy xoay mặt lại trực diện hướng nhìn từ chiếc ống nhòm của Phong. Cặp mày thanh như vẽ dập dính nước, vút ngang một nét hoành mực tàu. Như có một linh tính, Chanrithy chớp mắt, nhìn thẳng vào trong vòm lá cây dầu rái cao vút, nơi Phong đang ẩn trong đài quan sát nhìn ra. Cặp mắt nâu trong suốt lờng qua ống tiêu cự lớn, như nhìn thấu mắt Phong đang bối rối. Cô mỉm cười độ lượng, như đã thấy hết những điều đang xảy ra. Chanrithy chậm rãi xoay người, uyển chuyển bước lên. Giây lát sau, dáng cô đã khuất sau bụi me keo rậm rạp hời hợt ban nãy.

Phong buông chiếc ống nhòm, tim đập rộn ràng. Chợt thoảng qua đâu đó mùi hương ngọt ngào của nhánh hoa rumduol đã khô trong túi áo ngực hôm nào.

Chương 5

TRỜI BÔNG LÊN XANH NHẸ. Gió chướng ruỗi dài trên mặt sông, dập dềnh xô chân dẫy đặng chắn cá. Gió hong khô những bãi bùn nâu đang trải rộng dần về phía Biển Hồ. Đàn chim dòng dọc kéo về, càn mẫn đan tổ trên những rặng tràm ngăn giữa vùng nước ngập và đồng lúa đang chín. Dây lầu cỏ hạnh phúc của lũ chim khéo léo, như những chiếc đèn lồng treo lủng lẳng được thắp sáng lên, lấp lánh màu ngà trong ánh nắng chiều hôm dọc theo bờ nước.

Gió đông đưa ngôi nhà của bầy chim, quấy mình tìm lối thoát ra khỏi bờ tràm rậm. Gió luồn qua cánh rừng nước ngập, tỏa rộng theo hình nan quạt, âu yếm vuốt ve cánh đồng trắng lè đang khỏa thân trong nắng cuối ngày. Lúa nàng hương đang kỳ chín rực, rướn dậy lên những cơn sóng thơm vàng rực. Dây ống tre rỗng đựng nước thốt nốt cao thấp treo cạnh lò đường, như một giàn xylophone khổng lồ, lốc khốc đu đưa rộn rã reo đón những cơn gió cuồng tráng luồn qua.

Phum sóc vào dịp Tết Oc Om Bok ngập tràn không gian mùi cốm mới. Hương nòng nân no đủ ngày mùa tỏa ra từ dẫy bếp rang đượm lửa. Vóc hạt vàng ròn bẻ bồng đất trời ban tặng đang tí tách nảy nở, nóng hổi trong nãi đất. Hương cốm thổi dậy bầu không khí nùng nhiệt, ẩn chứa một chất men hạnh phúc vô hình khiến đời vui lên ngây ngất.

Bập bung bung... Bập bung bung... Tiếng trống dợt rom-vông của thằng cu Tin cùng lũ nhóc như thúc giục, khiến người ta không thể ở yên trong

nhà. Dưới chân cầu thang, gà ngỗng lạch bạch bu quanh ríu rít, rướn cổ đòi ăn. Đôi vịt xiêm già mặt đỏ rừ sau cơn âu yếm. Mắt bò hiền yêu như mắt lá. Đất đai tỏa nhiệt, ấm bàn chân sau một ngày hun nắng đã đời.

Nằm đu đưa cánh võng, Phong nhớ cánh đồng gặt tháng Mười năm ngoái, nơi đóng quân huấn luyện. Đúng cỡ lúa chín này Hoài lên đơn vị thăm, dịp sắp chuyển quân vào mặt trận. Rơm trải đầy trên đường làng, rơm quăn bước chân hai người. Hết mười năm đèn sách, tuổi đời mệnh mông đang ở phía trước, nào ai đã biết sẽ cập bến nào. Thần Chiến tranh Ares nơi biên giới Tây Nam đẫm máu đang no mồi, thương tình chưa vội gắp bỏ vào miệng những gã trai trẻ tân binh.

Thời gian chuyển tiếp ngưng đọng trong buổi chiều nắng. Lỗ đồ từng khoảng râm bóng nhẵn. Hai đứa chập chững dắt díu nhau đi trên đường phơi đầy rơm mới, như lũ chim tập nhảy chuyền. Chẳng ai nhắc chuyện ngôi trường cũ. Cũng không ai dám nói chuyện chiến tranh. Thời gian tịch lặng trong dự cảm chia xa chứa rất nhiều nhưng nhớ, đến mức con cá quẫy bờ mương cũng sóng sánh vang động ngày thu.

Hoài giật tay Phong, quay sang mỉm cười. Gió lẫn thân quanh mấy sợi tóc mai nhấp nháy. Nàng khẽ hát:

*Anh mặc binh phục quân nhân
với bạn hữu ra chiến tuyến
chiến tuyến xa xăm
Em nhớ trăm năm
câu hát băng khuâng...*

Phong úp cuốn nhật ký trên mặt. Vẫn thoảng dịu dàng mùi bông hoa y lãg khô Hoài kẹp giữa trang 18. Tuổi mười tám đất nước đầy biến động. Câu hát không ngờ trở thành hiện thực khiến mơ ước dở dang. Chưa kịp nhận giấy báo điểm đại học, thấy mình đã bước vào chiến tranh. Phong hụt hơi nghe mùi hoa cũ, như bất chợt nghe tiếng còi tàu sân ga Bình Lục ngày chuyển quân vào mặt trận. Tiếng còi như tiếng thở dài, loang trên khoảng xa tím tắp cánh đ`ông.

Không phải tiếng còi tàu, chỉ là tiếng gió mùa đang u u thổi lộng không gian. Thứ gió chướng thổi mùa g`ân Tết khiến lòng người xa quê bứt rứt. Chẳng biết có ngọn gió nào lướt qua tầng áp mái ngôi nhà trên phố cũ, theo mình đến tận đây không? Ngàn cơn gió khô đã thổi dọc dài theo những cuộc hành quân nặng nhọc gian khó vừa trải qua, dài dằng dặc như một thế kỷ. Cuộc sống bình lãg chảy trôi, người ta chẳng có gì để nhớ. Chỉ khi có biến cố sâu sắc, những thứ tưởng như vô tri xung quanh cũng trở thành vật chứng trong ký ức. Càng vất vả gian lao, càng dai dẳng nhớ lâu, kể cả dù đó chỉ là những cơn gió vô hình. Chẳng biết Hoài còn có nhớ mình không? Đã lâu lắm mình không nhận được thư.

Phong vùng dậy, dợm tay giả bộ giật tuột đầu dây võng mọi người.

– Không khí này nằm ôm võng phí đời trai trẻ. Dậy đi ra phum chơi, các ông cố nội!

Các “ông cố nội” nhất loạt bung võng, vui vẻ kéo nhau vào phum, đến lò đường phụ giúp lũ đàn bà tất bật. Nơi đây quả là một “công xã” gái góa đông đảo. Thea Lim cùng Chanrithy đang giã cối dẹp. Từ khi ra khỏi rừng, theo trung đội Phong về nhận dạy học cho trẻ con phum chài, Chanrithy đã trở thành công dân thứ thiệt trong phum.

Tiếng chày đôi phup phum, vọng trềnh theo từng nhịp rướn hông uyển chuyển tựa cặp vũ công thuần thực. Vũ điệu lao động chậm chừng trể nải, bắt đầu tăng tốc độ khi có khách đàn ông. Sự thu hút giới tính chính là liêu ma túy gây nghiện kinh niên mà Chúa Trời trót ban cho nhân gian.

Phup phum - phup phum... Những cặp vú sung mãn đàn hỡi trong nhịp chày vượn. Khuôn ngực memai (*gái góa*) đầy nội lực và mền mại đưa đẩy duyên thầh. Cái duyên thầh vờ hớ hênh đến hút mắt, núp trong dáng vẻ đàn bà thành thực. Cỗm đầu mùa côm mới chỉ có đàn bà già mới đẹp mà không đốn, mới giòn mà dẻo thơm đúng độ. Lực lưỡng sức vóc đàn ông lẫn thói nhanh nhẩu đoảng vội vàng thiếu nữ không làm được công việc đòi hỏi nhẫn nại và tinh tế này.

Ai biết họ có bí quyết gì khi già cỗm? Hẳn chỉ có họ mới thấu hiểu cái tiết tấu cần phải có, cái điểm chạm kỳ diệu cần phải đến của lông chày tay chắc nịch lúc xoáy vào lòng cỗ nóng, giữa những hạt thóc thơm đang nứt nanh tuột dầh lớp vỏ.

Cặp mắt linh cảm phụ nữ vốn ở sau gáy. Biết có khán giả đang nhìn trộm, Thea Lim vừa già vừa nghiêng người lắh hông, cỗ tay tròn trịa khuấy thanh tre đảo cỗm dẻo như múa. Chóng mặt chưa? Chết mẹ màh chưa Đức ời? Đàn bà là giống nguy hiểm, kể cả khi chẳng còn gì với nhau nữa họ dường như vẫn cỗ tình quyến rũ. Phong bật cười hứng khởi, hát to bài hát ký ức đã gán sang nhịp 2/4 hành khúc nhà binh, cỗ vũ theo tiếng chày phum phup:

Anh mặc - binh phục - quân nhân

Chiến tuyến - xa xắh

Em nhớ - trắh năm

Câu hát - bâng khuâng...

Chanrithy buông chày, ngạc nhiên nhìn Phong. Cô giáo Pháp văn bị lừa đến lò nấu đường, cất giọng trong vắt hát nối ca khúc bằng một thứ tiếng Pháp hàn lâm:

Dans le soleil

et dans le vent

Tournant les ailes

du vieux moulin...

Phong lựa nhịp chuẩn hát theo bài valse, như đang cùng Hoài hòa giọng trong buổi chiều hôm ấy. Đến đoạn người bạn chiến trường về trao lại chiếc áo len cũ cùng tấm thẻ bài, Hoài hoảng sợ tụt giọng, không dám hát nữa sợ Phong xui xẻo lúc lên đường.

Sống chết có số. Anh vẫn sống đây em à! Và anh sẽ trở về Con mèo vàng anh nhờ em nuôi sẽ kêu meo meo, sẽ cọ ấm chân em nếu chiều nay đông giá. Nó sẽ cảm và hiểu được đi đâu anh muốn nhờ nó. Mèo là giống vật thông minh, anh tin thế! Chanrithy kìa! Khổ nhục như cô ấy cũng không thể chết, thì có lý do gì để anh chẳng trở về? Cô ấy đang hát. Mất như có nước thế kia?

Phup phum - phup phum phup... Nhịp chày bỗng dừng lạc nhịp dừng lại. Điệp khúc *Trong nắng trong gió* quên dựng bè đôi vẫn chậm rãi xoay đầu trong buổi chiều chiến tranh tạm ngưng tiếng súng.

Thea Lim không hát, đưa lông chày cho Đức, liếc mắt về thăm dò:

– Em mệt. Giã giùm chút đi!

Đức lúng túng c̣ần lóng chày còn ấm hơi tay Thea Lim.

– Tối chờ em ngoài bến sông - Thea Lim xoay thanh đao cõm, cúi đầu nói nhanh.

Nhẹ nhàng trong gió

hoà với nắng tơ

từng vòng cánh to

chạy tròn giấc mơ.

Vạnh tròn như bánh một cỗ xe bò không lờ màu cam, mặt trắng ướt đầm tr ắ nhanh khỏi lòng Biển H ồ. Nước sóng sánh, trắng thủy ngân lên những vạt lục bình đen sẫm vạch ngang đường chân trời.

Vượt khỏi ngọn d ầu rái cao vút d ầu phum, trắng d ần lên thông thả, chậm rãi thu ngắn lại bóng hàng dừa, hàng cây thốt nốt. Trắng trải từng bước vàng đỉnh đặc, tự tin như chủ nhân ông đi dạo trên cánh đ ồng mênh mông mới xong vụ gặt mùa.

Vắt vẻo trên thành chiếc ghe ngo đang sửa chữa vẫn thơm hắc mùi d ầu chai mới xảm, Đức phanh áo ngực, đón những cơn gió sông mát rượi. Gió bóng b ềnh nâng bổng những ngọn đèn trời bay lên từ hướng sân chùa. Ngoài xa bến thuyền, nổi trôi hàng trăm bè chuối thấp nển dập d ềnh, lấp lánh sáng trên mặt nước dân phum vừa thả.

Chết tiệt! Đáng nhẽ mình không nên ra đây, Đức gắng nghĩ. Nhưng sau bữa cơm chi ều, có chút men thốt nốt từ mấy ống bự trưởng phum Sok Un

cho, Đức lại thay đổi ý kiến. Cũng có khi không phải vì mấy ống men thốt nốt mà vì tiếng trống s'co đang vọng lại kia. Thứ âm thanh căng bứt da trăn với tiết tấu ma quỷ dội vào lòng ngực tuổi trẻ, thúc giục những bước chân liêu lĩnh. Thôi mặc kệ, tự cô ấy gọi mình ra đây kia mà.

Tiếng trống vẫn đang vọng về từ phía bãi rộng sân chùa. Một dân tộc phồn thực giàu sức sống. Cứ nhảy lăm-thon chạ tình tình, cứ thốt nốt ngọt, thốt nốt chua cho thật đầy, rồi thì sinh con đẻ cái đầy phum. Mới mấy tháng từ đầu năm đến giờ, đi tác chiến về lại cứ phum này, thằng Phương đã phải đỡ đẻ hơn chục ca lận, dù trong phum toàn memai.

Đàn ông trai tráng trong phum lớp chết, lớp bị Khmer Đỏ lừa theo dạt rừng, nhưng đàn bà vẫn đẻ sồn sồn. Hèn nào lũ trẻ trong phum đứa nào cũng nhác giống trưởng phum Sok Un với tay xã đội trưởng Loung. Phương y tá đã nhận xét đồng dục như thế trước toàn thể ủy ban lâm thời xã Svay Chek, khi chuyển mấy lon sữa, quà của đơn vị cho lũ trẻ mới chào đời.

Lúc nghe Phương nói, hai anh cán bộ địa phương giả bộ nhón nhác nhìn nhau, giã lên chổi đánh đập như đĩa phải vôi. Thấy Đức vuốt vuốt cái bờm tóc, mỉm cười một mình. Phương tinh quái dọa rằng rồi thể nào nó cũng mọc ra một thằng bé con có cái bờm tóc dựng ngược cho mà coi. Trưởng phum Sok Un khoái trá vờ xoa xoa cặp đầu gối củ lặc. Mặt làm ra vẻ nghiêm trọng, gã tới thân mật vỗ vai Đức, tuyên bố:

– Bộ đội Việt Nam phải tương trợ chúng tôi. Các mục ấy đang giết dần giết mòn chúng tôi. Chúng tôi đã gắng hết sức rồi.

Hai anh cán bộ xã cười rộ. Nghĩ lại, Đức thấy hơi chột dạ.

Có tiếng chân trần khe khẽ phía sau lưng. Mùi thơm xà bông Camay quện một thứ hương quen ngầy ngậy phả nồng sau gáy. Trái tim Đức rộn

ràng. Đức mỉm cười, không quay lại. Một vòng tay trần choàng qua trước ngực, một thân thể ấm nóng mềm mại áp sát sau lưng ôm riết, kéo Đức ngã xuống gần khoang lái.

Như một chảo đường nóng bỏng và quánh đặc đổ tràn trên khuôn cứng, Thea Lim lấp trùm lên Đức. Gương mặt cô chìm trong bóng tối, che khuất vầng trăng đang treo cao, chìm Đức vào khoảng nguyệt thực ngọt ngọt giữa lòng thuyền.

Chẳng có ngôn ngữ nào biểu cảm bằng ngôn ngữ thân thể. Tiếng Thea Lim kêu gì khe khẽ. Lòng chiếc ghe ngo chật hẹp không thể chứa quây, Đức buông xuôi, rướn cuốn theo những cơn sóng dập dềnh phóng tưng của người đàn bà đang khát khao trong một ngày giữa tháng trăng đầy.

Tóc Thea Lim rủ xuống mặt Đức nhột buồm, phát phơ từng nhịp. Đức vượt qua một bên, ngửa mặt nhìn lên qua vai cô. Thời gian vô định, trôi theo những ngọn đèn trời đang bồng bênh trên không gian. Thea Lim xoắn chặt bờm tóc Đức trong thoáng gang mình, lại buông ra rời rã. Ngừng nghỉ một khoảng ngắn, con thuyền đổi lái, hết đợt này đến đợt khác trong một cuộc đua ái tình không tìền khoáng hậu.

Vầng trăng lừng lững dát bạc ròng lên lòng thuyền. Chiếc ghe ngo mũi cong vút, sáng trên bến sông như một vành trăng khuyết mới tàn cơn nguyệt thực.

Thea Lim mân mê chiếc túi vải dù nhỏ nãy giờ vẫn trĩu đeo trên ngực. Chiếc túi tỏa hương nếp nang thơm trên cánh đồng vàng đang kỳ chín rộ. Cô đưa lên hít hà:

– Gì đây em? Bùa cà tha lục tà cho à?

– Không phải. Bùa yêu đấy! - Thea Lim khúc khích cười, tháo chiếc túi thơm giắt vào cặp sà rông, ngay chỗ dưới rốn. Đức lùa tay theo. Trong túi chứa vật gì đó, ấm nóng lên giữa da thịt mịn màng. Từ đó, mùi cốm non tỏa nồng nàn đêm trăng.

Thoáng giật mình sau những phút đắm mê, bây giờ Đức mới nhận ra mùi xạ chồn hương quyến rũ. Hương xạ thơm nhưng kỳ, không để cho đàn bà đậu thai. Đức hiểu rõ tác dụng của loại "bùa yêu" này. Một anh lính già người dân tộc Thái đã truyền khẩu cho Đức cái bí kíp né hạ truyền thống. Trên miệt rừng giáp Lào huyện Thường Xuân xứ Thanh, trai làng gái bản vô tư tận hưởng, mặc sức ái ân thỏa thích tháng năm. Chỉ khi muốn có con, họ mới cất chiếc túi kỳ diệu kia đi.

Mày cứ chờ đó Phương. Còn lâu tao mới phải nhờ đến mày. Không hiểu sao ở cái phum xa xôi này, Thea Lim lại có túi "bùa yêu" ấy. Thoáng dội trong Đức một cảm giác nghi ngại ghen tức. Sà Rươn đã nhảy rừng theo Khmer Đỏ, không nhìn được hẳn lại đeo bùa chạ tình tình với xã đội trưởng hay gã trưởng phum đây. Hèn nào cả phum gái góa vác bầu đến trạm xá, kìn kìn như cá đánh vật để nhưng Thea Lim thì không.

Đồ dĩ thái lài mông bự, chỉ quyến trai là giỏi chứ yêu thương gì. Đức bực tức cau mặt, rút chiếc túi thơm ra khỏi bụng Thea Lim, lầu bầi:

– Cái này để làm gì? Để ngủ với lão trưởng phum cho khỏi mang bầu hả?

Thea Lim tát khế Đức, gí tay vào trán, rúc rích:

– Nói tằm bầy tằm bạ. Để không để ra cái thằng cu tóc bờm ngổ ngược. Để anh khỏi khó nghĩ, khỏi bị lục thum phạt thôi. Há miệng ra!

Lấy trong chiếc sà rồng thần thánh ra một bọc cấm đẹp, Thea Lim nhúp một miếng nhỏ, đút vào miệng Đức. Bắt chước lục xoong hành lễ trên chùa, Thea Lim âu yếm đẩy cằm Đức nhìn lên mặt trăng tròn, vờ hạ giọng nghiêm trang hỏi:

– Dưới vầng trăng đang soi sáng, con muốn gì?

Muốn gì ư? Đức bài hoải nghi thần. Hai năm chinh chiến mới thoảng qua, nhưng như đã lâu bằng cả nửa đời người. Những con đường bò không tên hoang vắng, chiếc bi đông cạn khô khai nòng mùi nước tiểu, đôi mắt tròn một em bé gần chết đói dăm dăm nhìn nắm cơm vắt của thằng Phong, hay xác con voi đen toác bụng lỏa ngầu máu đỏ?

Câu hỏi tín ngưỡng lễ nghi, muốn nén đẩy trong một câu trả lời bao la trần thế không bao giờ là đủ. Muốn gì ư? Đức không muốn chết chẳng toàn thân, không muốn nằm lại đất này như tụi thằng Quý, thằng Chương, thằng Phùng, thằng Khoát... Không bao giờ!

Ngửa mặt dõi lên vầng trăng bạc, Đức bỗng học lên, tru như con sói trong giàn giụa nước mắt:

– Mẹ ời, con muốn về.. Muốn về.. .ê.. .ê...!

Hàng trăm uy nghiêm tựa bức tường tối thẫm, dội lại hòa thanh tiếng vọng, nhòe tan trong gió sông.

Như một vầng mây đỏ, đàn rờng rờng cuộn trôi lên mặt kênh, nhả những bong bóng nước bằng đầu tăm, sôi tí tách. Dải mây rực sắc chu sa sau thoáng ngoi lên đóp bóng, lại chìm xuống, lẫn giữa đám lá súng bồng bênh xanh lục.

Trong khoảng ngằn bóng nước sâu tối, thấp thoáng lườn con lóc bông mẹ dài cỡ chiếc đòn gánh. Thân hình không lồ vằn vện vàng đen của nó

trườn qua, đè dúi những cọng súng. Vùng lá tròn xanh đang nổi xôn xao, bỗng lút chìm xuống đáy nước như có ai dìm. Từ đó, bóng tắm bằng những chiếc chén tống, nổi lên sôi ùng ục.

Trên dề lục bình, con trích cồ mỏ đỏ đang nghiêng ngó kiếm ăn. Thấy vùng nước chợt xáo động nguy hiểm, nó vụt thi triển phép khinh công, lướt qua thảm lá súng bằng cặp chân dài liên liến.

Bến tắm chiềù lác đác người xuống. Tránh chỗ đông, Chanrithy chọn khoảng nước xanh đầu con kênh trầm lợi ào xuống. Ánh nắng hắt ngược từ mặt nước khiến cô không nhìn thấy đàn rờng rờng quanh quần sủi tắm. Chưa kịp uớt tóc, một vệt sóng ngầnn cầnlên. Tưởng lữ con bị đe dọa, con lóc bông mẹ vẫn đang bơi ngầnbảo vệ đàn, lao đến tấp một hàm ngay bụng chân. Lạng người đau điếng, Chanrithy vùng thét lên, chới với nhòai vềphía Phong đang lội.

Trởkhỏi mặt sóng, chiếc đuôi tròn đen trũi xòe rộng như chiếc quạt giấy, đập thêm một tiếng quẫy đùng. Nước bắn tung tóe sau cú tấp thứ hai. Chiếc sà rông đang cuốn cao qua ngực Chanrithy bị giật tuột khỏi người, mất tăm tích trong làn nước. Đám đàn bà con gái không hiểu chuyện gì, chạy ào ào lên bờ. Chanrithy hoảng sợ, ghì chặt Phong trong trong bộ dạng của Tiên Dung công chúa.

Phong dìu Chanrithy lên. Bắp chân cô rướm máu, nhám vết răng vòng cung đôi hàm con cá lớn. May cho cô, cú tấp thứ hai của con cá chỉ nhằm đúng vạt sà rông. Cá lóc bông đang nuôi con thường rất dữ. Qua cơn hoảng loạn, Chanrithy buông Phong, đỏ mặt lẫn ra sau bụi me keo. Vết răng con cá dày nhưng không sâu. Mấy mụ memai xúm quanh the thé cười, nhai nát đọt chuối non rịt tậm vào vết thương cho cô giáo.

Chuyện cá dữ đuổi, cắn người với đám làng chài ngư phủ Biển Hồ là chuyện bình thường như cơm bữa. Cá lóc bông cắn còn lành, nhưng dính một đòn đâm từ cá ngạnh hay cá ngát thì biết tay nhau, lên cơn phát sốt phát rét ngay.

Nỗi hốt hoảng của cô giáo thị thành ngụ cư khiến các mục nông dân mù chữ thấy tự tin và yêu mến cô hơn. Thì ra những người giỏi giang cũng có những điều chưa biết hết, có những nỗi sợ hãi cần che chở. Đám phụ nữ té nước ào ào, lội ra kéo lại chiếc sà rồng đang nổi dập dềnh mé ngoài đầm lục bình.

Phong giữ lại chiếc áo lính, khoác lên vai. Con mèo vàng của Hoài ở nhà nếu gặp con quái ngư này hẳn cũng sẽ bị lôi tuột xuống nước, làm mồi ngon cho nó. Nhiều con giang sen to lớn và ngạo mạn, lội ra chỗ sâu sẵn đàn rồng rồng vẫn bị cá lóc bông đớp cho què cẳng. Biển Hồ lắm loài cá lớn lạ kỳ, giá mình có kẻ Hoài cũng không tin. Hoài quen với cái định kiến đã là mèo thì chỉ có rình bắt cá. Chao ôi những con cá vàng bụng ổng vây đuôi tha thướt trong bể cảnh, thả vào miền sông nước dữ dội này không biết sống được mấy nả? Phong phì cười, tưởng tượng ra một cảnh trong bộ phim hoạt hình, có con mèo vàng đi câu cá lóc bông.

Nghĩ Phong cười chọc quê mình, Chanrithy xấu hổ, phát mạnh vào lưng Phong:

– Anh cười cái gì? Vô duyên!

Phong đỡ Chanrithy lên chiếc xe bò chở nước. Sok Un chưa chịu đánh xe đi. Hắn ngó Chanrithy vẻ đắc chí, phanh ngực lò dò dạo vài bước rôm vòng quanh cỗ xe, miệng rống ông ổng một bài dân vũ tươi vui:

– “Oh svai chănty neary on ời, bemeck sakha...

Sach so sen som c'romom on ời, cùm a dzô p'dey...”

(Trái điều đã lộn hột ra kìa em ời. Thịt da em trắng xinh, đừng có lấy chồng vội...)

Đám đàn bà cười rộ. Trưởng phum khoái trá nhảy lên xe quất roi vun vút trong không khí. Cặp bò lờng chạy về phum. Sara vui vẻ chạy dấn lên, phóng vượt trước chiếc xe một đoạn. Đường phum tung bụi trong nước kiệu bò đôi. Nước sóng sánh khỏi miệng lu, trải trên nền cát một vệt thẫm dài.

Qua khu vực tiểu đoàn bộ, thấy Đức vẫy tay ra hiệu, Phong nhảy xuống xe tạt vào. Trong lán ban chỉ huy, Định cùng mọi người im lặng vây quanh chiếc bàn. Buổi giao ban ngoài kế hoạch sau một biến cố bất thường vừa xảy ra. Trên mặt bàn, lù lù hai trái mìn KP2 đã tháo kíp, đặt dựng đứng đầy vẻ đe dọa.

Chao ôi, cái dấu chấm than số phận hình trụ chết chóc biết nhảy kìa đã lấy mạng biết bao anh em bạn bè. Phong hít một hơi thật sâu. Trung đội trinh sát, những kẻ khua sương đá mìn luôn đi đầu trong các chuyến hành quân truy quét, chẳng lạ lẫm gì với những kẻ thù giấu mặt nguy hiểm này. Nay chúng đã trở lại.

Địch đã xuất hiện ở đây, với hai trái mìn kia là minh chứng. Từ các vùng ven biên giới Thái Lan, Khmer Đỏ luồn theo giữa khe sườn rặng núi Kravanh và Aoral, xâm nhập sâu về đồng bằng đánh cắt giao thông, trưng thu lương thực các phum giáp ranh. Không chấp nhận chính phủ mới Hun Sen được Việt Nam hậu thuẫn, Khmer Đỏ chúi vội bàn tay vấy máu diệt chủng, liên hiệp với các đảng phái khác. Cái mặt trận mượn danh Hoàng gia tăng cường hoạt động, hòng gây thanh thế trước Liên Hợp Quốc. Mặt

khác, chúng đã về bám phum địa bàn cơ sở, lừa mị khổng chế đời sống dân lành.

Chẳng cần đến cán bộ tiểu đoàn phổ biến thời sự, ai cũng hiểu tình hình đang dần căng thẳng. Những đêm gần đây, Phong cùng đồng đội đã nghe tiếng hỏa lực tập kích đêm đêm dội về quanh các ga xếp dọc đường sắt. Trong các khoảng rừng thưa hay trên cánh đồng trống trải, sóng âm tiếng nổ truyền đi rất xa.

Phong chán ngán nhìn nanh vuốt của kẻ phòng ngự thụ động xếp cạnh ca trà inox. Trông nó chẳng khác hai hộp thịt bò hậu cần sơn xanh. Mùa chiến dịch năm 1979, rình rập theo dấu Khmer Đỏ trong rừng thẳm Aoral, anh em đã rành sáu câu các thủ đoạn cài các loại mìn của địch. Liên hoàn là kiểu cài đôi, còn gọi là căng chùng nổ. Hai trái mìn giăng ngang, nối với nhau bằng sợi dây mảnh. Hai đầu dây buộc hai chiếc ghim cài trơn bóng, cắm mớm chốt mìn. Khi phát hiện, thực hành động tác gỡ, người thiếu kinh nghiệm thường co dây vướng chùng lại cho an toàn để bấm chốt ghim. Khi co dây, đầu chốt quả mìn giấu bên kia tụt. Trái mìn thứ hai được điểm hỏa nhảy lên, đưa kẻ gỡ về trời.

Thủ đoạn khác là lối gài kèm. Quả KP2 cài vướng nổ xong, cài thêm đôi quả đạp nổ tại các vị trí ngỗ mà người gỡ buộc phải chọn. Đôi khi tại Khmer Đỏ cài trái vướng nổ khá lộ liễu để bẫy anh em công binh bằng những quả đạp nổ này. Mìn địch còn cài trên cây, nằm ẩn đâu đó. Khi đang đi lên dốc, vô tình kéo một sợi dây rừng hồ hững chắn lối coi như giật chốt điểm hỏa. Dây mìn có khi xanh lét như một cọng cỏ đậm, có khi nâu mốc như một sợi dây rừng. Có đến cả chục kiểu cài khác nhau, kiểu nào cũng tinh vi thâm độc.

Tử thần hóa trang giấu mặt bao giờ cũng nguy hiểm và đáng sợ. Một khu rừng nhiệt đới nguyên sinh, một thiên nhiên thật thà hoang dã đã bội nhiễm bởi những trái mìn dày đặc. Mìn dày như những cái gai độc cắm vào lòng trái đất. Chớ nên tin một khóm lan rừng đang ra hoa, một bụi sâm tươi tốt, một bãi nghỉ râm mát, một bờ suối trong lành... Tất cả có thể đã bị cài mìn.

Hình ảnh thằng Khoát tiếc búi phong lan nở tím trên hốc cây bằng lăng, tạt vào lấy nên ôm trọn trái KP2 vẫn hiện rõ trong tâm trí Phong. Mũi nó phì bọt máu. Cánh tay gãy lìa khỏi thân thể, nằm lăn lóc trên đường bò vẫn nắm chặt nhánh lan rừng xơ tướp. Tất cả hiện ra rõ ràng, như mới xảy ra đây thôi.

Đức chậm rãi nói, phá tan sự im lặng nặng nề

– Nó cài cặp vướng nổ ngang đường bò ngay mé trái ngôi đền đồ. Lối này sang phum Tà Chet ít dằn đi, chỉ có lính mình. Lúc đi tuần cuối buổi chiều, thấy con rắn mồi chạy qua. Tôi nhìn theo lối con rắn chạy, may phát hiện thấy sợi dây mìn.

– Có duyên với rắn mồi quá nhỉ! Thằng em có phát hiện gì lạ quanh khu vực đó không? - Định hỏi.

– Không có ai. Trước khi gỡ, tôi đã cho anh em ẩn kín, quan sát xung quanh rất lâu. À, có nghe tiếng cú rúc ban chiều hơi lạ thôi. Chưa tối cú đã rúc.

Định cau mặt, trầm ngâm:

– Hai trái mìn nước sơn còn rất mới, chứng tỏ nó mới được gài cách đây không lâu đâu. Tụi bây coi chừng đó! Đêm cài ngày gỡ cho dân đi là

địch quen thuộc địa bàn, thậm chí có thể là địch trong dân. Chạ tình tình rờm vòng cho lắm có ngày cha con ôm đầu máu đó nghe!

Quay sang các chỉ huy đại đội có mặt trong buổi hội ý, Định dặn dò:

– Các đại đội tăng cường cảnh giới ban ngày, thay đổi vị trí các vọng gác ban đêm ngay. Mọi sinh hoạt ngoài dân gắng giữ như bình thường, đừng để lộ đi đâu gì khác lạ.

– Hai ông nội trên bàn kia giờ giải quyết sao anh? - Phong hỏi.

– Chờ vắng người lúc chầu tối, mang đặt đúng vị trí cũ. Nhớ bẻ gim cài, gấp lại không cho tuột nở. Cho anh em bố trí mật phục cả ngày lẫn đêm ở đó nghe. Vài bữa không nghe mìn nở, kẻ giấu mặt sẽ đi kiểm tra. Gắng bắt sống!

Phong nhặt hai trái mìn nhảy KP2 đút vào chiếc túi claymore, nặng nề khoác lên vai. Tổ trinh sát trở về sau cuộc hội ý bất thường với chỉ huy đơn vị. Hết quái ngư rình dưới nước lại đến mìn phục giữa đường. Sau mấy năm bị đuổi đánh tan tác, bóng ma Khmer Đỏ đã trở lại. Trên bến tằm chầu nay, biết kẻ nào là địch ngấm giấu mặt. Chanrithy, Thea Lim hay Sok Un...? Chẳng có lẽ nào lại là họ được? Chao ôi, cái đất nước lắm đi đầu kỳ quặc này. Phong buồn rầu nghĩ. Con đường qua phum chầu nay chẳng còn thơm nắng ven sông.

Sẩm tối, trung đội trinh sát cùng một đại đội bộ binh lặng lẽ nống ra phum ngoại vi Tà Chet. Tượng thần nghìn tuổi ngời đèn cổ nhếch cặp môi dày, nhìn xuống toán quân với nụ cười bí hiểm. Trong khi lính bộ binh

bung rộng đội hình, Đức nhanh nhẹn cài lại hai trái mìn KP2 vào đúng vị trí cũ, nơi kẻ địch ngấn giấu mặt cài. Đại đội để lại một tổ phục. Toàn bộ lực lượng còn lại tiến vào phum bố trí đội hình phòng ngự.

Phum kê chân rừng, vùng xôi đỗ xen kẽ ngày ta đêm địch. Nhiều hộ dân ở đây có con em đi lính Khmer Đỏ. Đêm đêm, địch ngoài rừng vẫn lên vào móc nổi dân, lấy lương thực. Cư dân vùng đệm vốn chẳng thích thú gì với những thay đổi lực lượng các bên diễn ra liên tục. Nhà nào có lính Việt tạm trú, dân phum đốt đuốc dầu rái bập bùng từ chập tối như ám hiệu đánh dấu.

Chỉ huy sở đại đội nằm dưới sàn ngôi nhà ngói gần bìa phum. Ngôi nhà lớn của ông già Tà Ok, có thằng con làm tới chức trung đoàn trưởng Khmer Đỏ vùng này như ban địch vận đã thông báo. Ông già nông dân dáng vạm vỡ quắc thước, dù làn da nâu bắt nắng đã nhăn nheo, mồm từng nếp như da kỳ đà. Cặp mi bạc dài lòng thòng, rủ xuống che bớt ánh nhìn từ đôi mắt u ẩn cam chịu. Phong thái ông lão toát đầy vẻ bất cần, như đã nhàm quen với những biến động cuộc đời.

Ngọn đuốc dầu rái trên sàn đã được chủ nhân ngôi nhà đốt lên, bập bùng cháy. Việt, đại đội trưởng bộ binh nhếch mép nhìn ngọn đuốc trên sàn, quay sang Phong nháy mắt:

– Đã vào hang hổ, muốn ngon chơi hẳn với cha nội của hổ luôn, thằng em!

Rền rĩ tiếng chim te te thảng thốt kêu ngoài đầm nước. Đàn chó trong phum ong ọc sủa rộ lúc xa lúc gần, cảnh báo những rình rập bất an. Đức đi một vòng quan sát địa hình về, bứt rứt chửi đồng:

– Mẹ kiếp! Mình đào hầm gác hướng nào, anh Việt?

– Xung quanh toàn địch. Kêu khẩu đội cối canh hướng cánh rừng trước mặt. Khởi đào hố chiến đấu luôn. Đến cố tổ nó thách kẻo cũng không dám nện hỏa lực vào nhà cha nó đâu.

Việt trợn mắt, chỉ tiếp tay lên trên sà, nói khẽ:

– Chỉ huy sở cùng trinh sát gác tại chỗ. Sẵn sàng cơ động, giữ lưng cho các trung đội nằm rìa phum. Theo dõi chặt hành vi ông cố nội đây cùng các nhà xung quanh.

Đêm cuối tháng tối đen như mực. Leo lét ánh đuốc lẫn bóng cây, chập chờn những ngôi nhà ma ám. Dưới khóm xoài trước sân đặt cụm ăng-ten nổi cao, nhí nhéo giọng Huế, thằng Phụng đang bóp công tắc tổ hợp máy thông tin 2W trong phiên liên lạc cuối cùng:

– Bến Cầu gọi Bến Cát, nghe rõ trả lời...

Chiếc radio chiến lợi phẩm của chỉ huy sở mở khẽ, lắng nhỏ dãn nhạc hiệu chương trình *Đọc truyện đêm khuya*.

Sara vẫn bám sát theo Phong. Nó không sửa hóng, nằm im dưới bóng tối chân cầu thang. Con chó đã quen với những đêm thao thức đầy xáo động. Ca gác đầu hết đã lâu nhưng Phong chưa buồn ngủ, không muốn gọi Sơn dậy. Đu đưa võng mắc dưới gầm sà, Phong chong mắt nghe cá trê đi ăn đêm giầy móng loách choách ngoài mương nước.

Trên không trung, một hạt kim cương lớn lấp lánh khảm giữa chuỗi kiếm chòm sao Lạp Hộ. Mọi đêm mình không thấy ngôi sao lạ này đậu ở đây nhỉ? Ồ không, nó không đậu lại, nó đang di chuyển dọc theo đốc kiếm của gã Thợ Săn bầu trời, xuôi xuống phương Nam. Không phải một ngôi sao, nó là một chiếc máy bay dân dụng đang trong hành trình. Trên khoang

máy bay sáng đèn, có thể người ta đang xem ti vi, đọc báo hay nhấm nháp một ly cô-t-nhắc.

Phong nuốt nước miếng, thở dài. Khi Nam bán cầ là mùa hè thì Bắc bán cầ sẽ là mùa đông. Bài học địa lý ấy bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì. Trên tấm bản đồ quân sự 1/50.000 xanh nhạt như da thằng sốt rét chỉ có một mùa, mùa chiến dịch, mùa hành quân dài dằng dặc. *Ngày nào ta xa nhau, anh bước sâu trong vùng tối nhạt nhòa.** Mùa đông luôn là mùa của một mình anh có phải không Hoài? Bài hát với Phong như một định mệnh chia ly.

Trích lời bài hát *Mùa đông của anh* (Trần Thiện Thanh). (BTV)

Đám hành khách sung sướng trên chuyến bay hạnh phúc xuyên xích đạo kia đang trở về nhà, hay sẽ đến một bãi biển xanh đầy nắng? Minh nằm đây, giữa đêm mùa đông của Bắc bán cầ. Mùa đông gì nóng chết cha chết mẹ. Và muối nữa. Muối nhiều quá thế, hàng phi đoàn lượn vo vo. Cặp bò bên kia mé cột thỉnh thoảng thở phì phì, quạt đuôi xua muối đen đét. Đến ngay cả giống bò cũng không thích muối.

Trên máy bay hẳn sẽ không có muối, thậm chí còn mát lạnh. Cô tiếp viên xinh đẹp sẽ phủ một tấm chăn len mỏng lên cặp chân nuột nà một nữ hành khách ngủ quên. Thấy nhói lên dưới bụng chân, Phong vội đưa tay xuống vuốt nhẹ. Con muối rừng háu đói ham mồi bầu ngoài vài quăn nổ một tiếng bép. Chiếc máy bay mờ dần, lẫn với các vì sao khác, mất hút trong không gian.

Có tiếng động lạch xạch. Phong ngẩng dậy dựng khẩu AK đang đề lạnh ngất trên bụng, nhìn qua khe sàn. Ông già chủ nhà đang lên thử dây nổ trong bóng đuốc loạng nhoạng. Lên nổ định bắn ai giữa đêm thế lão già? Bắn con cú già rúc hăng hắc nảo nuốt từng đợt ngoài bìa rừng kia? Hay bắn

vào mấy thằng chúng tôi vừa chia phần thuốc Nivaquin phòng sốt rét cho lão h ồi hôm?

Ngày mai, chỉ ngày mai thôi, khi đội hình tiểu đoàn lên đến đây, con cú dỏm ngoài rừng kia sẽ thôi không kêu nữa. Nó sẽ lượn mất tích. Khi chúng tôi rút đi, nó sẽ bay trở lại phải không? Nó sẽ giấu cái lưỡi cuốc mẻ dính máu, hót đêm cho lão nghe về đường thốt nốt bọc trong lá thốt nốt, hay tụng ca viễn cảnh các công xã tươi đẹp, nở rộ hoa hồng? Nó sẽ hốt sạch các giạ thóc trong phum. Bấy giờ thầy kệ xác lão!

Tiếng cú vẫn kêu u uất não ruột. Mẹ kiếp! Chẳng biết cú thật hay cú giả, Phong ngáp dài chán ngán. Đêm gác dài thất đoạn, như một dây lạp xường tối thui ám trong đám khói đặc un muối trâu bò.

Một loạt AK bỗng ré lên phía tổ phục ngoài bìa rừng. Không có tiếng súng bắn trả. Đức nhòm dậy trên võng, khẳng định:

– Dính chắc r ồi! Giờ sẽ rõ mặt kẻ nào cài mìn.

Chó phum sửa rộ theo lối tổ phục rút lui. Ánh đèn pin loang loáng lúc tắt lúc sáng. Tiểu đội phục vòng ngoài x ồng xộc v ề tới chỉ huy sở, bàn giao tù binh. Không thấy lính Việt đá mìn, thằng địch ng ần lên ra kiểm tra, gỡ trái để lực lượng Khmer Đỏ vào phum tập kích, bị tổ phục tóm gọn. Các hầm gác ngoại vi lao xao thông báo địch đang tiếp cận. Phụng bật công tắc lên máy theo hợp đ ồng nổ súng. Sột sệt tiếng bốp tổ hợp vô tuyến 2W.

Sara bỗng ch ồm dậy dưới g ầm võng, chạy sang nhảy lên vẫy đuôi mừng kẻ đang bị trói thúc ké ng ồi dưới gốc xoài. Phong ngạc nhiên, đi đến soi tận mặt tù binh, giật mình suýt đánh rơi chiếc đèn pin:

– Sà Rươn!

Sà Rươn cúi gằm mặt, tránh cái nhìn thẳng thốt đầy thất vọng. Sự phản bội bạn bè gây cho con người ta nỗi xót đau nhiều hơn lòng căm hận.

Bịch! Lăn lông lốc như một trái xoài rụng, trái lựu đạn M67 từ hướng ngôi nhà tối đen bên hông thầy tới, xoay tròn dưới ánh đèn pin cạnh chiếc máy PRC 25. Không kịp nghĩ, Phong chụp trái da lúng vụt ném ngược trở lại theo phản xạ.

Ầm...! Trái da lúng nổ bùng chừng hai giây sau, khi còn chưa kịp chạm đất. Mảnh kim loại găm ràn rạt trên vách gỗ thưng sàn.

Mé bên ngoài hàng rào ngôi nhà có tiếng la hét. Các họng AK từ sở chỉ huy nhất loạt rộ lên giòn giã xỉa sang. Tiếng Việt thét trong bóng tối:

– Địch gần, bắn găm thôi!

Trình sát, liên lạc dứt nòng súng siết cò tiểu liên cày đất, hè nhau vận động sấn tới. Mấy bóng đen huỳnh huých chạy tản đi, để lại hai cái xác quen mặt, ban ngày vẫn đóng vai du kích. Tổ phục mới về theo sang, trấn giữ luôn căn nhà bên hông, giữ sườn cho chỉ huy sở.

Trái lựu đạn M67 nổ như hiệu lệnh, gọi theo tiếng đêpa cối 82 ly địch đội về từ phía bìa rừng. Vài trái đạn cầu vồng căn chỉnh tầm hướng, rải rác nổ rền khống chế đầu các con đường vào phum trước khi cấp tập. Tiếng bò rống hoảng, tiếng chó sủa rộ sau đợt đạn đầu đã im phắc. Phum ven rừng đột ngột tĩnh lặng, căng thẳng chờ đón bước dạo tử thần ghé thăm.

Việt quay sang bảo Tào liên lạc:

– Hỏa lực cỡ này nó đánh cấp tiểu đoàn rồi. Xuống kêu các trung đội bám chặt công sự, sẵn sàng đánh địch tiếp cận.

– Gọi thêm người đi còn hỗ trợ nhau. Địch có nội ứng ngay trong phum rồi!

Đức xách súng chạy lên cầu thang, kè gia đình ông bà chủ nhà xuống ngõ sập dưới gầm sàn, rần giọng:

– Mời ông bà già xuống dưới này ngõ cho an toàn. Ngõ trên đó lỡ dính đạn của thằng quý tử thì nó mang tội bất hiếu.

Từng tràng đạn vạch đường của khẩu trung liên địch rít gió, vọt bắn cao qua đợt dừa. Những trái B40 cuối tầng ngoay ngoáy chiếc đuôi lăm lăm tàn đỏ liêu phóng cháy đỏ, rơi xuống mé ngoài hàng rào ngăn bờ. Hơi đạn lồm nổ đánh tức ngực. Địch căn cứ ly mục tiêu ngoài rìa biên, không dám nã hỏa lực thẳng vào phum, nơi có trâu bò, nhà cửa và những người thân của chúng đang kẹt lại.

Tiếng hô “Trô, rô...” từ mé hàng cây thốt nốt ven ruộng vọng vào mỗi lúc một gần. Địch hô xung phong áp đảo tinh thần, nhưng không dám tiếp cận. Lính các trung đội bộ binh ngoài công sự bìa phum chưa nổ súng, nhưng những biến động trong phum ngày càng gia tăng. Tiếng la hét, tiếng gọi nhau cùng với tiếng xe bò kéo chạy rần rần tạo nên một khung cảnh nhốn nháo. Đã bắt đầu vang lên những loạt đạn bắn gần đoang đoác. Tiếng Việt giục gáp:

– Trinh sát, liên lạc bung rộng đội hình ra! Cần thận bắn nhầm nhau.

Có tiếng lội nước bì bõm ngay ngoài ruộng. Sara lao ra sửa găt. Phong nép sát gốc xoài quát hỏi mật khẩu: “Cao Bằng?”.

Không có tiếng đáp trả. Khẩu AK của Phong kéo liên mấy loạt. Có tiếng kêu rú, tiếng chân chạy bùm bùm. Trời tối đen không nhìn rõ thứ gì. Sợ lộ vị trí, Phong dừng bắn, rút chốt trái da lẳng, ném đại về hướng có tiếng động ngoài ruộng. Trái lựu đạn nổ một tiếng trăn. Bùn đất lẫn mảnh kim khí ràn rạt xuyên qua cánh vách liếp thốt nốt đầu hồi.

Đề phòng ăn lựu đạn của đám du kích hai mặt, khẩu đội cối 60 ly bỏ công sự ven đường, chuyển vị trí về giữa sân chỉ huy sở, thả đạn hỗ trợ các trung đội lúc này đang nổ súng rất. “Pong... pong... pong...!” tiếng cối tép dựng nòng giã liều một. Tia lửa đề pa đầu nòng khẩu cối lấp lóe vàng khè. Phong sốt ruột quay lại gắt đám xạ thủ:

– Tiên sư các ông! Giật cánh liếp kia xuống che lộ sáng đi. Địch vào sát rồi!

Đức rút khẩu AK đây nhóc đạn mới thu được của hai thằng địch đánh lén vừa chết cho Phụng với Phương. Thêm một tay súng giờ phút nước sôi lửa bỏng là thêm một cơ hội sống. Ra hiệu anh em giữ chỉ huy sở, canh giùm luôn tù binh lẫn thân chủ con tin, Đức chạy vội ra tăng cường cho hướng Phong.

Hai người rời gốc xoài, lẹ làng chui qua rào sang bên kia đường chiếm cứ một ụ mới lớn. Đồng rơm bìa phum cháy lớn, nhập nhòa soi bóng một thằng địch thật gần đang giương B40 nhằm vào khẩu đội cối. Đức đi đầu, quét luôn loạt AK. Thằng xạ thủ đồ sập người. Đang cúi nhặt khẩu B40 của địch, một bóng đen cao lớn khác từ đâu lao vào giật khẩu súng Đức đang cầm. Hai kẻ thù quàng chặt, hòng học giằng nhau khẩu tiểu liên trong đêm tối.

Phong lưỡng lự lựa thế bắn để Đức khỏi dính đạn. Chợt phát hiện thằng địch vẫn đeo giá đạn B40 trên lưng. Thằng địch này theo phụ cho xạ thủ. Phong lao tới rút một trái đạn, nhè đầu nó thẳng cánh giáng một sê ri đòn. Thằng địch học lên, buông tay khỏi khẩu súng, nằm co giật như bị động kinh. Phong gí tiếp loạt đạn bắn b ối.

Đức đứng thở hồn hển, nhặt khẩu B40, tức tối táng thẳng một trái vào hướng chớp đầu nòng khẩu trung liên đang nhay nháy ngoài ruộng. Sau

chớp nổ, khẩu trung liên cầm bắt. Phong gỡ mấy trái đạn nhẩy máu trên lưng thẳng lính Khmer Đỏ đưa cho Đức. Đức chuyển vị trí, lắp đạn phang hú họa một trái nữa dọc bờ mương. Hai người lại lui về sau gốc xoài.

Súng địch thừa thốt dần rồi đột ngột ngưng nổ. Cảnh rừng thốt nốt dày đầy phum, một đồng rơm lớn được đốt lên.

Đồng rơm cháy to dần, soi rõ đáng quen một người đang bị trói đứng ứ rũ. Đức dụi mắt nhìn, ngạc nhiên la khẽ:

– Thằng Tào, thằng Tào liên lạc anh Việt.

Có tiếng còi thổi toe toe một hồi gây chú ý. Sau tiếng còi huýt, một giọng nói thuần Nam bộ vọng vào từ mé ngoài bờ thốt nốt:

– Hỡi các đồng chí bộ đội Việt Nam dũng cảm. Quân đội liên hiệp hoàng gia đề nghị các đồng chí ngưng bắn để trao đổi tù binh.

– Đồng chí cái mả mẹ chúng mày! - Đức điên tiết bắc loa tay chửi.

Việt trân trân nhìn thằng em liên lạc của mình trong bóng lửa, xua tay ra hiệu cho Đức im miệng. Chắc nó chạy truyền lệnh xuống trung đội lúc nãy, chủ quan không gọi thêm người, bị địch ngấm phục bắt sống.

Tiếng còi lại toe toe.

– Hỡi các đồng chí bộ đội Việt Nam! Nếu các đồng chí thả Sà Rơn cùng ông bà già Tà Ok, chúng tôi sẽ thả người của các đồng chí.

– Tà Ok là ai vậy anh? - Đức hỏi.

– Là ông cố nội chủ nhà mình đang ở chứ ai.

– Mình có bắt ông bà này đâu mà đòi thả?

– Mày về bảo chúng nó lừa cả ra đây. Nhắc anh em chú ý quan sát, không để bị đánh bất ngờ. Gần sáng rồi. Tiểu đoàn cũng sắp lên đến đây.

Đức hậm hực chạy vào chỉ huy sở. Phong gọi lớn ra ngoài:

– Chúng tôi đồng ý đi đầu kiện. Các anh thả người cùng một lúc chúng tôi thả Sà Rươn. Người chúng tôi về bên này an toàn, tôi sẽ thả tiếp ông bà Tà Ok.

Ngoài ruộng im lặng một lát. Lại có tiếng gọi vào:

– Chúng tôi đồng ý! Các anh hãy đốt lửa cho chúng tôi thấy người.

Đống lửa nhỏ được đốt lên chính giữa con đường từ phum ra cánh rừng. Khẩu đại liên được lệnh bốc sang tăng cường, lách cách giá súng sau gốc me đề phòng bất trắc.

Phong đẩy Sà Rươn đứng ra trước đống lửa, gọi lớn theo lệnh Việt:

– Sau khi tôi bắn chỉ thiên một phát, hai người sẽ cùng xuất phát. Chỉ được đi không được chạy. Người bên tôi về an toàn. Chúng tôi sẽ thả tiếp người.

– Bắt đầu! - Đức hét lớn.

Phong nổ một phát AK chỉ thiên. Hai tù binh bị trói chậm rãi đi ngược chỉ đầu nhau trước các họng súng đối địch từ hai bên ngấm theo.

Tào về đến nơi an toàn, ngã vào vòng ôm của Việt trong bóng tối cây me. Hai anh em nhoẹt nhòe nước mắt.

Tiếng còi bên kia lại toe toe. Tiếng gọi vào giục:

– Còn ông bà Tà Ok đâu?

Bị sống mất Sà Rươn, Đức tức tối xách khẩu B40 chiến lợi phẩm định phụt đại vào nơi phát ra tiếng nói. Việt trợn mắt nẹt, đẩy khẩu chống tăng ra, bắc loa tay nói lớn:

– Chúng tôi không gạt các anh. Ông bà Tà Ok đây! Các anh biết phải trái hãy bỏ Khmer Đỏ, trở về nhà làm ăn. Sà Rươn nó về đã được trọng dụng, học hành tử tế. Các anh hãy hỏi nó cho biết chính sách nhân đạo của chính phủ Heng Samrin - Hun Sen.

Phong đẩy ông bà Tà Ok ra trước đồng lửa, chỉ tay giục đi nhanh. Hai người chậm rãi ngấp ngừng bước. Đến quãng giữa hai đồng lửa, ông bà già dừng lại, muốn quay trở lui về nhà. Tiếng Việt quát lớn thúc giục:

– Đi đi ông bà già. Đi mà gọi thằng con về!

Hai người lại dật dứ nhau đi tiếp về phía cánh rừng.

Tiếng súng đã lặng ngắt. Hai đồng lửa cũng tàn dần, trả lại bóng tối cho màn đêm cuối tháng. Phong về vòng một mẻ lưng. Trên không trung, chòm sao Lạp Hộ - gã Thợ Săn của bầu trời dường như đã hài lòng với những con thịt săn được trong một đêm sôi động, bước hẳn sang mé tây rặng núi Kravanh. Ở đấy, chân trời cũng đã phớt hồng.

Chương 6

NGÀY GẮT NẮNG VÀ ĐẦY GIÓ. Những cơn gió chướng cuốn lá me già bay đầy đường phum như những trận mưa lấm tấm vàng. Đêm đêm, gió khuya rì rào trên những tàu dừa lạnh.

Chẳng có năm nào gió nhiều như mùa khô năm nay. Gió lớn thế này dừa chẳng đậu trái được. Gió triền miên thổi chẳng rõ về miền nào, và đơn vị bộ đội Việt Nam cũng đã tách khỏi dân, ra đóng ven bờ tràm bên kia con lạch.

Sáng sớm ra, soi mặt trong lu nước còn bốc hơi ẩm nắng chiều hôm trước, Thea Lim thấy buồn. Đã lâu lắm Đức không vào đây. Trong phum chỉ còn một tổ công tác nhỏ. Qua những người lính vào phum mua gà, mua rượu hay thuốc rê, Thea Lim biết ngày Tết Việt Nam, tết “Chol Chnam Thmay*” Việt Nam đang đến sát gần. Ngoài việc mua bán, họ còn mang đến cái tin Sà Rơn chính là kẻ hai mặt, cài mìn trên đường sang phum Tà Chet. Sà Rơn bị bắt, và đã được thả để đổi người.

Lễ hội mừng năm mới theo lịch cổ truyền của dân tộc Khmer. Ở đây, tác giả muốn nói đến tết cổ truyền của Việt Nam, tương tự Choi Chnam Thmay của người Khmer. (BTV)

Cũng nhanh như những cơn gió, tin đồn này lan khắp phum chài Svay Chek.

Thea Lim ng ỡi dệt lụa, nghề truyền thống của má, một phụ nữ gốc thị xã Tà Keo truyền lại cho cô. Lụa Tà Keo đẹp mịn, tiếng vang lừng Đông Nam Á. Dệt một tấm lụa, may chiếc sampot đẹp, phối đồ đi múa quyền traí còn hơn bận tâm trước những tin đồn. Tin đồn nó cũng như con thoi không sợi, lượn qua lượn lại nhưng chẳng dệt nên được tấm sà rông nào tử tế ngoài những câu chuyện thị phi vô bổ.

Chẳng tỏ ra mừng rỡ hay tiếc nuối khi biết anh chồng công xã vừa thoát chết, thậm chí Thea Lim còn thấy mình tự tin vui vẻ hơn. Từ sau cơn sốt rét ác tính thể não trong rừng, Sà Rươn trở nên như một con người khác. Chưa có trống s'co vỗ thì đừng có ai đòi bước nhảy. Cả một lũ hảo huy ền! Những đêm sâu đ ầy khao khát, lại cứ thì th ần bên tai chuyện gì mà cây cày theo sức lực, thu hoạch theo nhu cầu? Lẻn về, ngủ với nhau vội vàng một lần chưa đủ đã cơn thềm. Cái ham muốn rục rỡ vẫn còn đang phập ph ồng tóp tép, hiện thân công xã Đỏ đã nhón nhác tuột vội xuống cầu thang, xúc cả mấy thùng thóc mang đi. Làm ít lại đòi ăn lắm. Chẳng gì vô lý như thế! Thậm chí vô lý! Ngoài việc giống như một lũ đồ tể giáo đi ầu, Angka hóa ra lại còn là một ông mối t ỉ tệ.

Một phụ nữ giàu sinh lực, ưa hoạt động và đam mê màu sắc những nghi lễ hội hè như Thea Lim, giáo lý Phật pháp truyền thống có khi còn chẳng đủ sức níu chân, nói gì đến thứ xã hội tương lai mơ hồ mà Sà Rươn theo đuổi. Cái lễ tuyên hôn tập thể của Angka ngày đó chỉ có giá trị trên kênh đào công xã, trong các trại kháng chiến rừng rú đối rạc đối rài. Bây giờ nó chẳng có một mảy may giá trị pháp lý trong chính thể mới, trong cuộc sống mới của mình đang hiển hiện ở phum này.

Nghĩ đến phận mình coi như được giải thoát, Thea Lim thấy sáng khoái hơn. Cô ngừng tay thoi, vươn vai nhìn ra bóng nắng ngoài sân. Đã sắp đến

giờ cúng dường các chư tăng đi khất thực.

Là một người thực tế, Thea Lim lên chùa hoàn toàn không hẳn vì lý do sám hối, hay vì thích tiếng kinh cầ đầu đầu của các vị sư mà cô rất kính trọng dù chẳng hiểu gì. Thea Lim ưa đến chùa vì nơi đó mát thoáng đẹp đẽ, nơi có nhiều chị em riu rít, nơi khoe nhau tắm sà rộng mới, và nhất là có nhiều ánh mắt ngấm nhìn thèm muốn dõi theo cô. Ngôi nhà của đức Phật ngoài việc là địa điểm ban phúc lành cho dân chúng, với Thea Lim, còn là nơi vui vẻ cộng ban ngày và là sân vũ ban đêm.

Có những lúc Thea Lim một mình quỳ dưới chân Ngài, như con gái quỳ dưới chân cha mẹ mình, nức nở khóc vì những lý do vớ vẩn không đáng khóc. Ngoài ra ở đó, thỉnh thoảng lại gặp Đức cùng tổ công tác dân vận nữa. Từ hôm đơn vị lính Việt phát hiện cặp mìn cài và đựng độ với Sà Rươn, Đức luôn tìm cách lẫn tránh mình. Mình bây giờ là người tự do, và mình không phải là kẻ biết âm mưu hại các anh ấy mà không báo trước.

Những ý nghĩ tiêu cực của kẻ bị hàm oan làm Thea Lim buồn bực khó chịu. Đêm đựng độ ngoài phum Tà Chet, nếu Sà Rươn có phải đạn mình cũng chẳng buồn thương tiếc. Chết ngay được thì chết luôn đi cho khuất mắt. Mình kinh sợ những bữa cháo chung công xã, những trưa đập nước guồng mồi hôi cay mắt, những đêm cầm sau tiếng keng hiệu, các cặp đôi lồm ngồm làm tình tập thể trên dây sạp lính dài. Công xã Đỏ giống như một trại súc vật chứ không phải một tổ chức tiên tiến của loài người, như Angka vẫn vỗ ngực tuyên truyền.

Thea Lim thích những không gian riêng phóng khoáng đầy bất ngờ, thích những chàng trai vụng dại nhưng sục sôi rực tràn sinh khí. Thea Lim hơn Đức cả đến dăm tuổi nhưng chưa khi nào có cảm giác ban phát chở che kiểu đàn chị. Với Đức, cô luôn cảm thấy mình bé nhỏ. Người đàn bà

thuần thực giới tính với những khát khao tận hưởng sâu kín, luôn rạo rực dưới bàn tay vụng về tham lam của Đức. Ở đâu nhỉ? Sau cây rom rậm ngửa dưới sàn này, trong lòng thuyền hẹp đến ngập thở bên bến sông ngoài kia, hay những buổi trưa rúc bụi me keo dưới rặng tràm thừa chẳng còn nhớ nổi.

Thea Lim buông thoi thở dốc, với âu nước hớp một ngụm lớn.

Nhớ những vòng rom-vông dập dìu trong men thốt nốt. Thứ chất lỏng độc dược khuyến khích con người cởi bỏ những giao tiếp ước lệ, xúi giục bản năng. Đêm ủy ban xã khánh thành trường học, thấy Mey tình tứ múa đôi cạnh Đức đến những hai bài. Mắt con ranh liếc ngang liếc dọc đong đưa khiến Thea Lim lên máu. Không kiềm chế được, Thea Lim bực tức chờ ban nhạc nghỉ, lời tuột Đức ra cụm xoài tối sau chùa, tát cho hai tát cháy má.

– Lần sau cấm như thế, nghe chưa?

Đức đứng như phỗng đực, không hiểu lý do vì sao bị ăn đòn.

Thea Lim uống thêm một ngụm nữa, thấy bùng nóng mặt như câu chuyện vừa mới xảy ra đêm qua. Cảm giác ghen tức kích thích nổi thèm muốn bùng nổ. Cô đã kéo Đức vào, ghì chặt dưới gốc xoài hỗn hển. Cô muốn ngẫu nhiên chiếm hữu Đức ngay lập tức. Đàn kiến vớng nghe động, xông vào cắn nhoi nhói, sừng vù mông vẫn rướn cuốn, siết chặt không buông tha.

Mùi hăng chua những con kiến xoài bị đè chết gí trong cơn tột đỉnh hứng tình tối hôm ấy vẫn như còn cay xộc trong mũi. Trời Phật thánh thần chứng giám ngàn ấy yêu thương cả ban ngày lẫn ban đêm, làm sao dám nở hại nhau Đức ơi!

Tiếng lốc cốc mõ bò th ờ nước ngoài đường cắt ngang những rạo rức th ần kín. Con bò đực nhà Sok Un rống lên một giọng tr ần vang ngoài ng ả ba chùa. Hôm nay phum mình cho bộ đội Việt Nam một con bò để ăn Tết đây. Không biết các tối dịp Tết Việt Nam phum mình có l ăm-thon không nh ỉ?

Thea Lim thấy lòng bứt rứt. Xếp lại khung cửi, cô chọn chiếc sà rông ưng ý nhất đến nhà trưởng phum. Có gì hôm nay mình sẽ phải nói ra bằng hết.

Bóng dừa dập d ầu trên đường nắng. Vài anh lính Việt ngày cận Tết được xả trại, ngất ngưỡng trong các nhà dân bên đường gọi với ra c ầu chào “on salanh boòng t ề” quen thuộc. (*Em có yêu anh không?*)

– Salanh ná, salanh ch’r ờn...! (*Yêu l ắm, yêu rất nhi ều*)

Thea Lim đáp cười lạnh lạnh, thấy lòng vui lạ. Tới nơi, Phong, Phương và Sok Un cũng vừa v ề đến cổng. Hai chùm ống nước thốt nốt trĩu đ òn gánh trên vai lão chủ nhà hiếu khách. Năm nay trời thoáng gió nhi ều, được mùa đường ngọt. Những con ong nghe men mật đường thơm d ậy, vu vu bám theo gánh ống suốt dọc đường dài.

Lớp của cô giáo Chanrithy, ng ửi nhờ dưới sàn nhà Sok Un tan học. Tụi trẻ con chạy ùa ra, chấp tay chào mấy anh lính Việt. Cô giáo nghiêng đ ầu, cười r ạng r ỡ.

– Soc xà bai boòng Phong, boòng Phương y tá!

– Chúc mừng năm mới!

– A, ở đây có chuyện vui về mà Chanrithy không kêu mình nha. Hôm nay tôi gặp hên thì phải! - Thea Lim cúi xuống v ỗ v ề Sara vừa chạy ra đón.

– Để người khác kêu, cô sẽ đến nhanh hơn gió. - Sok Un quay sang châm chọc.

– Năm mới cái gì cũng mới luôn nghe Sok Un. Là Sà Rươn không phải là ch ồng tôi nữa. Tôi muốn nói với anh đi ầu đó.

– Ủa, hai người ở với nhau hay thôi nhau thì tôi liên quan gì?

– Anh là đại diện chính quyền mới, sao lại không liên quan? Sà Rươn với tôi chưa có lễ mở rào, chưa có lễ cắt hoa cau, chưa buộc chỉ cổ tay. Angka tuyên hôn sông, còn Sà Rươn đã bỏ vào rừng nên tôi không chấp nhận.

– Thôi được r ồi, được r ồi! Tôi tuyên bố cô được tự do. Muốn làm gì tùy cô. Giúp tôi một tay nào!

Thea Lim giúp Sok Un móc các ống nước thốt nốt vào chân cột nhà. Đức đi đâu mà không thấy đến đây nhỉ? Ba anh này hay đi với nhau lắm mà. Như đoán được ý nghĩ của Thea Lim, Sok Un vắt đuôi khăn cà ma lau mồ hôi, nháy mắt:

– Ờy, đang đến đây! R ồi sẽ đủ cả!

Đức xuất hiện thật, khăn cà ma vắt vai, vương vức h ồng nâu như một viên gạch mới nung trong bóng lẩn tẩn lá vòm cây quách miệng cười tươi rói và trên tay là một tảng thịt bò. Theo sau Đức và Sên riu rít có đến nửa tiểu đội đàn bà gái góa: Pheung, Mey, Channa... mặt đỏ tưng bừng. Hẳn họ vừa làm một tua qua các nhà từ ầu phum đến đây. Lũ đàn bà sáo mỗ quạ tha theo trai, nhìn ngửa cả mắt.

Nom Mey kìa! Kè sát Đức như anh ta là tù binh của ả không bằng. Con ranh ngủ với khắp lượt lục thum Angka trong trại phum Kà Rọi kiểm vài

suất cháo ưu tiên, giờ xí xọn e then túm tay Đức, làm như gái ngoan được hạnh con nhà gia giáo mấy đời.

Ngày đó đôi lúc mình cũng đành đánh đổi như thế thật. Chao ôi những ngày đói vàng mắt, triền miên sinh hoạt như cặn thú. Những con cái đói tình lấy miếng ăn, đắp đổi lần hồi mong tồn tại, chờ ngày nhìn thấy lại phum làng. Bây giờ no cơm ấm cật, ngứa ngáy cái tình tang, con ranh lại muốn tranh lạnh với mình đây.

Thea Lim khó chịu, lườm Mey một thoáng muốn rách mắt. Cô chạy ra hỷ tay Mey, lấy vạt khăn cà ma lau mồ hôi cho Đức. Sok Un hoan hỉ đỡ tảng thịt. Lão sai Mey ra bẻ đợt sầu đầu, đợt xoài, còn mình tự tay thi triển việc bẻ núc. Các miếng thịt bò tươi thái nhỏ được ướp chút mắm p'rohoc, chút đường thốt nốt, thêm đôi trái ớt muối bằm.

Xong xuôi gia vị, lão móc treo chậu thịt lên cạnh mấy tổ kiến vàng trên cành xoài, lấy cây chọc. Đàn kiến vỡ tổ hung hãn xông vào chậu thịt tươi. Nước đái kiến phun lửa tủa bay lấp lánh trong nắng ban trưa.

Thea Lim chắt cùi thật đượm, chiếc chảo lớn loáng mỡ đã già lửa. Má cô còn hồng hơn ngọn lửa đang nóng rực. Sok Un lấy chậu thịt bu đặc kiến đổ vào. Chảo thịt dậy lên tiếng reo, như quăn chúng cách mạng đang biểu tình, xung phong chiếm Hoàng cung. Mùi hương quyến rũ lạ lùng vụt tràn ngập, giục các bao tử đói ngấu phun trào dịch vị.

Món kiến đốt bò nóng hổi được trút vào chiếc thau lót lá chuối tươi xanh ngắt. Đợt non lá xoài đỏ rực, lá sầu đầu xanh bóng xếp một vòng quanh. Bàn học con trẻ ghép lại, thành bàn tiệc đón năm mới cho người lớn. Nước thốt nốt lên men sầu bọt trong các tô đại, chảy tràn trên nút áo ngực phanh trần những chàng trai trẻ.

Chúc mừng năm mới! Thea Lim uống một hơi thật sâu. Sau cái nút ngực phanh kia là một tảng ngực vuông thật vạm vỡ. Thea Lim liếm môi vờ vờ. Chẳng tội gì không uống khi còn thấy khát. Mình sẽ uống như một cô nàng Kreung* phóng túng.

Một bộ tộc vùng đông bắc Campuchia, phụ nữ giỏi uống rượu.

Ngoài bến thuyền, gió chướng dập dềnh thổi dài bờ lau, như muốn đẩy dòng sông dâng bổng lên trong không gian mát lịm. Một đàn sáo nâu chỉ chốc đáp vù xuống sân. Sara nằm chực ăn, vốn ghét sẵn lũ sáo, hòng học chồm ra đuổi. Sên đặt xuống chiếc tô cạn, neho mắt nhìn theo đàn sáo bay đến khi mất hút, xuống sề một câu vọng cổ dài:

*“Chiều nay én liệng trời cao mai đào vàng trên rẫy, nẻo quê hương
mù xa dịu vợi, Mẹ ơi xuân năm nay chắc con sẽ không... về...”**

Trích lời bài hát Xuân này con không về (Loan Thảo). (BTV)

Thea Lim không hiểu hết lời, nhưng giữa ngày vui sao ca câu gì nghe buồn thế! Vị bò xào thơm cay mùi kiến, đánh thức nỗi hoan lạc trần thế đêm nào trong vòm xoài tối sau chùa. Hôm ấy sà rộng mình đắm nước nòng, như có ai đổ nước thốt nốt chua vào. Chao ôi sao thế nhỉ!

– Chúc mừng năm mới!

– Suasđêy chnam th’mey! (*Chúc mừng năm mới*)

Chanrithy cúi đầu mời Phong một tô samakhi. Bộ dạng cô giáo long trọng nhưng mắt kia là chết đuối hẳn rồi. Khi đã thích nhau người ta làm sao có thể giấu được. Giá mình với Chanrithy cấp được hai anh chàng này đến một nơi thật xa nhỉ. Về Tà Keo quê mình chẳng hạn. Nơi ấy chẳng có mìn cài, không ùng oàng tiếng súng, không có lực thum chỉ huy cấm đoán

ái ân. Cũng không có cả con ranh Mey đang chẹn ngực sát sạt vào Đức kia nữa.

Mồ tỏ cái con ranh, tình tang hai cánh phơ ngoài sampot (*quần lai vạt, y phục truyền thống phụ nữ*). Nếu nó không biết đi đâu tí nữa mình sẽ dạy cho nó một bài học nhớ đời. Lúc nào cũng ám theo tổ dân vận với ủy ban, ra cái đi đâu tích cực. Chanrithy mời Phong rỗi, giờ mình sẽ cụng samakhi với Đức, và mình sẽ uống cạn cho chàng được may mắn.

– Suas'dey chnam th'mey!

Đức dốc cạn ống men. Nước thốt nốt thơm đục như sữa lỏng, đầm ướt cặp môi dày nòng nân những đêm mê đắm. Mình sẽ dẹt lùa và Chanrithy sẽ đi dạy học. Ở nơi ấy rỗi mình sẽ nhờ Chanrithy dạy tiếng Pháp. Nếu chị ấy thích mình cũng sẽ đổi Đức cho chị ấy lấy Phong vài ngày. Phong cũng vâm váp cường tráng, có cái gì đó mơ màng không nắm bắt được nhưng thật hấp dẫn, như dòng sông, như gió trời đang lộng lộng thổi ngoài kia.

Các chàng trai trắng trẻo thú vị, như những con cá đánh mắc trong tấm lưới chiến tranh sẽ thuộc về mình. Rộn ràng xúc cảm, Thea Lim hào phóng vui vẻ mời:

– Hết chiến tranh về quê em đi các anh ơi. Tà Keo quê em đất rộng mền người anh Đức ơi! Cả chị Chanrithy nữa. Về với em cho vui.

Chanrithy đã thấy lằng lằng mơ màng. Chẳng việc gì phải kiêu chề trong một không gian thắm thiết như thế này. Mình cũng khổ nhều rỗi. Ở đây một thời gian nữa cho yên hàn, rỗi mình cũng muốn trở về thành phố quê hương dạy học. Nhưng ở đó mình chẳng còn ai.

Có cái gì thúc nhẹ chân dưới găng bàn. Không phải chân Phong. Con Sara đang thúc mồm nhắc nhở đòi ăn. Mà tại sao mình lại nghĩ đó là chân

Phong nhỉ? Xấu hổ quá mất thôi!

Chanrithy cho con chó nằm chực dưới gầm bàn mấy miếng thịt bò lớn. Cô âu yếm cúi xuống vò đầu con chó.

– Sara, Sara...! Phần mày đây này!

Nếu về Tà Keo với Thea Lim, mình sẽ bảo Phong mang theo cả con Sara nữa. Mình còn vàng giắt lưng, lại còn cả một hộp lớn lấy của lão Nuon lục thum chôn giấu ven rừng gần ga Kamreanh nữa. Lão lục thum Angka già khom lại còn ham hố. Khổ thân lão già, bị mình quẫn cho một lử, mắc chứng thượng mã phong ra đi không một lời oán thán.

Ngần ấy vàng đủ mua nhà, sắm dựng nên một cơ nghiệp vững trãi lâu dài. Mình sẽ rủ Thea Lim trở lại cái ga xép xa xôi giữa rừng ấy khi nào thuận tiện. Đó hiện đang là vùng tranh chấp, là địa bàn khu chiến nguy hiểm. Giá có Đức, Phong, những gã trai can trường với các khẩu súng cùng đi thì yên tâm, chẳng còn ngại đi đâu gì nữa. Nếu lấy lại được, đương nhiên mình cũng sẽ chia cho các anh ấy một phần.

Giữa gió khô mùa khô

Tôi ngồi nhớ cơn mưa

Nhớ sông và nhớ cỏ

Nhớ chuồng bò, nhớ dứa.

Viết gì nữa đây? Đức vò đầu bứt tai. Bảo đi gỡ mình còn đỡ khổ hơn ng ồi viết như thế này. Đánh nhau ì xèo, mới được nghỉ Tết chút chút tiêu

đoàn lại bày ra báo tường Thanh Niên.

Đức buong cây bút bi, thở dài sườn sượt chống cằm ngó chiếc ba lô vừa lôi xuống lấy giấy bút. Chiếc ba lô có khi đựng nhiều thứ có ích hơn nỗi nhớ vô tích sự. Kể cả những hạt cỏ may găm vào túi cóc kia, chắc dính vào từ hồi quân trường huấn luyện, cỏ quê hương mình đấy, đã theo mình sang tận đây. Thứ cỏ thủy chung ghê thiệt! Mình đặt tên bài của mình là *Nỗi Nhớ rồi*, thì đành nhớ tiếp thôi.

Tiếp nào! *Nhớ gì từ ngày anh xa mái trường?* Ồ không! Chính ủy cấm hát những bài “lá xa cành anh xa em” như thế này, nhưng chúng nó vẫn hát. Nhớ má ư? Má lúc nào cũng trong đầu mình rồi, viết nhớ má nó thừa ra. Rồi nhớ mai một mình đá mìn chết toi, họ gửi bài báo tường này theo di vật về cho má. Má thương mình nhớ má nhiều, má lại khóc.

Chết tiệt! Nhớ chuồng bò kể cũng hơi buồn cười, nhưng mình nhớ cặp bò nhà mình quá đi. Con Len với con Xin luôn liếm tay mình những đêm vợ đột mía khuya rắc muối cho chúng ăn thêm. Mắt đôi bò lóng lánh ướt trong ánh đèn chai, đầy vẻ tin cậy biết ơn. Đêm trở trời gió lạnh, và lưỡi bò rất ấm.

Góc sạp bên kia, thằng Phong, thằng Sên cũng đang khổ sở bò ra viết. Lán trung đội trình sát mình giờ thành trại sáng tác quân đội mẹ rồi cũng nên. Loay hoay một lúc vẫn tắc tị, Đức thả bút:

– Ê bồ! Viết kể nỗi nhớ nhà có mất lập trường quan điểm không chúng bây?

– Thằng lính nào, kể cả lính Mỹ hay lính Pol Pot, chúng nó cũng nhớ nhà bỏ mẹ ra ấy chứ. Có mà khác cái chết mẹ! - Phong khẳng định.

– *Từ khi anh thôi học và từ khi anh khoác áo treillis, từ khi anh xa nhà một ngàn đêm nhưng nhớ giữa trời mây...* - Sên ông ổng dạo đầu một bài hát lính - Đó! Nhưng nhớ kinh chưa? Hẳn một ngàn đêm nghe! Nhớ như mây đã nhằm nhò gì.

Đức thấy yên tâm. Thằng chết giẫm hay đùa dai, quê con “cá gô gãy gộc geọc” miên tây này là một tổng kho ca dao hò vè. Trong sổ tay của nó tổng hợp đủ các loại hành khúc quân đội hùng tráng lẫn nhạc tình bolero sướt mướt.

– Một ngàn đêm là ngót ba năm dằng dặc. Tụi mình cũng một ngàn đêm nhưng nhớ trên xứ này rồi đó nghe. Tiếp đi bõ!

– *Thư của lính không xanh màu trời như mơ ước đâu em.*

Thư của lính không ướp nồng hương, không nét hoa đa tình.

Thư của lính, ba lô làm bàn nên nét chữ không ngay

Nhưng thư của lính, ghi giữa rừng cây khi nhớ em thật đây.

– Nội dung bài hát tình yêu lãng mạn mộng mơ, nhưng áo treillis chắc chắn là áo của địch rồi! Áo ta là vải kaki Nam Định nhé! - Phong giả bộ dài giọng phê phán.

– Áo xống thì liên quan đếch gì đến nỗi nhớ. Mày nói ngu bỏ mẹ! - Đức tức tối.

– Áo xanh với khăn cà ma cũng không được nhớ nhé! - Sên thâm hiểm chọc ngoáy.

– *Đẹp tựa như em khóc lúc giận anh...* Giận nhau mà khóc là gái địch chắc luôn. Tiên sư nó!

– Gái ta càng giận càng thương, càng thêm nhiều đường cày đảm đang nghe chưa!

– Gái ta tím như hoa trinh nữ. Khi anh về trái mộng vẫn trinh nguyên. Gái địch toàn memai bà giá. Tin không?

– Chúng mày im mẹ mày không bố bắt chỉ thiên giò! - Biết hai thằng nó mày đang chọc ngoáy chuyện riêng với Thea Lim, Đức cáu kỉnh dọa.

Phong và Sên lẫn ra sạp cười hô hô. Cuộc trao đổi nội dung sáng tác nghệ thuật chấm dứt. Mỗi người lại hì hục chúm mũi vào bài báo tường đau khổ của mình.

Hoa trinh nữ nghèo, minh chứng một mối tình nghèo của anh lính cũng nghèo, trên một miền quê nghèo liên miên chinh chiến. Đây là trinh nữ sến sẩm của thằng Sên. Trinh nữ của mình là những bụi cây đầy gai chết tiệt. Hành quân gặp rừng hoa trinh nữ, lũ chúng mày không chửi thề bố đi bằng đái.

Đức bực tức, cố quên đi những lời chọc ngoáy của hai thằng bá láp. Trinh nữ xấu hổ gì rặt móc toạc quần trai không à. Mẹ kiếp! Ngần ấy năm chiến tranh, nước mắt quê hương có chảy cũng phải thành sông lớn, thành biển mặn với cả vạn memai lẫn trinh nữ ngóng chồng. Giờ vẫn cứ chiến tranh hoài.

Bất kể do ai viết ra, hàn lâm hay sến tấu, những bài hát về thân phận người lính chiến luôn ám ảnh mình, nhất là khi đang ở trong cùng hoàn cảnh đó. Cũng gian lao vất vả, mưa gió xa nhà. Khi xung phong cũng chẳng bao giờ lùi. Ấy thế mà đêm về không hát về điệp trùng đội ngũ, về nhân dân vĩ đại, lại đi hát về một tình đầu đã mất, một bà già một nắng hai sương, một quê hương khói lửa dạ mòn... Hay đây cũng là đất nước, là nhân dân ở dạng đơn giản nhất mà mình chưa nhận thức được.

Những đêm trà lá thuốc rê khó ngủ, thấy phận người phận mình trong cuộc chiến vô thường và lơ đãng như khói thuốc. Một đi đâu thật giản dị: Lỡ chết trận thì là hy sinh, lên ban thờ ng ồi ngó chuối xanh gà luộc. Sống sót về thì lấy đuôi con Len, con Xin làm thuốc ngấm. Mình không có khiếu như thằng Phong. Đang chờ cơn sốt rét cách nhật, nó đã kịp viết cả một đoạn thơ dài. Nó vừa viết vừa nhe răng cười khàn khạch như thằng ngợ. Hôm qua vừa nhận được lá thư chia tay của Hoài, xin lỗi nó để đi lấy ch ồng, nó bỗng cười như điên. Không hiểu đấy có phải triệu chứng lên cơn ác tính không, nhưng phải cẩn thận canh chừng mới được.

Trải qua chiến dịch Amleang

Nên vành hoa đỏ nên thiên sử vàng

Những người lính trận trung đoàn

Xung phong dậy đất pháo ran rợp trời.

Bài thơ báo tường nó mới viết, đọc lên mấy dòng đầu đã nghe thật hào hùng. Đấy mới là thơ từ làn gió mang hơi thở của thời đại, như anh Định chính trị viên động viên nhận xét.

Quê mình chỉ có mỗi gió nam c ồ, mà gió nam c ồ là gió của vùng quê nghèo, không phải làn gió thời đại cách mạng. Chắc chắn thế!

Tháng Tám mùa gió c ồ rục rĩ. Gió v ần v ụ chạy trên đ ồng r ễ lúa, gió xé tước các tàu chuối lá, vỗ phành phạch tấm liếp đầu h ố. Vào cuối tháng Mười, cơn gió nam c ồ bắt đầu nhẹ hơi đuối tiếng, gọi mưa trở về Mưa tiếp mưa cả tháng. Nắng sớm trải trắng phếch trên bầu trời xơ tước mấy sợi, thêm má kêu mỗi người là sẽ sắp mưa, chắc luôn.

Khàn khạch tiếng cười Phong cất lên trong góc lán. Tiếng cười âm sắc lạ lùng như của một người khác. Sara đang nằm thiu thiu ngoài cửa lán

nghe tiếng cười lạnh rợn, chồm dậy sửa quanh. Chó cắn ma, ma thứ thiệt luôn. Con ma sốt rét rừng đã đến nhập vào Phong, và đã cười hện cơn tác quái. Phong vẫn đang nghiêng rặng, bò ra viết thế kia. Làm thơ khổ như mình với nó đểch ai dám làm. Trời đất ba má ời...!

Rán cày nốt khổ *Nhớ* này nữa, mình sẽ chạy đi gọi thằng Phương. Chúng nó còn có em út để nhớ. Mình chẳng nhớ được cái gì lớn lao sâu nặng. Không nhớ được gì thì nhớ gió nhớ mây cũng tốt. Quê mình nghèo chỉ có thên thang động cát cỏ cỏ với gió mây thôi. Mây mưa đen kịt bay thấp lè tè. Chiều nổi chiều, mây lê cái bụng ồng nước quệt ngang khóm dừa đầu chuồng bò. Giữa hai cơn mưa, núi đèo An Khê hắt hiu thăm sâu như gái góa, vén ngàn mây xám băng tang buồn rầu nhìn xuống đồng mía ướt. Những đêm trời trở lạnh, đi lột lá mía về muộn, mình soi đèn cũng vò được lưng đẩy chim mía ngủ trong bẹ. Giờ có chục con vật lông nường mọi cho thằng Phong sốt rét chắc cũng cắt cơn.

Có vẻ tầm tạm nhớ rồi. Đức vò tóc, vắn vẹo viết tiếp.

Tôi nhớ bầu chim nữa

Mỗi giấc đêm tảo tần

Rúc đầu trong bẹ lá

Gió mưa lùa tím chân.

Dứt những cơn mưa lê thê tháng Mười một, triền cát sông Côn bạc phếch, tới mùa đông chợt xanh lại đến không ngờ. Màu xanh cỏ may, một thứ cỏ sít lá lùn sát đất, đến mức lười bò già nhẩn nại liếm ngang cũng không vờ được như cỏ mần trầu, cỏ gấu hay cỏ gà. Muốn lấp tạm cái dạ

dày ăn giả làm thật, con Len, con Xin chỉ còn cách ủi bờ đê khu Đông sầu bọt mũi.

Giờ ở phum Svay Chek toàn gái góa này, tháng Tết đang khô rông rốc. Giếng ngoài chùa của lục xoong sâu thẳm mà cũng đục ngầu sắp cạn. Gió khô thổi quẩn những trái me keo, quẩn cả con đường bò xuyên rừng khộp ngoài phum. Thằng Phong đang chờ cơn sốt nằm kia, người cũng khô quắt như cái tàu chuối héo. Người yêu đi lấy chông còn bày đặt làm thơ pháo ran dậy trời xung phong dậy đất. Bày đặt!

Nằm yên đó mà viết nghe con! Đừng có rú lên cười nghe kinh chết mẹ! Chờ thằng Phương đến phát thuốc, mình sẽ đi bắt mấy con chim cu về nấu cháo. Bỏ đi bây giờ nhớ nó lên cơn cắn phải lưỡi là xong đời. Nằm đó mà cười với ma. Có sao viết vậy thế này không biết anh Định có chửi mình không?

Chiều cỏ may lá nhỏ

Tàn hơi gió vùng biên

Bạn tôi chừng ác tính

Rú lên cười như điên.

Đầu tháng Ba, bông cỏ may trỗi lên tua tủa, mở ra những ngù đuôi thưa hung đỏ viền lấy khung trời mùa hạ. Mùa hạ nhiệt thành, hào phóng và no nê đến bội thực của lũ côn trùng. Sau đêm mưa cỏ mềm, đám châu chấu choai cánh ngẩn ham gặm bông non, đậu lồ lồ trên thân bông cỏ mảnh mai mới kịp ra búp đồng, làm mồi ngon cho lũ nhái tinh quái. Lũ nhái say mồi lại là đối tượng săn đuổi của con rắn nước béo mập đang lặng lẽ trườn rình.

Nghe tiếng răn bắt nhái kêu nhoe nhoe, thể nào mình cũng bẻ cành cây tìm vụt. Mình khoái món răn nướng thơm phức và không chịu được tiếng nhái kêu thảm thiết. Tiếng kêu có đi ều gì thấp thỏm bất ổn, tiếng của sự sống đang dần tắt lịm.

Thật may khi được chọn vào trung đội trinh sát, bởi có lỡ lạc bước thì sẽ chết tốt vì một loạt đạn bắn gần hay một trái mìn chớp nổ. Chết tốt là phải chết ngay! Cái chết tức thì nhẹ nhàng, không đón đau khổ khắc khoải như tiếng nhái kêu trong miệng răn. Nhục nhất trên đời là chết khát giữa rừng như thằng Dũng. Nhục thứ nhì là chết liệt tim vì răn cắn như thằng Bảo. Có đến cả chục kiểu chết đau khổ kéo dài, không ai giống ai.

Ký sinh trùng sốt rét cũng là một con răn bự, có thể nuốt nhiều số phận cùng một lúc. Mình không chịu được lũ muỗi cùng bọn ký sinh trùng khốn kiếp giết người dần dần ấy. Mọi thứ trên đời cần phải nhanh chóng và rạch ròi. Nhỏ Hoài đi lấy chồn thì cứ đi mẹ luôn, thông báo một câu xong chuyện. Lại còn bày đặt sụt sướt xin lỗi tạ từ với hện kiếp sau.

May ở nhà mình chưa kịp hện yêu đương như thằng Phong, nên đỡ phải hện lại kiếp sau. Kiếp này Thea Lim nó đã ngủ với mình rồi. Mình sẽ xúi Chanrithy đóng luôn thằng Phong cho nó đỡ buồn. Mà chẳng phải xúi, Chanrithy nó cũng đang ráo riết săn thằng này ra mặt.

Không biết đêm nay Thea Lim có ra ngoài cầu bờ sông không? Chanrithy có biết thằng Phong đang sốt rét không? Hay mình ra phum kiểm con gà nấu cháo cho nó, rồi vào ủy ban xã bảo cô giáo luôn. Nhưng giờ phải nhớ cho xong “Nỗi nhớ” đã. Rồi quên mẹ nhớ đi.

Bưu trạm Gò Dầu hạ

Một phong bì không tem

Gửi nhớ về quê cũ

Còn tôi về Bà Đen.

Nỗi nhớ trong thơ mình gì mà cứ chập chững như đi dò mìn. Đức mân mê túi cóc ba lô, gỡ một hạt cỏ may đưa lên miệng cắn chặt, bật cười với ý nghĩ ngộ nghĩnh. Biết đâu hạt cỏ này đã bám vào ba lô từ chiều hôm ấy, khi mình với Mai ngồi trên tháp Bánh Ít ngó xuống đoàn tàu hỏa luồn như con rắn chui qua cầu Gành dưới chân núi.

Triền cỏ may hung đỏ thoáng rừng mình trong cơn bắc trở mùa, chuyển sang màu tím sậm như máu khô. Hạt cỏ may vào chắc theo kỳ sậm hột bông lúa dưới đồng sâu, giờ đã sẵn sàng rời cuống, bám bước chân người bằng những chiếc móc đuôi dài nhọn. May mình đã chẳng mở miệng nói câu gì với Mai. Hứa hẹn nhớ không về lại khổ nhau ra.

Lời hẹn với gái quê xứ Nẫu mình nó như dao chém đá, như bông cỏ may trót bám vào hần khó mà gỡ ra được. Lành lặn về không cưới, gái Nẫu nó đá cho thọt dái. Loài cỏ may dai dẳng bất tử, hết bám gấu quần túi trẻ trâu, bám áo các nhà thơ lãng mạn, nay lại bám đầy túi cóc ba lô một kẻ bất cần như mình.

Đời đến đâu hay đến đó, khỏi nghĩ chi cho nhiều. Còn về được nếu Mai chưa lấy chồng thì thưa với má xin cưới. Không về nữa thì lên núi Bà Đen, nằm nghĩa trang chung với anh em tụi nó.

Bà Đen, núi Bà Đen

Giữa ban mai hiện lên

Đỉnh cao trùm mây trắng

Là mộ tôi không tên.

Đắc ý với ngôi mộ không tên to nhất miền Đông Nam Bộ, Đức quăng cây bút, cầm tờ giấy đọc to khổ cuối cho Phong nghe, khoái trá cười hô hố.

Nghe xong câu cuối mộ tôi không tên, mặt Phong bỗng xám ngoét. Phong đánh rơi tờ giấy đang viết dở, không buồn nhặt, vợ tấm đắp lẫn vội lên vồng.

Rồi, đã đến giờ lên cơn, ma sốt rét nó vật mày rồi! Nghe đến mộ ma nó đã vờn ngay. Đức tháo ba lô, lấy thêm tấm đắp của mình ném sang vồng Phong, cúi nhặt tờ giấy rơi đọc.

Tuổi xanh dâng hiến cuộc đời

Quân dân quốc tế thăm tưới đại đồng

Thế gian rực đỏ cờ hồng

Bốn phương vô sản về trong một nhà.

Sara hực một tiếng ngán cảm cổ lao ra, đuôi ngoáy tí. Chanrithy cùng Phương đeo túi thuốc đi vào lán. May thiệt may vậy ta. Vừa nghĩ đến là có mặt. Thằng này ác tính, chết thắp nhang muối nó cũng lên ngay.

– Sắp đến giờ lên cơn rồi. Mọi người canh chừng nó, tao ra kiểm con chim cu. Thea Lim đâu?

– Thea Lim đi học hộ sanh rồi anh. Mấy bữa lại về - Chanrithy thông báo.

Phương cặp nhiệt độ, vỗ vỗ lưng Phong dỗ dành:

– Đỡ nhieu rồi đó! Chịu khó dậy uống thuốc chóng khỏi nghe bời

Phong ng ỡ dậy, lập cập nhón mấy viên “phòng 3” nâu sẫm bỏ vô miệng, đón ca nước nhả mặt nuốt, nằm vội xuống trum m ền. Chiếc võng bắt đầu rung b ần bật lên từng đợt. Cột lán treo võng rung theo, rắc bụi mọt trên mái rơi xuống lả tả.

Thấy Chanrithy nước mắt ngấn dài, cuống quýt chạy vòng quanh, Đức quát:

– Khóc lóc cái gì! Lên võng ôm chặt lấy nó không cần đứt lưỡi chết mẹ giờ! Tết đến nơi r ỡ!

Chanrithy vội nhào lên chiếc võng, thồn thức ghì chặt Phong qua mấy lần tấm đắp. Đức nháy mắt với Phương Y tá đại đội tỉnh bơ chiêu ngậm nước hà thủ ô đặc, quấn thêm một điều thuốc rê bự, thổi phì phà ng ỡ chờ Phong dứt cơn.

Đức huýt gọi Sara, xách khẩu súng ra khỏi lán, nghiêng ngó đôi tai dõi theo tiếng chim cu đất đang gù văng vẳng vườn xa. Thằng Phong số hên thật. Mẹ kiếp! Vừa mới làm xong bài thơ giữa hai cơn sốt thì bốn phương thế giới đã lập tức v ề trong một nhà. Làm thơ kiểu này Tào Thực tái sinh cũng phải quỳ lạy, gọi nó bằng ông cố nội.

Dập d ềnh con tàu trôi trong buổi sớm mưa như rây bột. Đèn đường dập dính vàng, nhòe nhoẹt loang ước các ngã tư vắng teo đang lừ đừ chạy giạt lùi. Không gian xám như một chiếc chăn chiên sũng ẩm trơn lạnh, phủ lên bầu suy nghĩ cũng xám một màu uế oải mỗi mệ.

Phong ngó trên nóc tàu, xòe bàn tay che mưa tạt mặt. Lẫn thân xem lòng tay mình, bỗng thấy đường sinh đạo tím ngắt như vết sẹo một của nhất chém sâu, chạy dài thành những vạch ray hút mắt song song.

Con tàu chạy vào vô tận. Bầy én vút qua vút lại bám theo, dệt những đường bay ngợp đến chóng mặt. Rặng điền điền đờng xa đã rũ tàn những chùm hoa cuối, những đốm mai vàng đã nở dọc rặng ven biên đường sắt, đón chào mùa xuân.

Những con chim én sao giờ về đen đặc, bay loạn như những đám mây ruồi ở Amleang. Lũ chim điên! Mình sẽ nổ súng xua chúng đi. Khẩu AK thường ngày sao nặng như cái cùm vậy ta? Những đêm đen mệt mỏi hành quân hồi chiến dịch biên giới, nhìn đốm đạn lửa mình vẽ lên bầu trời cũng bớt phần tư lự hay buồn ngủ. Mình đang muốn ngủ. Mình phải nổ súng, không sẽ chết chìm trong cái thác chim bay loạn này mất.

Lật khóa an toàn về nấc phát một, Phong nặng nề giờ súng chỉ thiên bóp cò. Sao súng không nổ hè? Phong nghiêng răng bóp tiếp. Vẫn không nổ. Phong giật mình, choàng tỉnh cơn mê, lại thiếp liệt đi trên võng.

Dòng sông đầy hoa điền điền vàng rợp chảy ngược mãi lên tận đỉnh trời, bỏ lại mặt nước bạc trắng tênh tênh lạnh lẽo. Từ dưới lớp bùn sâu, lồm ngồm một đàn giòi vừa bò vừa đục dần từ mắt cá chân lên đến đùi, rồi từ đó đục ngấm trong xương, tỏa ra khắp cơ thể Phong. Những con giòi răng sắc hung hăng, đầu đen bóng như được trang bị mũ sắt của khẩu đội DKZ thắng Minh.

Giòi đục đến đâu, cảm giác rời rã ớn lạnh theo lên đến đó. Phong bắt đầu thấy cơn rét run người. Cái rét từ trong rét ra, không phải cái rét ngoài rét vào như những ngày đại hàn mưa phùn gió bắc. Hai hàm răng đánh vào nhau, rung cùng cốc không thể kiểm soát. Thành võng ni-lông mỏng mảnh

chạm lần da tay, sờn da gà như chạm làn nước lạnh, một làn nước mềm mại nhưng buốt giá kinh hồn. Phong đang chìm dần trong một dòng sông lạnh thấu xương, muốn vùng vẫy thoát ra mà không được. Thứ nước băng tan từ địa ngục, róc rách chảy trong tủy xương, nghĩ đến đã rùn người.

Cảm thấy có ai đó đang ôm siết lấy thân thể. Tiếng Chanrithy thút thít ngay sát bên cạnh. Phong co quắp, gồng lên chống lại cơn run nhưng bất lực. Một chút ấm đờng loại không chống lại được cơn rét sinh lý, nhưng thổi vào ý chí đang cận kề miền mê sáng một niềm hy vọng sống cùng cảm giác không bị bỏ rơi. Phong túm chặt tay Chanrithy, như kẻ chết đuối bám được vào một chiếc cọc, quyết không buông.

Trời chiều sập tối. Đàn giò lạnh dần thôi hành hạ, không còn thấy đục xương nữa, những đợt run giảm dần. Cơn sốt rét bắt đầu chuyển cực. Phong đã cảm thấy nóng, cái nóng đến liền sau cơn lạnh, như một sự đùa dai bốn cột của con ma sốt rét rừng. Phong dần tỉnh lại, đã bắt đầu cảm thấy bầu ngực mềm của Chanrithy đang áp chặt sau lưng.

– Nóng, trời ời nóng quá! Cho tôi nước. - Phong thều thào.

Mồ hôi tuôn ra từ các lỗ chân lông, thấm đẫm chiếc áo lính, thấm ra ướt cả một khoảng vông. Mồ hôi người ồm lẩn mùi hắc thuốc Nivaquin chua lòm cằn lán nhỏ. Chanrithy ra bếp, lấy cho Phong lưng ca inox nước hà thủ ô còn ấm. Phong gắng ngẩng dậy, nhưng hoa mắt lại nằm vật xuống. Bàn tay Chanrithy mát rượi, đặt tay trên vầng trán Phong đang bỏng rẫy như than. Nóng thế này phải rửa nước mát khăn mặt, đắp lên cho hạ sốt.

Trời ời, sao khát nước thế này? Khát như sau mấy ngày hành quân gần chết khát giữa rừng khô năm ngoái. Đêm cháy họng sinh tử ấy, Phong đã trợn mắt nhìn mảnh trăng thiếc lạng tờ, đọng trong lòng chiếc mũ sắt vục đầy nước thẳng Minh mang về mà không nỡ uống. Phong muốn kéo dài

thêm cảm giác phục sinh khi khẩu đội DKZ mò tìm ra được nguồn suối. Còn đêm nay, thứ nước buốt như tà ma quỷ ám lúc này, bây giờ bỗng thành nước mát như cam lồ cứu thế do nữ Bồ Tát quyên năng bận sà rộng ban tặng.

Phong ừng ực tu hết ca nước này đến ca nước khác. Cơn sốt lui và Phong tỉnh dần. Trong ánh lửa, khuôn ngực Chanrithy vẫn còn ẩm ướt, thấm mồ hôi muối lưng Phong. Run rẩy, Phong gắng đặt bàn tay nóng rực của mình trùm lên bàn tay cô gái đang dịu dàng đặt trên trán, tỏ lòng biết ơn.

Ngày qua ngày, các cơn sốt thưa dần, và Tết nguyên đán đã đến. Năm nghỉ hậu cứ hơn chục hôm, sức khỏe Phong dần dần bình phục.

Chiều nay Ba mươi, Phong bỏ ra bên sông, ngẩng ngắm bờ lau trắng bờ phờ. Gió Tết lộng lộng thổi, thương đến lạnh lòng.

Phải làm cái gì đó luôn tay để giết chết đi nỗi nhớ nhà. Rút dao găm, Phong tỉ mỉ khắc nhành mai vàng lên báng súng. Bông mai năm cánh phất phơ giữa mùa xuân xa xứ. Khẩu súng này khoảng giữa đầu nòng với ốp lót tay hay gỉ, bởi hành quân vác súng triền miên, Phong hay nắm tay đúng chỗ đó. Mồ hôi tay muối mặn của nhiều ngày, nhiều đời lính, lâu dần ăn rộp lớp mạ, sâu vào làm vỏ nòng hơi sần lên.

Phong lấy sống dao găm gọt nạo cho thật kỹ, không tiếc dầu lau chuốt qua chuốt lại. Nòng súng giờ đã đen thẫm, song chỉ cần gọt qua sống dao lần nữa, vết gỉ vàng lại hiện lên như chưa hề lau. Mồ hôi, có khi cả mặn máu ai đó nữa, nó thấm sâu vào thịt thép nòng súng mất rồi. Tựa như hên anh lính cũ ngày xuân thắm vàng mai nở, gọt qua hơi thuốc rê rít buổi ban mai, lại vàng khè vết gỉ chiến tranh. Có những vết nhớ đừng hy vọng khi nào lau sạch nổi.

Thập tải luân giao cầu cổ kiếm

Nhất sinh đề thủ bách mai hoa

Mình mới tam niên “giao hảo” với tụi Khmer Đỏ, chuyên trị xách khẩu AK này mà không cầu kiếm cổ như thần văn Cao Bá Quát. Và mai rừng cũng đã theo mình ba mùa xuân xa đằng đẵng. Khi từng biết một loài mai khác, là bạt ngàn mai rừng hoang đời lính chiến thì nhất chi mai, bạch mai trong chậu cảnh chỉ là chuyện nhỏ. Ở đây cả rừng mai lá xanh ngời màu áo lính, giản dị nhưng hào sảng nhiệt thành. Nụ mai biếc thắm bóng ngọc lục bảo, hướng thẳng lên trời, bung lụa tung cánh trong nắng xuân nhiệt đới. Mai bùng lên nở, như anh em trung đoàn nghe tiếng pháo đêpa điểm lệnh bật dậy xung phong, tặng đất nước vô tư một trời sao vàng năm cánh.

Cũng như sau những trận đánh bấp bênh sống chết, những cơn sốt rung võng lênh rừng, thì Hoài có đi lấy chông cũng thành chuyện nhỏ nốt. Chỉ mong sao cho nàng vui hạnh phúc, mình chẳng ước mong thêm.

Nghĩ ngợi lẫn lẩn làm gì? Tết đang vờ trên đất khách, lại có cả "người ta" đang quan tâm chăm sóc đến mình. Người ta là hoa của đất. Mùng gà thắm đỏ, vạn thọ vàng tươi quê kiểng ngoài phum đã nở thắm những chân rào. Không biết cô giáo Chanrithy xinh đẹp có hiểu câu ngạn ngữ Việt này không? Nàng đi tới đâu, hoa như nở tới đó. Nắng ấm và vùng đất mới như chiếc nồi lành, nuôi dưỡng những loài hoa dung dị, những màu sắc nguyên khai.

Nắng xuống dịu dần. Văng vẳng âm điệu buồn một giọng ca cải lương từ chiếc radio bên lán trọ lý tham mưu tiểu đoàn. Càng buồn hơn khi điết da nghe giữa một chiều Ba mươi Tết. Tiết tấu nhanh hoạt của các điệu dân ca vùng châu thổ người đông đất Bắc không gọi nổi nhớ bằng giọng xuống

s ề, nghe như một tiếng thở dài xa xôi không rõ của Thanh Kim Huệ hay Út Trà Ôn.

Phong yêu những giai điệu dân ca Nam bộ. Như những chi ều ba mươi, nghe thẳng Sên ca câu én liệng trời cao, mai đào vàng trên rẫy, như sáng nay nghe em hát trên đài, *hỏi rằng có ở nơi đâu, bát ngát xa trông những rặng trâm bầu...* Phong lại nhớ nhà quá đi! Những bài hát chiến tranh mang âm hưởng dân ca Nam bộ không thấy có bóng cờ hay máu giặc gì ở trong đó, mà chỉ thấy quê hương ta bu ồm da diết. Lại tưởng tượng ra dòng kinh vắng có cô gái chèo tam bản trong bóng mưa mờ khuất. Mà nhớ không phải cô gái áo bà ba chèo, mà dì Tư Béo chèo trong trang sách ngày nào, cũng nhớ, cũng thương.

Giọng hò trong chiếc radio ngân dài, chuẩn bị bắt vào câu ba. *Sông dài con cá lội bắt tắm. Phải duyên chồng vợ thì trăm năm em vẫn chờ...*

Hoài đang chờ ai? Hay chỉ còn mỗi mình chờ chính mình thôi? Rộng và bu ồm quá thế? Âm giai nhịp hò kéo dài, luênh loang hết cỡ. Phong áp má vào thép nòng súng lạnh ngắt lên nhìn bầu trời trong vắt. Có ai nghe tiếng vọng lòng mình không?

Không ai ư? Thì mình hát th ầm cho chính mình nghe. Một mình một súng trên bến thuyền, đ ồng hành cùng cơn mưa trong câu vọng cổ, với tiếng hò thân phận trai lính xa nhà. Một mình mình với không gian mênh mang này thì thêm bao nhiêu lời, bao nhiêu nốt vào cũng được, giãn quăng bao nhiêu cũng được. Sá gì một câu xuống s ề đ ể dài vô tận, có nhịp ngoại lắng tiếng mưa, nhịp nội lắng tiếng lòng.

Không biết năm nay ở nhà đón Tết có vui không?

Một vòng tay m ềm mại choàng ấm sau lưng. Phong quệt nhanh tay áo, không ngoảnh lại, mỉm cười kh ẽ gọi:

– Chanrithy...!

TUYẾN ĐƯỜNG SẮT nối thủ đô Phnom Penh và thành phố vùng biên Battambang được khôi phục. Cùng các chuyến tàu quân sự đã chạy từ trước đó, các chuyến tàu dân sự đã chạy mỗi ngày một chuyến, chuyên gao cứu trợ của Liên Hợp Quốc từ ga cửa khẩu Poipet đến các miền đất nước.

Con tàu như hiện thân của đời thường hòa bình, nối lại các vùng đất đai khổ đau mới phục hồi qua cơn binh lửa. Hàng hóa tiêu dùng Thái Lan theo những chuyến tàu, phục sinh mạnh mẽ sức sống thị dân và tinh thần đô thị. Đời thường tươi tắn giàu màu sắc đã trở lại. Xã hội thêm phong phú các tầng lớp ngành nghề thay thế dần các công xã Đỏ hà khắc cào bằng chỉ chấp nhận mỗi tầng giai cấp.

Để bảo vệ hành lang giao thông, một bộ phận đơn vị rời phum cú Svay Chek, nhận nhiệm vụ luân phiên đi hộ tống hỏa xa. Cơ hội tìm lại kho báu chôn giấu dường như đã đến. Chanrithy và Thea Lim lên tàu như những người đi buôn chuyến, bám theo trung đội trinh sát. Xà bông Camay, Lux, thuốc lá Samit, 555, Gold City, kem đánh răng Hynos cùng các loại quần bò, vải vóc, dép tông Thái Lan... đang hút hàng một vốn bốn lời. Ngoài việc đi buôn, Chanrithy còn muốn trở lại thăm thành phố vùng biên, tìm cơ hội làm ăn ở Battambang.

Những chuyến tàu hỏa đời thường thay hình đổi dạng theo tình thế chiến tranh, biến thành đoàn thiết xa chiến đấu. Trước mũi, đầu tiên là toa sàn chở gỗ. Toa này lãnh nhiệm vụ thí thân trong trường hợp địch cài mìn

trên đường sắt. Kế tiếp một toa bộ phẳng, xếp các bao cát xung quanh như một công sự nổi. Ở đó, khẩu DKZ 75 ly của Minh chúc nòng dài nghêu, sẵn sàng nhả đạn. Chiếc đầu máy diesel, trái tim của con tàu đi thứ ba. Phía sau nó, các toa chở dân lọt giữa đoàn. Cuối cùng là khẩu đội trọng liên 12.7 ly, trên một toa bộ công sự nổi theo chặn hậu.

Con tàu chậm rãi bò trên khoảng đường bằng mênh mông, như một con rắn mòng ngấn ngùn kỳ dị, bầu đặc những người. Thoát khỏi đám rừng thưa bao bọc ngoại vi, đoàn tàu mệt mỏi hú một hồi còi, sầm sập vượt cầu sông Sangker, trườn một vòng cua rộng trước khi vào ga Battambang.

Những toa đèn khét nắng, chưa loét mồ hôi vừa dừng, đám phụ nữ í ới chạy vội ra góc tường bao tranh tối tranh sáng, quây sà rộng giải thoát cơn tức nhin nửa ngày. Một khu vệ sinh công cộng huyền ảo bỗng chốc xuất hiện ngay trước khẩu pháo không giật cỡ nòng 75 ly. Sân ga khai mù mùi nước tiểu lưu cữu, mùi lá bánh thiu hâm hấp trong chiêu nắng quái.

Phong tháo chiếc khăn cà ma trùm đầu, phanh ngực đón gió rảo xuống phố sông. Sara thấy hành vi khoái hoạt của ông chủ, ve vẩy đuôi nịnh bợ chạy theo sau. Bờ sông Sangker buổi chiều tà, trở thành bãi tắm tự nhiên dài hàng cây số của dân thành thị.

Mặt nước như tắm sà rộng mềm mại, phản chiếu sôi động ráng chiều rực rỡ, sóng sánh tiếng cười phụ nữ. Suốt một ngày ngời trên nóc toa hun nắng, đám lính hộ tống nay được vùng vẫy giữa dòng nước mát một trận đã đời. Cả bọn lên bờ đốt thuốc, ngời chờ Chanrithy và Thea Lim xuống tắm sau.

Tháng sau là đến Tết Chol Chnam Thmay, một năm lịch trắng nước bạn sắp trôi qua. Ở nhà bây giờ hằn sương giá mùa đông vẫn đang còn ngự trị. Tháng Giêng rét đài, tháng Hai rét lộc, tháng Ba rét nằng Bân. Mưa phùn

âm ướt kiên nhẫn làm mềm vỏ cây đón lộc, tỉ tê mà màu thiếc mốc lên mấy cành bàng trụi. Những cơn mưa trong nỗi nhớ nhà, gieo xám con phố thăm sâu. Còn nơi đây, gió chướng cuối mùa vẫn tung hoành trên rừng me tây già bên sông, sấy khô mọi nỗi nhớ cùng những kẹp cá trên xông khói.

Gió đêm lạnh dựng cổ áo. Có giàu trí tưởng tượng lắm Phong cũng chẳng bao giờ nghĩ ra cảnh này. Cuộc đời thật lắm nẻo oái oăm bất ngờ. Đang chúm mũi học hành, vất vưởng mùa thi mới xong, ngày nào vô tư đạp xe lòng vòng trên phố... Bỗng nhiên dừng một phát DKZ số phận thổi bay mình đến đây, ngồi trên bờ sông này, ôm súng trông chờ cho những cô gái lạ lòng đi tắm.

Phố chiềuh nhập nhoạng, dăm tiệm cơm phần hủ tiếu người Hoa đã kịp bơm gắt thứ sáng ánh đèn măng sông mời gọi lũ khách. Dây ô cửa vòm cong dưới mái phố cũ cũng lần lượt mở những đôi mắt đêm vàng vọt, hấp háy nhìn xuống bờ sông. Thành phố lặng dềnh những nhộn nhịp bán buôn biên mậu ban ngày, sống tiếp nhịp thở ngằn dưới trời sao nhiệt đới.

Đoàn tàu trong ga đang nhận gạo, nó sẽ phải nằm ở đây thêm một ngày nữa. Hai anh lính trinh sát khoác súng, ngập ngừng theo chân các cô gái ra phố hậu phương. Ánh sáng khép lại, nhường không gian cho hương vị đời thường thăng hoa trong khứu giác những người đã lâu không biết mùi thành thị. Mùi cay nhẹ nước xá xị, mùi cà phê lẫn mùi đồ xào bay ra từ các quán ăn, quện lẫn thành một thứ mùi tổng hợp, xúi giục các bao tử lép kẹp vốn chỉ quen với cá khô và cơm vắt làm một cuộc biểu tình.

Khác hẳn khi ở trong phum chài, được trả về trong không gian sống quen thuộc, Chanrithy trở nên hết sức tự nhiên linh hoạt. Cô tạt vào một tiệm kim hoàn sáng trưng, rút trong chiếc túi đeo ra mấy thanh vàng miếng. Gã chủ tiệm trắng trẻo liếc cặp mắt một mí, đánh giá hai anh lính hộ

vệ cùng một con chó kỳ dị đang chăm chú hiếu kỳ nhìn chiếc cân tiêu ly xinh xẻo trong hộp kính.

Điều nghệ tung hứng mấy miếng vàng nhảy múa trên tay, gã vui vẻ nói tiếng Việt bằng một thứ giọng không âm sắc:

– Vàng miếng Kim Thành nguyên bản à. Năm cây tất cả. Ngộ không cần phải cân à.

Các cọc tiền Riel nhanh chóng được đưa ra, thân nhiên như người ta vừa đổi bán một thứ đồ chơi thông dụng. Chiếc túi mìn claymore lập tức phồng chặt những đồng tiền Riel mới cứng. Chỗ vàng này quả là một cơ nghiệp. Trong túi mìn dường như còn cả một kho vàng nữa.

Phong bụi ngùi nhớ chiếc nhẫn cưới vàng tây đáng đốt trúc bé xíu trên ngón tay của mẹ, một bà giáo đồng nghiệp với Chanrithy, nhưng ở một phương trời khác rất xa đây. Chiếc nhẫn kỷ niệm ấy đã ra đi trong lần mẹ sơ ý đánh mất hết tem phiếu thực phẩm trong một quý.

Trông túi tiền đầy qua vai Phong vẫn đang còn ngơ ngác, Chanrithy ríu rít ra lệnh:

– Giữ cho chúng em để ngày mai ra chợ đóng hàng! Nào, giờ mình đi ăn thôi!

– Chọn quán ngon, phải thật ngon nha Chanrithy. Em đói mờ mắt rồi đây! - Thea Lim háo hức.

Làm sao mà biết một quán ngon hay không ngon trên cái thành phố xa lạ này, hả cái con cá đuối mộng bự tham lam kia? Có lẽ thằng Đức là món ngon nhất với nó sau những đêm dân vũ. Phong vợ vẫn nghĩ. Khi người ta đói thì cái gì cũng ngon cả. Tất nhiên nhiều người bảo ngon ở mồm. Vị nó cũng có gam của vị, như các gam màu tiếp sắc, các gam nhạc hòa thanh.

Nhưng vị là chưa đủ, rất chưa đủ. Vị rất cần phải có mùi. Mùi, vốn là sự thăng hoa của vị, bao giờ cũng đi trước vị. Cái này con Sara nó rành hơn mình, chắc luôn. Nó đang chạy gần, cuốn sát chân thằng Đức vì biết sắp đến lúc được ăn. Ái tình cũng phải có hương hoa, và cái mùi đồ xào thập cẩm nó hành hạ cơn đói của mình, hẳn đang tỏa ra từ dãy tiệm cơm sáng đèn ven sông nhộn nhịp phía xa kia.

Hãy nom thằng Đức, chân nó dài, mũi và cái bờm tóc bất trị của nó nhấp nhỉnh đi trước mồm trên phố, thậm chí có khi trước đến cả mười lăm phút. Dưới chân Đức, Sara theo sát bước, mồm nó như cũng dài ra. Những kẻ mũi nhọn bao giờ cũng háu đói, hết như mũi thằng bé gỗ Buratino trong cái truyện tranh hồi nhỏ. Nào! Hãy tiến lên chú bé Buratino mang súng!

Quán nhậu đông náo nhiệt. Không phải quán "Ba Cá Bống" nhưng ngọn lửa đỏ vẫn nhảy chồm vào lòng chảo dầu bếp đang xào đồ trên bếp lớn. Giá trong túi có cả nửa năm phụ cấp trung sĩ mình cũng chẳng dám bước vào cái quán này. Mũi mình hình như cũng đang nhọn ra thì phải. Bất giác, Phong đưa tay lên sờ chóp mũi, bật cười. Mũi cảm được mùi, đánh thức tràn trề tuyến nước bọt trước khi Chanrithy tìm được chiếc bàn riêng góc đằng sau quán.

Mùi mắm hơi gần gắt nhưng đậm thắm, mùi bơ chiên tỏi rộng dài loang trong gió đêm lạnh, làm nền cho giai điệu khai vị chính: Món ốc bươu nướng tiêu xanh. Mới hít phải, thằng Đức đã như bị bỏ bùa mê thế kia. Thea Lim kêu đôi chai rượu "Thằng Gồng" (một loại rượu thuốc), lần lượt rót ra đầy các ly đại.

Trời ơi! Nó định giết chết thằng Đức đêm nay đây. Ngọn đèn tọa đẳng kéo thấp chụp xuống bàn trong tối khuya vừa đến, cho con ốc bươu vỏ

lóng lánh hơn, bông điên điển thắm vàng hơn, và làm ly rượu như sóng sánh hơn trước khi kịp hắt vào họng các huynh đệ quàn hùng tử hải.

– Một buổi tối đẹp. Xin chúc mừng!

Cô giáo nghiêng đầu duyên dáng mời. Các ly rượu màu cánh gián chạm nhau lách cách. Hơi rượu đầu thơm hắc đi qua họng, để lại một chút ngọt ngấm đắng, quện với vị tiêu cay, vị mặn con ốc nướng nóng bỏng. Tiếp ly thứ hai, mừng thuận buồm xuôi gió cho chuyến buôn may của các nàng. Chưa có chút gì trong bao tử nên hơi rượu bốc nhanh phần phật.

Thea Lim nhí nhéo cấu tay Đức, bắt hút hết nước trong vỏ ốc trước khi đưa cho cô khều lấy ruột. Đồ nỡm, hơn thằng Đức đến mấy năm tuổi, nhiều gấp đôi thế trải nghiệm tình đời, tối nay trẻ ra tròn lẳn trong chiếc áo pull Thái vàng mơ.

Chén ốc xong nó sẽ chén thịt mỳ Đức ạ! Vui được lúc nào cứ vui đi, đàn chim thiên di khổ đau của Chúa. Mai đá trái mìn hèn lìa khỏi xác lại chẳng biết gì đến mùi đời. Phong nâng ly:

– Nào! Sur sđêy sophe meng cuol.

– Chúc mừng hạnh phúc!

Đàn chim thiên di nhắc lại bằng tiếng Việt. Bốn ly rượu cụng nhau, biến mất trong những cái mỗ đang làm việc tích cực.

Món thăn bò sốt tiêu chanh được bày bàn dọn lên nóng hổi. Chanrithy dùng đũa lấy phần mình vào đĩa ăn, động tác thật gọn gàng, thật xinh xẻo. Phong cách thị dân nàng giấu biệt suốt mấy năm công xã, giờ được giải phóng trong khung cảnh phố phường. Phong lúng túng bắt chước làm theo. Lần đầu tiên Phong biết dùng đũa gắp miếng thịt bò. Rồi sao nữa đây?

Chanrithy nhìn Phong như động viên khích lệ. R ấ cắn đi, r ấ nhai đi chứ còn sao nữa, chàng trai của em! Khoái cảm nhai như khoái cảm làm tình, thiết tha quấn quít. Ng ần ấy mùi vị ngọt ngào trộn lẫn, tan hòa đắm cuốn trong tổng ph ố, dưới cây a-ba-duya nhạc trưởng nhu ần nhị là hàm răng đưa đẩy. Nhờ có răng, ta mới biết cái giòn s ần sật của thịt ốc nướng, cái giòn mềm của miếng gân bò h ầm sốt tiêu xanh, cái giòn tan của miếng cùi bánh trắng cuốn rau cải cay Sisophon lẫn những cọng bún mềm. Cuộc đời tươi đẹp hiện sinh đang diễn ra đây cảm xúc chưa đến h ời kết trong miệng, đó chính là cái sự nhai, hời chàng hiệp sĩ!

Và đêm nay, ta sẽ tìm cách nhai sống và nuốt chừng chàng. Đêm hậu phương yên lành, chẳng c ần đến mặt khẩu cùng những ca gác bu ồn ngủ rũ mắt. Món bò sốt tiêu xanh tuổi trẻ nóng hổi nh ường kia. Đủ mùi, đủ vị, nhai r ấ mà bỏ đi không nuốt, thì nó ra làm sao? Có mà em là đưa điên r ời! Ngon nhai mà không có nuốt, nó vô duyên khắc khoải như sấm nổ r ền trời mà chẳng có mưa, như trận yêu cu ồng nhiệt trăm năm mà không lên đến đỉnh. Nuốt là khẳng định sự sở hữu cá nhân, là cái kết thúc chắc nịch của cái sự ngon đêm nay sẽ phải thuộc v ề cuộc đời em, anh không thoát được.

Dưới g ầm bàn, Sara đã biến mất. Con chó tinh khôn không thể bỏ lỡ cơ hội lấp chặt dạ dày trong cái quán đ ầy thực khách và tràn ngập thức ăn thừa. Chanrithy nhỏ nhẹ nhai, nhìn vào mắt Phong không ki ền chế. Cái nhìn vừa biết ơn vừa cam chịu của cô gái vừa thoát án tử nơi cửa rừng Pursat hôm nào, hôm nay nhiều hơn âu yếm dịu dàng sau mấy ly rượu mạnh.

Phong chịu đựng ánh nhìn thăm thẳm ấy. Hình như đã cạn hết một chai. *Dù sao thì Trái đất vẫn quay!* Galilê đã tuyên bố như thế từ lâu với lũ giáo

hội thủ cựu. Và những vòng cánh cối xay trong bài hát lính ngày nào cũng vẫn đang còn quay mãi, như số phận chúng ta vẫn đang còn được sống.

– Xin cảm ơn cô giáo! Phong nâng ly nói đùa.

Dans le soleil

et dans le vent

Tournant les ailes

du vieux moulin...

Chanrithy bỗng cao hứng cất tiếng hát khẽ, giọng nàng trong vắt. Tiếng ồn trong quán thoáng lắng đi. Tức khắc xuất hiện ngay bên cạnh bàn, toác đến tận mang tai, là nụ cười hai sĩ quan quân bạn đồng minh, quân đội của các ngài Hun Sen - Heng Samrin.

– Xin phép được nâng ly chúc mừng ca sĩ xinh đẹp!

– Xin phép samakhi cùng các bạn coongtop (bộ đội) Việt Nam!

Chanrithy, Thea Lim và các anh lính Việt đứng dậy vỗ tay, cùng ly đáp lễ. Các bàn xung quanh dõi sang, cũng rót đầy các chén vui vẻ. Tay sĩ quan vênh cằm, rập gót nâng ly.

– Xôm oòng chơng... Trô...! (Xin *mời... Dzô...*)

Tiếng “Trô...” đùng thanh hào sảng trong quán dậy lên khiến Phong thoáng giật mình, liếc vội khẩu súng đang dựng sát chân.Ồ, đây là bạn ta. Không phải một tiểu đoàn lính Pol Pot vừa hô xung phong. Tay chủ quán béo mập hoan hỷ xoa tay, tiếp cho bàn khách sộp thêm chai rượu “Thằng G òng” miễn phí. Một đám tửu đồ đủ loại sắc lính các đơn vị cầ n ly kéo sang. Tiếng hát vô tư của cô gái kéo gần lại những cuộc đời chinh chiến. Gương mặt Chanrithy sáng ngời hạnh diện.

Đức nhanh trí rót hết chai rượu khuyến mại đầy ly cho những kẻ nhiệt tâm vừa đến giao lưu, chấp tay ra hiệu cảm ơn. Lạy trời đừng có ai “xôm oòng chong” nữa. Uống samakhi mãi thế này chắc chết quá!

Cả bọn lú lú rồi quán khi còn đang đông khách. Không thể để các anh lính đẹp trai chết lãng xẹt vì say như thế này được. Nếu có phải chết, hãy chết trong vòng tay em. Sara, nhà ga toa tàu mình kia rồi. Suyt...! Hãy đi về trước, luân quần theo chúng tao làm gì? Suyt...!

Chanrithy ôm eo, áp chặt vào Phong như một cặp tình nhân đã yêu nhau từ mười kiếp trước. Cô giáo choàng riết tay Phong qua ngực, xăm xăm kéo ra lối bờ sông tối, cảm thấy thân thể Phong đang run rẩy qua lần áo lụa mỏng. Ôi chàng trai tân, anh học trò ngốc nghếch. Ngần ấy rượu mà vẫn biết run ư? Thật tuyệt!

Cặp Thea Lim và Đức rúc rích đi theo sau sát gót. Tiếng lách cách bằng đạn súng đập vào những trái da lóng đeo hông theo nhịp bước, đánh thức những cặp đôi buồn chuyển đang tiêu khiển. Họ giật mình rời nhau, nhòm cả dãy dưới vòm lá me tây đen thẫm, như đám vất rừng thấy hơi người.

– Ô, dường như ở đây có cả một khách sạn ngàn sao! - Đức ngạc nhiên nhận xét.

Tấm tăng lính che mưa được tung ra vội vã. Thân thể Chanrithy ẩm ướt và mềm mại, đặt điều tiết chế những khát khao trai trẻ mạnh mẽ mà vụng về. Trên bờ sông Sangker đêm nay cũng có những con sóng khác rạo rục và đầy tận hiến. Hết lớp này đến lớp khác, hết đợt này đến đợt khác, sóng đêm tình say mơ đưa đẩy hồn yêu về bến rẽ rời.

Tiếng kèn saxophone lắt léo cùng giọng ca nhừa nhựa Duy Khánh trong *Chiêu một mình qua phố* vắng vắng từ một quán cà phê bên kia sông. Than

ôi, một giấc mơ dài từ buổi ban chiều cho đến lúc nắng khuya chưa lên. Một loài hoa còn chưa chột tím thì mình đã trở thành đàn ông thứ thiệt. Phong lùa tay vào tóc Chanrithy, mỉm cười vô nghĩa. Tỉnh hết cả rượu, Phong thấy cuộc đời nhẹ tênh một màu cây cỏ không tên.

Hai anh lính ng ỡ chờ. Chanrithy và Thea Lim dưới sông lên sau, sột soạt trong các tấm sà rông mới thay. Chân lý không ai tắm được hai lần trên cùng một dòng sông được minh chứng như thế này đây, thậm chí tắm những hai lần trong cùng một ngày.

Chanrithy nhìn Thea Lim cười rúc rích. Triết gia chẳng liên quan gì đến tình ái. Triết lý khô khan khó hiểu, còn đời thực đang ròng rọc ướm dẫm, như tấm sà rông vừa giặt vội trĩu nặng trên tay này. Với Chanrithy, có lẽ món ngon nhất hôm nay là lúc mê đắm dạy chàng học trò có duyên ân nghĩa của mình bài học vào đời đầu tiên. Cái ngon của người đàn bà trải đời dường như không nằm trên gai vị giác, nó sâu đắm lẫn quất trong thương yêu bé nhỏ góc h ền.

Đêm đã khuya lắm. Vài người lính canh tàu cùng đám dân buôn không ngủ được, ng ỡ đốt thuốc vệt trên vỉa hè trước cổng. Con đường từ bờ sông Sangker trở lại ga như dốc ngược hẳn lên bầu trời sao lấp lánh. Chòm Đại Hùng tinh, chòm sao của mùa đông sà xuống thấp, lừng lững úp lên vòm cong mái phố một chiếc gàu sòng.

Chương 8

Ngày thứ nhất.

Mãi giỡn với mấy con chó ngoài dãy quán ăn, khi trở lại sân ga đoàn tàu đã rời đi từ lúc nào.

Sara quanh quẩn đánh hơi tìm dấu. Trên một đoạn đường ke, mùi các ông chủ vẫn còn lưu lại, nhưng rõ nhất, đậm đặc nhất vẫn là mùi của Thea Lim. Họ đi cùng nhau, và mình sẽ bám theo cái mùi này. Nguồn hơi quanh quẩn chỉ trong khoảng đó rồi mất hút tăm tích. Hẳn chỗ này là nơi họ lên tàu, và đoàn tàu đã mang họ đi. Việc nhà binh, họ đi gấp, không thể chờ một con chó ham chơi, dẫu nhiều gấp bó.

Sara bối rối quay trở lại kho ga, nơi đoàn quân áp tải vẫn tá túc hôm trước. Kho ga vắng teo. Các bao gạo chất từng khu vực theo hàng lối cũng đã được chuyển lên tàu. Một vài người dân dùng chổi quét gom những nắm gạo rơi vãi trên nền bê tông.

Chỗ nằm của họ giữa các chõng gạo đêm qua đây. Có mùi hương cốm nếp thật quen dội lên từ một chiếc túi nhỏ. Ô! Cái túi xạ chõn hương, bùa yêu của bà chủ Thea Lim mờng bực. Không hiểu họ đã vội vã làm gì mà sơ suất đánh rơi cả cái của quý bất ly thân như thế này? Mùi xạ hương mạnh làm nó bị lạc hết khứu giác. Sara bần thần tha chiếc túi con đi quanh quẩn, giấu vào sau khe một chiếc cột sắt tường.

Phải quay trở lại chỗ ga lên thôi. Từ ga Kamreanh về phum chài Svay Chek cũng chỉ một ngày đường. Cũng chẳng cần chạy ra chào tạm biệt nàng chó So, mình đã ở với nó cả ngày hôm qua. So đã đãi mình những cục xương thơm mùi hủ tiếu Nam Vang thật ngon. Nếu So đến Svay Chek, mình sẽ đãi So món rắn mối nướng trứ danh của Đức. Mến yêu và chân thành mới là món ngon nhất mà mọi loài đều muốn có. Thành thị hay làng quê chẳng có ý nghĩa gì trong chuyện này.

Bây giờ mình sẽ đi theo hướng ngược lại với lối tàu chạy đến đây. Từ đây về đến cái ga Kamreanh đó cũng không xa, nếu so với những quãng đường mình đã dọc ngang trong rừng thẳm hàng tháng trời với các ông chủ. Xuất phát càng sớm càng tốt.

Nào, gâu gâu...! Lên đường!

Sara thong thả chạy bám theo đường sắt, những bước chạy điềm tĩnh tự tin của một con chó chiến. Vài bụi mua cần cỗi xác xơ nhoi lên dưới các thanh tà vẹt, cuối mùa khô vẫn tím đỏ sắc hoa hoang hoải. Rừng ch ồi non tua tủa các bao lông thắm đỏ, bọc búp non dưới ánh chi ều tà. Rừng ch ồi đỏ búp thế kia là mùa mưa chẳng còn cách bao xa nữa.

Cầu đường sắt vượt sông Sangker với các thanh dầm thưa, chừa ra những khoảng trống rộng người nhìn xuống mặt nước xanh thăm thẳm. Chú ý khỏi kẹt chân vào những rãnh ray sâu, hay bước hụt vào khoảng trống các thanh giằng thép là sẽ ổn.

Qua cầu sắt này, qua khoảng rừng này sẽ đến một đồng bằng rộng lớn, rộng đến mức có thể mất đến hai ngày đường mới về đến ga Moung. Nhưng không sao, bởi đây là một cung đường an toàn và sẵn thức ăn. Những con chuột đồng béo múp dù không được nướng thơm phức nhưng cũng là một thứ thực phẩm dễ nuốt. Ngoài ra còn đây rắn mối, kỳ nhông...

những món khoái khẩu truyền thống, đầy rung rúc trong các bụi điên điên khô ven bờ nương cạn trên đồng.

Khó khăn nhất là đoạn đường từ ga Pursat đến ga Kamreanh. Một đoạn đường dài qua rừng khộp với rất nhiều hiểm nguy rình rập. Cung đường này có thể gặp sói lửa, báo, và tai họa nhất là đụng phải một con trăn mốc đói mồi nằm ngang đường sắt phơi nắng.

Sara không sợ các mối đe dọa hiện hình, bởi nó đã có nhiều kỹ năng đối phó thoát nguy. Nó sợ các mối nguy hiểm bất động giấu mình, như các ông chủ nó sợ mình vậy. Nhưng bây giờ chưa phải lúc cần cảnh giác, hãy chạy cho đến đêm giữa các phum sóc đang le lói ánh đèn ven đường. Thậm chí có thể rẽ vào tranh ăn với bầy chó phum đang sửa ong ọc kia.

Bên mé bụi mây rậm bờ đìa cạn, thấp thoáng bóng mấy con thỏ xám lác lác cặp mắt lồi nhoi ra mặt ruộng kiếm ăn sớm. Thịt thỏ hơi mù không ngon bằng thịt chuột, tuy nhiên cũng là đáng kể nếu có lúc phải cần đến. Khi lâm vào hoàn cảnh ngặt nghèo cũng chẳng nên kén cá chọn canh. Thỏ ra nhiều vậy sẽ không có nhiều thú dữ ở quanh đây. Chỗ này gần phum, cũng lại gần nguồn nước. Có lẽ mình sẽ nghỉ ở quanh đây thôi, và đêm nay hy vọng là một đêm lành.

Sara chạy lòng vòng, mở rộng phạm vi kiểm tra tầm soát vị trí nghỉ đêm. Nó chọn một hố đá dăm sâu giữa lòng hai thanh tà vẹt nằm xuống. Hố đá dăm còn ấm hơi nóng mặt trời buổi ban ngày.

Ngày thứ hai.

Đêm trôi qua yên bình. Mặt trời leo lên đỉnh rặng thốt nốt phum xa, kéo dài bóng những bụi cỏ tranh lúp xúp dẫm sương vắt qua đôi thanh ray lạnh.

Trong những bước chạy đầu tiên, Sara giật mình, suýt va phải tổ một con chim đa đa. Con chim mẹ đang ấp trứng, đột ngột bay vù lên một quãng ngắn, đáp xuống kêu tích tích. Sara chồm đuổi theo hướng con chim vừa hạ cánh. Con chim ngừng kêu như đánh đố. Lòng loài chim đa đa với những chấm hoa nâu trắng, lẫn với màu cỏ khô tháng ba không thể phân biệt nổi. Sara quay lộn lại tìm ổ trứng, muốn kiểm chút điểm tâm.

Ngay sát bụi tranh bên cạnh, con chim đa đa lại kêu tích tích, bốc vù lên không bay tiếp một khoảng ngắn như trên người. Sara cầm cổ chạy đuổi theo con chim mẹ, mỗi lúc một xa ổ trứng. Tiếng chim đang kêu tích tích lại lặng phắc như tờ. Không hiểu nó đứng đâu giữa những lùm bụi cỏ khô kia. Gió sớm ban mai lùa trên cánh đồng khô xác một màu cỏ nâu vàng ướm sương đêm, làm tản nhạt đi mọi thứ mùi hơi. Biết không thể tìm ra con chim tinh quái, Sara đành bỏ dở cuộc truy tìm vô nghĩa, tiếp tục cuộc hành trình.

Dưới con lộ đất song song với đường sắt, lốc cốc rộn ràng tiếng mõ bò. Một đoàn xe bò dài dặc, trang trí tua ngũ sắc đẹp đẽ trên chiếc cần cong vút đang rộn ràng nước kiệu. Ngồi trên xe có hẳn một ban nhạc, thỉnh thoảng lại tấu lên những âm thanh quen thuộc. Những âm thanh dân vũ rộn rã làm cô chủ Thea Lim hiểu động mê mẩn như lên đồng. Hẳn đây là một đám cưới hay một đám rước lục xoong mới về chùa. Ngôi chùa phía phum xa, mái ngói vàng chói gắt lên trong nắng kia có lẽ là đích đến của đoàn diễu hành vui vẻ.

Nếu mình vui chân tạt vào đấy thế nào cũng có suất ăn bố thí. Nhưng mình chưa đói, và mình khoái các đồ ăn mặn tự kiếm hơn. Từ giờ cho đến trưa là giờ lữ rấn mới kéo ra phơi nắng hoặc săn mồi. Yên tâm mình sẽ không đứt bữa.

Tiếng nhạc mới vui vẻ làm sao. Và những con chó chạy theo đoàn xe bò kia nữa, cũng có vẻ rất phấn chí. Thậm chí mình cũng có thể chạy xuống đấy giỡn với chúng một lát. Nhưng bây giờ việc đó chẳng cần thiết. Bọn chó phum ấy có chủ của chúng lo. Việc của mọi con chó tử tế trên thế gian là cai quản trông nhà cho tốt nếu được phân công, và tìm được chủ khi trót đi lạc.

Mặt trời đứng bóng. Sau khi vồ chén hai con rắn mỗi béo ú, Sara chui xuống một gành cầu uống nước, tạm nghỉ trong bóng mát. Có tiếng động u u dội lên từ đôi thanh ray trên dầm cầu. Nền đường đá rung nhẹ. Con chó mừng rỡ chạy ngược lên hóng. Đồng bằng phía xa dầm nhô lên một vệt đen giữa khoảng hẹp cây bụi ven đường. Một đoàn tàu chạy tới ngược chiều càng lúc càng gần.

Sara dạt sang một bên đường, ve vẩy đuôi hời hợt nhìn đoàn tàu rầm rầm lướt qua cây cầu thép. Cũng vẫn đặc người đông nghẹt trong toa xe, ngời tràn trên nóc. Cũng vẫn con chó lửa DKZ 75 ly đáng ghét thò cái nòng dài ngoằng nơi sàn toa đầu cùng những người lính đội mũ sắt. Nó không thấy Minh trong khẩu đội pháo này.

Không phải con tàu cũ với những người bạn nó đang tìm. Chỉ là chuyến tàu thứ hai trong cặp tàu xuôi ngược trên tuyến đường sắt xa xôi. Sara hơi thất vọng. Đoàn tàu này chạy ngược lên hướng thành phố Battambang, nơi có dãy quán ăn bờ sông với nhiều xương cụt ngon lành. Dãy quán ăn chó So đang cai quản mà nó vừa rời đi chiều qua.

Những người ngời nóc toa ngạc nhiên, vẩy tay huýt gọi khi thấy chú chó nhà một mình đơn côi ngóng theo đoàn tàu trên con đường sắt hoang vu. Một cô gái trùm khăn cà ma đỏ, hẳn là con gái của đức Bồ Tát nhân từ, ném xuống cho nó chiếc bánh nóng hổi gói trong lá chuối. Chờ đợi đoàn

tàu chạy khuất xa hẳn, Sara nhả dây buộc, rước lá gặm chiếc bánh bở thí. Chiếc bánh dẻo quánh dính răng, ngậy bùi nhân đậu, làm cho nó suýt chết nghẹn vì được làm bằng bột nếp.

Chiều muộn. Chóp vầng ngôi chùa lớn thị trấn Moun Ruessei lấp lánh trong vệt nắng quái lớn dần lên theo từng bước chạy. Bóng tối trĩu xuống nhanh dưới các cành me tây sà thấp. Lũ bò nhàn tản, bồm bồm nhai lại bên các đồng rơm un muối tỏa khói mịt mù. Ánh sáng dịu dàng của buổi chiều hôm song hành cùng nhịp đời chậm rãi, gom chặt lại yêu thương trong mỗi gia đình. Buổi chiều hôm khiến Sara, kẻ lữ khách bốn chân trên đường xa cũng trào dậy niềm thương nhớ.

*“Nắng vàng vừa xuống
hàng dương in bóng trên đường
Hoàng hôn nắng vàng, tỏa xuống cánh đồng
tít chân trời mùa lúa chín đưa hương...”*

Ở phum căn cứ Svay Chek xa xôi, mỗi buổi chiều xuống, Phong hay ngồi trên cầu thang gỗ, dạy Chanrithy bài hát êm dịu này. Sara nằm lim dim mắt dưới chân thang lắng nghe. Dầu không hiểu nhưng giai điệu bài ca dịu dàng như an ủi, làm nó cảm động vấy tai, như gập lại bầu vú chó mẹ yêu thương nào.

Sara ghì lại tốc độ chạy, thong thả đi giữa hai dãy nhà sàn lớn bắt đầu lên đèn, tìm lối vào ga. Một con vịt xiêm đực màu đỏ, lạch bạch xổ ra sau hàng rào xương rừng, dữ tợn vươn dài cổ dọa dẫm. Sara khinh khỉnh bước. Càng chậm rãi định đặc ở những nơi xa lạ bao nhiêu, càng không bị bắt nạt

bấy nhiêu. Kinh nghiệm nhiều ngày lưu lạc trên đường đời dạy cho nó biết cái đi đâu tưởng chừng như rất đơn giản này.

Sara len qua đám người đi buôn linh kinh đồ đạc chờ tàu trên sân ga. Một toán lính đồng hương với các ông chủ nó, đang nấu cơm cạnh đoàn xe pháo dài dằng dặc đỗ ven đường. Những cỗ đại xa kéo pháo lớn trùm bạt lấm lấm bụi đỏ, đậu xen kẽ với những chiếc thiết giáp khét nồng mùi dầu máy. Anh lính mũ sắt trên tháp súng trọng liên 50 ngáp một cái sái quai hàm, nhìn nó búng tay cái “tróc” nghe giòn tan.

Con chó lính bỗng thấy vui khi gặp những cử chỉ giao lưu quen thuộc. Hơi cơm sôi buổi chiều hôm tỏa ra từ chiếc xoong quân dụng lớn, chen lẫn mùi thịt hộp ngậy béo. Cái mùi kỷ niệm hấp dẫn lần đầu tiên người thấy, trên vỉa hè thị xã Kampong Chhnang khi nó đói ngấu, nhắc nó nhớ tới những người bạn thân thiết vừa lạc mất nhau.

Ngay gần chỗ cột cấp nước đầu tàu, Sara mừng rỡ phát hiện thấy nguồn hơi quen của Thea Lim còn mỏng manh vương vất. Nó chạy quanh sục sạo. Nguồn hơi quen chỉ xuất hiện tại quanh cột cấp nước cho đầu máy chạy than. Chắc cô ấy cùng mọi người đã xuống tàu tại chỗ này mua bánh trái, rồi lại lên tàu tiếp tục hành trình.

Chẳng biết họ có nhớ gì đến mình không nhỉ. Sara chợt thấy tủi thân, cúp đuôi lùi lui kiếm chỗ qua đêm. Đống lửa của những người lính xa xứ đốt lên đây đó trong sân ga thoáng làm nó chạnh lòng, nhớ đến những đống lửa khác xưa tà ma thú dữ bên nhau trong rừng thẳm.

Sara chọn chỗ nằm dưới gầm một toa bộ hổng, ghéch mõm lên chân trước, ưu tư ngắm nhìn những đống lửa. Một người lính thấy con chó lang thang có vẻ buồn, gõ chiếc ca inox huýt gọi. Anh lính trẻ có vẻ hiền, tung

cho nó một phần cục cơm vắt. Sara đã kiếm ăn đủ và nó không thấy đói, tuy nhiên nó vẫn chạy tới tha miếng cơm vắt mang về chỗ nằm.

Khẩu phần quen thuộc trong những ngày vượt núi càn rừng năm xưa chẳng nên bỏ. Một hành trình dài cần có thêm năng lượng dự trữ, và ít ra cũng còn có những người để ý đến mình. Sara khe khẽ vẫy đuôi tỏ lòng biết ơn. Biết thể hiện lòng biết ơn là dấu hiệu của một con chó thị thành có giáo dục tử tế. Đi đâu này vốn chẳng thiệt hại gì, nhưng lại ít người nhớ làm.

Đêm chừng đã khuya. Trên cành me tây cổ thụ, một con cú lớn liệng tới đậu êm như ru. Đôi nhãn cầu lớn xanh lè của loài chim đêm ăn thịt chòng chọc nhìn xuống các hốc tường tối, nơi những con chuột đang thập thò.

Chẳng ai buồn để ý đến nó. Đám lính pha trà ngời quanh đồng lửa, gõ ca chén hát theo nhịp slow buồn từ cây guitar một anh lính pháo. Sara biết ca khúc này vì Đức cũng hay hát như thế.

*Trả súng đạn này,
khi sạch nợ sông núi rồi.
Anh trở về quê, trở về quê,
tìm tuổi thơ mất năm nao.*

Giai điệu sân ga giãn dài sâu thẳm, thậm chí có những đoạn bổng vút lên như tiếng chó tru nhớ bầy, khiến Sara cảm động nhay nháy mũi.

*Vui cùng ruộng nương, cùng đàn trâu
Với cây đa khóm trúc hàng cau
Với con đê có chiếc cầu tre...*

Ừng! Oàng... liên tục những tiếng nổ đạn B40 vùng ven thị trấn. Một vài tràng đại liên réo trên cao tít ngọn me tây. Các lực lượng Khmer Đỏ bắt đầu trận tập kích ban đêm.

Tiếng động cơ thiết giáp đột ngột r ò lên. Xích xe bọc thép nghiêng rào rào bên ngoài ga tàu hỏa, tỏa ra trên con đường dẫn tới các đơn vị phòng thủ ngoại vi. Từ đó, hàng tràng trọng liên 50 bắt đầu gất gồng xả liên thanh, “toác toác... khùng khùng...”.

Chiếc cầu tre trong bài hát của tay du ca mũ sắt, đại diện cho Thầ Chết cỡ nòng 155 ly bị cắt ngang chừng. Anh lính pháo nghe ngóng tiếng hỏa lực, tiếng súng máy r ãn r ãn giấy lát, lại ôm đàn chìm vào giai điệu mong nhớ ngày về

Chuông chùa làng xa, chiều lại vang

Bếp ai lên khói ấm tình thương

Bát cơm rau thắm môi tình quê...

Đêm sân ga bập bùng trong ánh lửa, trong tiếng trọng liên xỏ hàng tràng dài và trong tiếng hát ly hương. Bài hát xa quê chỉ nhắc đến tiếng chuông chùa, đến những cây tre, những con trâu mà không nhắc đến con chó nào nhưng Sara đã ngủ rất ngon.

Ngày thứ ba.

Trận tập kích đêm trước của Khmer Đỏ vào ngoại vi thị trấn Moug nhắc nhở Sara phải cẩn thận hơn. Vốn là một con chó dạn dày trận mạc, nó biết cần phải làm gì khi dẫn thân vào khu chiến. Gặm hết phần cơm cục anh lính hảo tâm ném cho đêm trước, Sara túc tắc khởi hành.

Địa hình bắt đầu thay đổi. Đã xuất hiện rừng chổi lúp xúp chen lẫn những khoảng ruộng bỏ hoang. Đường sắt từ ga Moung qua Pursat đến Kamreang chạy giữa lộ 5 sát Biển Hồ bên trái và rừng núi Kravanh bên tay phải. Bên kia rừng núi cao xanh thăm thẳm là những con đường rừng dẫn sang tận biên giới Thái Lan, nơi Sên, Phong, Đức và các ông chủ lính của nó tìm cứu được Chanrithy cùng dân phum chà Svay Chek, đưa về với chính quyền mới.

Họ đã đi qua đây với một đoàn thiết xa có pháo không giật DKZ 75 ly, có trọng liên 12.7 ly và cả một đại đội trang bị mạnh hộ tống. Còn mình đi chỉ có một mình. Chẳng sao cả! Khi đi một mình, mình vẫn có lợi thế lớn vì đi được nhanh hơn, chẳng phải đợi chờ ai.

Sara chạy gắt, phân phối sức đều. Những đoạn qua nơi rừng vắng, mình chỉ cần đề ý đến lũ sói lửa hay trăn mốc, là bọn chuyên đi săn ban ngày. Còn hổ, báo, beo gấm lại thường chỉ tìm mồi ban đêm. Súng đạn rần trời thế này, lũ thú dữ ấy cũng hoảng sợ dạt đi gần hết. Không việc gì phải lo lắng lắm. Chỉ cần kiểm được chỗ ngủ trước khi đêm xuống, và chỗ ngủ phải gần nơi ở của loài người.

Buổi trưa lúc râm, lúc nắng âm âm. Những đám mây tích khổng lồ trắng xốp vì ánh sáng trôi qua bầu trời. Không gian đã thấy rộn thoáng hơi nước mát trong một làn gió lạ. Mây tích khi xuất hiện thường báo trước những trận mưa trái mùa. Hôm nay mình sẽ phải tìm nơi nghỉ sớm nếu không muốn bị ướt nhèm.

Vượt qua khoảng rừng thưa vắng vẻ, Sara bất ngờ đụng một đoàn vài chục người đang nghỉ ngơi. Thuốc lá Samit thơm lừng, giá đạn B40 tua tua đeo vai, quần phục gabardine xanh rì, khăn cà ma đỏ với chiếc mũ bánh

tiêu mền trên đầu. Một đại đội lính Khmer Đỏ mới từ biên giới Thái lan về Chắc luôn!

Sara hơi giật mình, đứng sững lại nhìn. Chẳng việc gì phải sợ cái đám này. Chỉ có con người nhỏ nhen mới sợ, mới đi tìm diệt những con người không giống mình thôi. Không ai rồi hơi đi tra hỏi quá khứ một con chó, như lục thum thường tra hỏi thành phần xuất thân các xã viên trong công xã Đỏ. Hơn nữa, mình chỉ là một con chó nhà đi tìm chủ, hoàn toàn không mặc quân phục bên nào.

Người lính trẻ nhất, thoát nom thau tháu như một chú bé con, toét miệng ra cười huýt sáo gọi nó. Sara vẫn đứng yên không nao núng. Dù là lính Khmer Đỏ thì họ cũng chẳng bao giờ ăn thịt chó. Từ lý tưởng xã hội cấp tiến đến văn hóa dân tộc ngàn năm là cả một khoảng cách giữa trời với vực. Sara không thể hiểu đi đâu ấy, nhưng biết chắc chắn rằng ở đây nó sẽ được an toàn.

Anh lính bé nhỏ tiến lại gần hơn chút nữa, tung cho nó khẩu thịt bò sấy, thân thiện muốn làm quen. Gương mặt người lính phẳng phất có một nét gì rất quen thuộc mà Sara đã từng gặp ở đâu đó. Sara không sửa, chạy lảng vòng tránh qua một bên, đuôi khe khẽ vẫy. Người lính già nhất bọn, có lẽ là chỉ huy, trông thấy con chó nhà xuất hiện, cúi kinh té tát mắng tay lính trẻ. Có chó nhà là có người nuôi. Thậm chí có người ở ngay gần đây. Im lặng rút êm ngay! Đờng!

Sợ lộ bí mật đường giao liên, cả bọn vội vã xóa dấu vết, thu dọn bừa bị vũ khí, băng qua đường sắt vọt sang hướng Biển Hồ. Người lính trẻ đi cuối đoàn quân ngoái lại nhìn nó, mỉm cười vẫy tay tạm biệt rồi mất hút trong tàn cây lá thấp.

Sara dè dặt gặm khâu thịt bò khô, món ngon khoái khẩu đã lâu không được thưởng thức. Tại chỗ anh lính thiếu niên vừa nghỉ ngơi, Sara thấy một con châu chấu voi bị bỏ quên. Con châu chấu voi xanh biếc được đan bằng lá thốt nốt rất khéo, trông hết như châu chấu thật.

Ngày thứ tư.

Thức giấc trong một chuồng bò bỏ hoang ngoài thị xã Pursat, Sara tiếp tục hành trình của mình. Gọi là thức giấc cho giống cách chia thời gian sinh hoạt của con người để dễ hình dung. Bản thân một con chó chiến không có lúc nào là ngủ hay thức hoàn toàn. Nó ngủ đấy, song thức luôn đấy.

Con đường sắt về ga cũ xuyên khe giữa hai rặng núi. Bên tay trái núi Cọp (*Ph'num Kh'la*) chồm ra sát đường với cây rừng rậm rạp. Bên tay phải, xa hơn một khoảng là rừng phụ cận tiếp với dãy núi Kravanh. Người ta đặt rõ tên núi Cọp, ghi cả tên trên bản đồ, hẳn vì nơi đây nhiều cọp. Cọp rừng Pursat đã nổi tiếng từ xưa đến nay. Ngoài địa bàn của cọp, đây còn là địa bàn các đơn vị lính Pol Pot hoạt động mạnh. Rừng khộp từ rặng Kravanh, Aoral, phủ tràn ra tiếp giáp với lộ 5 sát Biển Hồ, tạo nên một hành lang xanh để xâm nhập nội địa của Khmer Đỏ.

Đêm qua mưa. Trận mưa trái mùa gội sạch bầu không khí lúc nào cũng mờ bụi của mùa khô. Mưa rửa sạch tro than rừng cháy định kỳ, vẫn lưu cữu bám trên cành trụi các chòm cây cà săng, cà te, dầu lông, dầu đờng trong rừng khộp. Không khí mát mẻ trong suốt và cảnh vật trở nên tươi sáng.

Tuy nhiên, Sara hiểu đã bắt đầu đến cung đường nguy hiểm. Bây giờ tốt nhất hãy chạy trên chính giữa lòng đường sắt, trên tầng đá dăm lót tà- vẹt. Nên đường cao sẽ rộng tầm quan sát, và đá dăm sẽ không lưu lại dấu vết. Hơn nữa, con đường ray vẫn lưu giữ hơi người khi các đoàn tàu chạy

qua. Nguồn hơi có thể đến từ mẫu thuốc lá hút dở, đoạn dây buộc hàng hay một tấm khăn cũ hành khách đánh rơi. Thú hoang chẳng thích thú gì với các loại mùi này còn Sara lại quá quen thuộc. Biết đâu giữa hành trình, nó lại bắt được mùi của Phong, của Đức.

Một cây đa cổ thụ trùn tán rợp, như một chiếc dù khổng lồ xanh thẫm, nổi bật giữa nền vàng cháy rừng khô. Không hiểu cây đa hút nước từ đâu để nuôi ngầi đầy tán rợp, trong khi các loài cây khác phải tự rụng lá để chống sự bốc hơi.

Trên cành đa, bầy chim cu xanh đông đảo đang tranh nhau rửa trái. Những trái đa vàng rụng thành một thảm dày trên mặt đất. Đàn muỗi mất quầi tụ trên tấm thảm đang lên men nhoè nhoét chua, khiến Sara phải nhin thở cảm cổ chạy vượt qua.

Vượt một thôi đường dài, thấy hơi mệt, nó chạy vòng xuống khu ãi rộng bên đường, tìm khoảng nước trong giải khát. Dăm sáu con trâu rừng đang trầi mình dưới ãi, nghênh sừng lạ lẫm nhìn theo con chó ãi đang nhip nhàng sải bước.

Mùa khô nóng như rang, lũ trâu xuống ãi sớm, đập nước văng sừng cho ngầi lên bùn đặc. Khi bùn ãi phủ khắp toàn thân và gần đến giờ chuyển tàu của loài người chạy qua, trâu rừng lên bờ, dạt vào trong mé trắng sâu nhai cỏ. Lớp bùn khô ãi, đóng mảng trên da chúng. Đó là một tấm áo giáp tự nhiên tuyệt hảo, chống lại ru ỉ vàng đốt và lũ côn trùng hút máu phiềi toái.

Với bộ lông có vệt sọc ãi trên ãi cánh như chiếc khăn cà ma choàng vụng, bầy chim giang sen căng ãi bám sát ãi trâu rừng kiếm ăn. Lũ trâu quầi thảo, làm cho nước trong ãi cạn ngầi đục sánh bùn. Những con cá,

con chạch bị ngộp bùn ngoi lên, làm mồi ngon cho những chiếc mỏ vĩ đại, dài và nhọn hoắt vẫn đang rình sẵn.

Để trả công cho bọn vầy bùn, lũ giang sen thỉnh thoảng lại nghiêng ngó, gấp rút hộ những con đĩa lớn đang bám đuôi, bám bẹn lũ trâu. Mỗi lần giang sen lắc đầu văng mỏ, một con đĩa trâu lớn lại bay vù vù lên bờ đĩa, động tác gọn gàng điệu nghệ như người ta chơi trò ném đĩa.

Đám cá con, lòng tong, tôm bé sẽ đến lượt lũ cò cơ hội và lười biếng. Cò đậu sẵn trên lưng trâu, thờ ơ cảnh vẻ như anh học trò áo trắng, đợi chờ kén cắn lũ giang sen mấy con mồi nhỏ vừa tần. Lửng diều, đám cò tiêu khiển bằng việc đớp ruồi vàng, côn trùng vo ve làm phiền anh bạn guốc chẵn kình càn nhưng tốt bụng. Những cú đớp chính xác nhanh như chớp, cả trăm phát không trượt phát nào.

Chọn một mé bờ xa hẵn lũ trâu đang vầy, con chó thận trọng chạy xuống. Nước đĩa trong leo lẻo, dập dờn xao động dưới mấy cọng sen hồng nhô lên khỏi thảm cỏ năn xanh thẫm. Sara uống đã đời nước mát. Nó tiếc rẻ nhìn lại khu đĩa, một ốc đảo xanh tươi giữa rừng khộp khô cháy, chạy trở lên đường sắt tiếp tục cuộc hành trình.

Tạm biệt vùng sinh cảnh đáng yêu! Lũ động vật cộng sinh đầm lầy ở đây có vẻ yên bình quá. Chúng tách khỏi thế giới loài người nên không bị lôi kéo vào những cuộc hành quân hay bắn giết. Suốt ngày chỉ mỗi việc ngấm sen, đầm bùn tấp tắp, bắt ve, bắt đĩa cho nhau. Mình sống với con người, đi theo chủ và sống lệ thuộc vào họ như một tiện đình. Có lẽ họ sắp xuất hiện. Nền rừng đã rung nhẹ và các thanh ray đường sắt đã bắt đầu ngân lên u u.

Đoàn tàu tiến lại mỗi lúc một gần. Sara đã có thể nhìn rõ đám người lơ nhố trên nóc toa, rõ luồn chiếc mũ sắt trùm ngoài tấm khăn cà ma của

Minh cùng đoàn nòng khẩu DKZ 75 ly chia ra bên ngoài các bao cát.

Gì thế kia? Sườn hai toa giữa đoàn tàu bỗng bực tung giữa một đám khói đen đặc, từ đó văng ra các tấm ván, các khúc đoạn thân thể người. Liền đến cùng lúc, chấn động không gian là các tiếng nổ trăn liên tục của đạn pháo DKZ 82 ly. Tiếng đám đông rú hét văng vẳng phía xa cùng tiếng con tàu ù ù đang lăn đến mỗi lúc một gần.

Sara lập tức hiểu ngay tình huống. Du kích quân Khmer Đỏ đã phục kích đánh đoàn tàu hỏa. Cần phải tránh xa chỗ giao tranh hiểm nguy này. Sara chọn một chỗ đất thấp như một chiếc công sự, nằm xuống chăm chú quan sát các diễn biến.

Khẩu DKZ 75 ly trước đầu tàu xoay nòng trở lại, phụt liên mấy chớp lửa sang mé bìa rừng. Tiếng trọng liên 12.7 ly phía đuôi tàu cũng đã khùng khùng lên tiếng. Đoàn tàu trôi theo quán tính, lê lét chậm dần trên đoạn đường ray tưới đẫm máu rồi dừng hẳn.

Hành khách, dân buôn thí thân nhao từ các cửa sổ toa lành xuống đất. Đám người kẹt trên nóc tàu nằm bẹp, kêu la rần rĩ. Các tốp lính hộ tống trên nóc toa móc dây võng dù qua ống thông hơi, bám tụt ngang xuống đường sắt. Họ bắt đầu nổ súng rần rạt qua gần các toa xe. Tiếng đại liên 30 lía vào từng tràng đoang đoác, gí đầu đám dân sống sót xuống nền ta-luy bên đường.

Phía đuôi tàu, một trung đội bộ binh đã kịp vận động lên chiếm lĩnh bìa rừng dưới hỏa lực hỗ trợ rần rạt từ khẩu trọng liên 12.7 ly. Tiếng súng tiêu liên, tiếng nổ đạn B40 rần rần từng dây không dứt. Khẩu đội pháo DKZ 75 ly đầu tàu liên tục nhả đạn xuyên, phụt không thương tiếc vào hướng nghi Khmer Đỏ đặt khẩu DKZ 82 ly.

Sara giật mình, nghe tiếng thét quen của Phong thật gần:

- Anh em theo tôi. Vòng sang cả bên này!
- Vận động tạt sườn. Đập chết mẹ chúng nó đi! - Tiếng Sên thét.

Bóng dáng quen thuộc của những người lính trung đội trinh sát vòng qua mũi tàu băng ngang đường sắt. Một số xạ thủ B40, B41 khác trong đại đội hộ tống bò qua gờn toa vượt sang.

Họ đây rồi! Đức, Phong kia, Sên kia rồi! An toàn cả.

Trung đội bộ binh hỗn hợp nhanh chóng khuất bóng giữa khoảng rừng khộp, bọc sâu đánh tạt sườn địch. Sara mừng rỡ chạy quăng theo các ông chủ thất lạc. Đức trông thấy con chó lạc của mình từ đâu xông vào tham chiến, thậm chí chẳng tỏ vẻ gì, coi đó như chuyện tất nhiên.

Xộc qua vạt rừng cà săng thưa cành đầy gai góc, tốp trinh sát cùng trung đội bộ binh bất ngờ chạm địch. Quân phục gabardine xanh rì cắt ngựa ngon quá trời ta! Sao đông chia hết cho đủ đây. Mẹ kiếp!

Phong thoáng nghĩ, tay đã kéo loạt AK tức thời theo phản xạ. Cự ly quá gần, trung đội bộ binh đi kế giòn giã nổ súng, liên tay quật đổ thêm mấy mạng. Các trái B40 “ập-oành” thị uy cấp tập, liên tục nổ phủ đầu.

Bị thọc đánh dữ dội ngang sườn, quân Khmer Đỏ chạy dạt sang bên, loác đoác bắn lại vài loạt yếu ớt. Khẩu pháo DKZ 82 ly địch phục kích tàu hỏa nằm ở trận địa trung tâm bị tấn công áp sát. Không còn xung lực bảo vệ, khẩu đội địch xoay ngang nòng phụt lửa. Chớp đạn nháng cùng một hơi gió nóng rục phà rất mặt khiến Phong thoáng cảm giác hực hơi. Luồng khí lưu của trái đạn bắn gần sát mặt kéo sụp vành chiếc mũ cứng. Mùi khét lẹt

xộc thẳng vào trong mũi, lăm nhám bỏng hơi thuốc phóng. Chỉ chục phân nữa ăn ngang, chắc đơn vị báo mình mất tích. Mẹ kiếp!

Điểm xạ đầu chính xác của Sên hạ gục thẳng xạ thủ Khmer Đỏ vừa bóp cò. Chúng mày sẽ không còn kịp nạp đạn nữa đâu! Lũ khốn! Phong nghiêng rằng nhào tới cận chiến, quét ngang súng những điểm xạ dài. Thằng xạ thủ số hai trong chiếc hòm thùng buông rớt trái đạn đang nạp dở, giật giật người nằm xuội lơ. Đức, Sên cùng lúc tiếp ứng ngay sau, nhảy vào hòm pháo nổ rất những điểm xạ đánh gọn.

Mất khẩu hỏa lực, tụi trợ pháo phía sau bung hòm. Chúng quăng lại cả một đồng đạn vẫn nguyên hộp bảo quản, chạy ngược vào trong núi.

Mặc xác tụi xạ thủ B40, B41 bộ binh đang hăng máu, tràn lên phụt rần trời chạy theo truy kích, Phong bắn đuổi thêm vài điểm xạ lấy lệ, quay trở lại giựt súng trên xác thằng địch. Bộ binh chúng bây khôn sao lại lính trình sát kỳ cựu. Phong đắc ý la gọi quân trung đội nhà:

– Diệt địch thu súng! Chắc ăn con mẹ suốt đi phép bây ơi!

Bên một cái xác khác, chiếc thùng đạn đại liên đựng mật ong rừng đóng không kín, sùi bọt ga dưới nắng. Đức xông tới lẹ tay xách luôn cả súng lẫn thùng mật ong, miệng thét lớn:

– Xung phong...!

– Xung phong...!

Những người lính bộ binh phía trước gào lên hô theo. Tiếng thét xung phong vang dội, làm hiệu cho cánh quân đánh vỗ mặt khỏi bắn nhàn. Đến lúc này mới trông thấy Sara, Phong quỳ xuống cười toác miệng, vò đầu bứt tai vỗ về người bạn bốn chân đã mấy ngày lưu lạc.

– Trời ơi! Mày chui từ đâu ra thế này?

Sara mừng gặp lại các ông chủ. Mồm kêu ư ử đuôi ngoáy tít, nhưng mắt nó thỉnh thoảng vẫn ngó vào cái xác lính Khmer Đỏ Phong vừa diệt. Cái xác quen của người lính bé nhỏ nó mới gặp hôm kia.

Người lính trong hình hài một thiếu niên với bộ quân phục kaki gabardine rộng thùng thình. Người lính đã chia cho nó khẩu thịt bò khô và chia tay nó như một người bạn. Cặp môi đầy đặn đã tái nhợt, bệu ra như trẻ con đang hờn dỗi. Cạnh chỗ cái xác nằm, xanh óng một con châu chấu voi đang đậu. Con châu chấu đan bằng lá thốt nốt xanh biếc, dính đầy máu.

Đại đội hộ tống thu quân, lui về bìa rừng chốt lại bảo vệ đoàn hỏa xa gặp nạn. Lực lượng tăng cường cùng đại diện chính quyền địa phương theo chuyển tàu xuôi từ Pursat đến hỗ trợ công tác giải quyết chiến trường. Một điều không tưởng khiến các quan chức dân sự chính phủ thêm căm phẫn: Khẩu DKZ 82 ly Khmer Đỏ không chọn mục tiêu vào khẩu pháo DKZ 75 ly đầu tàu, hay khẩu trọng liên hộ tống phía đuôi tàu. Chúng đã chọn nện vào đúng khúc giữa, dù nơi đó đầy dân thường, vốn là đồng bào máu mủ của chúng.

Hải Khmer Đỏ đã chọn phương án chắc đánh chắc trúng ngay từ những trái đạn đầu. Mục đích của chúng là gây tiếng nổ chứ không phải tiêu diệt sinh lực kẻ thù. Tiếng nổ từ trận phục kích, qua loa đài các hãng thông tấn, sẽ nói với thế giới rằng chúng tôi đã trở lại, chúng tôi vẫn hiện diện, chúng tôi là một lực lượng. Một lực lượng lấy máu đồng bào để giới thiệu mình, coi dân như cỏ rác. Một lũ khốn kiếp!

Hai toa quăng giữa đoàn tàu đầy dân trúng đạn pháo DKZ 82 ly, thành vỡ toang hoác. Sàn toa tràn máu, chất chông thi thể người. Thật may Thea Lim và Chanrithy ngồi gần toa đầu, sát ngay với đơn vị bảo vệ lính Việt. Hai cô gái buồn tính ngược chuyển nữa sau cú áp phe ăn khảm, giờ thẩn

thờ thần sắc, run rẩy ngổ lộn thối giữa đám hành khách vừa được gom lại.

Tiếng gió lùa không gian chợt tắt phụt đi, lặng im như một hơi thở hụt. Sara dựng lông gáy, nhảy chồm chồm sủa vào khoảng không dữ dội như một điếm báo dữ. Đám hành khách đang xôn xao vội im bật, ngơ ngác nhìn con chó.

Thảm lá khô bìa rừng đột nhiên động đậy, dựng đứng lên lắc lư như những quân bài ma thuật. Tiếng ào xào dậy lên lớn dần. Như một cuộc khởi nghĩa của âm binh, những chiếc lá dựng đứng từ từ bắt đầu khởi chạy vòng tròn. Lá dẫu khô lẫn tro bụi cuốn nhanh, dần dần thu hẹp đường kính, hình thành một cơn xoáy lớn.

Cột gió xoáy âm u, lừ lừ chạy dọc đường sắt.

Cơn lốc quái dị dừng lâu hơn tại vị trí hai toa tàu chết. Những đồng vốn đi buôn dính máu dân tứ xứ bung đầy sàn tàu bỗng mấp máy xập xòe, như có ai vô hình vừa đặt tay vào đếm. Từ đồng thi thể nát bướm, các tờ tiền giấy bốc lên chấp chới, cuộn xoay như đàn bướm bướm bị hút vào trong lòng một chiếc phễu khổng lồ, dâng bay cao mãi.

Thea Lim, Chanrithy cùng đám hành khách sống sót chấp tay cúi đầu nhìn cơn lốc đi qua. Trong các lễ tổng táng, hỏa thiêu người chết vào mùa khô, ven chùa cũng thường xuất hiện những cơn lốc nhiệt tương tự. Biết đâu trong đó có những oan hồn đau khổ bay theo về trời. Than ôi, những đồng Riel dính máu oán cừu đồng loại cũng phấp phới bay theo. Na mô A di đà Phật! Cố gắng hiểu họ cũng không thể hình dung. Vì sao lại có những kẻ bạo tàn, dùng pháo chống tăng bắn thẳng vào đồng bào mình như thế này?

Chiều đã muộn. Sau khi gom nhặt thi thể, tài sản dân chúng tử nạn, đội dân binh chính quy ần bận làm công tác kiểm kê di sản, tổng táng nhân đạo dưới sự yểm trợ bảo vệ của các đơn vị lính Việt. Cả hai đoàn tàu nối nhau đưa dân sống sót chạy về ga xếp Kamreanh, cách điểm phục kích vài cây số.

Đúc vặt chiếc lá dầu tươi cuốn lại làm phễu, dốc mật ong từ chiếc thùng đại liên sang hai chiếc bi đông rỗng. Sara quần quanh trung đội trinh sát, liếm hết người nọ người kia. Chia tay nhau chốn đô hội phồn hoa, hội ngộ nơi chiến trường khốc liệt, cuộc đời quả thật vô thường.

Chương 9

NGAY SAU TRẬN TẬP KÍCH đẫm máu của Khmer Đỏ, một số đơn vị lính Việt được lệnh tập kết về ga Kamreanh, lấy đây làm bàn đạp tạm, mở các cuộc truy quét sâu về hướng rừng núi Kravanh. Đại đội hộ tống hỏa xa nhận nhiệm vụ bảo vệ ga căn cứ hậu cần. Hằng ngày, các trung đội được tung ra khu rừng lân cận, thám sát mở rộng địa bàn xung quanh.

Mắc võng trong cụm me keo mát rượi, Chanrithy nằm thờ ơ nhìn đám dân kẹt lại nổi lửa nấu cơm chiều trong sân ga. Họ đang chờ chuyển xe chính phủ vào đón về thị trấn K'rako ngoài lộ 5.

Thea Lim ra đĩa tắm chưa về. Mặt trời như cái lòng đỏ trứng gà, lặn xuống thật nhanh sau dãy núi xa. Triền rừng khộp quanh ga đã sâm sẫm tối, nhưng đỉnh núi Cọp vẫn sáng bừng chiếc mũ chóp vàng bởi những tia nắng quái.

Chỉ vài phút nữa thôi, chiếc mũ miện vàng rực rỡ kia sẽ biến mất. Cơ hội của mình cũng mong manh như những tia nắng cuối ngày kia, không làm ngay chẳng biết đến bao giờ mới làm nổi, Chanrithy nghĩ thầm.

Chanrithy kéo Thea Lim ở lại Kamreanh, không đi Battambang cất hàng nữa. Có chí làm quan, có gan làm giàu, nhưng bây giờ có đi buôn một vốn bốn ngàn lời cũng mặc. Chẳng việc gì phải đánh đổi tiền bạc với sinh mạng mình.

Chanrithy đang có toan tính khác. Chỉ cần xong xuôi một vụ này thôi là đủ sống cả đời, và phải tiến hành thật nhanh trước khi mưa đến. Mùa mưa dai dẳng, cây cối um tùm đua nhau mọc sẽ làm thay đổi toàn bộ địa mạo địa hình. Những trận mưa lũ rừng sâu sẽ cuốn trôi mọi thứ, kể cả nỗi nhớ cùng ký ức.

Chanrithy nhắm mắt, nhún chân đưa vông. Quá khứ chưa xa, lần lượt chậm rãi đi qua bộ nhớ, như đang tua lại một cuốn phim quay chậm.

Ngày ấy... Ngày ở công xã Đỏ phum Chay Rum, khi lội ruộng cấy lúa, mình đã rủn người khi bị con đỉ bám chân. Lục thum Nuon đi kiểm tra lao động, đến gỡ hộ cho mình. Lão để tay trên bắp chân mình thật lâu, mỉm cười đầy ngụ ý, bảo:

– Em là dân thành thị nên mới sợ đỉ, tôi biết!

Câu nói làm mình sợ rủn người, còn hơn sợ đỉ. Lộ tông tích dân buôn hay trí thức thị thành ăn trắng mặc trơn, trước sau cũng hưởng nhất cuộc đập đầu, nhanh chậm một ngày nào đó thôi. Cách mạng ngày 17 tháng Tư đến, và sinh mạng con người bỗng như ngóe cá. Lão lại mỉm cười, nhẹ nhàng nhận xét:

– Chân em sao trắng quá! Trắng như chân trí thức vậy nhỉ. Chanrithy, Bonjour madame!

Lời chào tiếng Pháp khiến mình rụng rời hết thân thể. Nó đã biết tận chân tơ kẽ tóc. Từ đó, mình biết mình sẽ phải thuộc về Nuon, mỗi khi lão muốn.

Ngày ấy... Cứ đêm đêm, nghe tiếng chú lính cần vụ của lão Nuon đến gõ vách đội lao động nữ gọi, là mình lại cun cút cắp đồ đến nhà hạnh phúc công xã ngủ với lão. Hoàn thành nhiệm vụ tình dục cách mạng, anh lính lại

phải dẫn mình về đội bởi lão có tính đa nghi. Lão đã tuyên án tử cho nhiều người, nên sợ sẽ có người phản, không dám ngủ chung với ai.

Lão già nhiều ham hố nhưng hành sự chẳng khác giống chuồn chuồn đập nước. Chột chột dăm cái xong việc lặn ra thở dốc. Nhiều hôm về bức bối, mình tán sát sát luôn chú em lính cần vụ của lão. Thằng bé nhất quá, mới động đến người đã run như cây sậy, sợ thủ trưởng không dám làm ăn gì.

Cả một lũ vô tích sự! Có vẻ như lão Nuon biết việc này, nên tuyên ghép hôn nhân cho mình với Sean trong một đám cưới tập thể. Hạnh phúc cách mạng ban phát đến bất ngờ. Nhưng Sean cũng hèn nớt, biết thỉnh thoảng lão vẫn cho chú em cần vụ gọi lên mình mà không dám hé răng mở miệng câu nào. Quyền lực không biết nó là cái thứ gì mà khi ở trong tay một thằng già hom hem, ngay đến sự tử thanh xuân như Sean cũng phải cúi mình khiếp sợ. Một lũ khốn kiếp!

Ngày ấy... Súng rền nổ từ lộ 5 vọng vào đường sắt. Tiếng hỏa lực dội về ngày càng gần, càng dữ dội. Tiếng hú gió của đạn pháo 105 vu vu bay ngang bên sườn núi Cọp. Quân đội Việt Nam đang đánh thẳng vào ga Kamreanh này đây.

Trên con đường từ ga dẫn vào rừng, tiếng lính quát giật giọng, tiếng mõ bò lóc cóc từ những đoàn xe dân kéo vào khu kho trại hậu cần đều đều không dứt. Các bao gạo, muôi, súng đạn... xếp trong các lán nhỏ phân tán đang được khẩn trương chất lên xe, di chuyển sâu hơn nữa vào trong rừng thẳm. Bụi mù khô vùn vụt tràn cả xuống khe suối nhỏ rậm rạp, nơi sở chỉ huy tiền phương Khmer Đỏ hạ trại.

Lão Nuon mới dứt cơn sốt rét, cau mặt âu lo khi anh lính thông tin 2W đưa bức điện vừa dịch. Thị trấn Leach phía tây bắc ga Kamreanh, thủ đô

kháng chiến đang bị uy hiếp nặng trên hướng chính diện từ Pursat vào. Mũi vu hồi xe tăng quân Việt Nam đã tiến sát kẹp núi Tà Đạt trên lộ 28. Tại khu kho đã bắt đầu nghe thấy tiếng dội đầu nòng căng lộng tai của pháo xe tăng 100 ly bắn thẳng.

Lão Nuon ngồi bật dậy trên võng, sai cần vụ gọi chỉ huy phó đến ra lệnh:

– Không kịp nữa rồi! Ưu tiên gạo muối, đông chí cho chuyển gấp đi ngay!

– Còn vũ khí đạn dược, thưa ông?

– Súng đạn không ăn được, mang đủ dùng thì thôi. Giờ mới là tháng ba. Phải có đủ lương thực tạm dùng ít nhất ba tháng, đến khi các rẫy kháng chiến có thể cho thu hoạch.

– Vâng, thưa ông!

– Súng đạn không chuyển kịp, anh cho đóng gói bảo quản, chôn giấu tại chỗ ngay. Nhớ xóa dấu vết và đánh dấu sơ đồ vị trí cẩn thận.

Ngày ấy... Chiến sự đang diễn ra khốc liệt ngay ngoài đường sắt, cách kho chưa đầy chục cây số. Phía xa bên tay trái, rừng trên đỉnh núi Cọp đang cháy, khói bốc mịt mù. Mất ga bảo vệ sườn Kamreanh, chắc chắn Leach sẽ thất thủ.

Lão Nuon mặt còn đỏ rừ, vẫn cố vạch võng ra liếm môi nhìn mình tắm suối. Thì ra lão già thâm hiểm, đẩy Sean lên đơn vị tiên tiêu chốt chặn ngoài ga tàu, gọi mình đi theo để tiện hành sự tình tang đây.

Đã sốt rét cả tuần, mới tạm dứt cơn vài bữa đã nảy nòi ham hố. Đã thế mình tắm thật kỹ, thật lâu cho lão thêm chơi. Thằng già mắc dịch, bị lừa chạy cong đít mà vẫn còn cố giả vờ bày đặt.

Lão già lục thum hóa ra không giả vờ, thậm chí có vẻ nhanh nhẹn và phớt lờ. Nuon mỉm cười, nụ cười giả dối muôn thuở không thay đổi. Lão phẩy tay ra hiệu cho chú lính cần vụ với anh thông tin có cái máy lúc nào cũng sôi xèo xèo đi khuất ra chỗ khác. Họ nháy nhau biến mất.

Nuon kéo vội mình vào vũng, lập cập đánh rơi cả cái túi mìn claymore lúc nào cũng giữ khư khư. Chiếc túi bật nút bấm, lăn ra một hộp sữa Guigoz nặng trĩu. Lão dịch già lục thum giật mình, cúi nhắc vội hộp sữa nhét vào lại túi, nhìn mình lom lom thăm dò.

Không, mình không được phép tỏ ra quan tâm đến chiếc hộp, dù mình biết trong hộp Guigoz kia đây khảm vàng miếng, nhẫn, kiềng... của những người vô tội bị lão tuyên án tử.

Chẳng ai biết cái hộp đó đựng những gì ngoài mình. Chiếc hộp để đâu sập nằm của lão. Mình đã tò mò mở ra xem trong một đêm ở công xã Chay Rum, lúc lão mò dậy ra ngoài đi tiểu. Khác ý bây giờ một chút là đi đòi với khẩu K59 kia, lão sẽ xử mình ngay không thương tiếc.

Những tiếng nổ lớn của đạn trái phá phía ngoại vi nhà ga vọng vào như một thứ thuốc kích thích. Lão dịch già bỗng trở nên sung mãn như thanh niên trai tráng, gồng mình hết đợt này đến đợt khác. Chiếc vũng bập bênh, rung bần bật càn ngang đôi cây dâu lông nơi vũng buộc. Những chiếc lá già cuối cùng còn lại cũng rụng rời rơi xuống. Giỏi thì nữa đi, nữa nào!

Rồi đến lúc cũng phải về đến đích. Phù...uuu...! Lão Nuon thở hắt một hơi dài, chờ đợi đoàn người. Xong rồi thì thôi đi! Mình khó chịu đẩy lão ra. Mặt lục thum đang hồng đỏ đây hưng phấn, phút chốc bỗng trở nên tái dại. Thân thể lão đột nhiên xù rũ mềm oặt. Lão ngáp ngáp mấy cái trước khi sụp lỵ. Mình để tay vào mũi lão, thấy đã tắt thở. Xung quanh vắng lặng

như tờ. Ngay cả tiếng đại bác đang rền rĩ cũng bất ngờ câm bặt. Ngọn lửa trong hốc thân cây dâu rái bên suối vẫn leo lét cháy giữa ban ngày, như một ngọn đèn thờ.

Ngày ấy... Mình đã thoáng bối rối hoảng sợ. Chỉ một thoáng thôi, mình đã kịp bình tình lại, lấy chiếc hộp trong túi mìn vùi sâu vào bờ cát. Mình ghi nhớ vị trí giữa hai tảng đá đen bóng, to như lưng trâu ven suối cạnh cây dâu rái cổ thụ. Chiều thẳng khe hai tảng đá, là đỉnh núi Cọp đang cháy chềch về bên tay phải.

Đây là vàng của những con người tội nghiệp bị chết oan, không phải là vàng của lão. Mình có quyền lấy lại, và sẽ cúng dường một phần cho linh hồn họ siêu thoát. Mình chẳng có tội gì với Trời Phật cả. Rồi sao nữa nhỉ? Mình đã nhặt khẩu súng K59 rơi dưới đất khi lão miệt mài hành sự, nhét vào cái túi để lại chỗ cũ. Rồi mình đã giả vờ rú lên gọi người đến...

Chú lính cần vụ và anh lính thông tin chạy vội trở lại. Họ hốt hoảng gọi quân y. Tay đốc-tờ mặt lạnh tanh đeo túi thuốc đến vạch xem đông tử, đặt ống nghe tim phổi. Gã lắc đầu nhăn mặt, hết nhìn chiếc võng dầm ướt tanh mù lại nhìn mình, nhếch mép phẩy tay cười khẩy: “Tử vong rồi! Không cứu được. Chứng thương mã phong”.

Họ kiểm đồ của lão lục thum già, lấy đi sổ sách, tấm bản đồ quân sự, địa bàn và khẩu súng ngắn K59. Tay chỉ huy phó đến sau, đều giả cười hô hố vớt lại cho mình vỏ cái túi mìn claymore của lão Nuon, bảo để đồng chí làm “kỷ niệm tình yêu”.

Những người lính áo đen vội vã tháo võng xỏ đòn, khiêng xác lão già đi hỏa táng trong tiếng gầm đại bác ngày càng gần. Đoàn xe bò khua mõ rần rần chạy. Ngay cả chú em lính cần vụ cũng bỏ luôn mình, chạy đuổi theo

tay phó chỉ huy, lúc này đã nghe ngửi ngôi trên bành con voi đen của lão Nuon.

Tình yêu cái mả cha nhà chúng mày! Lũ khốn kiếp diệt chủng giả danh cách mạng. Chúng mày cũng chỉ có cái vỏ thôi chứ cách mạng gì? Mình đã vừa tắm lại, vừa thút thút lẩm bẩm chửi như thế. Nước suối hòa trong nước mắt chảy tràn, trong nỗi tủi nhục đắng cay thực sự.

Nhớ lại đừng quên nào! Chỗ đó giữa hai tảng đá lưng trâu đen, dưới gốc một cây dâu rái lớn ven suối, cạnh một con đường bò.

Ngày ấy...

– Ngủ à Chanrithy? Cơm chín rồi. Dậy ăn thôi! ủa sao nước mắt ngấn nước mắt dài thế này? Nằm mơ à chị mình? - Thea Lim đến bên vồng lay gọi.

– Chị không ngủ. Có chuyện quan trọng này muốn bàn với em. Chanrithy vẫn còn xúc động, thút thút với câu chuyện cũ.

– Thôi yên nào! Ra ăn đã. Đến tối ngủ nói chuyện sau.

– Có nên ra ngoài ga gọi Đức, gọi Phong không? Việc này rất cần đến các anh ấy.

– Chị nỡm điên à? Vào vị trí phòng thủ ban đêm, hỏi không biết mật khẩu họ bắn cho què giò ai nuôi.

Đêm trên đôi vồng mắc dưới vòm lá me keo, hai người đàn bà rì rầm nói chuyện rất khuya.

Sáng hôm sau.

Tại chỉ huy sở đại đội ngoài ga Kamreanh, đại đội trưởng Việt và trung đội trình sát chúi mũi vào tấm bản đồ, khoanh đánh dấu những điểm nghi ngờ có thể là khu kho hậu cần của Khmer Đỏ theo lời kể của Chanrithy.

Việt kéo Chanrithy cùng mọi người ra ngã ba ngoài ga, chỉ tay theo lối con đường bò chạy vào trong núi Kravanh, nay chỉ còn mờ mờ hai vệt song song, cỏ và lá khô đã che lấp gần hết, nhưng đôi chỗ vẫn hiện ra những dấu hằn sâu của lốt bánh xe, trên đất cát pha trắng xóa nền rừng.

– Nói từ từ nào em! Thế nghĩa là chính con đường này đúng không? Cách ga khoảng trên dưới chục cây số? - Việt hỏi.

Chanrithy sôi nổi:

– Vâng, phải đi qua mấy cái ngã ba nữa, không rõ mấy cái nhưng em nhớ đến ngã ba đó rồi về bên tay phải. Chỗ đó có một con suối.

– Suối lớn hay nhỏ, có nhiều nước không?

– Suối không lớn. Nhưng có nước chảy đó anh!

Đức vẫn tức tối với tấm bản đồ “lừa đảo” thiếu cập nhật, làm cả đơn vị suýt chết khát năm nào, những con suối không nước mùa khô. Mùi khai nước tiểu trữ trong bi-đông như vẫn nồng gắt trong mũi. Đức quay sang cẩn thận hỏi:

– Khi đó là tháng mấy, Chanrithy?

– Em không nhớ khi nào. Nhưng đó là lúc bộ đội Việt Nam lần đầu tiên đánh vào ga này.

Việt vung tay tuyên bố chắc nịch:

– Tháng Ba năm 1979. Đơn vị mình đánh chứ đơn vị nào. Cách đây hai năm rồi! Mọi người trở lại chỉ huy sở đối chiếu với bản đồ thôi!

Phong gí tay đếm ô tỉ lệ xích trên tấm bản đồ, hào hứng với cái kho súng đang nằm giấu mình giữa rừng. Vùng rừng phụ cận ga này chính là nơi cả vạn dân bị Khmer Đỏ lừa đi, được sư đoàn mình giải thoát, cứu đói, đưa ra hướng Leach về Pursat. Không biết vị trí đêm hạ trại, nơi mình gặp

Chanrithy lần đầu tiên có gần cái kho súng chôn giấu ấy không? Cô ấy đã theo dân về làm cô giáo cho phum Svay Chek, và cũng dạy mình bài học làm người đàn ông đầu tiên trong đời.

Rõ rồi! Cách ga khoảng chục cây số khởi đi theo con đường này, rẽ phải, đến con suối mà tháng Ba, tháng kiệt nhất của mùa khô vẫn còn có nước. Có nghĩa đây là một con suối lớn. Các suối vùng này đều là chi lưu của sông Pursat, nên có thể nó sẽ chảy về hướng Leach, hướng Tây Bắc để xuôi ra Biển Hồ. Có hai nhánh suối liền vạch trên bản đồ tại khu vực đó hợp lưu. Chỉ chưa rõ là khu kho nằm trên nhánh suối nào, hay ở tại vị trí hợp lưu thôi.

Ba vị trí nghi ngờ đã được khoanh chì đỏ. Việt đưa cho thông tin 2W một bức điện thông báo về tiểu đoàn bộ. Tiếng thằng Phụng trở lại giọng Huế thương, chen tiếng bóp tổ hợp sên set trong phiên liên lạc sớm đầu ngày:

– Bến Cầu gọi Bến Cát, nghe rõ trả lời!

Đoàn tàu xuôi Phnom Penh dừng lại ga xếp giữa buổi trưa, cấp tốc đổ xuống sân ga thêm một đại đội bộ binh cùng pin máy lương thực, đạn được tăng cường rồi chuyển bánh ngay.

Hàng buôn dân sự cũng tranh thủ theo xuống tới tấp. Kiện vải Oxpho, vải Ka-tê chất ngất bên những trái đạn chống tăng B40, B41 lẫn lóc. Vài bịch xà bông Camay, Lux thơm phức chen lẫn giữa chõng băng đại liên K53 vàng chóc. Gã da đen Hynos nhe răng trắng lóa trên vỏ thùng kem đánh răng, cười hên hếch với chùm đạn cối 60 ly chưa lắp liều. Chẳng thấy một cái ga tàu nào trên Trái Đất lạ kỳ như cái ga này.

Tiếng dân, tiếng lính quen ời ời gọi nhau, tiếng phụ nữ cười the thé chen tiếng còi báo khởi hành. Con tàu xập xệ toa đen vẫn đông nghẹt

những người, vui vẻ và đầy màu sắc khăn áo sà rộng đàn bà, như chưa từng có một trận phục kích đẫm máu mới diễn ra vài hôm trước đó.

Chớ cứ sửa, và đoàn người vẫn cứ đi.

Từ trên nóc toa, những gói thuốc thơm Samit, những xâu bánh trái được dân buôn ném xuống tới tấp cho những người lính chốt ga giữa rừng, vốn là những người bạn đồng hành, đã bảo vệ họ trong các chuyến hàng trước.

Vẫn sùm sụp chiếc mũ sắt cạnh khẩu DKZ 75 ly đầu tàu, Minh nhăn nhó cười, thả xuống cho Phong một cây thuốc Ruby Queen hồng nhạt. Trên tay Minh lấp lánh chiếc đồng hồ Rado mới cáu cạnh. Nó huýt sáo vui vẻ tạm biệt con chó quen đang vẫy đuôi dưới chân Phong cho đến khi con tàu lờ lờ khuất sau lùm xoài.

Chanrithy cười khanh khách gọi với theo:

– Vô mánh lớn, anh Minh! Lại có “ami de coeur” (*bạn gái thân tình*) xinh tươi nào ký gửi hàng trên toa pháo r ấi. Chắc luôn!

– Mới đi có mấy chuyến mà đã rành quá rành đó. Định bỏ nghề dạy học à, cô giáo! - Phong nhận xét.

Cuộc truy tìm kho súng, theo kế hoạch tác chiến của tiểu đoàn, sẽ bắt đầu vào ngày mai. Kể từ lúc Chanrithy, Thea Lim thông báo với chỉ huy sở các thông tin về khu kho vũ khí chôn giấu, các cô đã là thành viên quan trọng của chuyến hành quân, được bảo vệ kỹ như bảo vệ nhân chứng.

Chanrithy kéo tay Phong ra rặng me keo phía sau sân ga.

– Vào đây anh! Để em kêu anh Đức với Thea Lim nữa. Em muốn nói câu chuyện rất quan trọng này riêng với các anh, trước khi lên đường.

Bốn người đến đủ, chụm đầu trong bóng mát lùm me keo. Câu chuyện ngày ấy cùng chiếc hộp sữa Guigoz đựng vàng được Chanrithy kể lại chi tiết cặn kẽ. Tất nhiên trong câu chuyện, hộp vàng là tài sản riêng của má cho, cô buộc phải giấu trên đường lưu lạc, và lão lục thum Nuon chết vì một viên đạn lạc giò ời chứ không phải vì chứng thương mã phong.

Đến đây, các bạn đọc cũng nên thử tất cho Chanrithy, cũng như mọi phụ nữ trên đời. Có những câu chuyện riêng chỉ một mình họ biết, ta chẳng nên biết sâu hơn làm gì. Phụ nữ sẽ kể lại câu chuyện đã xảy ra theo ý mình, nhất khi họ lại là một cô giáo văn chương hay ngôn ngữ. Tôi tin nếu trong hoàn cảnh đó, bạn vẫn sẽ nói như cô ấy.

Cuộc truy tìm kho vàng riêng, bám theo nhiệm vụ chung, được thống nhất rành rẽ trong nhóm: Súng đạn vũ khí tìm được sẽ thuộc về quân đội, là sở hữu của chính phủ mới. Còn hộp Guigoz vàng bé nhỏ, đương nhiên sẽ là sở hữu của riêng Chanrithy, cô giáo Pháp văn. Phong, Đức và Thea Lim có trách nhiệm hỗ trợ cô giáo tìm kiếm tài sản riêng, trong cuộc truy tìm chung giữa vùng tranh chấp đầy hiểm nguy này.

Chương 10

MÀN SƯƠNG NHE BUỔI BÌNH MINH tan thật nhanh khi mặt trời lên. Rặng núi Kravanh lừng lững xanh thẫm trong ánh nắng xuôi, được viền chân lô xô một thảm màu xám vàng của rừng khộp.

Đại đội bộ binh, được tăng cường một trung đội trinh sát và một trung đội công binh, lên đường rời ga từ sáng sớm. Đoàn quân cặp mé đường bờ, mãi miết luồn giữa triền rừng cuối mùa lá rụng. Bóng những thân cây dầu chai, cà chít hay chiêu liu trĩu lá, vẩy vẹo đan cành ngả dài trong nắng ban mai. Không gian yên tĩnh. Thỉnh tai có thể nghe rõ tiếng đàn mối đi ăn đêm vệt tổ muện dưới tầng thảm mục, đang chạy lách rích lao rào.

Phía xa, lừng lững vượt lên hẳn trên nền rừng một chòm cây thân trắng mốc. Đó là một quần thể cây tung hoặc bằng lăng cổ thụ. Những loài cây lạ kỳ với bộ rễ khổng lồ như một đàn trăn bạc. Đến đó sẽ nghỉ một chút, bởi cái ngã ba mà Chanrithy nói tới quanh quần gầy ngay khu vực đó.

Chanrithy và Thea Lim đi tít phía sau kia, cùng với khối chỉ huy đại đội. Chân mình xỏ đôi dép đúc còn trầy trật trên cỏ khô nền rừng thế này, không hiểu đôi tông Thái của các cô chịu được mấy nả. Phong phì cười nghĩ thầm. Mình hay lo bò trắng răng. Hỡi ra khỏi rừng này, theo đơn vị về phum Svay Chek, cô giáo toàn đi đất đâu có sao. Khi được đổi đời, con người ta đổi luôn cả hình thức.

Hai năm trôi qua, một Chanrithy rách rưới, đen nhẻm với mái tóc ngắn cũn cỡn đã trở thành một phụ nữ trắng tươi, óng ả tóc thề. Kể cũng lạ, có những kiểu tóc lịch sử, đại diện cho cả một thời đại, một chế độ. Từ hồi mới sang đây, Phong chưa bao giờ gặp một người phụ nữ tóc dài nào. Tất cả chị em đều cắt tóc ngắn, để mái “Hỉ Nhi” mà lính tráng gọi theo thói quen, là kiểu tóc “Giang Thanh”.

Bây giờ tóc Chanrithy đã dài quá vai. Lùa ngón tay vào mái tóc ấy thật thú. Cái đêm bờ sông Sangker hôm đó mình say quá. Mình đã nghĩ Chanrithy lúc ấy cũng say nên thiếu kiên chế, nhưng thực ra không phải. Chanrithy uống rượu giỏi. Hôm sau mình vẫn còn run mà Chanrithy vẫn tỉnh như sáo. Cô giáo rủ Thea Lim ra chợ, mua cho mình với thằng Đức mỗi đứa một cái đồng hồ Orient trước khi lên tàu.

Chẳng có ai cho mình một món quà đắt tiền như thế. Chiếc đồng hồ ấy ở Battambang có giá một chỉ, về đến được Phnom Penh, giá trị nó sẽ tăng lên gấp đôi. Nhận quà của phụ nữ sau lúc yêu đương nó chẳng hay ho gì.

Tình cảm tự nguyện của em không phải một thứ để đánh đổi. Ổn cứu mạng chúng em đến khi nào trả nổi các anh. Chanrithy đã khóc, bảo mình với Đức như thế. Nhưng mình với thằng Đức vẫn thấy kỳ kỳ, không dám đeo. Thea Lim đành cắt hai cái đồng hồ đi, bảo dành làm quà khi nào về phép vậy.

Sau mấy tiếng hành quân, mồ hôi đã rịn thấm lưng áo lính. Lũ ông ruồi bé tí ti hám vị muối mặn, vo ve bám mặt bám cổ khiến Phong thấy khó chịu. Giống ong chết giấm không biết đốt, càng xua đuổi càng sát đến. Đập chết chúng thì một mùi hắc mù xộc lên, thật khó chịu.

Đến địa điểm tạm nghỉ, toán trinh sát dừng lại dưới cụm cây bằng lăng cao vợi. Viết vấy tay, ra hiệu cho các trung đội bộ binh bung rộng đội hình

để cảnh giới. Những cây bằng lăng khổng lồ giữa một rừng cổ thụ, ngửa mặt nhìn lên ngọn muốn rơi cả mũ. Thân cây trắng mốc, nở vòm các múi gỗ chạy song song. Múi thân gỗ bằng lăng càng gần xuống gốc càng lớn, bạnh ra thành các vành rế nổi gồ cao trên mặt đất. Mọi người trầm trồ trước kích cỡ vĩ đại của loài cây lạ. Việt ngấm chòm đại thụ, gật gù tán thưởng.

– Quê tao gọi là cây săng lẻ, có đi đâu không có cây nào lớn như những cây này. Trông nục nạc bên ngoài ngon thế thôi, nhưng giống này thường bị sâu mọt đục giữa thân.

– Ê, đánh dấu xác định tọa độ đứng chân đây ời!

Ngồi trên các bạnh rế bằng lăng gân guốc, tỏa ra như đàn trăn trắng, mọi người chúi vào tấm bản đồ Phong đạo quanh một vòng, đối chiếu với các vật chuẩn tự nhiên xung quanh. Trên khoảng rừng trống, một ngã ba đường mờ xuất hiện sau khi toán trình sát cẩn thận gạt bớt lớp lá rụng. Địa hình hoàn toàn khớp với các thông tin Chanrithy cung cấp. Phong nháy mắt khẽ trêu cô gái:

– Cố lên nhé! Sắp giàu ời!

Một cái nhéo ngần không ai trông thấy đau điếng bên sườn Phong. Chanrithy trán rịn mồ hôi, mặt đỏ bừng. Cô cúi xuống đám cây nghệ rừng đang trở hoa. Giống cây thân thảo đặc biệt, ra hoa ngay giữa cả mùa khô khát. Những bông hoa bé nhỏ màu hồng nhạt xếp lớp trên đài nụ, từ đó vo ve bay ra những con ong ruồi đen nhánh.

Việt quay sang hỏi Phụng:

– Đến phiên liên lạc chưa em? Báo tiểu đoàn đã đến ngã ba. Tọa độ đứng chân: (XXX/YYY). Đại đội sẽ rẽ tiếp hướng Tây Bắc 4 cây số, dừng

chân đêm tại suối.

Trong lúc mọi người dừng nghỉ, Tào liên lạc và Thea Lim đã bứt đầu về cả một ôm dây lá giang. Trong bọc khăn cà ma của Thea Lim còn thêm hơn chục trái cà sắng già đánh vỏ. Việt trông thấy, cúi kính trợn mắt mắng Tào:

– Coi chừng rút dây động rừng đó mày! Khu hành lang vận chuyển của địch, mìn nó cài bất cứ chỗ nào. Bứt dây rút lá khơi khơi không quan sát kỹ ôm đầu máu có ngày đó con!

Xong bữa trưa cơm vắt cá khô truyền thống, đối chiếu hướng vị trí sẽ nghỉ đêm với la bàn, Phong giục mọi người lên đường. Đi sớm đến sớm sẽ còn thời gian để có thể nghỉ ngơi, thậm chí cải thiện nếu đi đầu kiện có thể. Sara vượt đội hình, chạy dẫn lên hăng hái. Có thể con chó đã nhận ra một điếu gì đấy. Đến bìa một trảng cỏ giữa rừng, Sara dừng lại quanh quẩn đánh hơi. Tốp trinh sát tản rộng, ẩn mình quan sát.

Giữa trảng ban trưa, một mái lều hoang với bộ khung trắng mốc không có lá lợp hiện ra. Trên mái lều, một con chim lớn đầu trọc đang đậu yên như ngủ. Con chim trông giống một thầy tu áo đen đang quặp mỏ suy tư dưới nắng.

– Chim già đấy bây ời! Phải đến sáu, bảy ký thịt hơi nếu được phép bắn - Đức nuốt nước miếng lào ào tiếc rẻ, thề so với những con chim mía Hoài Nhơn bé bỏng quê mình vừa đúng nửa miếng gấp.

– Không phải già đấy! Đây là chim kền kền. Thịt con này hơi chết mẹ!
- Phong phản đối.

– Con chim ăn xác thối, như kỳ đà ấy hả?

– Nó đó! Vệ sinh viên của núi rừng. Nom hết nhà tư tưởng lớn đang trăn ngâm nhập thiền. Đây là loài chim của chiến tranh, đói kém và dịch bệnh.

– Cứ nơi nào xuất hiện các điều kiện trên là chúng đến ngay hả?

– Ủ! Thậm chí đến trước cả tai họa, như một điểm báo. Thính mũi như chó vậy!

Đức vừa thán phục vừa ghen tị với kho kiến thức trong đầu Phong. Không biết thằng ma xó này nó đọc được những điều đó từ đâu. Thơ báo tường của nó rất vần, rất hay, cũng mang tư tưởng lớn thời đại dù đầu nó không trọc như con chim kền kền kia. Anh Định chính trị viên đã bao lần khen thơ nó vậy. Nhưng cái ngôn ngữ ví von bóng bẩy kiểu thị thành này làm Đức thấy bứt rứt khó chịu.

Đức cúi gằm mặt lại:

– Chuyên ăn xác thối, đi đến đâu chiến tranh, đói kém với dịch bệnh đến đó thì tư tưởng gì.

Phong quan sát kỹ địa hình, im lặng không thém chấp. Mỗi lần vượt trảng là một lần phải hết sức cảnh giác, nếu không muốn về chầu Diêm vương. Kinh nghiệm máu xương này đã được kiểm chứng qua nhiều trận đánh. Dịch có thể ẩn trong rừng, phục kích sẵn bìa trảng bên đối diện. Chúng chờ đối phương phơi mình nơi khoảng trống, đợi đến gần là khai hỏa. Lúc đó thì chỉ có chạy đằng trời.

Nhà tư tưởng đầu trọc vẫn đứng lặng cầm trên mái lều. Ổn trời! Như vậy ở đó không có người. Có thể chủ nhân đã chết hoặc bỏ đi từ lâu. Xung quanh im ắng không một động tĩnh, chỉ nghe tiếng gió khô xạc xào lùa qua chân cỏ.

Phong vỗ đầu con chó chiến, ra hiệu tiếp cận thám sát. Sara thận trọng tiến về phía chiếc lều. Con kèn kèn phát hiện thấy con chó tỏ ra hung hăng, không có vẻ thân thiện gì. Bị một kẻ hiệu chiến quấy rầy, nó miễn cưỡng nặng nề vươn cánh, bay sang mé trắng bên kia đậu lại.

Mày đúng là nhà hiền triết, dù thằng Đức nó có chửi mày, chim ngoan à! Vậy là trắng bên kia cũng không có người nốt, địa bàn an toàn. Phong thẩn cảm ơn con chim, vẫy tay ra hiệu. Đại đội bộ binh chia ba mũi cuốn chiếu, khăn trương vượt qua khoảng trống.

Tốp trinh sát dừng lại chiếc khung lều kỳ lạ. Không phải khung lều, đó là một bộ xương con voi lớn đã tiêu hết thịt. Các dẻ xương sườn voi vồng lên xếp song song, như các kèo đơn gác mái. Đôi ngà lớn mọc thếch đã rụng, tụt hẳn khỏi sọ. Có tiếng gì lục đục bên trong chiếc hộp sọ rỗng trắng hếu. Đức tò mò tiến lại, lấy bóng súng nện một cú thật lực vào tấm xương trán rộng phẳng. Từ hốc xương mắt và hai hố ngà rụng, bảy kỳ nhông dựng vây lưng xanh biếc, lao ra chạy thục mạng.

Ngay cạnh cổ xương voi, một bộ hài cốt người rã rời trải trên nền đất. Chiếc hộp sọ vỡ toác bên những vụn vải pha ni-lông màu đỏ. Phong phân vân nghi ngờ, như đã gặp địa mạo quen thuộc này từ đâu đó. Đức phán một câu chắc nịch:

- Cái trắng cũ hũ trước đây rũ! Trắng con voi chết.
- Thằng quản tượng bị voi giẫm bẹp sọ kia hả?

Sên nhìn quanh, khẳng định:

- Đúng rũ! Chắc luôn! Lần trước mình đi từ mé trắng bên kia sang bên này. Lần này đi ngược lại nên thấy lạ. Suối lớn cách đây chỉ khoảng hai cây số thôi.

Rảo chân thêm một thôi đường ngắn, vệt xanh rì uốn theo nếp dòng suối chảy của những khóm le xuất hiện bên tay trái. Rừng gần nguồn nước rậm rạp, xanh một khoảng mát mắt giữa trập trùng màu vàng cháy của những loài cây lá rụng. Sau khi thận trọng tiếp cận nguồn nước, Việt cho các trung đội bộ binh bung rộng, thám sát địa hình xung quanh đoạn suối trước khi co lại, bố trí đội hình nghỉ đêm.

Đức cùng Phong hộ tống các cô gái xuôi suối, xuống dưới nguồn tắm. Nước mát vã lên đầu lên mặt làm Phong tỉnh người. Từ các khe đá, đàn cá suối nghe nước động lao đến kiếm ăn. Giống cá suối dạn người, bầu đến rĩa bụng chân nhún nhót. Với hai chiếc khăn cà ma khéo léo vây lùa quanh các tảng đá dưới dòng suối nông, Chanrithy và Thea Lim cũng vớt được một mớ cá nhỏ.

Anh nuôi xuống đào vách bờ suối làm bếp nấu. Ngách thông hơi được phủ cỏ gianh rấp nước, giấu lửa khói cẩn thận. Hai cô gái giúp anh nuôi việc bếp núc. Có bàn tay phụ nữ, bữa cơm chiều đại đội có canh cá suối nấu chua với ruột trái cà sắng và lá giang thật nóng sốt ngon lành.

Nhập nhoạng tối, trong lúc trèo cây cầm liên nối cao tâm antenna liên lạc với sở chỉ huy giúp Phụng, Phong giật mình phát hiện có những ánh lửa leo lét phía thượng nguồn con suối. Ai đã đốt lửa giữa chốn thâm sơn cùng cốc này nhỉ? Không phải lửa bếp, lửa đuốc sáng soi bình thường đêm lạnh phum sóc. Một thứ lửa ma quái lúc sáng rõ, lúc biến mất không tăm tích.

Dưới gốc cây, tiếng Huế thương thẳng Phụng nheo nhéo xin tiểu đoàn ba phát pháo hiệu để xác lập chắc chắn vị trí đứng chân. Việt ngửa mặt lên ngọn cầm liên, ra hiệu Phong chú ý quan sát.

Xa tít đỉnh rừng hướng đông nam, hừng lên ba phát pháo hiệu màu xanh lá mạ. Nơi ấy chính là ga xép Kamreanh, nơi đại đội rời đi ban sáng.

Khoảng cách đường chim bay cũng độ hơn chục cây số, không xa lắm. Viết hài lòng, bấm đèn pin kiểm tra lại tọa độ trên bản đồ. Buổi hội ý diễn ra lúc chiều muộn, đại đội giao nhiệm vụ cho các trung đội phương án canh gác bố phòng ban đêm. Trong sáng ngày mai, tất cả sẽ cần quét mở rộng về nơi xuất hiện ánh lửa thượng nguồn.

Trăng thượng tuần đỏ như trái táo héo phôi treo đầu ca gác. Thỏ rừng tháng ba mùa động dục, kêu “grù grù”, nhảy vun vút theo thỏ cái ngoài trăng tối. Bầy thỏ đêm không làm Sara bận tâm, bởi nó biết ngoài lũ thỏ nhắng nhít còn xuất hiện mùi hơi những con thú ăn thịt lớn nguy hiểm khác đang rình mò.

Chỉ huy sở nằm giữa, vòng mắc hàng dọc dài theo tuyến suối. Tuy ở vòng trong, không cần bố trí vọng gác nhưng ai nấy đều khó ngủ. Chén giữa tiếng suối chảy rì rào, có tiếng gào à uôm của một con cọp đang gọi bạn tình. Tiếng cọp gào làm Phong nhớ tiếng mèo động dục ai oán rít trên các bờ tường cao, trên sân thượng ở nhà những đêm tháng Ba ẩm ướt mưa xuân. Nhìn qua kính cửa sổ, vô số những đốm mắt mèo xanh lè ngổ sắp hàng trên mái phố, dường vọng một bài ca thảm thiết nào nề.

Lũ mèo ban đêm khác hẳn ban ngày, trở thành một loài vật khác. Bị ám nhập bởi phù thủy hay quỷ sứ yêu tinh nên chúng mới có thể rú rít lên ở tông giọng cao như thế. Tiếng vọng ái ân của loài cằn thú đuôi dài chúng nghe chúng biết với nhau, có khi cũng êm ái như loài người thôn thức đọc thơ tình Pushkin vậy.

Con cọp đang gào đực kia chẳng qua cũng chỉ là một con mèo vằn nặng tạ rươi đang cô đơn mà thôi. Có điều thức ăn của nó không phải là chuột, và biết đâu nó đã từng ăn thịt người. Những năm trước, khi đơn vị càn vào vùng rừng này tìm dân đưa về phum cũ, Phong đã thấy nhiều xác người bị

cọp ăn dở. “Cọp Khánh Hòa, ma Bình Thuận” trong Nam Trung Bộ, “Cọp Bảo Hà, ma Trái Hút” ngoài miền Tây Bắc xa xôi Phong từng đã biết. Song cọp rừng Pursat trên đất nước này chắc chắn đều là những con cọp thành tinh.

Năm ngoái cũng tại vùng rừng này, trong chiến dịch bí mật lửa bắt Tà Mok, tiểu đoàn đã đụng độ, tiêu diệt gọn một trung đội địch. Tiểu đoàn tiếp tục hành quân theo kế hoạch tác chiến, chợt thấy một thằng bé chừng bảy tám tuổi xanh rớt, đeo cái túi mìn từ đâu chui ra. Nó bỏ đám xác địch, trong đó có khi có cả cha mẹ nó, đi theo đơn vị. Gọi là bò lết theo mới đúng, vì chân nó đang bị sâu quầng nặng.

Đi tác chiến dài ngày, có về cứ đâu mà kèm nó theo được. Tình huống thật khó xử. Thấy thằng bé yếu quá nên ai cũng nghĩ nó sắp chết. Phong để lại cho nó nắm cơm vắt của mình, bỏ kệ nó đấy. Đơn vị hành quân, càng lúc đi càng như chạy để trốn một đứa trẻ con què. Tưởng đã thoát được, nào ngờ cuối chiều chạng vạng, mới nghĩ nghĩ đã thấy bóng nó loạng choạng chấp chới theo đến mé trắng đằng sau như ma ám.

Cả đơn vị lại rừng rừng đứng dậy, lên ba lô đi tiếp. Những tiếng gọi theo non nớt tụt lại mỗi lúc một xa trong rừng tối. Một tiếng cọp gầm ngắn, tiếp theo một sự im lặng hoàn toàn. Không ai nói với ai câu nào, nhưng thừa biết điều gì vừa xảy ra. Đêm hôm ấy khi mắc võng ngủ, Phong nghe tiếng cọp kêu nhều trong khoảng rừng chiều mới đi qua.

Cọp xuất hiện ngay gần đây, điều này chứng tỏ bí mật cuộc hành quân được đảm bảo tốt, và quanh vùng này không có người ở. Nhưng có sự lạ thường, là cái ánh lửa leo lét lúc cuối chiều mình nhìn thấy. Có lửa thường phải có người. Sao ở đây lại có cọp? Không lẽ cọp biết đốt lửa?

Lạy giới phù hộ cho mày cạp à! Buồn tình mày cứ gào lên đi. Giới độ cho mày đừng có vào gần thêm nữa, để anh em chúng tao gác đêm nó không phải nổ súng. Mày nhớ lạc bước vào gần thì mày chết oan, mà chúng tao cũng bị lộ đội hình. Ra chỗ khác chơi đi mày, con cạp!

Phong đưa tay xuống gần vồng, xoa đầu trấn an con chó. Sara không có biểu hiện sợ hãi, bình thản liếm tay Phong như không có điều gì xảy ra.

Tiếng cạp gào lảng vảng lúc xa lúc gần, rồi dội lên gần gào sát đầu suối thượng nguồn hướng trung đội 1. Có tiếng động nhẹ sát bên cùng một mùi hương quen. Chanrithy len lén tới, thụp vào vồng choàng ôm Phong. Cô gái đang sợ hãi. Hơi thở cô gấp gáp nóng hổi, và người run lên từng cơn bần bật.

Các nhóm thám sát bám hai bờ suối, thận trọng tỏa rộng về hướng thượng nguồn. Đàn kỳ nhông đổi màu lẫn trong đám lá khô, giạt mình nghe động tiếng bước chân người, vùn vụt lao như biến. Qua mấy trảng nhỏ đầy phân thỏ, lúp xúp các bụi sim mua hoa tím cần cỗi, tiếp đến những khoảng rừng xanh cây tạp dày hơn.

Viết đi mũi trung tâm, vẫy tay ra hiệu cho trung đội trình sát. Đại đội hành quân chậm lại quan sát, ngắm soi kỹ các dấu vết xung quanh. Tại vùng cát ẩm bãi bồi ven dọc suối hằn sâu những vết chân cạp, lớn như chiếc tô hủ tiếu. Hẳn đây là con cạp đã gào bạn tình suốt đêm hôm qua.

Đã thấy lác đác những thân dầu rái lực lưỡng cao vượt lên hẳn đỉnh rừng. Bầy chim két mỏ xám, lông xanh óng bu đặc trên cành cao, cãi nhau

ôm tôi. Gốc cây dầu rái kích thước vài người ôm mới xuể, vảy dày rộp, cứng như sắt rèn. Một vài vết móng cạp mài vuốt, hằn sâu từng vết đỏ bầm tươi rùng trên lớp vỏ. Ngang tầm trên thân cây, trong các hốc sâu do con người đục đốt khai thác lấy dầu, lửa vẫn đang leo lét cháy. Ngọn lửa lưu niên chấp chới, muội khói bám thành tầng, leo ngược lên những vết đen dài. Giống cây nhiệt đới kỳ lạ, càng đốt càng xanh tươi và càng cho nhiều nhựa.

Đây chính là ánh lửa ma quái đêm hôm qua Phong đã nhìn thấy, và tưởng tượng ra nó như những ngọn đèn thiêng ma quỷ thấp lên nơi thâm sơn cùng cốc. Bình thường giống cạp và các loài thú hoang vẫn sợ lửa. Nhưng lột chân cạp đã xuất hiện ngay tại đây, có nghĩa nó đã quen lửa, và những ngọn đèn thiêng này đã cháy bập bùng từ lâu lắm rồi. Có lẽ rừng khộp mùa khô, qua những trận cháy thường niên đã rèn cho loài cạp lẫn các hoang thú thói quen này.

Chanrithy đi rảo hết một vòng khu vực, dần tỉnh trí nhận ra chính xác khu trại ngày xưa, dù các mái lán xung quanh đã mục nát gần hết. Cô hồi hộp nhận ra hai tảng đá đen lưng trâu nằm bên bờ suối cùng cây dầu rái căn chuẩn chệch bên phải sườn núi Cạp. Thật may khi trở lại cũng vào cuối mùa khô, sinh cảnh địa mạo núi rừng không có thay đổi lớn nên dễ nhận. Chanrithy đánh dấu, chỉ những vị trí nghi ngờ quanh chiếc gò mối nhô cao, nơi có mấy bộ xương người nằm rải rác. Lúc lính Khmer Đỏ chôn vũ khí, cô không được phép có mặt tại đây. Có thể đây chính là hài cốt các nhóm dân công sau khi lấp hầm vũ khí, bị lính Khmer Đỏ bắn tại chỗ trước khi rút chạy.

Tại một sống đất vuông, gồ lên cao một cách bất thường. Đại đội trưởng Việt ra hiệu cho trung đội công binh rà tìm, bắt đầu khởi đi từ vị trí

này.

Đại đội bộ binh tỏa rộng, bố trí những tổ cảnh giới từ xa, bảo vệ công tác rà tìm khai quật. Việt cùng tổ trinh sát dẫn theo các cán bộ trung đội, làm một tua quan sát địa hình quanh vị trí nghỉ đêm. Cần phải lên phương án sắp xếp đội hình phòng ngự cẩn mật, bởi có thể sẽ phải nằm đây vài ngày.

Vừa bật công tắc máy dò tại vị trí thứ nhất, tổ khí tài kỹ thuật công binh đã nhận được ngay tín hiệu phản hồi. Chương mừng rỡ kêu to, gọi người đến hỗ trợ. Những lưỡi xẻng đầu tiên mới xắn xuống đã chạm phải vật cứng. Lớp đất mặt mới được bóc đi, dần phơi ra các thùng đạn K56, K53 xếp cạnh nhau được chôn vùi vãi nông choèn. Thấy lớp vỏ kim loại bên ngoài đã han gỉ, Phong lấy dao găm khui thử một thùng, các viên đạn đang bên trong vẫn còn sáng loáng, thơm hắc mùi sơn chống ẩm.

Tại các điểm dò khác, những cây súng AK, trung liên RPD, đại liên K53 tháo rời từng bộ phận quấn vải bọc mỡ nằm nguyên trong túi bóng bắt đầu lộ ra. Súng hỏa lực B40, B41 cùng đồng súng đạn đủ loại chất lên đầy dẫy. Thêm cả một lố pháo chống tăng DKZ 82 ly mới cấu cạnh, nguyên đai nguyên kiện nằm trong hộp bảo quản.

Việt hớn hở đi lại vòng quanh, khoái trá:

– Trúng mảnh, trúng mảnh lớn bấy ời! Huân chương Chiến công là cái chắc! Kỳ này tao đề nghị lần lượt cho đi phép hết.

– Còn Chanrithy với Thea Lim sao anh? Công đầu thuộc về các cô ấy - Phong nói.

– Đi phép hết! Ý lộn! Đơn vị sẽ trực tiếp làm đơn đề nghị chính phủ ông Hun Sen xét khen thưởng.

Đức nhặt lên một khẩu Carbine mới hự, hăm hờ xoa đôi tay chùi mỡ bảo quản:

– Khẩu này đi sẵn tốt đây, con thú không bị phá thệt. Khả năng còn nhiều thứ lắm! Đại đội không mang nổi hết ngần này đâu anh Việt!

– Mày móc lên được xe tăng tao cũng mang về được ráo trời. Ê Phụng đâu? Phiên liên lạc tới gọi về nhà xin hỗ trợ lực lượng và phương tiện vận tải chuyên chở gấp.

Chanrithy sung sướng nhìn đồng súng đạn mới khai quật, kéo tay gọi Thea Lim:

– Để các anh làm việc. Chúng em ra suối với anh nuôi kiếm ít cá.

– Quanh quần gần đây thôi nghe các em! Đi theo cảnh giới, bảo vệ cho các cô ấy. Chỗ này nguy hiểm, không thể chủ quan được. - Việt nhắc Phong và Đức.

Để mặc trung đội công binh hì hục rà soát đào bới, Phong nháy mắt với Đức, tiến về phía dòng suối rậm rạp. Cơ hội đã đến, phải tiến hành thôi. Hai người lính trinh sát lội qua bên kia dòng chảy, rẽ đi thám sát một vòng rộng rồi trở lại, thấp thỏm cảnh giác ngửi canh. Sau khi quan sát kỹ xung quanh lại một lần nữa, Phong vẫy tay cho Chanrithy, ra hiệu an toàn.

Chanrithy hít một hơi thật sâu, hõ hõ lội qua suối. Đến giữa hai tảng đá, cô nhìn lên. Hai cây dầu chai mọc đôi, chỗ lão lục thum Nuon buộc võng còn nguyên kia. Chúng chẳng lớn hơn được bao nhiêu. Cũng chẳng biết linh hồn thẳng dịch già đã siêu thoát, hay vẫn còn lẩn quất nơi xó rừng này để canh giữ của nả ăn cướp được của những người vô tội.

Tổ anh nuôi đang chí chát chặt le, rút củi nấu cơm ngay kế bên bờ suối khuất. Tiếng động mạnh dồn dập khiến đàn rắn hổ ngựa đang tụ đàn phòi

nặng hoảng sợ, rào rào vụt lao qua đỉnh vòm le khô.

Chanrithy thẳng thốt nhìn theo vệt đàn rắn chạy, tim đập thình thịch. Cô trấn tĩnh lại được ngay. Mùa này tháng Ba, rắn ráo, rắn hổ ngựa thường tụ bầy giao phối. Cây xoài giữa phum nhà mình mùa này cũng đầy rắn lục đuôi đỏ, mình đâu có sợ. Anh em bạn bè mình tin cậy và can đảm, súng ống trang bị tận răng. Hãy yên tâm nào!

Chanrithy tự động viên mình. Ban ngày ban mặt nắng rọi chan hòa thế kia, chẳng có lý do gì phải sợ hãi những con rắn lành hay một bóng ma già khú đế. Vàng là của mình kia mà! Chanrithy tiến tới, quả quyết thọc mạnh lưỡi dao găm Phong đưa cho lúc nãy, moi cát trong khe đá.

Lấn trong những vốc cát bươi vội, từng miếng vàng vuông tuôn ra lấp lánh. Sao lại thế được nhỉ? Mình đã đóng chặt nắp hộp trước khi vùi kia mà? Chiếc hộp Guigoz đây rồi, đã bị bung đầu mất nắp. Lòng hộp chèn đặc cát, chỉ còn lại gần nửa kho báu. Có ai đã đến đây lấy trước, trong khi chỉ một mình cô biết vị trí giấu vàng?

Chanrithy giật mình, ngẩng lên nhìn quanh thoáng phân vân. Phong và Đức vẫn đi êm tĩnh chống súng đứng canh trên bờ, gật đầu khích lệ. Hơi run tay một chút, song cô tự phán đoán lý giải. Hẳn nước suối mùa lũ đã xói cát, làm bung nắp chiếc hộp, cuốn đi một phần vàng rồi phủ lên nó lớp cát mới trong một trận lũ khác.

Chẳng hề hấn gì! Chanrithy yên tâm hăng hái bới tiếp. Có cái gì toàn vẹn được đâu, nhất là những kho báu của trời cho. Ngay đến hàng xấp tiề Riel mới tinh, giắt kỹ trong cạp sà rông những xác người buôn chuyển trên tàu hôm rồi cũng bốc lên trời, để trả một phần lộ phí cho cơn lốc ma quái đưa rước linh hồn họ về nơi đất Phật.

Nam mô A di đà Phật phù hộ độ trì chúng con! Chanrithy thẩn thẩn với một lòng thành tâm vô bờ bến. Cô vẫy tay gọi Thea Lim từ nãy vẫn tròn mắt đứng nhìn đến bên cạnh. Hai người đàn bà cẩn trọng đào bới mở rộng ra xung quanh, kiếm tìm nhặt nhạnh thêm một lát nữa.

Khóa sạch cho cát trôi, Chanrithy dốc toàn bộ số vàng tìm thấy vào hai vuông khăn cà ma cũ, buộc gói chặt lại. Kho báu được phân đôi, vào hai chiếc túi mìn đang đeo của Chanrithy và Thea Lim.

Cuối cùng, Chanrithy thả lại vào hộp một sợi dây chuyền. Cô bỏ chiếc hộp Guigoz mất nắp vào chỗ cũ, khóa cát chôn lại. Lộc trời cho bất khả hưởng tận, nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Ba đã dạy Chanrithy như thế khi cô được lãnh tháng lương dạy học đầu tiên dưới thời thủ tướng Lon Nol cai trị, và thủ đô Phnom Penh còn chưa thất thủ bởi Khmer Đỏ. Tháng lương đó ngoài tiền đưa má, cô chiêu đãi bạn bè một bữa chè đậu, còn lại toàn bộ cúng dường cho nhà chùa.

Xong việc, bốn người nhanh chóng xóa dấu vết, rời bỏ đoạn suối ngược lên phía bếp đào anh nuôi đang nấu cơm. Thằng Tào liên lạc bắt chước các cô gái hôm qua, đang hì hụi dùng khăn cà ma quây bắt cá trong khe đá. Thấy chú em quá vụng về, Chanrithy và Thea Lim nhanh chóng vui vẻ tháo khăn cà ma nhập cuộc. Đoạn suối trên thượng nguồn nước xiết, ít vũng lặn nên lũ cá khó lùa. Bì bõm một lúc lâu mà kết quả chẳng được bao nhiêu.

Chanrithy tham gia, nhưng chẳng còn lòng dạ nào lừa cá. Cô đang bị phân tâm, theo đuổi theo những suy nghĩ riêng mình. Việc lớn, dầu chưa toàn vẹn nhưng đã xong. Giờ đã có thể yên tâm trở về.

Trong gió vắng lại một tiếng còi tàu từ rất xa, phía bên ngoài đường sắt. Những con tàu vẫn chạy, bất chấp chiến tranh, bất chấp những cuộc

phục kích hung hiểm. Ngày đó tiếng đại bác rền rền vọng vào tận đây, và hôm nay là tiếng còi tàu, như một điềm báo yên lành.

Liệu r ấ có yên lành mãi được không? Năm năm trôi qua, nửa nhanh như một khoảnh khắc, nửa dài như ngàn thế kỷ. Cuộc đời mình đã sang một trang khác, dần trở lại với quỹ đạo êm vui ngày cũ. Năm năm với những thay đổi chóng mặt của số phận, từ cực này sang cực khác, đan cài trong những khoảng thời gian rất ngắn. Cuộc đời liên tục quay vòng chóng mặt, đảo điên nghìn triệu kiếp luân h ấ.

Cách mạng Đỏ tháng Tư tràn đến, như một bàn tay thô kệch dẫm bùn, vọc vào đời bình thường để khuấy loạn nó lên, đổi thay lật nhào các giá trị truyền thống. Đất nước Angkor văn hiến nghìn năm, bỗng chốc dìm đó dưới lưỡi cuốc vung, dưới loa kêu gọi. Dân tộc Khmer hiền hòa thuần hậu, dưới hô hào khẩu hiệu Angka, lúc nào cũng hỗn hển sẵn sàng như chuẩn bị lên đ ờng. Thời trung học, mình từng biết nhi ều cuộc cách mạng khác trên thế giới trong sử sách, nhưng chẳng có loại cách mạng nào quái đản, gây họa cho gia đình, cho dân tộc mình như cuộc cách mạng này. Cách mạng diệt chủng, cách mạng khốn nạn!

Nhớ sao những buổi sáng rộn r ả tiếng còi xe, tiếng rao hàng bánh mì trên phố. Hương cà phê Capuchino thơm phức, lan tỏa từ chiếc ghế bành ba ng ỗ đọc báo. Nhớ sao đàn châu chấu xanh biếc bằng lá thốt nốt mình với Chanthy đan thật khéo. Chúng vẫn như đang rung đôi râu, bất ngờ đậu bên ô cửa kính phòng ngủ của mình một ngày chủ nhật đẹp trời, trong tiếng vĩ c ầm da diết của dàn nhạc nhẹ Paul Mauriat.

Không, sẽ không bao giờ có thể trở về như ngày xưa được nữa. Mình đã mất mát quá nhi ều. Trong hành trình trở lại, mình đã mất cả ba lần má. Chanthy bị bắt đi lính Khmer Đỏ. Không biết đưa em trai nhỏ thân yêu còn

sống hay đã chết. Còn mình, từ một cô giáo Pháp văn trẻ tuổi mới đang kỳ thực tập sinh, đã trở thành một người đàn bà nếm trải đủ mọi đường cay đắng, bị đủ loại lính tráng, đàn ông cưỡng bức giày vò.

- Ô! Chị Chanrithy sao lại khóc kìa! - Tào ngạc nhiên.
- Không phải đâu. Nước suối bắn vào mắt chị đấy!
- Nãy giờ lừa hột cá liên tục. Thôi chị lên đi!

Chanrithy gượng mỉm cười, cúi xuống vục nước khỏa lên khuôn mặt ướt đầm. Cô bước lên bờ, ngẩng lên trên một tảng đá xem mọi người bắt cá. Vài hôm nữa, mình sẽ trở lại nhà ga về phum chàl, trở lại thành phố quê hương Kampong Chhnang, hay theo Thea Lim về Tà Keo như cô ấy mời. Không biết nữa, nhưng chắc chắn mình sẽ đi khỏi cái vùng rừng đau khổ này, vĩnh viễn không bao giờ thêm quay trở lại.

Rồi mình với Thea Lim sẽ chia cho Phong, cho Đức một suất, vì đây là phần đương nhiên được hưởng, do công sức lớn lao đóng góp của họ. Những chàng trai can trường dũng cảm, thật tốt bụng và hào hiệp. Trước mắt, mình vẫn cứ theo đơn vị về phum chàl Svay Chek, vùng căn cứ địa của các anh ấy để dạy học, để theo chăm cho Phong. Đơn vị anh ấy đi đến đâu, mình sẽ theo đi đến đó, kể cả trong vùng rừng ác liệt ven biên Thái, hay ở nơi tận cùng của thế giới này.

Mình sẽ dạy học, sẽ mở tiệm چاپ pho gần đơn vị. Đây là đất nước của mình, ngay lúc thum chỉ huy đơn vị các anh ấy cũng không dám và không có quyền phán bảo mình phải định cư ở đâu. Hơn nữa các anh ấy đều yêu quý mình, và mình cũng đã giúp họ tìm ra khu kho vũ khí này. Anh Việt bảo sẽ làm tờ trình báo công, để chính phủ khen thưởng mình với Thea Lim. Nhưng mình không cần đến huân chương công trạng với những khen

thường vật chất của chính phủ. Mình chỉ cần mỗi Phong, nếu không trên đời bây giờ mình chẳng còn ai.

Chanrithy trào lên nỗi tủi thân, len lén chùi nước mắt. Không có Phong, có lẽ mình chẳng còn thiết sống làm gì. Đêm qua, tiếng cộp cái gào đực vào quá gần làm mình hoảng sợ. Ở trong vũng Phong, mình không còn sợ nữa nhưng đến lượt Phong lo lắng. Không phải Phong sợ cộp mà sợ anh em biết. Ai biết cứ biết, mình chẳng có gì phải lo lắng. Mùa tình yêu đến ngất ngây lòng, như *La temp de L'amour**. Năm trước, ai dám mở miệng hát bài này mà angka biết là đêm sẽ được gọi ra đờng, ăn một nhát cước vào đầu. Sao trên đời lại có những kẻ dị ứng, ghét cay ghét đắng tình yêu đến thế. Giờ chẳng ai cấm được mình. Thật tuyệt vời làm sao!

Một ca khúc của J. Dutronc. (BTV)

“Mùa về thơm ngát môi tình

Mùa yêu dấu an bình

Mùa tay xinh đan lấy tay.

Mùa tình yêu em má hồng

Và vai anh áo nồng

Bao đắm đuối mê say...”

Phải! Đó chính là Mùa Tình yêu mình vẫn tôn thờ thời áo trắng. Một tình yêu không biên giới. Đến thương nhau sao cũng phải giấu giếm sợ sệt. Khổ thân anh em mình Phong ơi! Rừng đêm tối đen như mực thế, vũng lại mắc thừa nhau, ai mà biết được chuyện riêng chúng mình.

Chanrithy thoáng đỏ bừng mặt. Tiếng suối ào ào chảy đã xóa đi những thanh âm âu yếm bí mật. Con Sara dưới gành vũng, táo tợn dám độp nhẹ

chân mình cảnh cáo. Tao không phải là cọp cái nghe chưa Sara! Đờkhuểnn
cầu đần độn ngu ngốc! Mày tưởng tao định giết ông chủ mày chắc, hay
mày cũng biết ghen tị? Một đêm giữa rừng, ngọt ngào phấp phồng đầy
những xúc cảm trái ngược, cả sợ hãi lẫn đam mê. Chanrithy hít một hơi
sâu, thở ra thật khẽ...

Có mùi hương ngọt ngào thoang thoảng đâu đây. Ồ, hương hoa
rumduol dịu dàng quen thuộc. Chanrithy ngẩng lên nhìn quanh, bất ngờ bắt
gặp dáng cây thương mến ngày thiếu nữ giữa rừng hoang. Những đài hoa
nhỏ xinh như chiếc nút áo, sáu cánh dày mỏng màu vàng tươi. Chùm hoa
rumduol e ấp nép trong bóng lá xanh ngời, chẳng bao giờ khoe hết nhụy.

Buổi chiều sinh nhật. Lớp mình thật vui hôm ấy dưới bóng hàng cây
rumduol vạm vỡ bên bờ sông Bốn mặt. Những cánh hoa thơm tho bé bỏng,
khẽ rung rinh trong tiếng trống thu không vọng về từ phía hoàng cung.
Tiếng trống hiệu như lời nhắn nhủ đầy hy vọng gọi tình yêu mau đến. Hoa
rumduol thơm ngát trên mái tóc dài nữ sinh vô tư tuổi mười bảy. Lứa tuổi
trắng trong mơ mộng, một giọt sương mai treo trên nhánh cỏ cũng chứa
đựng cả một bầu trời. Bây giờ, mình lại gặp rumduol nơi đây, giữa khoảng
bao la rừng già. Rumduol, rumduol thân yêu! Loài hoa kín đáo và duyên
dáng, khi xuất hiện thường mang tới điềm lành hạnh phúc Phong ời!

Chanrithy ngắm Phong vò giặt áo dưới suối. Đôi cánh tay vòng lên
cuồn cuộn, siết vắt tấm áo lính bạc màu như muốn bung ra đứt làm đôi.
Mình sẽ dẫn Phong đến hàng cây rumduol năm xưa bên bờ sông ấy. Mình
yêu Phong! Người ta kính Phật, mến Chúa và yêu người khác, khởi tại bởi
tình yêu thương ngay chính bản thân mình, hoàn toàn từ thẳm sâu tự
nguyện, có ai nào bắt đâu?

Cầu mong cho các chàng trai can đảm của mình được Trời Phật độ trì, bình yên qua khỏi cuộc chiến này. Nếu Phong mãn hạn nghĩa vụ quân sự không chịu ở lại, mình sẽ xin phép chính phủ hai nước sang Việt Nam chơi, đến thăm mẹ, thăm nhà anh ấy.

Đến cuối chiều, đồng súng đạn tìm thấy trong ngày đã chất bệch đầy một khoảng rừng. Trung đội công binh khai thác bảo quản, lau chùi dầu mỡ, giá thêm một khẩu pháo DKZ 82 ly, một khẩu trọng liên 12.7 ly mới cẩu cạnh theo vị trí Việt chỉ định. Nếu giá nốt các khẩu cối 82 ly mới tìm được, hỏa lực của đại đội tăng cường bây giờ tương đương với hỏa lực đơn vị cấp tiểu đoàn.

Trên chạc cây cao gá antenna máy 2W nổi tằm liên lạc, Phụng gọi xuống thông báo: Hai đại đội hỗn hợp ngoài ga Kamreanh, hộ tống đoàn xe vận tải dân công đã khởi hành. Họ sẽ đến đây vào khoảng trưa ngày mai, hỗ trợ tìm kiếm và chuyển kho vũ khí ra đường sắt.

Tào rảnh việc, ngỗ dạy Thea Lim tháo lắp, sử dụng một khẩu AK mới tinh. Chú em liên lạc há hốc miệng khi chứng kiến chị học trò của mình thành thực tháo lắp, khám súng, lắp băng, lên đạn trong vòng chưa đầy hai phút đồng hồ bằng những động tác dứt khoát. Đức đứng bên cạnh xem, nhớ lại buổi tối gặp gỡ đầu tiên ở phum Svay Chek, cười hô hô:

– Ê thằng em! Thea Lim từng là chỉ huy lính Pol Pot. Có lần suýt bắt sống cả tao đó.

– Em tưởng bắt sống ngon lành từ lâu rồi! - Tào phì cười.

Đức dòm quanh, tròn mắt nạt:

– Ê, tằm bầy tằm bầy! Chính mày mới bị bắt sống. Không có tao tóm thằng Sà Rươn đổi mạng thì mày theo mẹ luôn lục thum Tà Ok h ồi đánh phum Tà Chet r ồi đó con. Coi chừng tao nghe!

Thea Lim ng ồi tra đạn vào băng, nghe mọi người nói tiếng Việt câu được câu chăng. Cô bức tức khoác khẩu súng vừa lắp đứng dậy, cau có dỗi dằn:

– Sà Rươn sà rang cái chết giãm. Từ rày ai nói Sà Rươn nữa em nghĩ chơi li ền.

Tào, Đức biết lỡ lời, nín thinh. Việt đi kiểm tra các trung đội bố trí đội hình phòng ngự về tới, thấy Thea Lim khoác khẩu tiêu liên đáng gọn hơn, khen:

– Được đó em! Giữ lấy luôn mà xài. Lấy thêm một khẩu trang bị cho Chanrithy nữa.

Mé đầu thượng ngu ần con suối ngay sát Trung đội 1 rộ lên tiếng Sara sửa gắt. Chen lẫn giọng con chó nhà, phía xa hơn, có những tiếng sửa lạ ở âm vực cao, nghe như tiếng khóc.

– Chó rừng! Có biến r ồi! - Đức quơ khẩu súng chạy vụt lên.

Mọi người vội vàng xách súng chạy theo. Tới nơi, lính Trung đội 1 đã vận động, càn rộng qua bên kia bờ suối. Sên đang ng ồi cạnh con chó, vừa vỗ vừa nạt nhưng Sara vẫn rấm rứt sửa. Trên chạc ba thân cây sung lớn ngã ra dòng chảy, một nửa con heo rừng trọng lượng cỡ tạ được gác cẩn thận. Ru ồi vàng, muỗi rừng bu đặc trên súc thịt còn đỏ lôm. Hẳn đây là con m ồi mới săn được đêm hôm qua, cộp ăn không hết nên cất đi để dành.

Bọn chó rừng chuyên la liếm kiếm ăn theo lối cạp, định hốt nốt khẩu phần thừa của ông kếnh. Dè đâu đám lâu la gặp phải ông chủ tai quái kẹt xỉ rành câu chó treo mèo đây, tha con heo cất lên chạc ba cây sung. Lũ chó rừng háu ăn sốt ruột, loanh quanh cào tước vỏ cây mà không làm ăn gì được. Chùm trái sung cùng mũ nhựa trào trắng gốc, dính đầy những đám lông cạp vàng.

Bị Sara phát hiện và bị những người lính xua đuổi, tiếng tru âm ức của đám lâu la bị hốt tay trên vắng vắng xa dần về phía cuối rừng.

Đức trèo lên chỗ xác heo, hít hà khoái trá:

– Vô mảnh bà con ời! Bất chiến tự nhiên thành. Thịt vẫn còn tươi, chén tốt!

Loay hoay lựa thế, Đức vẫn thả cái xác heo dở rơi ùm xuống suối. Tào cùng Sên nhanh nhẩu, chặt đòn khiêng vội chiến lợi phẩm về chỗ anh nuôi đang nổi lửa nấu cơm chiều.

– Có dập lửa các hốc cây dầu rái cho khỏi lộ đội hình đêm không anh?
- Đức hỏi Việt.

– Không cần! Cứ để nó cháy tự nhiên như vẫn cháy. Dập đi địa mạo mới trở thành bất bình thường.

– Bầy chó rừng sửa làm kinh động. May hôm nay lính Trung đội 1 chưa nổ một phát súng nào.

– Xuống các tiểu đội nhắc gác xách ban đêm cẩn thận. Tụi địch tập kích tàu hỏa mấy hôm trước móc súng từ đây lên đánh chứ ở đâu nữa. Và còn coi chừng con cạp nó quay lại chỗ cây sung kiếm đồ để dành đó bầy.

Đại đội bố trí thưa, khoảng cách giữa các trung đội lớn nên chỉ huy sở cũng phải tổ chức thêm vọng gác phụ. Thea Lim cùng Chanrithy nghe Việt

nói đêm nay có thể con cọp quay lại đòi heo, rúc vội vào giữa đội hình, tranh cả chỗ mắc võng với thằng Tào. Đức vốn sợ ma, gọi Sara đi theo ra bìa trắng, tranh gác ca đầu, lúc mọi người còn thức rì rầm nói chuyện. Cảm giác khi vẫn có người đang cùng thức với mình trong ca gác ban đêm đầu sao vẫn thấy yên tâm hơn.

Ôm theo bó tranh khô mới cắt thui heo thừa lúc chiều, Đức trải vào lòng hồ gác bên ụ mồi lớn ng ồi êm. Không biết gác đêm có phải là phản xạ có điều kiện như đạp xe hay đi bộ không, Đức vẫn lơ nghĩ ngợi. Mắt vẫn quan sát, tai vẫn nghe ngóng, nhưng những ý nghĩ trong đầu lại lan man những chuyện không đầu không cuối. Ý tưởng cuộc đời lắm khi lạc đi xa lơ xa lắc, chẳng liên quan gì đến việc phát hiện, kiểm soát những tình huống xảy ra trong tầm súng, tầm nhìn.

Trăng thượng tuần mọc sớm, trải ánh sáng xanh nhợt nhạt trên những tranh tranh khô. Đêm rừng im phắc. Bầy thỏ không còn nhảy nhót sôi động như đêm hôm qua. Có thể tiếng tru của bầy chó tróc ban chiều đã đánh động lũ gặm nhấm động hớn tai dài. Tiếng cọp gào đêm cũng biến mất. Chỉ còn tiếng suối chảy rì rào, như cây vĩ cầm lẻ loi cù cưa kéo mãi một nốt cao không đổi.

Trời đã về khuya. Tiếng chuyện trò nho nhỏ sau lưng đã tắt từ lâu. Ánh lửa nhập nhoạng trong các hốc cây đầu rái khi mờ khi tỏ, tỏa thành các vùng sáng đùng đục rải rác trong màn sương mỗi lúc một dày. Đức chẳng thích thú với những thứ không rõ ràng, như thứ ánh sáng chấp chới ma quỷ không rõ ai là kẻ thấp lên kia.

Loại đèn đầu rái này Đức không lạ gì. Vụ nghỉ hè hồi mấy năm còn đi học, Đức theo cha ngược đường 19C lên rừng Krông Trai đào kiếm nhựa chai kết, vẫn gặp thường xuyên những người khai thác đầu rái. Đôi khi trên

những con đường heo hút, hai cha con gặp vài nhóm người quấn khăn tày vớ với chiếc gùi nặng đờ trên lưng. Những kẻ lữ hành bí hiểm miệng cam như hến, hỏi đường họ không bao giờ trả lời. Cha bảo đó là những người “đi địu”, ngậm ngải tìm trầ.

Rừng dầu chai cao ngợp mắt. Thân cây dầu nứt nẻ, nhựa chảy ròng ròng ngậm bọt màu trắng xám, sờ vẫn dính tay là loại bỏ đi. Những cây dầu nhựa bám trên thân đanh giòn, ngả màu nâu đỏ như cánh kiến là loại tốt. Đào quanh những gốc dầu cồ thụ đã chết có khi gặp ổ chai kết trầ tích nặng hàng chục ký.

Khoái trá rít xong hơi thuốc sâu kền, cha dùng rựa bừa ra một miếng từ tảng dầu kết đưa lên sẫm soi. Dưới nắng xiên khoai, ruột miếng chai dầu hình thù thô kệch vẫn còn dính đất bống sáng lấp lánh như màu hổ phách. Mỗi đợt cha con đi mấy ngày, được bao nhiêu chai cục về bán cho người ta nghỉ ền ra trộn với dầu rái, mìn cưa, xơ đay để xảm thúng, xảm thuy ền.

Tuy Phước quê nhà vẫn có những người gánh dầu rái bán rong. Tiếng rao lẻ loi bu ền tẻ trong buổi trưa vùng biển mờ màng, gọi cơn bu ền ngủ díp mắt sao bây giờ nhớ lạ. Người đàn ông gù lưng áo đen gánh dầu, bóng vằng vặc in trên tấm gương đồng muối Phước Thuận, Nhơn Bình đang kết tinh dưới nắng. *Chú bán dầu qua cầu mà chẳng té. Chú bán ẽ cũng chẳng ở lại làm chi.* Chỉ có nỗi nhớ quê hương trong tiếng lá dừa xào xạc là ở lại mãi với mình.

Tiếng côn trùng đang rả rả bỗng nhiên im bật. Không gian đại ngàn đông cứng lại trong sự tịch mịch huyền hoặc không rõ nguyên nhân. Biến đổi trạng thái đột ngột của rừng đêm kéo lại sự tập trung của người lính trinh sát dạn dày. Lại động r ấ! Đức hít một hơi sâu, khẽ lật khóa an toàn khẩu AK về nấc liên thanh.

Trên nền sương hồng đục trước hố gác ngoài trảng, loang mờ bóng lưng một con cạp khổng lồ vừa phát đuôi mềm mại trườn qua. Con cạp đi qua trước các hố dầu cháy bên kia bờ trảng. Bóng nó được những ngọn đèn ma quái hắt lên nền sương đêm, chuyển động như một cảnh trong đoạn phim đèn chiếu xem ngược.

Hiện tượng này Đức vẫn thường thấy trên đồng muối quê nhà. Bóng đoàn diêm dân đang cần cù cào chặt, được các tấm gương phẳng, là các ô ruộng muối kết tinh hắt lên nền mây biển khi mặt trời đang lặn. Những bóng dáng vất vả cần lao, được in phóng khổng lồ trên nền mây trời. Ông bà cha mẹ cùng lưng nhẵn nài mà nào Thượng đế có mũi lòng thương xót. Tháng Chín, tháng Mười bão muện bất ngờ. Cả đồng muối Nhơn Bình nước ngập trắng trơn. Đây đó trên các vùng đất cao, loi nhoi nhô lên các đụn muối ế trùn lá buông đen xám. Những chiếc nón rách sần thê thảm, chìm trong màn mưa như trút. Nước mắt diêm dân mùa thất thu còn mặn hơn nước chặt muối.

Bóng con cạp lại lướt qua lần nữa trên nền sương bập bùng, lần này nhỏ và rõ hơn, kèm theo một mùi khét đặc trưng. Ông ba mươi tiếc của đã lớn vồn vào khá gần. Đức cúi người, chăm chú quan sát. Mả bố mày có thể còn hơi ớn, chứ nguyên hình mày chỉ là con cạp vằn thì có chuyện chết mẹ gì để nói với tao?

Con heo dở của mày chúng ông xơi hết rồi! Bì heo thui nấu canh chua lá giang giòn ngon hết sảy! Ngoan hèn đi kiếm heo khác xài đỡ mau nghe con. Rừng này thiếu gì heo tạ. Đức luồn ngón tay vào vòng cò, lăm bằm dọa thằn chúa sơn lâm. Những ngày càn rừng Kravanh, mình vẫn giáp mặt với tụi nó thường xuyên.

Dấu sao cần thận vẫn hơn. Đức vỗ đầu con chó đang dựng lông gáy, chỉ tay về phía chỉ huy sở ra hiệu báo động. Sara chạy về húc mõm vào võng từng người đánh thức. Nửa mơ nửa tỉnh, thấy mọi người bung võng, xách súng chạy cả ra bìa trắng, Chanrithy hoảng sợ ôm vội chiếc túi mình chạy theo, run rẩy ngã thụp xuống bên Thea Lim. Trên tấm phông trời, là màn sương đang lơ lửng trước mắt cô, một chiếc đuôi cọp dài thượt vừa phát qua.

Chếch bên tay phải, phía khẩu đội đại liên lập lòe mấy đốm lửa. Mùi thuốc rê ngai ngái nặng theo gió tạt sang. Vậy là bên đó mọi người đang thức và đã biết cọp vào. Việt hài lòng, vẫn điệu sâu kèn tổ bố, thản nhiên bật quẹt châm hút, nói oang oang:

– Đứa nào thềm thuốc cứ hút đại đi bây! Có cọp ở đây tất sẽ không có địch. Dọa cho nó sợ bỏ đi thôi. Thằng Tào chạy xuống trung đội một nhắc anh em đánh động cho nó biết mình sẵn sàng tiếp chiêu. Cọp vốn sợ người. Chỉ được phép nổ súng khi thật cần thiết.

– Thụt trái DK chắc nó chạy chết mẹ - Đức hăng hái.

– Thằng ngu chi ngu lạ! Thụt hỏa lực lỡ cháy trắng, cha con bỏ kho súng đạn đây chạy à? - Phong thận trọng phán.

– Sương dày cỏ ướt có mà cháy được cái chết mẹ! Lúc đéo cũng giờ cái giọng ông cụ, phán đúng rồi như tham mưu con! - Đức tức tối cãi.

– Thôi dẹp cãi lộn, tụi bây! Không cháy rừng cũng không nên nổ súng. Quá bằng lay ông tôi ở bụi này. Đèn pin đâu đưa tao! Giờ mình dàn hàng ngang càn lên xua dọa nó. Sẵn sàng nghe!

Phương y tá cùng Thea Lim, Chanrithy ở lại, gom cành khô đốt một đồng lửa nhỏ đánh dấu mốc xuất phát. Con cọp thấy ánh sáng đồng lửa

mới, gần gũi học hạc gần ra xa. Việt bấm cây đèn ba pin lia sang hai bên cánh, hướng khẩu đội đại liên và Trung đội 1, ra hiệu sẽ vận động để anh em khỏi bắn nhầm.

Nhóm trinh sát, liên lạc hộ tống đại đội trưởng rời vị trí, tiến thẳng ra giữa trảng trong ánh đèn pin sáng quắc lia loang loáng. Cỏ tranh ướt sương đêm ẩm xiu, rờm rộp ngã theo quấn rối chân người. Sara dừng cảm, bám sát chân Phong từng bước một.

Chúa sơn lâm kia rồi! Con cọp vằn lớn chống hai chân trước, đỉnh đặc ngỗng chầu hẫu với phong thái một ngài chủ tể. Đôi nhãn cẩu lớn như cặp chén tổng thoáng hấp háy rồi trừng trừng soi thẳng. Nhãn quang loài cọp bắt đèn đỏ đồng đọc. Ánh sáng chói khiến nó hơi nheo mắt hấp háy. Người với cọp chằm chằm nhìn nhau vài giây. Con cọp khó chịu, nhồm nhồm miễn cưỡng lảng đi vài chục bước.

Tiếng chân người vẫn sần sật bám theo. Đột nhiên, con cọp dừng lại, quay đầu nhìn thẳng vào nguồn sáng, không muốn chịu thua. Xưa tới nay, trong vùng đại ngàn lãnh thổ này chỉ có nó là kẻ đi săn, chưa có kẻ nào dám ngạo mạn cướp mồi, lại xua đuổi nó một cách hỗn xược như thế. Bộ ria cước vuốt dài, rung rung vênh ngược hai bên mép dưới sống mũi thẳng, bề thế tựa lông tre ngà. Hàm dưới chúa sơn lâm bạnh ra đưa đẩy, sần lên một đám bọt trắng. Ông kỉnh chúa tể rừng xanh đang tức giận vì bị thách thức.

Toán lính lì lợm vẫn chậm rãi dàn hàng ngang đầu đầu bước tới, các ngón tay lăm lăm trong vòng cò. Khoảng cách ngày một thu hẹp dần. Vài chục bước chân nữa thôi! Việt nghiêng răng nhếch mép, rút khẩu súng ngắn K54 kéo búa đập. Giờ mình có biểu hiện trở lui là nó nhảy vào ngay. Tới luôn nào!

Không chịu được áp lực, con cạp lại rời chỗ, lảng xa đi một quãng nữa nhưng chưa muốn bỏ chạy. Chiến thắng trong cuộc đấu tâm lý lì lợm vốn chỉ dành cho những kẻ lòng gang dạ sắt. Rừng xanh cũng có ngôi thứ và danh dự, lẽ nào bỏ chạy một cách nhục nhã trước mấy con vật hai chân bé nhỏ mà nó đã từng chén thịt với con chó còi nhách kia. Nhưng có vẻ cạp đã bắt đầu núng thê.

Nhận thấy đi đầu đó, Việt nhắc khẽ:

- Nó ngán mình rồi! Đừng loạt xung phong, tụi bây!
- G...i...ế...ế...ế...t...!
- Xung ph...o...o...ong...!

Toán lính thét lớn, nhào tới liền. Chúa sơn lâm giật mình hoảng loạn, quất đuôi phóng vọt một bước nhảy dài. Bóng con cạp vẫn cong đuôi chạy thấp thoáng trong ánh đèn dãi theo, biến mất tăm tích. Sara được nước, sửa gắt phóng đuổi truy kình thêm một đoạn. Mùi nước đái hồ khai mù cả khoảng rừng.

Dọa được con cạp khiếp vía, Sara khoái trá chạy trở lại, cùng toán lính trinh sát hướng theo vị trí mốc đồng lửa trở về.

Các đơn vị trợ chiến quân đội chính phủ Heng Samrin cùng đoàn xe bò được huy động vào đến nơi. Sau khi mở rộng phạm vi truy quét quân Khmer Đỏ và triển khai kiểm tìm ra toàn bộ khu vực, phát hiện thêm một số kho hậu cần phân tán của địch. Tốp dân công vận tải vào đầu tiên đã chất xong hàng, cùng đại đội lính Việt tìm ra kho súng được ưu tiên về cứu sớm nhất.

Thea Lim tranh vị trí ngẫ đánh xe. Con bò đực lực lưỡng ngoảnh cổ ngó cô gái lạ, rống “ ùm...bò...ò...ò” một tiếng dài. Nó vùng vằng lắc cái

đòn ách về không muốn phục tùng.

Ngọn roi dứt khoát rít lên tiếng vút trong không khí, xoắn đét cháy một bên hông. Phên, gã xà ích chủ xe nhảy xuống cười hê hê, xoa chiếc khoáy hoa trên trán con bò đực như an ủi. Biết gặp phải loại không vừa, đôi bò chịu phép cật đầu vó bước. Cỗ xe chở hòm sủng cùng hai cô gái sau phút chòng chành đổi lái, mãi miết lăn giữa đoàn xe dân công trên đường về.

Tiếng mõ bò rộn rã vui tai vang động khoảng rừng đang mùa trút lá. Bánh xe cuốn ràn rạt, đè qua những khóm hoa mua đại héo rũ. Thỉnh thoảng, một con chim cun cút gan lì đang say ấp trong những bụi cỏ sát lối đi, giật mình tốc lên vụt bay.

Thích thú với sự tháo vát của cô gái, Phên lẻo đẹo đi bên cỗ xe, buông lời tán thưởng:

- Này cô em! Đánh bò cừ đấy. Cô ở phum nào thế?
- Tôi ở Svay Chek, còn anh ở đâu?
- Anh ở Samraong bên cạnh nàng ạ! Nàng nhẹ tay với lũ bò thôi. Xe m ỡi gái của người ta đấy.

Cỗ xe quả mới và điệu dàng thật. Khung càng chắc chắn, đóng rất bằng loại lõi gỗ dầu máu chuốt kỹ, bắt đầu ngả nước bóng loáng. C ần xe vút cao lên như góc đao mái chùa, chạm đầu rắn thần Naga cực tinh xảo. Bộ khuyên đồng treo ngù chỉ ngũ sắc trên c ần, phất phơ theo nhịp bánh xe lăn.

- Đã buộc chỉ cổ tay cùng anh chàng nào chưa? Xe cưỡi đấy. Nếu chưa cùng ai thì đánh xe thắng về phum Samraong với tôi nào! - Phên thăm dò tán tỉnh.

- Anh mà vớ vẫn tôi thắng luôn cả anh vào xe r ỡi đét cho mấy roi ấy chứ! - Thea Lim cười khinh khích.

– Trời ơi...! Dẫu cô có bảo biết bắn đại liên hay B41 tôi cũng chẳng dám nghi ngờ.

Khi người ta vui vẻ, âm thanh cuộc đời vang lên giàu sức sống động, và cảnh sắc xung quanh cũng trở nên rộn ràng tươi sáng. Thea Lim đổi vai đeo chiếc túi mìn trĩu nặng, sốt ruột thầm mong càng về đến ga nhanh càng tốt. Từ ga xép Kamreanh về đến phum Svay Chek còn thêm một ngày đường đi nhờ xe lính Việt nữa. Đến nơi, mình sẽ bảo Chanrithy phân tán số vàng này, giấu tại vài nơi. Kẻ khôn ngoan luôn biết xếp trứng vào nhiều giỏ. Cuộc đời trong cuộc chiến luôn bấp bênh, như trò chơi đầy bất trắc hên xui của số phận. Nếu gặp vận rủi, có mất thì cũng không đến nỗi mất hết tất cả.

Thea Lim ngoảnh lại nhìn. Sara chạy sau xe, chốc chốc lại va mũi vào chiếc bình tông nước 5 lít lủng lảng treo ở cang sau. Theo sát chiếc xe vẫn là Phong với Đức. Mái tóc đã lâu không cắt của Đức trói qua khoảng hở chiếc khăn cà ma cuốn chặt, rung rinh theo mỗi bước đi hệt mào con gà trống. Một con gà trống cứng cựa và tốt bụng.

Phong đi kế bên. Sau những trận sốt rét gầy rộc người đi, nhưng dáng bước vẫn khoan thai đĩnh đạc. Ánh mắt u tĩnh, hơi tối lại dưới vành mũ cứng kia biết nói nhiều lời hơn hành động. Chẳng biết cô giáo có là kẻ vào hòa với thần sốt rét, bớt đi của anh ấy thêm ít sức lực hay cân nặng nào không, nhưng quả thật kể từ bây giờ, cuộc đời mới thật đáng sống. Chanrithy đã nói với mình như thế.

Lốc cốc, lốc cốc... Tiếng mõ bò đầu đầu buồn tẻ, như những giọt cát rơi trong chiếc đồng hồ cát, như tiếng đếm thời gian trôi chậm trong mỗi cuộc hành trình.

Lốc cốc, lốc cốc... Nước mã h ồ, ngựa quen đường cũ. Đoàn xe cắt xuyên rừng đã vượt qua ngã ba bằng lăng, ra đến đường lớn rẽ về lối nhà ga.

Rừng thưa dần. Đã thấy đỉnh kẹp núi Cọp và rừng dừa vi ền quanh sân ga Kamreanh xanh mờ phía xa. Thấy gần về đến nơi, Thea Lim tan cơn buồn ngủ, hứng khởi mời:

- Một nhieu chưa anh Phong? Mới sốt dậy lên xe ng ồi đi.
- Không sao! Ra đường lớn rồi. Đánh bò đi đúng vệt xe trước, coi chừng mình.
- Cần thận đấy! - Đức nhắc.
- Thôi đi! Chỉ cần một mình cô ng ồi chành bành với đồng súng nặng đã đủ hành cạp bò thở ra đằng tai kia. - Phên xà ích xót bò, nhắc nhở.
- Đòkeo kiệt! Đã thế lại còn muốn cưới sớm. - Thea Lim cười ré, vụt đứng lên vui vẻ ra roi.

Đôi bò rướn lên chạy gần, vượt qua mấy chiếc xe trước cùng toán bộ binh dò đường, vọt lên đầu đoàn. Mấy cỗ xe đi kế lay sự hào hứng, rừng rừng đua theo. Tiếng mõ bò rộ lên từng bừng rộn rã. Đức hoảng sợ muốn thất tim, vội chạy dấn lên đuổi theo, quát lớn:

- Đường bò cũ, coi chừng mình. Thea Lim!
- Về đến nơi rồi anh ơi...! - Giọng Thea Lim lạnh lạnh.
- Vút... Vút...!

Đôi bò l ồng lên chạy. Thea Lim đứng lên hẳn trên xe, veo véo múa chiếc roi cán bịt đ ồng chạm như một võ sĩ giác đấu La Mã cổ đại. Đức đuổi kịp, nhảy lên giật chiếc roi trong tay Thea Lim, điên tiết trợn mắt vụt thẳng vào mông cô, miệng quát bò:

– Sộp! Sộp! (*Dừng lại!*)

Tốc độ cặp bò ghì lại đột ngột. Cỗ xe chòng chênh, khiến Thea Lim loạng choạng ngã đè lên Đức và Chanrithy. Một tiếng nổ đanh, tung mù đất cát phía đằng trước xe. Con bò bên ách trái khụy xuống, chiếc xe chao nghiêng, hất đổ hòm súng cùng mọi người lăn ra đất.

Đức lồm cồm đứng dậy trước tiên. Con bò mộng nằm nghiêng trên đường cố đứng dậy nhưng không được. Nó đang vướng ách. Hơn nữa trái mìn hơi K58 vừa phát nổ, đã tuốt đi phần dưới khoeo vó nó. Chiếc vó bò đâm máu. Những đoạn gân bị hơi nổ xé bung đang co dãn lại, như những chiếc dây thun trắng lấm đầy cát bụi. Mắt nó ngơ ngác mở to như chưa hiểu đi đâu gì vừa xảy ra sau những bước kiệu vui vẻ.

Phên hót hải chạy đến tháo ách, ôm cổ con bò mếu máo. Con bò thè lưỡi, bình thản liếm khuôn mặt nâu bóng đầy mồ hôi lẫn nước mắt của ông chủ. Đám dân công lần lượt tới nơi, bu thành một vòng quanh cỗ xe bị nạn. Phong nhón nhác nhìn quanh, quát lớn:

– Tản ngay ra! Muốn chết chùm ở đây à?

– Nó phục táng B40 chết mẹ hết giờ. Trời ơi!

Rút vội khẩu súng ngắn, bắn chỉ thiên “dòm dòm” mấy phát, Việt thét:

– Giải tán ngay! Ai về xe người ấy. Các trung đội bung rộng ra bảo vệ dân.

Những người dân vội vàng trở về xe của mình. Một cơn gió mồi thổi cuốn bụi ào qua. Cơn gió lớn, chiếc chổi vô hình của Chúa trời, quét nốt những chiếc lá già mùa cũ cuối cùng còn mắc trên cây. Lá dẫu khô rụng, lẫn trên đường cát rào rào.

Thấy một chiếc lá khô trên lằn vạch thứ hai con đường bò, cách mũi xe một khoảng vẫn im phăng phắc trước trận cuồng phong, Phong thoáng có linh tính, nghi ngờ đến xem xét. Chiếc lá đã được ghim chặt trên đường bằng hai chiếc gai tre khô.

Lại là mày đây chẳng? Phong hồi hộp, thận trọng nhổ những chiếc gai găm. Tàu lá dầu khô được nhẹ nhàng nhắc lên. Chiếc kíp mìn KP2 lạnh lùng hiện ra trên mặt đất, như một dấu chấm than hình trụ của thần Chết đã vạch sẵn trên đường thiên lý.

Tổ công binh đi tới, mở máy rà xung quanh Họ móc lên, vô hiệu hóa thêm được mấy trái KP2 cài đạp nổ, cài vướng nổ nữa bên trong mé rừng. Một cái bẫy lớn đã được giăng sẵn trên đường về mà lúc đi chưa thấy có.

Thea Lim nhìn những trái mìn nhảy mới tinh tổ công binh vừa buộc thành xâu, mặt tái mét. Chỉ một chút nữa thôi, Sự nghịch ngợm, tính ham vui đến vô tâm của cô sẽ giết chết một lúc cả mấy người thân yêu lẫn đôi bò vô tội.

Trong cái rủi nhỏ có cái may lớn. Hòm súng trên chiếc xe dính mìn được chia cho các xe khác trong đoàn. Phên buộc cổ xe cưới của mình sau một chiếc xe bạn cùng phum, đau khổ dắt con bò lành ra phía sau. Thea Lim đi theo, xoa đầu con bò vẫn đang bồn chồn hoảng sợ, hối hận an ủi Phên:

– Anh đừng buồn nữa. Về đến phum, tôi đền cho anh con bò khác lớn hơn.

– Đến giặc cướp nó cũng không bậm trợn như cô. Có cả đồng tiền cũng không mua nổi nó đâu. Ôi con bò của con trai tôi. Chúng nó là bạn thân với nhau. Cô đã giết bạn nó rồi!

– Này đờkhùng! Nói cho anh hay. Mìn của Pốt gài hay tôi gài hả?

– Ai bảo cô giục bò, dong xe vượt lên đầu?

– Ủa. Sao anh bảo chưa có vợ mà.

– Đờ quỷ sứ như cô thì còn biết gì đến ai? Vợ tôi giẫm mìn chết lâu rồi - Phên rên rỉ, đoạn lại bực tức chì chiết:

– Ông achar (*người làm mồi*) nhà cô có khéo mồm đến mấy thì tôi cũng chẳng bao giờ lấy cái đờkẻ cướp như cô đâu. Nghe chưa!

– Không phải đến một con. Đủ một cặp bò cho cháu nhà anh Phên luôn - Chanrithy nhẹ nhàng vỗ về khở chủ - Con bò bị thương tôi mua, khao thắng lợi thành công của cả đoàn.

Phên gãi đầu, hời tâm dằn với món hời đến bất ngờ sau tai họa. Với đôi tay run rẩy, gã tháo vội chiếc mỗ trên cổ con bò buộc lên thành xe. Phên nhăn nhó quay đi, giục Đức hóa kiếp cho người bạn guốc chẵn của thằng con trai khỏi nỗi đau hành hạ.

Đức nhìn cặp mắt con bò cụt, thấy hết mắt con Len, con Xin ở nhà, không dám bắn, lảng ra phía sau. Sên đành lãnh trách nhiệm, nổ phát súng nhân đạo giữa trán con bò xấu số. Các tảng thịt nhanh chóng được xẻ ra ngay sau đó, chất lên các xe.

Trật tự và kỷ luật hành quân lại được vãn hồi. Trung đội lính Việt vượt lên đi trước cùng toán công binh dò đường. Không chiếc xe nào dám vượt chạy lên trước nữa.

Lốc cốc... Lốc cốc... Lốc cốc... Đoàn xe bò cuốn bụi mờ dưới nắng. Nhịp đời bình thản và nhẩn nại lăn tròn như vòng bánh xe trên triền rừng, như chưa hề có đi đâu gì vừa xảy ra. Mới đứng bóng nắng, sân ga đã tấp nập những chiếc xe đầu tiên về tới.

Mấy toa đặc biệt chờ sẵn trên đường tránh. Số vũ khí thu về được kiểm đếm, ký nhận bàn giao ngay cho bộ phận quân khí quân đội bạn. Viết ký xác nhận thiệt hại thêm con bò chết mìn của Phên, để sau này nhà chức trách đền bù.

Một đổi được những ba ắt chẳng thể hời hơn. Phên đã nguôi ngoai nỗi buồn mất bò, cần tờ giấy chứng nhận cười toác miệng. Dĩ nhiên huân chương chính phủ cùng các món tiền thưởng không đến kịp, nhưng ai nấy đều vui vẻ cả.

Chương 11

SAU THÀNH CÔNG sục tìm ra kho súng lớn của Khmer Đỏ, cùng với những chiến tích vang dội trước đó, tiểu đoàn bộ binh Vàm Cỏ Đông được phong tặng huân chương Chiến công cùng danh hiệu Anh hùng.

Hậu cần sư đoàn cho đơn vị ba con bò để liên hoan. Phum Svay Chek cho thêm một con bò nữa là bốn. Phòng Tuyên huấn thưởng một chiếc radio National ba băng tần mới cái cạnh và hai cây đàn guitar. Trưởng phum Sok Un đi họp huyện, nhận quyết định bổ nhiệm chức xã trưởng vừa về tới, hào hứng chia ra hai tấm bằng khen chính phủ tặng Chanrithy và Thea Lim, kèm khoản tiền thưởng hai ngàn Riel mỗi người.

Chưa vội giao thưởng cho các cô ngay, Sok Un tuyên bố sẽ trang trọng giao vào buổi lễ đón nhận danh hiệu Anh hùng của tiểu đoàn lính Việt. Hôm đó sẽ là ngày vui kép, và đêm ấy phum sẽ tổ chức múa lăm-thon.

Ngày lễ vui đến gần, thật gần. Lũ trẻ con dợt trống bung bung, càng làm người ta sốt ruột. Khách khứa, đại diện chính quyền bạn đã được mời trân trọng. Định chạy đi chạy lại, coi cảnh thực đơn toàn món thịt bò các kiểu chán ngán. Xuống lán hậu cần, thấy Võ già cùng tổ săn đêm vẫn ngủ vùi li bì trong võng, Định thất vọng quay lên.

Khoản thịt heo mà Võ già hứa chắc như đinh đóng cột giờ chỉ là heo gió. Rầy ngô các trung đội trong tiểu đoàn bộ mới lên ngang ngực, bắp mới ra râu, heo rừng đã vào ỉ. Tụi trông cứ làm mấy thằng bù nhìn, phủ manh

áo rách cầm đó. Yên được vài bữa, heo lại vào ủ đồ cả bù nhìn. Bù nhìn phơi sương đêm nhạt hết mùi hoi người, đàn heo không sợ nữa. Vỹ già tổ chức một tổ đi phục ba đêm liền, khắp khối mong kiếm được con heo tạ liên hoan. Nhưng đàn heo như có ai xui, đã biến mất tăm tích, và Vỹ già đang lẫn ra ngủ bù.

Định cho gọi tổ trinh sát ruột lên, rồi rĩ than vãn.

- Bò nướng, bò tái, bò xào, bò hầm... Ớn đến tận cổ!
- Vỹ già không được con heo nào à?
- Heo cái con chết tiệt! Đang chổng mông lên ngủ kia kìa!
- Giờ định sao anh? - Đức gãi đầu.
- Kệ chúng bây! Muốn làm thế nào thì làm!
- Hay làm tí canh cá chua. Đỡ ngán anh?
- Được đó! Tối luôn đi!

Đức xách trái thủ pháo chiến lợi phẩm đưa cho Tào, rủ đi đánh cá cải thiện, bổ sung thêm chất tươi.

Thấy Thea Lim đi mót quanh được nắm trái chùm ruột, nhai rau rầu. Tào nhìn Thea Lim nhai thứ trái chua loét, nuốt nước miếng, xúc xiêm bảo nhỏ:

– Đánh cá nấu canh chua cho chị Thea Lim à? Coi chừng nghén dở rồi nghén!

– Thằng ranh con xỏ lá! Mày có nhai độc món thịt bò mãi được không? Ông Định sai tao đó! Cũng đang háo thèm rau xanh với của chua đây.

- Thây trái chỗ nào anh?

– Đến đoạn suối vòng chỗ cây táo dại gần cây cầu sắt. Ở cá bờ đó bây! Đêm đi qua tao thấy cá nó kêu ẹt ẹt.

– Để em hỏi Thea Lim, đêm qua ở đó có nghe cá chỉ nó kêu vậy không, cho chắc.

– Này thằng ôn vật! Mày còn cái giọng đó nữa chớ trách tao ác nghe! - Đức cảnh cáo.

– Ôn vật hả? Ôn vật kia kìa! Lão Phên lấy đủ tiền đền bù của chị Chanrithy xong không chịu về Samraong, vẫn bám váy Thea Lim suốt sáng tới giờ kia kìa! - Tào trở tay ra hướng chùa, cười nham hiểm.

Quả thật gần ngã ba chùa, Phên đang xun xoe cùng gom rác bên cạnh Thea Lim. Thằng chết giẫm giờ bày đặt sang đây làm công quả, cứ như phum Samraong nhà nó không có chùa vậy. Không biết gã nói chuyện gì đó mà cô liên tục cười lên khanh khách.

– Chuyện trò vui quá ta! Trông đẹp đôi đó chớ!

Thấy Đức nhìn Phên, mặt tối sầm, Tào hớn hờ mang bao xách trái ra suối. Đức cúi kính, ời ời gọi Thea Lim đi theo. Phên thấy vậy cũng đi theo nốt. Dân phum xếp hàng rùng rần một đoàn vui vẻ theo sau, đi hết cá samakhi.

Cây táo già, rễ cắm tua tua xuống lòng suối đôi dòng. Đã hai mùa mưa, con suối hung dữ xối nước thẳng vào chum rễ vĩ đại ấy nhưng không ăn thua. Đất có lở đi một chút nhưng cây táo vẫn đứng vững trong tư thế vững chãi nửa trên bờ, nửa dưới nước. Tàn lá xanh thẫm la đà, tầng trên đan tầng dưới, đẹp như một thế bonsai.

Chọn vụng suối ẩn dưới gốc cây táo, Đức hậm hực thả trái. “Ưc!”, hơi nỗ đẩy cột nước vọt cao qua cả tán cây, trút xuống rào rào như một trận

mưa lớn.

Cá choáng sức ép, bị nước đẩy tuồn từ trong các hốc rỗng ra đặc nước. Nhiều con cá văng cả lên bờ. Toàn loại cá bò to cỡ cườm tay vàng hươm. Đám dân quân phấn khởi hò la, hò hét lừa bắt cá lên bờ. Nhót cá trơn nhảy quện dính khoảng bờ cỏ dốc. Một loáng đã đầy chật mấy chiếc bao xác rắn. Nhiều người phải buộc túm ống quần dài vào làm đỡ đỡ thêm.

Phên bỗng la toáng, nhảy lò cò lên bờ. Gã chưa hết vận áo xám, đen đùi giẫm phải kỳ lưng một con cá bò lớn. Chiếc gai lưng nhọn hoắt xuyên thủng gan bàn chân, gãy giắt luôn trong đó. Nhót cá bò rất độc, gây buốt đến tận óc cho những kẻ dính đòn ngạnh.

Chết cụ mày rồi! Đức khoái trá ra mặt, nhưng vẫn tỏ vẻ tử tế, cùng Tào xốc nách Phên dìu về lán đi đầu trị chỗ Phương y tá. Biết Phên không biết, hoặc biết rất ít tiếng Việt, Đức vừa đi vừa lau bầu chửi rửa cho bố tức:

- Chân cẳng thế này đêm mai mày có mà múa ăn, Phên à!
- Ui ui...Sư... sư nas...! (*Ôi...Đau, đau quá...!*)
- Rán mà chịu nghe con! Rồi mày còn đau méo mồm ấy chứ!
- Bạt, bạt...Hừ hừ...! (*Vâng, vâng...*)
- Giời phật mày đấy! Khỏi sang đây chim người yêu của anh tao nghe con! - Tào ranh mãnh mắng gộp.
- Câm mồm! Thằng ôn vật lẻo mép - Đức nạt Tào.
- Bạt, bạt, orcun...Tâu lươn lươn...Bo òng ơ...zzzzz...! (*Vâng vâng cảm ơn...Đi nhanh chút. Anh ơ...*) - Phên rên rỉ.

Về đến phum, chân Phên đã sưng tấy. Gã bắt đầu rùng mình lên cơn sốt. Phương rạch vết thương, ngâm nước muối nóng, lấy panh gấp mãi mới rút ra được chiếc gai ngạnh cá. Phên nén chịu đau, rên hừ hừ. Đức

giúp Phương đỡ Phên nằm lên sạp lán đi đầu trị. Quảng cho Phên chiếc tấm đắp, Đức thè lưỡi chế nhạo rồi huýt sáo đi ra chùa.

Sân chùa vui như hội. Cả lính lẫn dân đang nhộn nhịp làm các công việc dọn dẹp trang trí. Nhà chùa lộng lẫy vàng son, từng bức các bích họa mới tinh vừa được thay mới bằng tiển công quả cúng dường của Chanrithy, như cô đã thành tâm thẩn khẩn trong rừng.

Cuộc đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni từ lúc đản sanh đến khi đắc đạo chiếm trọn không gian trang trọng nhất, giữa lớp lớp những đóa sen hồng rực rỡ. Hai bên tường hồi vẽ các sự tích trang trí. Không hiểu vô tình hay hữu ý, tay họa sĩ dân gian được thỉnh đến vẽ khuôn mặt nàng Sita có vẻ gần giống với gương mặt Chanrithy. Hoàng tử Ream Kê lại nhang nhác gần giống với Sok Un. Điêu này làm xã trưởng khoái trá vô cùng. Gã lôi tay họa sĩ cùng hai phó nhỏ đến ở luôn trong nhà, chiều nào sau công việc cũng le bè say sưa nước men thốt nốt.

Sư cụ trụ trì cho mượn tạm dãy nhà dài lợp ngói trong sân chùa Svay Chek, nơi buổi lễ sẽ diễn ra. Cả tiểu đoàn bộ mất đến một ngày lẫn vào cùng các trợ lý tuyên huấn căng màn, cắt khẩu hiệu, dựng cổng chào... Đêm làm chưa xong, phải thắp đèn măng-sông lên làm tiếp cho kịp.

Sáng hôm sau. Mới sớm tinh mơ, đường phum đã bập bùng tiếng trống “bập bung bung - bập bung bung...”

Chiếc cổng chào lớn trụ được tết bằng lá dừa tươi màu xanh thắm đã hoàn thành. Trên nóc cổng, lá cờ Năm ngọn tháp của chính phủ cách mạng Campuchia phấp phới bay cạnh lá cờ đỏ sao vàng. Lễ đài cũng đã được dựng xong, đơn giản nhưng trang trọng. Gì thì cũng là bộ mặt khánh tiết, đại diện cho Tình nguyện quân nơi đất khách quê người.

Ngoại trừ các tổ cảnh giới ngoại biên, tiểu đoàn tập hợp hàng ngang, đại đội hàng dọc thành một khối vuông. Những anh lính chọn bộ đồ trận còn thơm nhất của mình, ngượng ngịu xơ vin áo bỏ trong quần. Súng cối, súng DKZ, trọng liên 12.7 ly giá đứng một hàng oai nghiêm trước khối quân nhân.

Đội du kích phum Svay Chek, tiếp đến các cô gái trong những bộ sà rông rực rỡ nhất, sắp hàng phía ngoài.

Trưởng phum, bây giờ là chủ tịch xã Sok Un, toác miệng sáng khoái cười hết cỡ trên lễ đài, bên cạnh chính ủy trung đoàn xuống dự. Lục xoong áo vàng rực rỡ, ung dung bước xuống rẩy nước, ra dấu ban phước may mắn cho toàn thể mọi người rồi lui lên chùa.

Buổi lễ diễn ra trang nghiêm và long trọng. Ngôi sao vàng năm cánh lấp lánh trên tấm phông nền đỏ thắm.

– Nghiêm...! Quốc kỳ... Chào...! - Tiếng Định thét đồng dục.

Lần đầu tiên sau ba năm chiến đấu, những người lính tiểu đoàn bộ binh Vàm Cỏ Đông sát vai nhau hát Quốc ca. Bài Quốc ca vang lên không phải trên đất Việt. Giọng hát lúc vào còn ngập ngừng, chưa đều. Nhưng một tình cảm lớn ẩn chứa đâu đó trong tiềm thức con người, sau phút đầu bối rối, dần tìm thấy hòa thanh đồng vọng.

Giọng hát bắt đầu thoát tràn ra từ lồng ngực. Nhiều anh lính vừa hát, vừa lúng túng nhắc nhau cài lại khuy áo. Họ vốn chỉ quen với rừng rú, những cơn khát quắt người, những phút giây sinh tử giáp mặt địch, nào đâu biết trong đời quân nhân còn có những nghi lễ long trọng như thế này.

Khúc quân hành bi tráng cất lên chậm rãi. Hơn ba trăm tay súng của Tiểu đoàn anh hùng, gương mặt sạm đen vì cháy nắng, hoặc xanh bủng vì

sốt rét, hát *Tiến quân ca* như hát về cuộc chiến đời mình. Bóng cờ chung ấy dấu chưa được phát lên trong cuộc chiến tranh bất buộc, bởi vẫn còn chưa kịp duy danh định nghĩa, nhưng những gian khổ, những nỗi niềm riêng chia sẻ đã kịp liên kết, hoà chung dòng máu đồng đội, đồng bào.

Đức mấp máy môi hát khẽ. Những nẻo đường gập ghềnh xa nào đã đưa chúng tôi đến đây? Đến vùng rừng khát cháy của đất nước xa xôi này? Vai sát vai chung một đoạn chiến hào, chung một nắm cơm vắt thiu, một tấm áo trận chưa khô vết máu của thằng mặc trước. Đường vinh quang nào chỉ được xây bằng xác quân thù? Xây bằng cả xương, cả máu của anh em đồng đội chúng tôi nữa đấy. Ông nhạc sĩ à! Đức cúi đầu lầi bầi, giật chiếc cúc cổ tay lỏng chỉ sắp tuột đứt vào túi quần.

Tiến lên...!

Cùng tiến lên...!

Nước non Việt Nam ta vững bền...

Hành khúc vút lên cao trào rồi kết thúc. Khối vuông tiểu đoàn đứng lặng im phẳng phắc. Chính ủy trung đoàn Hai Hữu dường như vẫn còn cảm động, ho khan mãi mới sửa được giọng. Năm đó, ông đã gần năm mươi, tóc đã lốm đốm bạc. Bài diễn văn hào hùng ban Tuyên huấn đã chuẩn bị công phu từ trước cho ông, hôm qua Định còn thức đêm để soát lại, hóa ra có đoạn đầu như thế này:

– Kính thưa...! Cám ơn các... anh em...! Thôi... chúng bay ngẩng xuống mà hút thuốc rê đi!

Chanrithy cùng Thea Lim gom tiền thưởng, ra tận chợ thị trấn K'rako, mua về chiếc máy may Singer với giá cả cây vàng. Từ khi xuất hiện chiếc máy may, nhà cô trở thành một tiệm may miễn phí nhiều người ghé qua nhất phum. Các anh lính Việt đến nhờ chữa lại bộ quân phục lỗ cỡ. Bà con đến may đôi bộ bà ba, may chiếc mùng hay viền lại cặp xô chiếc sà rông.

Tiếng máy may lạch xạch vui tai. Những hạt bụi lấp lánh trong ánh nắng xiên, quần theo vòng quay bánh xe trục khuỷu. Đôi chân trần thon ửng, nhịp nhàng dận bàn đạp dưới nếp sà rông phơ phất. Cặp may thanh khi nhướng khi cau, gương mặt trái xoan lúc tĩnh lúc ửng, linh động trong vùng sáng khung cửa nắng.

Ngồi vờn chờ tấm áo đang vá, ngắm Chanrithy, Phong chợt nhận ra người đàn bà đẹp nhất khi họ đang tập trung vào một công việc gì đó chứ không phải lúc cố tình làm duyên làm dáng. Khuôn hình chân dung thân mật, đóng khung viền ấm trong một ban mai xao động, tràn ngập tiếng chim gù.

– Xong rồi đây anh! - Chanrithy bấm chỉ, đưa cho Phong tấm áo đã vá lành. Cô rút trong ngăn kéo máy may, đưa thêm cho Phong gói thuốc lá Capstan, vờ nhướng mắt đe dọa:

– *Cho anh phát súng tìm anh nát.*

– *Nhưng anh tin số phận anh còn.* Giỏi ghê ta! Biết cả câu chơi chữ của lính.

Phong mỉm cười, cặm gói thuốc lá. Gói thuốc đã bóc, nặng trĩch một cách đáng ngờ. Không có điều thuốc nào. Bên trong gói thuốc, những lá vàng miếng Kim Thành lạch cạch xô nhau, bật nắp chuội ra mặt vờn.

Chanrithy mặt đỏ ửng, ngời trong một nụ cười sáng bừng:

– Phần của anh đấy Phong. Tạm mười lượng. Anh Đức cũng thế!

Những miếng vàng quăn queo, méo lạnh lòng tay. Không biết trước khi nằm im dưới lòng suối Kravanh, nó đã luân chuyển qua bàn tay ai, đã chu du qua những nơi nào? Phong vuốt phẳng một lá vàng, ngắm nghía. Tên những thành phố nó từng được đảm bảo lưu hành in rõ trên bản mặt: Saigon - Hongkong - Hanoi - Phnom Penh.

Chà! Cả Hà Nội nữa kia đấy! Hà Nội mùa này xám xịt và lạnh teo, lạnh như miếng vàng này. Hoài đã được người ta dạm hỏi. Không biết nhà ấy có bị thách vàng không? Thằng Sên hò vè chết giẫm đã hát xoáy giết lòng mình không thương tiếc khi đọc trộm được lá thư. Bài hát tưởng chơi vơi của bọn trẻ con, nhưng đã có đủ định lượng lẫn tuổi vàng trong ấy.

Nhà anh nghèo

Tiền cheo đòi quá cao

Năm đồng cân vàng ta

Nghìn hai tiên ngân hàng

Trăm chai rượu

Mười lăm thúng xôi vò

Giờ này biết tính sao?

Hay là anh bán nhà?

Rồi đi lấy thẻ làm trai về đón em.

Miếng nhỏ một phần hai này là đủ chuộc cho mẹ mình cả chục cái nhẫn cưới vàng tây đốt trúc bé tí, đã phải giấu diếm bán ngày mất tem phiếu hồi xưa.

Thấy Phong trầm ngâm, Chanrithy lo lắng nói:

– Anh thích gì cứ lấy “đô” xài thoải mái đi. Hết em đưa thêm. Bây giờ cái gì của em cũng là của anh cả.

Phong nhìn vào mắt cô, cái nhìn thông cảm đầy trắc ẩn, như ở cửa rừng Pursat hôm nào. Nói sao cho Chanrithy hiểu bây giờ? Em đã cho anh nhiều thứ quý hơn vàng rồi. Đánh nhau hà rần thế này ai dám giữ vàng trong người. Có những thứ trên đời kim bất hoán, là tính mạng người lính, bây giờ không phải của anh mà thuộc về mẹ anh đang trông chờ. Chanrithy à! Có thờ có thiêng, có kiêng có lành.

Như thằng Khoát đó! Nhật được túi vàng lá trầu Chàm bé con con không rõ ở đâu, buộc giấu vào thắt lưng bằng một đoạn dây dù. Mỗi khi cối địch đe pa, lại tháo túi vàng quăng ra một đoạn. Dứt đợt cối nổ, lại kéo dây lôi túi vàng về. Nó tin rằng vàng Chàm yểm hút đạn, nhất là đạn đóng, vì đồng là kim loại con đẻ của vàng. Tuy nhiên, hôm hái phong lan đá mình tử trận, trong thắt lưng nó lại chẳng thấy túi vàng nào.

– Cất đi Chanrithy! Khi nào cần anh sẽ lấy.

– Anh thì khi nào cần? Cả em có khi anh cũng chẳng cần. Em biết mà!
- Chanrithy dần dỗi.

– Không cần thì túi anh sang đây, lẫn lộn vào rừng tìm em, tìm dân làm gì?

– Thôi, anh bỏ cái giọng chính trị kiểu lục thum ấy đi. Em sẽ giữ cho anh đến khi cần vậy. Còn bây giờ là lúc phải đeo cái đồng hồ này vào.

Chiếc đồng hồ Chanrithy mua ở Battambang hôm nào, trĩu lạnh tích tắc xoay trên cổ tay Phong, tiếp theo sau một nụ hôn chớp nhoáng.

Buổi giao ban giữa chỉ huy tiểu đoàn với các đại đội và trung đội trực thuộc kết thúc. Định rút một hơi Samit, phà khói thuốc thơm lừng khoái trá, cần sấm soi chiếc đồng hồ xanh óng của Phong, thán phục:

- Orient ba sao mặt đá, kim dạ quang. Kiểm đầu ra bây?
- Dân buôn chuyển trên tàu họ cho đó anh. - Phong thần nhiên đáp, dường như trên tay Định chỉ là một chiếc quạt ga hiệu KAI loại rẻ tiền.
- Bớ láo bớ toét! Dân nào có dân sộp thế? Thằng em hôi đồ dân buôn chết hôm nó phục đánh tàu hỏa phải không?
- Anh nghĩ em là cái loại gì? Hôm đó súng vừa nổ, tụi em với lính C1 đánh tạt sườn bọn phục rồi trấn ngoài rừng.
- Lúc trở lại đường sắt đã thấy chính quyền địa phương cùng ban Chính sách gom đồ vô thừa nhận, kiểm kê bàn giao nhau rồi mà. - Sên khảng định.
- Dân buôn tàu họ gom nhau cho đó. Họ bảo máu các anh còn cho không thì ba cái đồng hồ lẻ tẻ nhằm nhò gì.
- Đức láu táu giờ tay. Trên cổ tay Đức, lấp lánh một chiếc đồng hồ in hệt.
- Ờ, chúng bây làm gì thì làm cho xứng mặt quân tình nguyện. Đừng có để dân bạn người ta khinh cho!
- Anh thích thì đổi em cái Poljot đang đeo.
- Ê bây mày! Đồng hồ vợ tao tặng đổi sao được.
- Thế anh cần luôn mà xài. Mai một hộ tổng tàu mấy bữa, em lại được cho cái khác.
- Thôi! Chúng bây giữ lấy mà cắt gác.

Định tiếc rẻ đưa trả lại Phong chiếc đồng hồ, đột ngột tuyên bố xanh rờn:

– Kể từ nay, tất cả các đơn vị đi hộ tống hỏa xa không được phép nhận bất cứ một thù lao, một quà tặng gì của dân chúng. Chúng ta không phải là lính đánh thuê, các anh nghe rõ chưa?

– Có hợp đồng ràng buộc, có nhận đồng nào của chính phủ bạn đâu mà anh bảo là lính đánh thuê?

– Chúng ta sang đây mang danh lính tình nguyện. Dân họ cho tặng vài thứ lặt vặt cũng là tự nguyện cá nhân. Chúng tôi có đi xin họ đâu? - Việt thắc mắc.

– Anh là chỉ huy quân sự mà cũng phát biểu thế à? Có những hợp đồng của trái tim, có những dòng máu chúng ta tặng không vì lương tâm, vì nghĩa cả.

Tiểu đoàn trưởng Dương b ồ thêm:

– Anh hãy cởi cái áo lính kia ra. Lúc đó tùy anh nhận cái gì dân họ cho, tặng cứ nhận. Còn đang mặc thì không được phép. Đây là mệnh lệnh quân sự. Giải tán!

Quả thật hắc sì d ầu! - Phong nghĩ thầm. Thằng Đức nó cũng có những hợp đồng riêng của trái tim, có những dòng máu hiến không cho Thea Lim vào những lúc không ai biết, và tất nhiên trong lúc ấy nó không mặc áo lính. Trông cái bản mặt nó vẫn hơn hơn ra kìa.

Phong phì cười, tuy vẫn hơi lo lắng. Cả mình cũng thế! *L'amour c'est pur rien*. Đồng hồ là cái chết cụ gì? Chanrithy vẫn hay hát bài hát ấy kia mà. Tình cho không biểu không. Có những bản nhạc nhẹ và ca khúc tuyệt vời, sau năm 1975 dân Hà Nội mình mới được nghe: *Tabou, Chitarra*

romana, Oh mon amour... trong các cuốn băng cối thì cô giáo đã nghe trước cả thời Khmer Đỏ. Văn hóa luôn là tiền đề dẫn hướng cho những tình yêu không vụ lợi. Có cần gì đâu. Ngay cả vàng miếng Chanrithy với Thea Lim chia cho mình với thằng Đức sau vụ tìm kho súng chúng mình cũng từ chối. Chỉ có đi đâu không biết trái tim mình có dành hết cho Chanrithy hay không thôi.

Phong, Đức nháy nhau đi về qua sân chùa. Tụi lính trung đội thông tin, vận tải cùng dân chúng đang công quả giúp lục xoong nạo vét hồ giếng. Sara cùng đàn chó trong phum chùa hầu trên bờ ngòi một hàng, háo hức ngó xuống đám người cời trăn, nhoe nhoét như những con cà cuống sắc bùn mới ngoi đĩa, lấm láp cùng mình. Thấy hai ông chủ đi qua, nó chỉ khe khẽ vẫy đuôi lấy lệ rồi lờ đi.

Năm nay trời hạn, giếng bị bẫy cạn. Đám sen, súng mùa khô ngả nghiêng từng đám cọng, đang được dầm về một góc để cấy lại. Lũ cá sặc, cá lóc, cá thác lác giẫy đành đạch trong mấy chiếc cần xé. Các đoạn cần thang gỗ được thiết lập để vận chuyển bùn vét, đắp bẫy vào những gốc xoài cổ thụ trên vườn.

Tiếng hò reo rần trời vang một góc hồ Sok Un và Sân người đấm bùn, đang lựa hắt đôi lươn cụt lớn cỡ cổ tay vào sọt để đưa lên bờ. Mấy người dân ở trên xúm lại, thành kính bê đôi lươn vàng hươm thả vào chiếc lu bự chờ sẵn. Vét giếng xong, họ sẽ thả lại cặp lươn xuống.

Đôi lươn vàng này đã ở trong giếng chùa từ rất lâu, được các sư nuôi, cho ăn thành quen. Mỗi lần lục xoong ra cần giếng gỗ tồ gỗ chén là chúng lại thò đầu lên ăn cơm đút, ngoan như chó nhà. Dân phum mộ đạo và hiếu kỳ, cũng hay để phần cúng dường cho cặp lươn vàng vào những ngày lễ trọng.

Đức vẫn tức tối với con lươn quái cướp giày trong cái địa bàn hoang vắng giữa rừng tràm đạo nọ. Nó đã làm cho Đức phải lội bộ cả tuần, chân cẳng te tua bị gai rừng cào rách.

Dòm vào trong lu, Đức thản nhiên nhận xét:

– Nếu cặp lươn này ở cái địa bàn nọ, hẳn giày thối của tao chắc nó cũng không tha. Giờ bày đặt cảnh quất chỉ ăn cơm dứt.

– Thì ở đâu ăn quen đó. Hoàn cảnh sống tạo nên tính cách.

– Lại triết gia dỏm. Sao đâu mà không trọc như con kền kền trong rừng vậy ta. Tao dám cược ngoài cơm dứt nó vẫn chén cá chén trùn, ăn mặn như thường. Chỉ có đi đâu người ta không nhìn thấy mà thôi.

– Người ta luôn biết cách tạo ra các huyền thoại để tự tôn vinh, con ạ. Chính vì thế dân chúng mê muội mới đi cúng dường.

– Tao không hơi sức đâu đi cúng dường một giống vật vô tri ăn cắp giày.

– Yên trí! Con lươn quái vật đó nó nghèo mẹ rỗi, kể từ khi người phải mùi giày trần của mày.

Nhộn nhạo một góc sân là đám đàn bà đang nấu ăn cho cánh thợ đấu tự nguyện. Khói mù mịt từ dãy cá lóc sắp hàng cắm cọc tre nướng trui. Thấy Thea Lim đang tất tả đi lại, cảnh hông chống nẹ chỉ huy bọn Neang, Mey chất rơm quạt lửa, Phong kéo tay Đức tò mò hỏi:

– Này người anh em! Thea Lim có bầu rỗi à?

– Ai bảo mày thế? - Đức chốt dạ.

– Thằng Tào nó nghi thế. Với cả trông cô ấy hời này mập trắng ra, có vẻ nặng nề

– Không rõ. Cái túi bầu hũ này mất tiêu mẹ nó đâu rồi. Mà có bầu thì nuôi con chứ đâu có sao.

– Bầu gì vậy bõ? - Phong ngạc nhiên.

– Bầu yêu, bầu xạ hương đeo để khỏi đậu thai. Chắc nàng muốn có con nên giấu đi rồi. Nếu Chanrithy cần thì tao bảo Thea Lim đưa cho.

– Còn năm nữa ra quân. Định không về với má mày à?

– Về chứ sao không? Mai này nếu mày sống được đến khi giải ngũ. Vẫn thương nhau thì sẽ xin phép chính phủ đón Thea Lim về Hoài Nhơn với má. Nếu không được thì tao về thừa má, rồi qua Tà Keo quê Thea Lim cùng sống.

Phong im lặng, lòng thầm nể thằng bạn đồng ngũ cấp dưới. Với Đức, cái gì cũng đơn giản, thẳng băng như nòng súng. Gặp bất cứ ngã rẽ nào, một tấm lòng lương thiện luôn tìm thấy lối đi thật nhanh chóng. Từ lúc bị Thea Lim nó chụp, tưởng rằng tụi nó chỉ trót bồng bột phiêu du. Tình yêu đầu xanh tuổi trẻ ngàn năm khi nào cũng đại đột bất cân như thế. Giờ thì cặp đôi ngày càng quyến luyến. Chắc như bấp!

– Đói quá đồng bào ơi...! - Đức vỗ bụng kêu to.

– Ở đây ăn cơm cùng chúng em cho vui! - Thea Lim mời.

Phong nhìn Thea Lim cười. Quả thật trong mắt cô đã thấy ánh lên đi đâu gì thật hiền hậu, ấm áp như lúa đồng chiều nắng, đông đưa chờ vụ gặt mùa. Vừa cời lửa nướng cá, Thea Lim vừa vui vẻ hát khể một bài dân ca thật vui.

“Monkhi monkhi chomvak ni rom sen sopbai

Cua oi sđai tha khnhum men sâu chês rom

Khnhum mok nis đoixa niari bongkhom
Min sâu chês rom chomvak monkhi
Monkhi monkhi chomvak ni rom sen sopbai.”

Tạm dịch:

Monkhi monkhi điệu múa thật vui vẻ
Rất tiếc là tôi không biết múa tài
Tôi vào đây vì phụ nữ họ bắt buộc
Tôi không biết điệu múa monkhi
Monkhi monkhi điệu múa thật vui vẻ.

Đêm đầu tháng, có kẻ nào đó đã rải tờ rơi dọc con lộ chính trong phum. Nội dung giọng điệu giống hết những tờ rơi ban dịch vận trung đoàn thấy ở phum biên rừng Tà Chet: “*Nhà vua Sihanouk đã trở lại. Nhân dân hãy đứng lên chống quân Việt Nam xâm lược. Đường thốt nốt chỉ gói trong lá thốt nốt...*”.

Nắng lên xiên bóng tán vòm me già thừa lá ngã ba chùa. Dăm cỗ xe bò đang chạy sầm sộc ra bến sông lấy nước, tụi xà ích thấy đám đông quây tròn trước cổng nhà xã trưởng vội quát bò dừng, bu lại. Cột gỗ cổng nhà Sok Un được dán một tờ giấy cảnh cáo viết lem nhem, nội dung đầy đe dọa: “*Nếu còn tiếp tay cho quân Việt Nam sẽ bị trừng trị thích đáng.*”

Tình hình an ninh biến động xấu đi. Địch ngầm có thể đã thâm nhập, lót ổ chờ mùa mưa hoạt động. Ban chỉ huy tiểu đoàn đi đầu động hai trung đội trực thuộc trinh sát và vận tải vào chốt trong phum ba cùng với dân, tăng cường hỗ trợ chính quyền, kèm cặp giúp đỡ đội du kích.

Thea Lim cười rinh rích, bá cổ Chanrithy:

– Em chỉ mong ngày nào nó cũng rải tờ rơi. Thế là các anh ấy phải vào ở đây luôn.

– Thôi im đi! Không muốn yên thân mà sống à?

– Em chỉ đùa thôi mà, Chanrithy. Nhưng thật lòng, có các anh ấy vào ở cũng yên tâm và vui hơn.

Mọi người túm tụm đọc tờ cảnh cáo. Đức cẩn thận bóc tờ giấy, gí vào mũi Sara. Con chó hít hít vật chứng, bình thản ve vẩy đuôi. Đức cúi kính, quát chó:

– Giỏi mày tìm đi! Người quen hay sao mà vẫy đuôi?

– Đêm qua chó phum không sửa. - Loung đứng cạnh nhận xét, như một cảnh báo.

– Đây chắc chắn lại là người quen thôi. - Sok Un xốc lại khẩu AK, cười nhạt khẳng định.

Sara bị mắng vô cớ, lảng dần ra chỗ khác. Sok Un đi yên tĩnh gập tờ giấy cất vào túi áo. Chuyện thường ngày ở huyện vùng tranh chấp.

– Ngon thì dần mặt chơi tay đôi phát một cái coi. Mẹ kiếp...!

Lệnh cấm đi lại ban đêm không mang được xã trưởng ban hành. Xã đội Loung tập trung đội du kích, tổ chức thành lập hai vọng gác đêm nội trong phum. Các trung đội lính Việt đảm trách vòng ngoài rìa phum, với các tổ phục vị trí luôn thay đổi.

Mùa vụ đang dần đến. Hơi đâu để ý mấy vụ lẻ tẻ. Xã trưởng đang bận vận động dân chúng làm chòi lá dơi về ở trong vườn nhà để lấy phân bón ruộng. Phân trâu bò chỉ để dùng bón lót, bón thúc. Phân dơi giàu lân và kali, đặc biệt tốt cho cây lúa và các cây trái khác trong kỳ kết trái, làm đòng.

Giống dơi ngủ ngày khó tính, chỉ thích rúc trong các tàu lá thốt nốt, lá dừa khô sạch sẽ và an toàn. Sok Un tập huấn trên huyện về phổ biến kinh nghiệm làm chòi dơi. Dân phum chằm các tàu lá khô này vào thành nhiều tấm, treo sát nhau thật cao dưới mái lợp tránh mưa để đàn dơi về ngủ. Buổi sáng ngày ra, dưới mái lều treo, phân dơi dày đặc như đổ đen vãi trên mặt đất. Bấy giờ chỉ việc để khô, quét gom đóng bao là có một loại phân bón tự nhiên hảo hạng.

Phong bám những giống tre ngang, chìa ra từ các cây tre được buộc ộp chặt vào cây thốt nốt nhà Sok Un, leo lên thoăn thoắt. Cây thốt nốt đầu phum này không biết đã bao nhiêu năm cho nước nấu đường, cao vút đến chóng mặt. Sok Un phải nổi tới ba cây tre mới lên đến được tầng lá.

Trong các tàu lá khô chưa rụng, vẫn đang trườn xuôi xuống dọc thân cây, những con dơi bám kêu lút nhút, móc cánh dịch sâu vào góc tối vì bị làm phiền. Một vài con hoảng sợ, buông mình hốt hoảng, loạng quạng bay trong ánh nắng chói lù.

– Chúng mày sẽ có nhà mới. Ê, giờ thì biến lẹ ra chỗ khác!

Ngồi chắc trên một bẹ lá bánh tẻ, Phong lựa thế, đập mấy tàu lá khô rụng xuống rào rào. Lũ dơi bị phá đám giấc ngủ, chấp chới bay tủa đi tìm rúc những cây xung quanh. Hết lá khô làm chòi dơi, giờ sẽ tĩa đến lượt các tàu lá già. Dân hời hững về phum ngày càng đông, đông thêm cả lũ trẻ con đến tuổi đi học. Mỗi hộ góp ba chục tàu thốt nốt để mở rộng thêm

trường lớp. Yêu cầu này của cô giáo Chanrithy, được Sok Un và hội đồng nhân dân xã thông qua.

Cạnh lá thốt nốt già với hàng gai cứng bóng như sừng chuột, sắc lẹm tựa hàm cá mập chạm nhoi nhói dưới bàn chân Phong. Trận Amleang năm ngoái, trung đội trinh sát bị Khmer Đỏ phục kích ở phum Thomey. Thăng Tiến bị thương nặng, nằm lại cản địch cho anh em rút ra. Khi tiểu đoàn vận động đánh lên cướp xác, thấy thi thể nó bị trói chặt vào một tấm ván. Cô hòng Tiến bị chúng cưa nham nhở bằng cạnh sắc những tàu lá thốt nốt này đây. Tiến khò khè, mở hé mắt nhìn Phong lần cuối cùng rồi tắt thở.

Ngọn cây thốt nốt đu đưa nhẹ nhẹ. Những cây cỏ bình thường, trong tình huống chiến tranh hay hòa bình, sẽ trở nên những vật dụng hiên hòa hay vũ khí hiểm độc. Chúng biến thành lưỡi cưa thù oán hay thành một mái lá ấm êm, chung quy lại đều do con người tất cả. Như thằng lính oắt Khmer Đỏ mình đã hạ trong trận phục kích đường tàu vậy. Quyên lực ngu tối nào đã ra lệnh cho nó giật cò pháo chống tăng, bắn thẳng vào đống bào mình? Mà gương mặt nó thông minh trắng trẻo, vẫn đang mơn mớn mắng to độ tuổi thiếu niên như thế. Con châu chấu đan lá thốt nốt của nó đầm máu, đến bây giờ vẫn còn ám ảnh. Nào ai biết nó có tham gia vào nhóm hành quyết, cưa cổ thằng Tiến bằng cạnh lá thốt nốt không?

Phong thở dài, rút dao quắm khéo léo vạc gai các cạnh tàu lá. Sau hai nhát dao phạt chéo gọn gàng, tàu lá thốt nốt già rời cây. Tấm lá bản rộng cản gió, nhẹ nhàng bay xuống như một chiếc dù xanh. Phong nhìn theo từng tấm lá rơi, nhớ tiếng khóc rấm rứt trong đêm của mẹ Độ, người mẹ nông dân cho tiểu đội Phong ở nhờ ngày còn huấn luyện ngoài Bắc. Chiều hôm ấy, cũng vàng nắng như chiều nay, mẹ nhận được giấy báo tử của anh Sinh từ mặt trận Tây Nam này. Xã chưa làm lễ truy điệu, như nhà chưa phát

tang, nên bà phải nén lại nỗi đau. *Lá vàng còn ở trên cây. Lá xanh rụng xuống trời hay chẳng trời.* Cả tiểu đội tân binh không ngủ, thao thức nghe tiếng hò con trong chái nhà nhỏ, lạnh buốt một đêm cuối thu.

Dưới gốc, Chanrithy và Thea Lim giúp Sok Un gom lá chắt lên xe. Sara chạy quãng theo một con dơi non chói mắt, loạng quạng sa cánh xuống đồng ruộng. Mùi dơi hôi hám không vừa mũi, con chó lúc lắc cái mõm, khinh khật chạy lộn trở lại. Che mắt dơi nhìn lên, chừng vừa ý vì tán cây đã được tĩa tròn gọn, Sok Un kêu lớn:

– Được rồi. Xuống đi!

Phong gác dao qua hai sống lá ngỗ nghỉ thở, ngó nghiêng nhìn ngắm xung quanh.

Trên cánh đồng đang đợi mưa chờ cày lật đất, đứng đỉnh từng cỗ xe đi lấy lá thốt nốt đang lăn dưới nắng xiên khoai. Những cỗ xe đời nghìn tuổi của thời gian vĩnh cửu, không nhanh không chậm, vẫn thông dong trải đều tiếng mõ lóc cóc, tiếng lục lạc ling ring. Buổi chiều vàng rênh rang tiếng kim tiếng mộc chen nhau, như những hạt giống thanh âm gieo tự đời vui, tan giòn vụn khắp không gian đang dần tối. Vòm thốt nốt bên cạnh nơi thàng Đức đang treo, từng tàu lá cũng lần lượt rào rào rơi xuống sau tiếng kêu báo “huây huây...” khàn khàn của nó.

Xa hơn nữa, qua khỏi mé rừng tràm đang rập rờn như từng đợt sóng xanh lục kia là Biển Hồ. Vài vệt khói bếp mảnh mai dập dềnh bốc lên giữa xóm nhà bè. Tất cả khung cảnh được nắng quái thếp lên một lớp vàng son rực rỡ, tỏa sáng giữa chiều hôm. Đời bình yên đẹp để đường này, sao cứ phải bày đặt đánh nhau, lừa dân lành theo đường nọ lối kia làm cái con chết mẹ gì? Phong lầu bầu, bám thang tụt xuống.

Thea Lim giúp Đức xoay còng chiếc xe chắt đầy lá còng kình, đóng ách đôi bò. Sok Un trèo gom các ống nước thốt nốt vừa về tới. Gã treo chùm ống nặng lên gióng thành xe, ngã phệt xuống bờ ruộng, thở phì phào. Đức chọn một ống nước chua, ngửa cổ tu ừng ực một hơi dài, hỏi:

- Đêm nay du kính phum ta gác mấy vọng, xã trưởng?
- Hai nơi thôi! Ngoài ủy ban và ngã ba chùa.
- Ủa không tổ chức một tổ tại nhà, nó lại đến dán giấy hỏi thăm xã trưởng thì sao ta?
- Bây giờ thì bọn chúng chưa dám. Với lại tôi có được ngủ ở nhà nào cố định đâu!
- Phải r ấ! Ngủ mãi một chỗ mấy con mụ memai họ đánh nhau ai can cho được.

Sok Un cùng đám lính cười rộ. Giật mình thấy con châu chấu bằng lá thốt nốt đan đậu trên còng xe, Phong nhón nhác nhìn quanh khẽ hỏi:

- Ở đâu ra cái giống côn trùng ăn hại này thế?
- Ng ấ chờ gom lá, rảnh em đan đó. Đẹp không?
- Ờ, đẹp. Đẹp mà!
- Nhưng vẫn không khéo bằng Chanthy.
- Chanthy là ai vậy?
- Em trai em. Nó bị bắt theo Khmer Đỏ. Mới mười sáu tuổi đời đã biết cái gì đâu.

Cảm thấy như mình vừa bị bước hụt, Phong sây sảm mặt mày, ngã phịch xuống dựa lưng vào bánh xe thở dốc. Nhận ra có điều gì khác lạ từ

ông chủ, Sara ve vẩy đuôi bước lại liếm tay, nhìn Phong như dò hỏi. Chanrithy ân cần choàng tấm khăn cà ma vào cổ Phong.

– Coi chừng anh Phong phải cảm r ấ này. Về thôi mọi người. Sắp tối r ấ!

Đã hai hôm trôi qua, Chanrithy không thấy các anh lính Việt ra phum. Tiếng đập bóng chuy ền bình bịch những lúc ban chi ều cùng tiếng còi roét roét của Vỹ già cũng im tiếng. Bộ quần phục mấy ngày trước Phong nhờ sửa đã xong, vẫn gọn gàng xếp đ ể trên bàn máy may.

Lòng b ền ch ền, Chanrithy ra bìa phum, nhìn về phía cụm lán tiểu đoàn bộ thấp thoáng sau rặng tràm thấp. Doanh trại vắng vẻ. Con đường từ khu căn cứ ra phum chói lóa trong nắng bắt đ ầu khô g ắt, tịnh không một bóng người.

Tan lớp, Chanrithy không về ngay, tạt qua ủy ban xã. Sok Un đang cầm đ ầu viết trên chiếc bàn gỗ, ngừng lên:

- Việc gì vậy cô giáo?
- Anh biết các anh ấy đi đâu không?
- Tôi có chỉ huy họ đâu mà biết. Thế họ cũng không báo cáo cô à? - Sok Un cười, trêu chọc.
- Em nghĩ các anh có liên hệ phối hợp công tác.
- Phối hợp công tác địa phương thôi. Bắt đ ầu mùa khô, mùa hành quân tác chiến.

- Anh Phong nhờ em chữa bộ quân phục mà chưa ra lấy.
- Chắc vội đi. Chuyện bí mật nhà binh. Họ đi rồi họ lại về

Cảm giác lo lắng vướng vất trong suy nghĩ của Chanrithy, không như những lần đơn vị đi truy quét hồi trước. Từ hôm đi lấy lá thốt nốt cho tới khi lớp học dựng xong, Chanrithy thấy Phong ít vào phum, thậm chí lảng tránh cô. Anh ấy không còn vô tư vui vẻ như trước, những câu chuyện trò giữa hai người trở nên rời rạc nhất gừng. Phong ít lời và buồn hắt, khi bị hỏi nhiều thậm chí còn gắt gỏng cô. Dường như có một điếu gì đó đã thay đổi. Đã có lúc Chanrithy kín đáo tìm hiểu lý do qua những người thân thiết khác, nhưng thấy tại Đức, Sên, Phương... nhất là Thea Lim vẫn ríu rít bình thường nên tạm yên tâm.

Rời khỏi ủy ban xã, Chanrithy lững thững đi về phía cây dầu rái dài trình sát. Trên cao tít thân cây, chiếc chồi nhỏ mái lợp đã khô xác, lù xù như chiếc tổ chim vàng lọt giữa tán lá dầu xanh thẫm. Một cái tổ chim rỗng không. Chẳng còn ai đứng ở trên cao đó chiêu chiêu ngóng mình đi tắm nữa. Cụm chốt độc lập của trung đội trọng liên 12.7 ly dầu bến sông cũng đã trống tịch. Vết chân súng còn hằn trên đất ẩm. Tuýp kem đánh răng dùng dở móp méo giắt trên vách liếp. Gió chướng lao xào thổi qua mái những căn nhà trống vẫn còn ấm hơi người. Ngoài mảnh vườn tăng gia, lác đác mấy khóm cải cần hoa mới chớm. Đôi nhánh hoa vàng mảnh mai vẫy đùa trong gió, như vẫy chào tạm biệt những ngày vui chưa xa.

Từ bụi me keo bên hàng rào, Sara ngoay ngoáy đuôi chạy ra khi thấy Chanrithy về đến nhà. Như lại gặp tri kỷ, cô mừng rỡ cúi xuống xoa đầu, ôm con chó kéo lên cầu thang. Sara vòng lưng chống lại, không chịu theo lên. Nó đã được dạy chỗ của chó là ở dưới gầm, không được phép lên sàn. Chanrithy ngẩng trên bậc, tóm chặt tai con chó hỏi:

- Chủ mày đâu cưng?
- Gâu, gâu!
- Phong đâu? Đức đâu? Sên đâu?
- Gâu, gâu, gâu!
- Đi r ễ hả? Đi vội không kịp gọi mày theo hả?

Sara thè lưỡi, ánh mắt ươn ướt nhìn lảng ra chỗ khác. Dường như nó cũng biết tủi thân. Thea Lim vai khoác súng AK, ôm một bọc đồ đi vào, cười rinh rích.

- Trời đất ơi! Quá rảnh hay sao mà đi nói chuyện với chó bà ơi!
- Chị vừa từ ủy ban về, thấy nó chực sẵn ở đây r ễ!
- Thì nó lê la suốt ngày với đám chó phum, nên chắc bị người ta cho rớt lại đây mà.

Thea Lim nhướn mắt, gí ngón tay vào trán con chó dọa dẫm. Sara kêu rin rít, quẩn quanh nịnh bợ liếm chân hai người phụ nữ, dường như nó muốn nói lời xin lỗi bằng ngôn ngữ chó. Chợt thấy mùi hơi quen, Sara chồm lên bàn máy may, hít hít r ễ ngoạm kéo xuống bộ quân phục của Phong. Chanrithy nạt chó, lấy lại bộ đồ, phủi bụi xong cẩn thận gấp lại.

- Thấy mang theo gần hết cả hậu cứ. Chắc đơn vị các anh ấy đi tác chiến đợt này lâu.
- Vậy nên em và Sara mới sang ở cùng, hộ vệ chị đây!
- Thôi đi! Ai người ta thêm thuê cô!
- Xã đội Loung phân công. Chị đọc cái này đi. Tờ rơi đêm qua rải trong phum đó!

Tờ rơi được in trên giấy tốt, nội dung kêu gọi nông dân trưng mua, đóng góp khô cá, gạo thóc cho lực lượng kháng chiến, không đưa trẻ con đến trường, không tin theo các luận điệu mị dân của Duôn* Việt Nam xâm lược và chính phủ bù nhìn Heng Samrin - Hun Sen.

Tên gọi miệt thị người Việt.

Đọc xong, Chanrithy trả Thea Lim tờ giấy, thở dài:

- Hay cho trẻ tạm nghỉ mấy bữa?
- Sok Un cũng dặn chị như vậy. Không phải sợ, mà có quá nhiều mục tiêu phải bảo vệ. Lực lượng du kích mình hơi mỏng.
- Các anh ấy đi, chúng lại tập tễnh thò mặt ra ngay.
- Chị yên tâm! Đứa nào lợ mọ dám công khai xuất hiện em bắn chết mẹ luôn! - Thea Lim kéo khóa nòng, lên đạn cái rộp.

Nắng bờ chênh gằm sần, du nghiêng bóng cột. Chanrithy ra lu múc nước nấu cơm. Mặt trời trong lu lấp lánh khiến cô chói mắt, đưa tay lên dụi. Mặt trời không biết buồn, nó còn bận tỏa sáng. Còn trên thế gian này chất ngất niềm vui nổi buồn vơi đầy theo bóng nắng, như bài ca đã hát cùng Phong trong nhịp chày cối dẹp ngày mùa. Trong nắng và trong gió, những vòng cánh của chiếc cối xay cũ vẫn vô tư quay như định mệnh, như vòng xoay nhọc nhằn của những cuộc đời.

Dans le soleil

et dans le vent

Tournant les ailes

du vieux moulin...

Chương 12

NẮNG TRẮNG XÓA trải trên con đường cát mịn. Khu nhà quân y viện yên tĩnh, nép dưới rặng me keo. Gió thổi cành lá la đà, dập dềnh bóng nắng. Ngoài lộ 5 thấp thoáng những chiếc xe đồ lờ lợt, đông nghẹt khách tới lui. Đời thường thanh bình đã trở lại cùng thị xã Kampong Chhnang, dù chỉ cách ti ền phương vài chục cây số.

– Đời thẳng mục, cơm cục, nước đục... Đời thẳng mục, cơm cục, nước đục...

Tiếng con sáo đen của thằng Bình liên thoảng bên cửa sổ. Phong bật cười, chống nạng ra ngoài ghé hiên. Bình đang ng ồi đút châu chấu cho sáo ăn. Phong chum tay, vờ có m ấi, huýt gọi:

– Sáo dạ. Sáo dạ!

Con sáo bay vù sang, đậu vai Phong nghiêng ngó. Nó nhảy xuống rĩa rĩa kẽ ngón tay Phong đòi m ấi. Phong xòe tay. Không có con châu chấu nào. Tức giận, con sáo nhảy xoách lên tường hoa, bước mấy bước khệnh khạng, quay lại chửi:

– Đ... mẹ thằng Pốt!

Túm lông mày trên chiếc mỏ ngà dựng lên cụp xuống theo câu chửi, nom hết sức bỗ láo. In hệt tóc thằng Đức, Phong th ăm so sánh. Có con Sara ở đây thì nó thit mảy.

Bình khoái trá cười hô hô. Nó dính mảnh M79 trong một trận càn rừng, phải bỏ mất một bên mắt, về đây trước Phong. Để thay các mẫu băng dính dán gạc hay bị bong trên hố mắt, Bình cắt ống nhựa bảo quản đạn DK 82 ly thành miếng tròn, đục lỗ buộc dây nịt trông chéo qua mắt. Chiếc kính độc nhãn tự tạo màu trắng đục nom khá kỳ dị dữ dằn. Đêm đêm, Bình ra vào châu chấu, dế mèn dưới ánh đèn điện hành lang nuôi sáo, các cô y tá yếu bóng vía không dám đi qua.

Phong tháo giải rút chiếc quần pijama quân y, ngó soi vết thương và hóng nắng. Viên đạn chỉ xuyên qua phần mền đùi trái, nhưng cấp cứu chuyển thương chậm, gây bội nhiễm. Hôm xe tải đưa từ trạm phẫu thuật phương về tới đây, lúc bác sĩ tháo lớp băng ngoài, Phong còn kịp thấy những con giòi lả tả rơi xuống đất do ruồi đẻ dọc đường. Những con giòi trắng nõn béo mập, lồm ngồm hết những con giòi đục vết thương hoại thư thẳm từ bình hôm ở cửa rừng Pursat. Lũ giòi háu đói chỉ cần thịt thối, không cần biết đó là Tinh nguyện quân hay Khmer Đỏ.

Chân Phong khi đó đã tê dại, gần như mất cảm giác và cứng như bắp chuối. Không biết họ có cưa chân mình không? Kể cả có phải cưa thôi cũng đành mặc kệ. Nếu họ cưa chân, và nếu còn sống thì mình cũng chẳng viết thư về cho mẹ. Đẳng nào chẳng thế, khi về mọi người sẽ biết. Biết chậm chùng nào đỡ buồn chùng đó. Chắc chắn thế! Nỗi sợ hãi hay thất vọng chán chường bấy giờ cũng chẳng còn. Ý thức nhất thời tê liệt, tỉnh phảng như một cánh đờng hiu quạnh không thấy chân trời.

Kịp phẫu thuật Phong nằm xuống, tiêm thuốc tê. Cô y tá đồ dẫm cần vào đoạn gạc, dùng panh cặp xương đùi qua lỗ thủng, kéo đi kéo lại rửa nội vết thương đến bật máu tươi. Phong gồng mình oằn oại. Còn biết đau và còn bật máu tươi là còn cứu được. Bác sĩ quân y hài lòng nhìn Phong, khẽ gạt

đầu động viên. Thằng cha đờ đẫn mặc áo choàng trắng lấy kéo, cắt đi không thương tiếc những mẫu thịt đã thâm tái.

Phong nghiêng rặng chống lại cơn đau tê dại, trợn mắt nhìn những mẫu thịt chết của mình trong chiếc khay vô cảm. Tinh cha huyết mẹ của Hạ H'ầu Đôn đầm mủ thế kia, bố thằng nào dám rút tên nuốt mất. Toàn giai thoại cô sứa anh hùng tào lao bố lão. Mẹ kiếp! Lỗ đạn chui sau cát lọc, loe ra như một cái miệng đỏ máu ngậm đầy băng trắng.

Hơn nửa tháng trời kháng sinh liều cao, tiêm bắp cơ cứng đến cong kim, vết thương đã đầy, dần khép miệng. Da non mọc ngứa ran đùi. Ở chỗ đạn vào giờ xuất hiện một cái lỗ thịt nhỏ đã khô miệng. Phong tự tháo băng, để thoáng cho chóng khô. Mãi ngắm trời đất không để ý, khi nhìn xuống đã thấy hàng chục con bọ đen nhánh, nhỏ như đầu tăm ch'ầu vào mút dịch. Miệng vết thương đã trở nên sạch h'ồng.

Đéo ai mời chúng mày! Phong vội xua lũ vệ sinh viên có cánh, lấy miếng gạc dán băng đầy lại. Những con bọ này buổi trưa hay đậu vào đuôi mắt, ch'ấm mút muối thừa tuyến lệ, cực kỳ gây khó chịu.

Bị thương đi viện dẫu sao cũng còn may mắn hơn những người tử trận. Nếu thương tật nặng, anh lính có thể trở về nhà. Còn với những thương binh nhẹ, đây là khoảng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để chịu trước khi trở lại chiến trường. Vết sẹo đời gây phiền toái những khi trái gió trở trời, nếu nằm đúng chỗ đôi khi cũng giống như một tấm huân chương d'ũng cảm.

Khu đi'ầu dưỡng dù đã bố trí cách xa khu ph'ẫu cấp cứu mé trái kia, nhưng ngày nào cũng thấy những chiếc xe Dodge chuyển thương tới lui bận rộn. Từ khu ph'ẫu, hằng ngày vẫn vọng lại tiếng thương binh la hét r'ần trời. Khi đã chống nạng tập đi vững được, Phong hay l'ọc c'ọc l'ần sang đó, dù bị vệ binh hết n'ình lại đuổi qu'ầy qu'ạy.

Phong muốn tìm trong đám lính mới về, xem có đứa nào trong trung đội mình được số phận gọi tên. Bọn thằng Đức, thằng Sên, thằng Minh, cả con Sara nữa... bây giờ đang lẩn mò bám dính trong những khoảng rừng nào, hay đang quần băng trắng toát như những cái kén nằm trong gian hậu phẫu kia?

Từ cửa sau cái gian vô trùng này, nếu chiếc băng ca được đội phẫu quân y khiêng ra đến ngã ba cây xoài rẽ trái, về khu đi đầu dưỡng là vẫn còn cơ hội, vẫn còn ngày xanh. Nếu chiếc băng ca đi thẳng, qua mảng hở bức tường rào xây là sẽ đến nghĩa địa. Đám thương binh vô công rồi nghỉ ngơi ở hiên khu đi đầu trị đánh cò, đánh tiến lên cái cộ chán, quay sang cá cược. Họ đánh cược với nhau xem những chiếc băng ca khu hậu phẫu đến ngã ba kia sẽ rẽ về phía cuộc đời hay đi thẳng, để ăn thuốc lá.

Từ khi xuất hiện loại mìn nhảy KP2 của Trung Quốc viện trợ cho Khmer Đỏ, phần nhiều những chiếc băng ca đi thẳng. Anh lính ra đi lối công sau ấy sang năm sẽ trở về quê Việt, trong hình hài một nắm xương bé nhỏ. Tấm “áo bào” vải nhựa che những đêm mưa rừng, nay thay chiếu khi “anh về đất”. Để thân thể anh em liệt sĩ mau tiêu, đội vệ binh cùng cán bộ ban chính sách lấy lưới lê chọc thủng những chiếc tăng bó thây mấy lỗ trước khi hạ huyết.

Chẳng phải sợ ma mãnh ngoài nghĩa trang kia, nhưng rất nhiều đêm dài ở đây Phong cảm thấy trần trọc mất ngủ. Những đêm khó ngủ, Phong ra hành lang hút thuốc. Mé ngoài tường rào chỗ anh em nằm, thấy chập chờn sáng xanh rất nhiều những đốm lửa ma trời, nhất là những đêm mưa sớm trở mùa. Có thể chúng nó cũng đang nhớ nhà trần trọc, gọi nhau dậy hút thuốc như mình.

Có một nỗi bất an không rõ từ đâu đến, dù đã xin bác sĩ thuốc an thần hằng ngày. Mãi sau Phong mới phát hiện nguyên do, vì không có khẩu súng ở bên cạnh. Thói quen của người lính trinh sát tỉ mỉ duyên, luôn phải có vũ khí đã bám sâu vào trong ý thức. Cho đến khi xin được trái da lẳng M67 của tụi lính vận tải giắt cặp quăn, từ đó Phong mới ngủ ngon.

Xe hậu cần trở về từ bến sông, rộn rịp người xuống cá tươi cho nhà bếp. Mùi cà phê, mùi thuốc lá Samit tỏa thơm lừng quán xá đầu cổng xóa đi những ý nghĩ u ám. Đã lâu không hút thuốc kể từ khi bị thương, nay thấy thèm thuốc lá trở lại, Phong biết mình đang hồi phục tốt. Kiểm lại mớ tiền Riel trong túi, Phong rủ Bình ra kêu ly trà đá, mấy điếu thuốc lẻ. Dưa xong cặp nặng vào chiếc bàn dưới gốc cây me keo, hai ly cà phê thơm phức đã được đặt ngay trước mặt.

Ngạc nhiên ngẩng lên, mắt Phong va phải bộ ngực đồ sộ trong chiếc áo pull Thái đang cúi xuống.

– Tôi kêu trà đá mà?

– Sủa sậy* các người hùng! Sẽ có trà đá. Còn ly này em đãi các người hùng - Giọng ngọt ngào Việt chuẩn, kèm ánh mắt ngọt gấp hai lần hơn thế của cô chủ quán ba tàu.

Xin chào - Chúc mừng

– Làm má vợ tôi luôn được rồi đó. Em Ún cái chết tiệt! - Bình phũ phàng lắm bần.

– Má vợ... chết tiệt! - Con sáo mau miệng nhái lại.

Bộ ngực rung rinh cười ngất, xoay một vòng chóng mặt. Cặp lông mày chành bành quày quả nảy qua bậc, trở vào trong quây quán một thoáng lại trở ra:

– Cưng yêu, quà cho cưng nè! Chớ có nói bá láp nghen!

Má vợ xòe tay, chìa ra mấy mẩu thịt bò tươi thái nhỏ. Lóng cổ tay trềnh cùng những ngón tay trắng nõn đeo khảm vàng kiềng với nhẫn. Con sáo sà tới kho vàng, chọn miếng thịt bò to nhất, ngúc ngoắc nuốt muốn nghẹn cổ. Nó quay lại, cướp miếng thứ hai, bay về đậu trên vai Bình.

Không thể bỏ lỡ một cảnh sinh động hiếm có, đám nhà báo tây đi chiếc xe truck nhỏ in logo hãng tin AFP vừa tới quán, lách xách chụp hình trộm. Một cô tóc vàng xinh xắn lại gần, há miệng quan sát như muốn nuốt chửng con chim lạ. Với vốn Pháp ngữ phổ thông ít ỏi, Phong nghe lồm bồm được mấy từ “pirate”, “Silver et papegai”, “invasion”... khi họ trao đổi với nhau. Hẳn họ đã thấy cặp nặng, thằng Bình chột cùng con sáo trên vai nên ví mình như bọn cướp biển.

Cái kính độc nhãn của thằng Bình quả thực giống hình minh họa gã Silver trong *Đảo giấu vàng*. Lại còn “xâm lược” nữa. Xâm lược cái mả cha nhà chúng mày! Phong lằm bằm chửi thề như một cách phản ứng tự nhiên. Khi đứng sau hay đứng ngoài cuộc chiến, người ta sẽ có góc nhìn khác, có thời gian quan sát để đánh giá. Còn những người lính chúng tao đây chỉ biết lao vào đập nhau chí tử như thiêu thân phải không? Mẹ kiếp! Trên hân chột tiềnh duyên, trong trùng vây rừng khộp, các bố mày đây không có thì giờ bày vẽ đạo đức dỏm. Đơn giản chỉ có địch ta, sống chết.

Cuối cùng, ý nghĩa cuộc chiến lại thường do những kẻ nỏ mồm đóng vai nhân đạo đứng ngoài phán xét. Phong cay cú, quay sang khích Bình:

– Này! Chúng nó vừa bảo mày là thằng cướp biển đấy. Hiểu không?

Cướp biển tươi tắn quay sang đám nhà báo, khuếch đại nụ cười vô ưu một mắt.

– Ê, chụp bố nữa đi các con! Biết đâu lên báo tây, bà già tình cờ nom thấy biết tao vẫn còn sống.

Với Bình chẳng có gì là quan trọng. Đám nhà báo cũng không khác đám sâu bọ hay cào cào châu chấu hằng đêm nó vẫn vồ nuôi sáo mà thôi. Nó giơ tay, vui vẻ chào bằng câu tiếng Nga còn nhớ được:

– Zờ đrast vui chie!* Tiên sư cha nhà các anh!

Câu chào tiếng Nga

Đám ký giả nhà nghề ngạc nhiên ô lên một lượt. Có người kêu to bằng tiếng Anh:

– Lính xô - viết, lính xô - viết!

Con sáo ăn no, ngựa mỡ muốn nhái theo lời chào vô sản lạ lẫm từ miệng ông chủ. Không bắt chước được, nó cúi kính lầu bầu chửi thề

– Đ... mẹ thằng Pốt!

Tranh thủ sự dễ tính của mấy anh lính Việt, các ống kính lại trập màn xanh xách. Bình nhăn mặt khó chịu, xô một tràng tiếng Khmer học được từ mấy mụ buôn ngoài phố chợ:

– À labo dzô...! À khla si...! (*Đồ mắc dịch...! Lũ cọp tha...!*)

Thế đấy! Cứ tự nhiên hệt như lũ giòi bọ xông vào rửa rới mút mát vết thương mình vậy! Giá thời buổi yên bình, học được nhiều từ hơn, mình sẽ bảo cho họ biết. Ai da...! Giờ thì chẳng biết khi nào được về, và còn có thể đi học lại được không? Phong cay đắng nghĩ. Chẳng đi học ngoại ngữ, lại phải học bóp cò, học gỡ mìn, học nguy trang bám theo dấu địch.

Ngoài số phận, chẳng ai dám xui mình theo một khóa học gian lao với những thứ học cụ đất tiêng khốn nạn đến thế. Những đêm buồn, nó tương pháo cối vào đầu, khi đã ngoại băng đờng, nó trải liên thanh trên thảm lúa,

và khi dã ngoại băng rừng, nó nham hiểm bố trí mìn dày đặc. Tiên sư lũ khốn! Học phí trả không phải bằng tiền bạc, mà bằng sinh mạng, bằng máu xương. Thần Chết đồng đánh cho điểm bằng thứ mực đỏ quánh. Nếu cái thứ mực đó không phải là máu mình, thì là máu của anh em đồng đội mình cùng niên khóa, đồng môn đơn vị.

Phong thấy ghen tị và khó chịu với đám nhà báo kia. Có thể họ đã đến đây trong những chuyến bay đêm lấp lánh Phong vẫn thấy trên bầu trời cuối ca gác muộn. Lại cả xăm tay nữa mới kinh! Trông hằm hồ dữ dằn thế nhưng sang đây chắc chỉ tán gái với mua dâm là thạo. Theo mình lợi rừng gở mìn sẵn tin chắc ớn teo da! Mình đánh nhau võ mặt với bọn ăn thịt người, bọn vác cuốc đập đầu, còn họ đến đây đưa tin về chiến tranh, về máu chảy. Lại có khi chễm chệ ngồi trên, ra điếu rơo giảng hay quảng bá trên truyền thông thế giới về nhân đạo cùng lòng thương xót.

Mẹ kiếp! Máu người đâu có phải vang đỏ Bordeaux đỏ đâu mà nhấm nháp nhâm nhi cùng món xã luận đạo đức giả. Cứ đưa cái máy chụp hình kia cho tao hay thằng Đức thì chúng mày thất nghiệp sớm.

Dăm bữa, đám ngự lâm quân nửa mùa này cấp đít về xứ rượu chát. Còn mình nếu may được giải ngũ, về đến ngõ nhà gặp lại mẹ mình là xài đủ hết số năm tuổi trẻ. Trang trải nào cho đủ? Tàn cuộc chiến tranh coi như cũng an lạc liệm xong một góc phận đời.

Ôi nhớ xuân nào thuở trời yên vui

Nghe pháo giao thừa rộn ràng nơi nơi

Bên mái tranh nghèo ngồi quanh bếp hồng

trông bánh chưng ngồi chờ sáng...

Giọng Duy Khánh náo nức từ chiếc máy AKAI băng cối cùng chất cafein đã lâu không uống khiến Phong run tay. Phong vốn không thích nhạc lính cả hùng lẫn bi, nhưng sáng nay *bếp hồng thuở trời yên vui* thấm vào hồn đến lạ.

Đời người trải những ca gác tàn đêm rồi mới thấm. Biết chờ đến bao giờ cho tiếng súng im, cho trời chóng sáng? Những buổi chiều đông luống tuổi còn chưa đến, nhưng mới đầu xuân tuổi trẻ nhiều thằng bạn lính tóc đã bạc phéch vì thức đêm nhiều. Đào bới kiếm hà thủ ô nghìn rưng tóc cũng chẳng thể đen trở lại. Anh em mai sáng trộm mắt nhìn nhau, đủ biết xót thương bạn và thấy thương mình.

Mẹ kiếp! Cái đám côn trùng hời hợt nhiều chuyện kia làm sao có thể chụp lên hình nổi những điếu đó.

– Đủ rồi! Về thôi mày! - Bình gọi.

Phong với đôi nạng, nặng nề đứng dậy. Chiếc xe lôi mui màu sắc sỡ vừa chạy qua bỗng vòng trở lại, cặp sát vỉa hè thẳng đột ngột. Một cô gái thon thả trong chiếc sampot lụa màu lục bóng vội vã xuống xe. Người đẹp chạy tới, ôm chặt cả người lẫn nạng khiến Phong mất thăng bằng suýt ngã.

– Phong! Phong ơi...!

Cặp kính mát được gỡ khỏi đôi mắt. Gương mặt Chanrithy nhoẹt nhoe, nước mắt chan hòa. Cô mếu máo đỡ Phong ngã lại xuống ghế. Trái lựu đạn M67 phòng thân tuột khỏi thắt lưng anh thương binh, rơi một tiếng “cộc” khô khốc dưới gầm bàn.

Lé mắt nhìn trái da lạng delay số phận 6 giây xoay lăn long lóc trên vỉa hè, cánh nhà báo “ngự lâm quân” can trường vội ngừng bấm lách xách. Họ bỏ tiền thanh toán trên bàn, nhảy lên xe nổ máy chuồn lẹ.

Hai tháng trôi qua, Chanrithy đã là em nuôi thân thiết của phòng đi điều trị ngoại chỗ Phong nằm. Đại đội vệ binh cũng quá quen nên chẳng cần hỏi giấy. Hằng ngày, trước khi đến phiên dịch cho nhóm công tác cứu trợ của tổ chức FAO (*Tổ chức Lương thực và Nông nghiệp Liên Hiệp Quốc*) đóng tại thị xã, Chanrithy tới quân y viện với một bịch trái cây cùng gói thuốc lá Rùm- đo. Cô đến chăm sóc Phong, đương nhiên các đồng đội cùng phòng đều được hưởng chút quà.

Các anh què cụt vốn hay bắt nạt, cự nự mấy em y tá đi điều trị quân y viện bỗng trở nên hiền lành bảnh bao, lịch sự hơn khi có mặt Chanrithy. Họ ăn trái cây cô gọt, hút phì phà thuốc lá cô cho, trêu mếu gọi cô là “người đẹp”, là “soong sa” (*người yêu*). Điêu này làm mấy cô y tá Việt ghen tị, khiến cánh thương binh bị quả báo sớm hơn trong cuộc đời.

Giờ làm thuốc sáng, Thúy y tá trưởng, biệt danh “hắc công tử” cùng đám nữ đi điều dưỡng viên, hộ lý mới bổ sung lừ lừ đi vào phòng. Tụi thương binh gọi vụng chệ như vậy vì Thúy đen mập, đã thế lại già và chưa chồng.

Hắc công tử lạnh lùng huơ huơ mũi kim tiêm trước mặt Bình, nhẹ nhàng ra lệnh:

– Tụt quần ra! “Người đẹp”!

Người đẹp một mắt cười khoái trá, vén áo chìa tay chống nẹ, dũng cảm chờ mũi chích nói cứng:

– Thì cô ấy đẹp thiệt đấy chứ!

– Tôi đã bảo tụt quần kia mà! Điếc à?

– Vẫn tiêm bắp mà! Tôi đã đổi tay rồi nè!

- Cả hai tay anh chai r ồi! Chích không vô.
- Bộ làm thiệt hả chị Hai? - Bình xuống nước, đau khổ.
- Tui không có thời gian giỡn chơi!

Bình sợ há m ồm, lập cập tụt qu ần nằm sấp lên giường. Thúy mập “hắc công tử” bảo Bình co chân, rờ rờ day day phần mông trên. Bình rên râm:

- Trời ơi, tui tôi khen cổ đối ngoại mà chị Hai!
- Này thì đối ngoại này!

Phập! Chiếc sơ ranh phóng ngập kim vô mông. Bình nhăn mặt chịu trận. Có vẻ gay go to r ồi! Đám hào hoa phong nhã đang tán chuyện ca ngợi Chanrithy bỗng nín thít như có phép lạ. Họ gượng gạo đổi sang chuyện khác, h ể hộp chờ đến lượt. Chỉ mỗi con sáo của Bình đậu trên song cửa, thấy chủ bị hành hạ vẫn dũng cảm lên tiếng như nó được dạy.

- Gái xấu...! Gái xấu...!
- Đẹp vú bự...! Trang vú bự...!

Các em Trang, Đẹp... y tá tập sự mới bên nước sang, mắc cỡ đỏ rừ mặt. Không thềm chấp con sáo mất dạy! Hắc công tử tỉnh bơ đến giường Vinh, một thương binh trẻ măng bị mìn nhựa 652a phang mất một chân. Trước khi tình nguyện đi lính, Vinh lang bạt bụi đời trong các nhóm bảo kê bốc vác cảng sông Ninh Ki ều - Cần Thơ. Ngực nó xăm ba bông h ồng nên lính y trại không khách khí, gọi là Vinh ba hoa, một tay nịnh đ ằm cự phách.

Trái với vẻ du đãng bất c ần, Vinh ba hoa đã tụt qu ần trĩ mông, run rẩy trườn ngang tấm đắp, nằm sấp chờ sẵn trên giường. Ống qu ần rộng buộc túm ống được tháo nút thun buộc, lộ ra cái ống đ ồng cụt đã kéo kín da non, đỏ hon hồng.

Vẫn một giọng nhẹ nhàng không đổi, Hắc công tử ngọt ngào bảo Vinh:

– Kéo tằm đắp ra nào, soong sa...!

Tay Vinh bầu thật chặt hai thành giường, mặt nhăn nhúm như sắp bị chọc tiết. Trang xinh đẹp từ từ kéo tằm đắp xuống. Khoảng hông Vinh đầy vết sẹo thâm của những nốt ghẻ và hắc lào cũ mới khỏi.

– Mèng đéc quý thần ơi! Đít mầy đây hoa văn vầy mà bày đặt yêu đương soong sa, soong sa...! Từ nay gọi mầy là ngàn hoa luôn nghe Vinh. Co chân lên!

Vinh từ từ co cái chân lành, mồm méo xệch rộng lên một câu vọng cổ cũ mèm với lời ca vĩnh biệt:

– *Bởi sa cơ giữa chiến trường thọ tiễn, nên Võ Đông Sơ đành chia tay vĩnh viễn Bạch Thu... Hà. Bạn tình ơi! Đừng hoài công mòn mỏi đợi chờ...*

Một tràng tựa tiếng vỗ tay lạch bạch giòn giã cuối câu xuống sẽ khiến Trang giật mình quay lại. Không phải từ đám thương binh đang đợi tới lượt hỏi tội và trả giá. Vẫn là từ cái mỏ con sáo đen với túm lông màu du côn trên cửa sổ.

– Xong rồi! Giờ vén tay áo lên!

– Trời ơi chị Hai! Cả lỗ thuốc gãi chích thêm gì nữa ta?

– Đứa nào dạy sáo nói bá láp, em trai?

– Không phải em mà chị Hai! - Vinh tằm tức.

– Vậy là đứa nào?

– Cả tụi ng ời kia! Mỗi đứa dạy một câu. Hừ hừ...

– Vậy đứa nào đem qua nhát ma mấy đứa hộ lý?

– Cũng không phải em mà chị Hai! - Vinh rên rỉ, thấy hông lạnh ngắt miếng bông tằm c ần sát trùng.

– Không phải mầy thì đưa nào? - Thúy mập bẻ các ngón ổng thuốc chích đỏ như nước luộc rau dền.

– Ông Bình, ông Bình chột ổng nhất. Chớ em cũng sợ ma chết mẹ đầu dăm nhất ai? - Vinh tức tuổi la lớn. Nước mắt nó đã chảy ròng ròng.

– Chích B12 cho bổ máu. Mau chóng lành về với má, anh ơi!

Trang meo máo đỏ dầm, mắt cô cũng nhoe nước. Mới sang, cô không chịu được cảnh thương binh la khóc. Trang không hiểu vì sao ngoài mặt trận họ không ngán địch, về đây lại sợ chích, sợ thay băng đến vậy.

– Mầy có thương con Trang, con Đẹp không?

– Có, có mà chị Hai!

– Vậy nằm ngoan chích. Đêm đừng kêu bô tội nghiệp tội nó nghe. Chân lành dền rồi thì gắng tự giác mà làm.

– Giường số 12 nào! Dương, Dương đâu rồi?

– Hối này thấy ảnh chống tó lẩn qua hàng rào đó chị Hai.

– Vinh qua xong kiếp nạn, bẻm mép mách.

– Con Đẹp ra báo vệ binh kiểm về đây ngay! Có mỗi việc chích thuốc mà trốn như trốn giặc.

– Còn lâu mới tìm thấy nó. Chích tôi trước đi! - Phong bảo Thúy.

– Hảo hán đào hoa đây rồi! Giờ chích mông, bắp vế hay tay?

– Tùy bà! Lẹ lên! Tôi còn ra sân tập.

Phong đã bỏ nạng tập đi được hơn một tuần. Những bước đi ban đầu cứng nhắc. Cái chân trái như chân đi mượn, sau một thời gian đã mềm mại các phối hợp cử động của gân khớp, dù vẫn còn chậm chạp.

Quang, bác sĩ trưởng khoa ngoại đi tới động viên:

– Ngon ta! Khá lên nhiều rồi đó! Nốt mũi này là hết cơ sở thuốc đi đầu trị! Chờ mấy bữa có xe chúng tôi sẽ chuyển anh về đoàn an dưỡng.

Phong xắn áo chìa tay, không muốn ở lâu thêm trong cái phòng lúc chích thuốc thay bằng ngán ngẫm này. Đã dạn dày trận mạc, song cũng giống như Trang, Phong không chịu nổi nước mắt và những tiếng thương binh la hét. Nhiều thằng trong đội vận tải trung đoàn đã phát khùng, xin xuống đại đội bộ binh chiến đấu. Thà giáp mặt với địch còn hơn phải giáp mặt với nỗi đau của đồng đội, của những người thân yêu.

Đột ngột tựa ánh chớp số phận, Sara lao vào phòng như cơn gió lốc. Nó sùng sục quanh quất, chạy lọt qua các gầm giường, chồm dựng lên Phong đang đứng xoa cho thuốc chích mau tan. Mồm nó rít ư ử những âm vực cao, nghe như tiếng người già khóc. Mà nó dường như khóc thật. Từ cặp mắt ươn ướt linh động đã chảy ra hai giọt nước trong veo.

Phong không tin vào mắt mình, nhào xuống ngửa phệt trên sàn, ôm chặt cổ con chó mừng rỡ.

– Trời ơi Sara, Sara! Sao mày biết tao ở đây!

Đuôi vẫy tít, Sara chồm hẳn lên vai Phong. Nó đã bắt được hơi quen theo lối Phong đi từ cổng vệ binh vào đến đây. Phong tóm chân trước Sara, như người ta bắt tay một người bạn cũ. Bàn chân chó ấm nóng các nệm thịt dày, lấm láp bụi đường.

Ồi chào! Tao với mày đã cùng nhau đi qua biết bao nhiêu dặm dài hiểm nguy trên đất đai xứ này, mày có nhớ không?

Sara văng khỏi tay Phong, ngoảnh ra cửa sủa hai tiếng ngắn rồi chạy vụt ra đón. Trong khung cửa xuất hiện cặp đôi Đức - Thea Lim. Trên tay

hai người lách kích bịch lớn bịch nhỏ. Chanrithy xuất hiện sau một chút, miệng cười tươi tắn.

Đức chạy ào tới đỡ Phong đứng dậy, Thea Lim nức nở ôm chặt Chanrithy. Sara hết nhảy lên mừng người này lại dúi đầu liếm chân người khác. Cuộc đoàn viên bất ngờ của những kẻ tha hương đầy tình nghĩa khiến cả phòng thương binh cảm động.

Quên cả cuộc “hành quyết” dở dang, những kẻ mất chân vỡ tay đều một lượt theo hiệu lệnh từ mỏ con sáo đen du đãng. Chẳng riêng gì các em y tá tập sự Trang, Đẹp, ngay cả Thúy “hắc công tử” khét tiếng cũng đưa tay dúi mắt. Chị làm bộ coi thường nỗi đau của mình và người khác, nhưng lại bị khuất phục trước những tình cảm dịu dàng.

Lát sau, cả phòng đã rơi đầy vỏ kẹo cà phê và mịt mù khói thuốc lá thơm Samit. Vậy là ai cũng có quà. Riêng tổ y tá đi đầu trị có quà đặc biệt, mỗi người một cây son môi Thái. Thúy ngượng ngập mở ra đóng vào cây son lấp lánh màu cánh sen, mặt chị đỏ bừng. Lũ thương binh bất trị bắt đầu la lớn nịnh:

– Chị Hai thử đi! Chị Hai thử đi!

Sập đóng lại cây son, Thúy nghiêm giọng ra lệnh:

– Mọi người về chỗ chuẩn bị chích! Dương đâu rồi?

Đầu giờ chiều, Phong lên xin chuyển viện sớm.

Thanh toán xong các khoản trên phòng Hậu cần, Phong cẩn thận gấp giấy cung cấp tài chính, giấy chuyển viện đã ghi thêm một cơ số ngày đi

đường vào túi bóng. Quay lại phòng đi đầu trị, Phong chào từ biệt anh em. Thăng Vinh ba hoa lại khóc thút thít.

– Anh Hai về trước mạnh giỏi! Em gửi lời thăm ba má nghe!

Bình chợt vỗ vai Phong từ biệt. Bên mắt lành nó đã nhòe nước, nhưng vẫn quay sang cố chọc quê thằng em bụi đời mít ướt:

– Anh Hai mày về, coi như mày mất mẹ suốt khói Rùm- đo với trái cây sáng đó cu!

– B ồ về mạnh giỏi! Cứ tạt qua nhà trước khi đến đoàn an dưỡng nha!

– Tụi nó về an dưỡng đầu tạt té cả!

– Nhớ biết đi đầu với tụi giám định thương tật!

– Chúc chiến hữu một đi không trở lại!

– Thăng mục... Ăn cơm cục...! - Con sáo của Bình chợt từ đâu bỗng nhảy lên vai Phong, ghé tai lau bầu rửa.

Bọn thương binh cười rộ. Tưởng hay ho, con sáo du côn bay vù lên cành me keo đầu hiên, thét the thé tiễn Phong một thôi dài những câu thăng Bình chợt dạy:

– Hai chân tao nát...! Mắt tao đui lác...! Kiếm tao pho mát...!

Thăng Vinh ba hoa chạnh lòng, lại khóc hu hu. Phong cũng suýt ứa nước mắt, vội buông vai nó vùng đứng lên. Ngoảnh mặt giấu đôi mắt đỏ hoe, Phong tập tễnh đi ra ngoài trạm. Ở đó, chiếc xe lôi quen đang chờ sẵn cùng với Chanrithy, Đức và Thea Lim.

Mọi người lên xe, chạy về căn nhà Chanrithy mua ngoài dãy phố bên sông, nơi đơn vị đã đổ bộ lên ngày trước. Ngày tiểu đoàn Vàm Cỏ rời căn cứ ra đi, Chanrithy đã kinh sợ khi thấy ngọn lửa bốc rừng rực trong cái đêm tối tịch ng ầm Khmer Đỏ lên đốt trường, đốt ủy ban xã. Cô lại càng

hoang mang hơn khi nghe tin Phong bị thương nặng. Chẳng còn gì ràng buộc níu kéo, Chanrithy bỏ phum Svay Chek về thị xã quê nhà. Cô mua lại ngôi nhà lều này với số vàng tìm thấy trong miền núi Cọp.

Bác tài xe lồi chạy chậm rãi cho mọi người ngắm phố, và để con chó chạy sau còn theo kịp. Thị xã nhỏ đông vui tấp nập, không còn như một thành phố chết cách đây ba năm. Tiếng máy phát điện, tiếng ghe máy phanh phạch rộn rã trên bến dưới thuyền.

Con đường quen thuộc, bóng nắng băng khuâng. Đã nhiều lần Chanrithy đón Phong về nhà qua con đường này, nấu nướng bồi dưỡng cho Phong chóng hồi phục. Đã nhiều lần nước mắt hạnh phúc thấm ướt ngực Phong trong những tối muộn chia tay, trước khi cô gọi xe lồi đưa anh về trại thương binh. Con đường bụi đỏ lần từ sân vận động ra bến cá vẫn đông nghẹt hàng quán, nhưng chiều nay Phong bỗng thấy như một con đường khác. Một con đường vắng tênh chạy thẳng vào trong mộng.

Trái với nỗi vui đoàn viên hồi sáng, bữa cơm chiều bắt đầu với vẻ gượng gạo. Trong linh tính, Phong như cảm thấy có điều gì không ổn. Dầu sao, đây là bữa cơm đầu tiên họ chung tay nấu, trong một ngôi nhà của họ, không phải quán nhậu ngày nào trên bờ sông Sangke xa lắc.

Thấy Đức vẫn ghì một vẻ mặt im lìm khó hiểu, Phong rót rượu tràn ra ly, sốt ruột hỏi dồn:

– Sao mặt mày cứ khó đăm đăm vậy? Giờ nói mẹ đi. Tình hình đơn vị thế nào?

– Thăng Phương, thằng Sên hò về hy sinh rồi! - Đức thở hắt ra, nói nhát gừng.

– Mày nói sao?

– Thằng Sên dính đạn nhọn trận truy quét núi Tà Đạt. Thằng Phương ôm trái KP2 gài, khi nó ra Krako lĩnh thuốc tiêm chủng cho lũ trẻ con. Lần ấy Sok Un cũng bị thương.

– Sao mày còn lành mà dẫn xác về đây? - Phong rú lên cay cú.

– Tao diệt ba thằng trận Tà Đạt, trong đó có cả thằng bắn Sên. Đơn vị cho về sư đoàn báo cáo mừng công, tiện thưởng cho đi phép luôn.

Thea Lim mếu máo, nước mắt vòng quanh:

– Neang mập ù với thằng cu Tin cũng chết thảm rồi anh ơi! Đêm tụi địch ngấm đốt trường, Sà Rươn lên đến ném lựu đạn vào nhà xã đội. May đêm đó Loung chạy đi cứu hỏa nên thoát. Ở nhà có mỗi hai mẹ con.

Đức nghiêng răng kèn kẹt:

– May du kích phum phục, vồ được quả tang. Đ... m thằng chó!

Thea Lim kể đầu đuôi rành rẽ. Trong giọng của cô như ngấm có cả sự đắc thắng:

– Hôm thi hành án tử Sà Rươn. Loung cầm chiếc chày giã cối của Neang, phanh ngực đứng chắn mũi súng đội du kích không cho bắn, đòi tự tay trả thù.

– Đầu nó vỡ toác như trái dưa hấu sau cú đập kinh hồn. Oan có đầu, nợ có chủ.

Phong cay đắng, quay nhìn Chanrithy dò hỏi. Cô cúi đầu nhẹ xác nhận. Cô đã không dám thông báo những chuyện buồn này trong khi Phong đang đi đầu trị.

Bốn chiếc ly cùng nhau khô khốc trong im lặng. Mặt Phong rúm ró khắc khổ, nom như mặt tượng đá đầy nét vạc thô hằn. Ngay chuyện mình bắn nát thằng lính oắt xạ thủ DKZ 82 ly có con châu chấu thốt nốt, hết như

con Chanrithy đàn, mình cũng đã không dám nói với nàng. Cầu trời khẩn Phật, mong đó không phải là em Chanthy. Đời con đã cay đắng mất mát quá nhiều, mong các ngài độ trì phù hộ.

Phong đứng lên từ từ đổ ly rượu đầy xuống đất, lẩm rẩm khấn:

– Chẳng còn cụng ly được với nhau nữa thì tao đổ xuống đất mời chúng mày, xem như anh em trung đội ta vẫn còn nhớ đến nhau. Sống không thác thiêng phù hộ anh em nghe Sên ơi, Phương ơi...!

Mọi người theo Phong, rưới xuống sàn ly rượu đầu trong không khí tưởng niệm trầm mặc. Bên kia sông, chóp núi Khum Dar trù lên một vùng mây đỏ rực trong ánh nắng cuối ngày.

Sara nằm chực dưới gậm bàn, bị những giọt rượu bắn cay mũi, khình khịt bỏ ra chỗ khác. Đức tóm nó lại vuốt ve, cắt ngang sự u ám nặng nề

– Thôi đủ rồi! Có số má cả. Trời kêu ai nấy dạ!

– Để tao cho mày ăn nghe cưng! Mày cũng về đến quê rồi đó biết chưa! - Thea Lim trộn tô cơm bụi, đổ dành Sara.

– Em ở luôn đây với chị, Thea Lim à. Cả con Sara nữa.

– Chớ em còn ai nữa đâu! - Thea Lim nâng ly khẳng định:

– Samakhi. Tới luôn đi các anh!

– Sao mày biết tao nằm đây vậy Đức?

– Dễ ợt! Lính dính trung thương, trọng thương đơn vị mình thì chỉ có viện này.

– Mừng đàn chim thiên di của Chúa lại hội ngộ.

– Dzô đi các người hùng!

– Trô thì rô. Ah ơi...!

Sự phấn chấn đã trở lại. Gương mặt Chanrithy đỏ hồng sau mấy ly rượu chúc. Quả đúng khi về với thị thành, Chanrithy như cá về với nước. Dưới ánh đèn toạ đăng, cô chủ nhà xinh đẹp rành rẽ tự tin cất đặt công việc cho mọi người:

– Anh Đức dự hội nghị mừng công trên sư bộ mấy hôm xong sẽ trở lại đây. Các anh sẽ đáp tàu sông về Phnom Penh cho êm vì chân Phong còn yếu. Em mắc việc hằng ngày với bên đoàn chuyên gia Liên Hợp Quốc nên Thea Lim sẽ tiễn các anh đến tận thủ đô. Từ nay Thea Lim về đây ở, và ngôi nhà này sẽ là ngôi nhà chung, luôn chờ đón mọi người quay trở về

Thấy Chanrithy nói đến đoàn chuyên gia, Phong có chút tức tối nhói lên trong tim. Tháng trước cô đến viện, ấm ức nói chuyện bị tụi thằng John sàm sỡ trêu chọc. Phong điên tiết, gọi thêm Bình chốt chặn ngang xe tụi nó ngoài chợ cảnh cáo. Thằng tây bị trái da lúng gổ cốc cái u trên đầu, chấp tay xin lỗi rồi rít. Mấy bữa mình đi, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Phong cúi xuống thở dài, như sợ Chanrithy biết mình ghen. Lá số tử vi mình may mắn đường sinh đạo nhưng trắc trở đường tình cảm, như vị cao tăng núi Yên Tử nhẩn riêng. Ra đi khi mới thi xong kỳ thi trung học, và lần này sẽ là may mắn lớn nếu như được giải ngũ. Sau mấy năm chiến trường đừng tưởng là oai. Rồi về mình vẫn sẽ ngô nghê với xã hội như một thằng bé con, bởi đã bị cách ly với đời thường những năm ấy thời gian rỗng rã. Dẫu là hùm beo rừng thẳm Kravanh, hẳn vẫn ngần ngại nhìn pháo bay đầy ngô ngày đáng hoa đi lấy chồng. Không biết thằng cha nào đã viết thể trong một bài hát. Cái bài hát chết giấm mình chẳng muốn nghe bao giờ. Không biết Hoài ở nhà đã sinh con chưa?

– Nghĩ cái gì mà thần mặt ra thế ông kẹ? Dzô cùng Chanrithy cái đi! - Đức với Thea Lim lại nâng ly.

– Sur sđêy Sophe mengcuol (*Chúc mừng hạnh phúc*)

Chanrithy cao hứng. Cô chấp tay trang trọng đứng lên như một ca sĩ opera, hát bài hát năm nào.

Dans le soleil

et dans le vent

tournant les ailes

du Vieux moulin...

Tiếng hát Chanrithy trong vắt. Mảnh trăng thượng huyền nhám đỏ, như một miếng đồng han run rẩy treo trên đỉnh núi Khum Dar./.

Tháng Hai năm 2020